

ประกาศพระราชบัญญัติ

และ

พระราชกำหนดต่าง ๆ รัชชกาลที่ ๗

พ.ศ. ๒๔๓๔

โรงพิมพ์บำรุงนุกุลกิจ

พิมพ์ครั้งแรก

ราคา ๘ บาท

สารบัญ
กฎหมายประจำปี พ.ศ. ๒๕๗๔

พระราชบัญญัติ	เครื่องหมายการค้า	พ.ศ. ๒๕๗๔	หน้า ๑
พระราชบัญญัติ	สำหรับตรวจป้องกันโรคสัตว์พาหะ		
	แก้ไขเพิ่มเติม	พ.ศ. ๒๕๗๔	หน้า ๓๓
พระราชบัญญัติ	แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะ		
	อาชญา	พ.ศ. ๒๕๗๔	หน้า ๓๕
พระราชบัญญัติ	ควบคุมการขายทอดตลาดและ		
	ค้าของเก่า	พ.ศ. ๒๕๗๔	หน้า ๗๔
พระราชบัญญัติ	คุ้มครองวรรณกรรมและศิลปะ		
	กรรม	พ.ศ. ๒๕๗๔	หน้า ๑๒๒
พระราชบัญญัติ	คนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม		
		พ.ศ. ๒๕๗๔	หน้า ๑๖๕
พระราชบัญญัติ	จำกัดเรือดื่อก	พ.ศ. ๒๕๗๔	หน้า ๑๗๗
พระราชบัญญัติ	การทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม		
		พ.ศ. ๒๕๗๔	หน้า ๒๐๕
พระราชบัญญัติ	ว่าด้วยการเก็บรักษาน้ำมัน		
	เชื้อเพลิง	พ.ศ. ๒๕๗๔	หน้า ๒๒๕

พระราชบัญญัติ พิกัดอัตราภาษีศุลกากรแก้ไข
เพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๒๕๓

พระราชบัญญัติ ลักษณะห้าโคกระบือและสัตว์
ตามหัวเมืองแก้ไขเพิ่มเติม
พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๔๑๕

พระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ
ภาษีภายใน พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๔๑๗

พระราชบัญญัติ สำหรับตรวจน้องกันโรคสัตว์
พาหนะแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๒ หน้า ๔๑๕

พระราชบัญญัติ รถยนต์แก้ไขเพิ่มเติม หน้า ๔๒๑

พระราชบัญญัติ โรงจําแก้ไขเพิ่มเติม หน้า ๔๒๓

พระราชบัญญัติ ควบคุมการก่อสร้าง ในเขตต์
เพลิงไหม้ที่ถนนเขาวราช หน้า ๔๓๔

พระราชบัญญัติ ศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ ๓) หน้า ๔๗๐

พระราชบัญญัติ โรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์
พาหนะ พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๔๘๖

พระราชบัญญัติ พิกัดอัตราภาษีศุลกากรแก้ไข
เพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) หน้า ๕๐๓

ค

- พระราชบัญญัติ เก็บภาษีไม้จัดไฟ ซึ่งทำในพระ
 ราชอาณาเขตต์ พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๕๒๒
- พระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาความแพ่งแก้ไข
 เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๕๕๔
- พระราชบัญญัติ ลักษณะล้มละลายแก้ไขเพิ่มเติม
 พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๕๕๗
- พระราชบัญญัติ งบประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๕๗๕

พระราชกฤษฎีกา

พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการจัดซื้อที่ดินและ
 อสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นเพื่อสร้าง
 ทางจากบ้านหมี่ถึงอำเภอโคกสำโรง
 สายหนึ่งและจากหลังตลาดบ้านใหม่
 ถึงตำบลบางผึ้งกับมหาสอนอีก
 สายหนึ่ง หน้า ๓๐๖

พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการจัดซื้อที่ดินและ
 อสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นเพื่อตัดถนน
 เชื่อมคมนาคมกรุงเทพมหานคร
 กับจังหวัดธนบุรี หน้า ๓๒๕

พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการจัดซื้อที่ดินและ
อสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นเพื่อตัดถนน
จากแม่น้ำเจ้าพระยาที่บางขวางขึ้นไป
ถึงวัดลานวัช จังหวัดนนทบุรี หน้า ๓๖๕

พระราชกฤษฎีกา หวงห้ามจัดซื้อที่ดินและ
ทรัพย์สินอย่างอื่นสำหรับสร้างการ
ชลประทานในจังหวัดนครนายกและ
จังหวัดฉะเชิงเทรา หน้า ๓๗๕

พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการจัดซื้อที่ดินและ
อสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น เพื่อตัด
ถนนในที่เพลิงไหม้ตำบลถนน
เขาวราช หน้า ๔๒๖

กฎเสนาบดี

กฎเสนาบดี กระทรวงมหาดไทยแก้ไขเพิ่มเติม
แห่งพระราชบัญญัติรัตนนคร
พ.ศ. ๒๔๗๓ หน้า ๓๐

กฎเสนาบดี กระทรวงมหาดไทยแห่งพระราช
บัญญัติควบคุมการขายทอดตลาด
และกำไรของเก่า หน้า ๘๐

- กฎเสนาบดี กระทรวงมหาดไทยแห่งพระราช
บัญญัติรักษนตรี หน้า ๑๑๐
- กฎเสนาบดี กระทรวงมหาดไทยแห่งพระราช
 บัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐
 ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม ฯ ฉบับที่ ๓ หน้า ๑๗๑
- กฎเสนาบดี กระทรวงเกษตรราชการแห่งพระราช
 บัญญัติจำกัดแร่ดิบ หน้า ๒๐๕
- กฎเสนาบดี กระทรวงเกษตรราชการแห่งพระราช
 บัญญัติการทำเหมืองแร่ แก้ไข
 เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๒๒๒
- กฎเสนาบดี กระทรวงพาณิชย์และคมนาคม
 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมาย
การค้า พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๒๗๖
- กฎเสนาบดี กระทรวงมหาดไทยแห่งพระราช
 บัญญัติว่าด้วยการเก็บรักษาน้ำมัน
เชื้อเพลิง (ฉบับที่ ๑) หน้า ๓๔๕
- กฎเสนาบดี กระทรวงเกษตรราชการแห่งพระราช
 บัญญัติจำกัดแร่ดิบ (ฉบับที่ ๒) หน้า ๔๖๖
- กฎเสนาบดี กระทรวงพระคลัง ฯ แก้ไขพิกัตอัตรา
ค่าอาชญาบัตรคุมเครื่องมืออวน (น้ำเค็ม)
 ขนาดกว้างเกินกว่า ๑๒ วา หน้า ๔๖๗

- กฎเสนาบดี กระทรวงพระคลัง ฯ กำหนดและ
ให้ออมนุมัติ ทำ ที่ และเขตต์ศุลกากร
เพื่อการนำของเข้า และการส่ง
ของออก หน้า ๔๘๓
- กฎเสนาบดี กระทรวงเกษตรราธิการ ว่าด้วยค่า
ธรรมเนียมทะเบียนที่ดิน แก้ไข
เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๕๔๑
- กฎเสนาบดี กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัด
ทะเบียนและออกใบอนุญาตอาวุธปืน
แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๕๕๐

ประกาศต่าง ๆ

- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาล
ท้องที่บ้านเช่า ตลาดบ้านหม
จังหวัดลพบุรี หน้า ๓๘
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาล
เมืองอุดรดิตถ์ หน้า ๕๕
- ประกาศ พระราชกฤษฎีกาขยายเวลากำหนด
เขตต์ที่ดินหวงห้าม เพื่อสถาปนาจัดบำรุง
สถานที่ชายทะเลทิศตะวันตกจะได้
เลือกจัดขอสำหรับทำผลประโยชน์ หน้า ๘๕

ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติสภาภิบาลจังหวัดตรัง หน้า ๘๘

ประกาศ แก้ไขเพิ่มเติมภาษี เรือ โรง ร้าน

พ.ศ. ๒๔๗๔

หน้า ๑๑๘

ประกาศ ว่าด้วยการใช้ประกาศแก้ไขเพิ่มเติม

ภาษี เรือ โรง ร้าน พ.ศ. ๒๔๗๔

หน้า ๑๔๕

ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติการแพทย์ในมณฑล

อยุธยา

หน้า ๑๔๖

ประกาศ ยกเลิกการห้ามมิให้บรรทุกระบือ

ออกจากกรุงสยาม

หน้า ๑๔๗

ประกาศ ตั้งกรมพาณิชย์ในกระทรวงพาณิชย์

และคมนาคม

หน้า ๑๕๕

ประกาศ ให้ใช้อนุสัญญาระวางประเทศว่าด้วย

การปฏิบัติการตามคำชี้ขาดของอนุญาโต

ตุลาการต่างประเทศ

หน้า ๒๖๕

ประกาศ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกากำหนดการแบ่ง

ที่ดินในอำเภอบางบ่อ บางพลี จังหวัด

สมุทรปราการ และบางปะกง จังหวัด

ฉะเชิงเทรา ให้แก่ราษฎร พ.ศ. ๒๔๗๓

บังคับถึงอำเภอเมืองสมุทรปราการ

หน้า ๓๔๕

ช

ประกาศ รวมกระทรวงทหารเรือเข้ากับกระทรวง
กลาโหม

หน้า ๓๔๗

ประกาศ งดการใช้พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
กฎหมายลักษณะตัวเมีย พ.ศ. ๒๔๗๓
ไว้พลางก่อน

หน้า ๓๕๒

ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาล
เมืองฉะเชิงเทรา

หน้า ๓๕๓

ประกาศ เปลี่ยนนามกระทรวงกลาโหมในภาค
อังกฤษ

หน้า ๓๕๔

ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติลักษณะเก็บเงินค่านา
ร.ศ. ๑๑๕ และพระราชบัญญัติเพิ่มเติม
กับประกาศแก้ไขวิธีและพิกัดเก็บเงิน
ค่านา ร.ศ. ๑๒๔ และประกาศเปลี่ยน
พิกัดเก็บเงินค่านาเป็นสตางค์ ร.ศ. ๑๒๘
ในมณฑลนครราชสีมา และมณฑล

อุดร

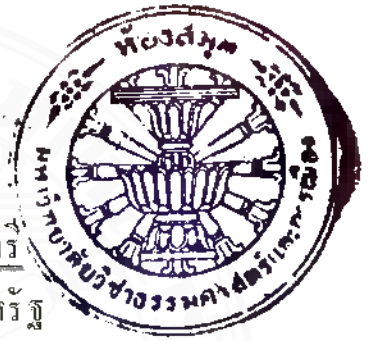
หน้า ๔๒๔

ประกาศ แก้ไขอัตราค่าธรรมเนียมการทำ
ตัวพิมพ์รูปพรรณสัตว์พาหนะ

หน้า ๔๓๘

ประกาศ อัตราค่าธรรมเนียมในที่ว่ากรอำเภอ

หน้า ๔๔๑

- ประกาศ ใช้หนังสือสัญญาทางพระราชไมตรี
และการค้าขายระหว่างสยามกับสหรัฐ
สวิสส์ หน้า ๔๔๖
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติการแพทย์ในมณฑล
ราชบุรี นครชัยศรี และปราจีน หน้า ๔๖๕
- ประกาศ ลดพิกัดเก็บเงินค่านา หน้า ๔๖๘
- ประกาศ เปลี่ยนพิกัดอัตราค่าธรรมเนียม
ประกาศนียบัตรและคอมไฟ หน้า ๔๘๑
- ประกาศ เรื่องยุบรวมท้องที่บางมณฑลและ
บางจังหวัด หน้า ๕๓๕
- ประกาศ เปลี่ยนนามกรมสุราเป็นกรมสรรพ
สามิตต์ หน้า ๕๓๘
- ประกาศ เรื่องยุบรวมศาล หน้า ๕๕๕
- ประกาศ ยุบและรวมกองต่าง ๆ ของกระทรวง
เกษตรธิการประจำมณฑลและจังหวัด
ต่าง ๆ หน้า ๕๖๖
- ประกาศ โอนกรมนคราทร กรมตรวจคนเข้าเมือง
และกรมเจ้าท่า หน้า ๕๗๐
- ประกาศ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้
ข้าราชการพลเรือนนอกตำแหน่งที่ได้รับ
พระราชทานบำนาญแต่งเครื่องแบบได้ หน้า ๕๗๒

ณ

ประกาศ ให้ ยก กรม ทะเบียน และ กรม ตรวจ การ
บัญชี หน้า ๕๗๖

ประกาศ ให้ พระ ราช บัญญัติ จัดการ ป้องกัน
ไข้ ทร พิษ ใน บาง จังหวัด แห่ง มณฑล
นคร ราช สี มา หน้า ๕๘๑

ข้อบังคับ

ข้อ บังคับ ว่า ด้วย การ สอบ ไล่ ข้าราชการ พล เรือน
ชั้น ราช บุ รุษ พ.ศ. ๒๔ ๗๔ หน้า ๕๕

หลัก ส ตร การ สอบ ไล่ ข้าราชการ พล เรือน
ชั้น ราช บุ รุษ พ.ศ. ๒๔ ๗๔ หน้า ๑๐๐

สัญญา

หนังสือ สัญญา ว่า ด้วย ทาง พระ ราช ไม ตรี และ การ
ค้า ขาย ระ วาง สยาม กับ ส ห ร รัฐ สวิ ต ส์ หน้า ๔๔๘

ทหาร

ประกาศ รวม กระ ทรวง ทหาร เรือ เข้า กับ กระ ทรวง
กลา โหม หน้า ๓๔๗

ประกาศ เปลี่ ยน นาม กระ ทรวง กลา โหม ใน
พ าก ย อ ัง ก ฤ ษ หน้า ๓๘๔

ญ

กระทรวงเกษตรราชการ

ประกาศ เพิ่มเติมประเภทไม้หวงห้าม

ในมณฑลอุดร

หน้า ๑๕๕

กฎเสนาบดี แห่งพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบ

หน้า ๒๐๕

กฎเสนาบดี แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่

แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔

หน้า ๒๒๒

ประกาศ กำหนดโควตาสำหรับผู้ขุดหาแร่

หน้า ๓๔๘

กฎเสนาบดี แห่งพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบ

(ฉบับที่ ๒)

หน้า ๔๖๖

กฎเสนาบดี ว่าด้วยค่าธรรมเนียมที่ดิน แก้ไข

เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔

หน้า ๕๔๑

ประกาศ กำหนดเวลาขุดหาแร่ และกำหนด

จำนวนแร่

หน้า ๕๔๖

ประกาศ ยุบและรวมกองต่างๆ ของกระทรวง

เกษตรราชการประจำมณฑลและจังหวัด

ต่าง ๆ

หน้า ๕๖๖

กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

ประกาศ ห้ามการใช้เครื่องมือบางอย่างจับสัตว์น้ำ

ในทะเลน้อย เขตจังหวัดพัทลุง

หน้า ๕๒

- ประกาศ ห้ามการค้าขายแบ่งเช่าเข้าหมัก
ในมณฑลพายัพ หน้า ๒๕๒
- ประกาศ ตามความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราช
บัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๔๗๑ หน้า ๓๐๕
- ประกาศ ว่าด้วยทางการผ่อนผันขยายเวลา
เก็บเงินรัชชูปการ พ.ศ. ๒๔๗๔ ใน
อัตราปกติแก่บุคคลบางจำพวก หน้า ๓๐๘
- ประกาศ แก้ไขเพิ่มเติมเขตต์บริเวณบึงบรเพ็ด
ที่หวงห้ามไว้บำรุงรักษาพืชพันธุ์สัตว์น้ำ หน้า ๓๓๘
- ประกาศ กำหนดอัตราเก็บเงินรัชชูปการในตำบล
บางสะพาน จังหวัดพิษณุโลก หน้า ๓๕๐
- ประกาศ กำหนดอัตราเก็บเงินอากรค่านาใน
ตำบลบางสะพาน จังหวัดพิษณุโลก หน้า ๓๕๑
- ประกาศ กำหนดอัตราเก็บเงินรัชชูปการหมู่บ้าน
ที่ ๓ บ้านปากยาง ตำบลแก่งไสภา
ตำบลป่าคาย และตำบลสมอแข
จังหวัดพิษณุโลก หน้า ๓๖๐

- ประกาศ งดเก็บเงินค่านาฟางลอยหมู่บ้านที่ ๓
ตำบลปากยาง ตำบลบ้านกลาง ซึ่ง
โอนรวมตำบลแก่งโสภา และกำหนด
อัตราเงินค่านาฟางลอยในตำบลเสมอ
แข จังหวัดพิษณุโลก หน้า ๓๖๒
- ประกาศ ยกเว้นอากร^๓นา^๓คู้โค^๓ไค^๓ในท้องที่อำเภอ
นางบวช และอำเภอเดิมบาง จังหวัด
สุพรรณบุรี จำนวน พ.ศ. ๒๔๗๓
รวม ๓ ตำบล หน้า ๔๐๔
- ประกาศ กรมศุลกากรว่าด้วยสิ่งของต้องด้วย
พิกัดภาษีขาเข้า หน้า ๔๑๒ หน้า ๔๑๔
- กฎเสนาบดี แก้ไขพิกัดอัตราค่าอาชญาบัตร
คุม^๓เครื่อง^๓ม้อ^๓อวน (น้ำเค็ม) อันมี
ขนาดกว้างเกินกว่า ๑๒ วา หน้า ๔๖๗
- กฎเสนาบดี กำหนดและอนุมัติ ทำ ที่ และ
เขต^๓ศ^๓ศ^๓ล^๓ก^๓กร เพื่อการนำของเข้า
และการส่งของออก หน้า ๔๘๓
- ประกาศ ลดหย่อนเงินอากรค่านาคู้โค^๓ไค^๓ ใน
ท้องที่อำเภอกรุงเก่า จังหวัดพระ
นครศรีอยุธยา หน้า ๕๖๓

กระทรวงธรรมการ

- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 ตำบลสระกรวด จังหวัดพัทลุง หน้า ๕๕
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 ตำบลโนนรัง จังหวัดอุบลราชธานี หน้า ๕๕
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 ตำบลสมอแข จังหวัดพิษณุโลก หน้า ๑๑๗
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 ตำบลแม่ตาก จังหวัดเชียงราย หน้า ๒๕๐
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 ตำบลบางสะพาน จังหวัดพิษณุโลก หน้า ๒๕๑
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 ตำบลหนองบก และตำบลแสงจิก ๆ
 จังหวัดอุบลราชธานี หน้า ๓๔๑
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 ตำบลต่าง ๆ ในท้องที่อำเภอคลอง จังหวัด
 ลำปาง ซึ่งโอนไปขึ้นจังหวัดแพร่ หน้า ๓๗๓
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 ตำบลดงมูลเหล็ก จังหวัดเพชรบูรณ์
 ๑๑/๑๐/๕๕๖๖ ชงแยกมาตั้งขึ้นใหม่ หน้า ๔๐๕

- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 ตำบลหนองขาว จังหวัดกาญจนบุรี หน้า ๕๓๔
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 กิ่งอมก๋อย อำเภอฮอด จังหวัด
 เชียงใหม่ หน้า ๕๔๐
- ประกาศ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาสำหรับ
 ท้องที่ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงตามประกาศ
 เรื่องยุบรวมท้องที่บางมณฑลและบาง
 จังหวัด หน้า ๕๗๘

กระทรวงพาณิชย์และคมนาคม

- ประกาศ ตั้งกรมพาณิชย์ในกระทรวงพาณิชย์
 และคมนาคม หน้า ๑๕๕
- กฎเสนาบดี แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า
 พ.ศ. ๒๔๗๔ หน้า ๒๗๖
- ประกาศ เปลี่ยนอัตราไปรษณียากร ภายใน
 พระราชอาณาจักรสยาม หน้า ๕๐๐
- ประกาศ เปลี่ยนอัตราค่าคำโทรเลข ภายใน
 พระราชอาณาจักรสยาม หน้า ๕๐๒

- ประกาศ เปลี่ยนอัตราไปรษณียากร อากาศ
ไปรษณีย์ หน้า ๕๘๒
- ประกาศ จำหน่ายใช้ตราไปรษณียากร ๘ ชนิด หน้า ๕๘๕

กระทรวงมหาดไทย

- ประกาศ ถอนยา พระสมจากการยกเว้น หน้า ๒๘
- ประกาศ ถอนยา เม็ดตราเปิดทองจากการยกเว้น หน้า ๒๘
- กฎเสนาบดี แก้ไขเพิ่มเติม แห่งพระราชบัญญัติ
รถยนต์ พ.ศ. ๒๔๗๓ หน้า ๓๐
- ประกาศ อัตราภาษี โรงรำนในเขตตัสุขาภิบาล
ห้องที่บ้านเช่า ตลาดบ้านหมี่ จังหวัด
ลพบุรี หน้า ๔๑
- ประกาศ แก้ อัตราภาษีโรงรำนในเขตตัสุขาภิบาล
เมืองนครศรีธรรมราช หน้า ๔๓
- ประกาศ อัตราภาษี โรงรำนในเขตตัสุขาภิบาล
เมืองอุดตติตต์ หน้า ๕๕
- ประกาศ ถอน ยายกเว้นจากประเภทจำกัดตาม
ความข้อ ๓ (ข) ให้อยู่ในประเภทไม่
จำกัดตามความข้อ ๓ (ก) หน้า ๖๑
- ประกาศ ยกเว้น ยาเสพติดให้โทษ ๗ หน้า ๖๒

ประกาศ	กำหนดจำนวนยาเสพติดให้โทษ	หน้า	๗๑
กฎเสนาบดี	แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการ		
	ขายทอดตลาดและค้าของเก่า	หน้า	๘๐
ประกาศ	โอนหมู่บ้านจิวเต่า บ้านผาวี จาก		
	จังหวัดลำปางไปขึ้นจังหวัดเชียงราย	หน้า	๘๖
ประกาศ	ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ	หน้า	๘๗
ประกาศ	อัตราภาษีโรงเรือนในเขตเทศบาล		
	เมืองตรัง	หน้า	๘๒
กฎเสนาบดี	แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์	หน้า	๑๑๐
ประกาศ	ตั้งสภากรรมการแห่งสภาพิจารณา		
	ภาพยนตร์	หน้า	๑๑๓
ประกาศ	ถอนยา ยกเว้นจากประเภทไม่จำกัด		
	ตามความข้อ ๓ (ก) ให้อยู่ในประเภท		
	จำกัดตามความข้อ ๓ (ข)	หน้า	๑๒๐
ประกาศ	ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ	หน้า	๑๔๒
ประกาศ	ถอนยา ยกเว้นจากประเภทจำกัดตาม		
	ความข้อ ๓ (ข) ให้อยู่ในประเภทไม่		
	จำกัดตามความข้อ ๓ (ก)	หน้า	๑๔๘
ประกาศ	ถอนยาเสพติดให้โทษจากการ		
	11/10/2566 ยกเว้น	หน้า	๑๕๒
ประกาศ	ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ	หน้า	๑๕๔

บ

- ประกาศ เพิ่มจำนวนยาเสพติดให้โทษซึ่ง
ต้องใช้ใน พ.ศ. ๒๕๗๔ หน้า ๑๕๘
- กฎเสนาบดี แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง
พ.ศ. ๒๕๗๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม ฯ
ฉบับที่ ๓ หน้า ๑๗๑
- ประกาศ โอนอำเภอ จากจังหวัดลำปาง
ไปขึ้นจังหวัดแพร่ หน้า ๓๓๗
- ประกาศ อัตราภาษี โรงรำนในเขตศุขภิบาล
เมืองฉะเชิงเทรา หน้า ๓๕๘
- ประกาศ ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ หน้า ๓๖๔
- กฎเสนาบดี แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเก็บ
รักษาน้ำมันเชื้อเพลิง (ฉบับที่ ๑) หน้า ๓๘๕
- ประกาศ ขยายเขตศุขภิบาล ท้องที่บ้านโป่ง
จังหวัดราชบุรี หน้า ๔๐๑
- ประกาศ ถอนการยกเว้นยา Tablets B. B.
Compound สำหรับเก่า และ
ยกเว้นยา Tablets B. B. Compound
ตามสำหรับใหม่ หน้า ๔๑๐
- ประกาศ กำหนดจำนวนยาเสพติดให้โทษ
^{11/102566} ซึ่งจะต้องใช้ใน พ.ศ. ๒๕๗๕ หน้า ๕๒๕
- ประกาศ ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ ฯ หน้า ๕๓๕

ป

กฎเสนาบดี ว่าด้วยการจดทะเบียนและออก	
ใบอนุญาตอาวุธปืนแก้ไขเพิ่มเติม	หน้า ๕๕๐
ประกาศ ยกเว้น <u>ยา</u> เสพติดให้โทษ	หน้า ๕๖๕
ประกาศ เรื่อง <u>ยา</u> เสพติดให้โทษ	หน้า ๕๗๔
ประกาศ <u>โอน</u> กรมนคราทร กรมตรวจคน	
เข้าเมือง และกรมเจ้าท่า	หน้า ๕๗๐
ประกาศ ให้ <u>ยุบ</u> กรมทะเบียนและกรมตรวจ	
การบัญชี	หน้า ๕๗๖
ประกาศ ยกเว้น <u>ยา</u> เสพติดให้โทษ ๗	หน้า ๕๗๗
ประกาศ เปลี่ยนแปลงเขต <u>ตั้ง</u> สาขา <u>ก</u> ิบาล	
เมืองนครศรีธรรมราช	หน้า ๕๘๗

กระทรวงยุติธรรม

ประกาศ เรื่อง <u>ยุบ</u> รวมศาล	หน้า ๕๕๕
---------------------------------	----------

กระทรวงการต่างประเทศ

ประกาศ เรื่อง <u>เร</u> ปูบลิกโปรตุเกสเข้าเป็น <u>ภาค</u> ี	
แห่งโปรโตคอลระวางประเทศ ว่าด้วย	
ข้อตกลงการมอบให้อุ <u>ญ</u> ญา <u>ใ</u> ตตุลาการ	
ช <u>ฆ</u> า <u>ต</u> ร <u>ว</u> มกับ <u>ก</u> ร <u>ง</u> ส <u>ยาม</u>	หน้า ๔๕

- ประกาศ เรื่องประเทศราชอาณาจักรสยามเข้าเป็นภาคี
แห่งโปรโตคอลระวางประเทศ ว่าด้วย
ข้อตกลงการมอบให้อินนุญาไตตุลาการ
ช้ชาตร่วมกับกรุงสยาม หน้า ๔๗
- ประกาศ เรื่องรัฐบาลเรูปลิกอารุเป็นต้นขอ
เข้าเป็นภาคีสัญญาสากลไปรษณีย์ หน้า ๔๕
- ประกาศ เรื่องรัฐเยเมนขอเข้าเป็นภาคีสัญญา
สากลไปรษณีย์ หน้า ๕๑
- ประกาศ เรื่องอินนุญจระวางประเทศ ว่าด้วย
การสัญจรด้วยรถยนต์ หน้า ๗๒
- ประกาศ เรื่องกรุงสยามเข้าเป็นภาคีในอินนุญญา
ระวางประเทศ ว่าด้วยความคุ้มครอง
วรรณกรรมและศิลปกรรม หน้า ๑๖๐
- ประกาศ เรื่องสัญญาสากลไปรษณีย์ หน้า ๓๑๐
- ประกาศ เรื่องเรูปลิกโปลันด์เข้าเป็นภาคีแห่ง
โปรโตคอลระวางประเทศ ว่าด้วยข้อ
ตกลงการมอบให้อินนุญาไตตุลาการ
ช้ชาตร่วมกับกรุงสยาม หน้า ๓๒๗

- ประกาศ เรื่องประเทสรูเมเนี่ย อาณาเขตต์
มอริซซ และโรดีเซียเหนือ เรูปลิก
• ฟินลันด์ และประเทศเนเดรลันด์
เข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาะวางประเทศ
ว่าด้วยการปฏิบัติการตามคำชี้ขาดของ
อนุญาโตตุลาการต่างประเทศร่วมกับ
กรุงสยาม หน้า ๓๔๒
- ประกาศ เรื่องเรูปลิกเซโกสโลวัคเข้าเป็นภาคี
แห่งโปรโตคละวางประเทศ ว่าด้วย
ข้อตกลงการมอบให้อนุญาโตตุลาการ
ชี้ขาดร่วมกับกรุงสยาม หน้า ๔๐๕
- ประกาศ เรื่องเรูปลิกเซโกสโลวัคเข้าเป็นภาคี
แห่งอนุสัญญาะวางประเทศ ว่าด้วย
การปฏิบัติการตามคำชี้ขาดของอนุญาโต
ตุลาการต่างประเทศร่วมกับกรุงสยาม หน้า ๔๐๗

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า
พุทธศักราช ๒๕๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรจัดให้มีการคุ้มครองอุตสาหกรรมและพาณิชย์ และยังความสุจริตในพณิชยกรรมให้มั่นคงขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบหมตราต่อไปนี้

หมวด ๑

ข้อความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติ
เครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม
พุทธศักราช ๒๔๗๔

ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายและยี่ห้อ
การค้าขาย พุทธศักราช ๒๔๕๗ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้

หมวด ๒

เครื่องหมายการค้า

มาตรา ๓ ตามความหมายแห่งพระราชบัญญัตินี้ (ถ้าตัว
บทมิได้แสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น) คำว่า “เครื่องหมาย”
ให้กินความถึงภาพอันคิดขึ้น ตรา คำจำหน้า ใบสลาก ตัว
นาม ลายมือชื่อ คำ ตัวหนังสือ ตัวเลข หรือชุมชนแห่ง
สิ่งเหล่านี้

คำว่า “เครื่องหมายการค้า” หมายความว่า เครื่องหมาย
ซึ่งใช้หรือจะใช้เป็นที่หมายหรือเกี่ยวข้องกับสินค้า เพื่อ
สำแดงว่าสินค้านั้น ๆ เป็นสินค้าของเจ้าของเครื่องหมาย

การค้าโดยได้ทำขึ้น โดยการเลือก โดยให้คำรับรอง โดยทำการค้าขายสินค้านั้น หรือโดยเป็นผู้เสนอขาย

มาตรา ๔ ท่านว่าสิ่งอันกล่าวต่อไปนี้เป็นสารสำคัญต้องมีสิ่งหนึ่งเป็นอย่างน้อยอยู่ในเครื่องหมายการค้าอันพึงรับจดทะเบียนได้

(๑) ชื่อบริษัท ชื่อเอกชนหรือชื่อห้าง แสดงโดยลักษณะพิเศษหรือฉะเพาะ

(๒) ลายมือชื่อของผู้จดทะเบียน หรือของผู้อยู่ในตำแหน่งของผู้นั้นมาก่อนในกิจการค้าขายนั้น

(๓) คำที่ประดิษฐ์ขึ้นคำหนึ่งหรือหลายคำ

(๔) คำเดียวหรือหลายคำอื่น ไม่ได้ถึงถึงลักษณะหรือคุณสมบัติแห่งสินค้าโดยตรง และตามความหมายอันเข้าใจกันโดยธรรมดา ไม่เป็นชื่อในภูมิศาสตร์หรือนามสกุล

(๕) เครื่องหมายอื่น ๆ อันมีลักษณะบ่งฉะเพาะ แต่ท่านว่า ชื่อ ลายมือชื่อ คำ ๆ หนึ่งหรือหลายคำ อันมิได้อยู่ภายในบรรยายอันกล่าวไว้ในวรรค (๑) (๒) (๓) และ (๔) นั้น ถ้ามิได้มีหลักฐานมาแสดงว่ามีลักษณะบ่งฉะเพาะ ก็มิให้รับจดทะเบียน

ตามความหมายแห่งมาตรา ๕ นี้ คำว่า “ลักษณะบ่งฉะเพาะ” หมายความว่า นำมาทำให้เหมาะเพื่อจะชี้ให้เห็นว่าสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นผิดกับสินค้าของผู้อื่น

มาตรา ๕ ในเครื่องหมายการค้า หรือส่วนแห่งเครื่องหมายการค้า นั้น ท่านห้ามมิให้ใช้

(๑) ตราหลวง หรือตราราชการ ชงหลวง ชงราชการ หรือธงชาติ

(๒) พระบรมราชาภิไธย และตัวอักษรย่อพระบรมราชาภิไธย

(๓) พระรูปพระเจ้าแผ่นดิน พระมเหสี พระบรมวงศานุวงศ์ ฝ่ายหน้า ฝ่ายใน ในพระราชวงศ์ปัจจุบัน

(๔) พระราชลัญจกร และลัญจกรในราชการ

(๕) ตราเครื่องราชอิสริยาภรณ์

(๖) เครื่องหมายกาชาด หรือช่อกาชาด หรือกาเยเนว

(๗) เครื่องหมายอย่างใด ๆ อันขัดต่อรัฐประศาสนโยบาย หรือศีลธรรม

(๘) ภาพอันคิดขึ้นให้เป็นอย่างเดียวกับ หรือคล้ายคลึงกับเหรียญ ใบสำคัญ คู่มือ หรือประกาศนียบัตร อันได้ให้เป็นรางวัลของการแสดงพิพัตถ์ ซึ่งรัฐบาลสยาม หรือ

รัฐบาลต่างประเทศ หรือประชาชนใดจัดตั้งใหม่ขึ้น นอกจากจะได้รับเหรียญใบสำคัญคู่มือ หรือประกาศนียบัตร เช่น นั้นเป็นรางวัลสำหรับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายนั้น

(๕) รูปคนที่ยังมีชีวิตอยู่ โดยเขาไม่ได้ให้อนุญาต หรือรูปคนที่ตาย โดยไม่ได้รับความยินยอมของบุพพการี ผู้สืบสันดาน สามี และภริยา

หมวด ๓

การขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

มาตรา ๖ เครื่องหมายการค้าอันชอบด้วยบทบัญญัติแห่งมาตรา ๔ และทั้งไม่ฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งมาตรา ๕ ใครทำนองว่าอาจจดทะเบียนได้

มาตรา ๗ การขอจดทะเบียนต้องปฏิบัติตามวิธีอันบัญญัติไว้ในกฎเสนาบดี และต้องส่งแบบเครื่องหมายการค้าที่จะจดทะเบียนนั้นเองมาด้วย

มาตรา ๘ การขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าอันนี้จะขอจดสำหรับสินค้าทั้งจำพวกตามรายการจำพวกสินค้าติดท้ายพระราชบัญญัตินี้ หรือจะขอจดสำหรับสินค้าเฉพาะอย่างก็ได้

มาตรา ๘ ถ้าผู้ขอจดทะเบียนไม่ได้เป็นเจ้าของเครื่อง
 หมายการค้าไซ้ ท่านว่าต้องมีหนังสือมอบฉันทะ แสดงว่า
 ผู้ขอมีอำนาจที่จะขอจดทะเบียนได้แนบมากับคำขอด้วย

มาตรา ๑๐ ท่านห้ามมิให้รับคำขอจดทะเบียนไว้พิจารณา
 เว้นแต่เจ้าของเครื่องหมายหรือตัวแทนมีสำนักงานการค้าตั้ง
 อยู่เป็นที่ในประเทศสยาม หรือมีสถานที่ส่งบัตรหมายถึงได้
 ในประเทศสยาม

มาตรา ๑๑ ถ้าประสงค์จะใช้เครื่องหมายการค้าอันเดียว
 กันสำหรับสินค้าต่างจำพวก ให้ยื่นคำขอแยกเป็นจำพวกละ
 ฉบับ

มาตรา ๑๒ เครื่องหมายการค้าสองหรือกว่าสองเครื่อง
 หมายอันใช้สำหรับสินค้าชนิดเดียวกัน ถ้าคล้ายกันจนถึงกับ
 ว่านอกจากผู้ขอจะใช้เองแล้ว ก็เป็นการมุ่งหมายจะลวงหรือ
 ทำให้เกิดสับสนกันฉะฉาน ท่านว่าถ้าผู้ขอคนเดียวกัน จะจด
 ทะเบียนเป็นเครื่องหมายชุดก็ได้

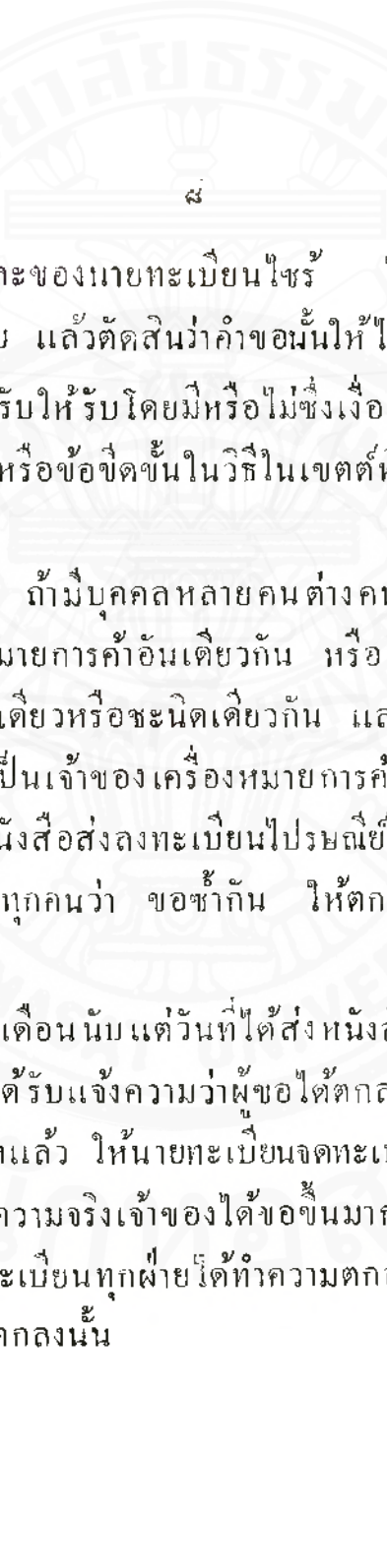
มาตรา ๑๓ ถ้าเครื่องหมายการค้ามีคำเขียนเป็นหนังสือ
 อื่นนอกจากหนังสือไทย ให้มีสลักหลังคำขอ เขียนคำนั้น ๆ
 เป็นหนังสือไทย และถ้าแปลเป็นไทยได้ ก็ให้มีคำแปลด้วย
 คำสลักหลังนั้นเจ้าของหรือผู้แทนต้องลงลายมือชื่อ

มาตรา ๑๔ นายทะเบียนเมื่ออำนาจเรียกให้ผู้จดทะเบียนส่งแม่พิมพ์รูป เครื่องหมายการค้า ของจดทะเบียนตามขนาด ซึ่งนายทะเบียนจะกำหนด

มาตรา ๑๕ ภายในบังคับบทบัญญัติมาตรา ๑๗ วรรค ๒ ท่านว่าบรรดาค่าของจดทะเบียน ซึ่งยื่นไว้ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ถ้าถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้ถือว่ายื่นในวันใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๖ ถ้านายทะเบียนเห็นว่า เครื่องหมายการค้า รายใดมีลักษณะอันต้องห้ามตามมาตรา ๕ หรือเหมือนกันกับ เครื่องหมายการค้าซึ่งเจ้าของอื่นได้นำมาจดทะเบียนไว้แล้ว เพื่อสินค้าจำพวกเดียวกัน หรือเป็นเครื่องหมายที่คล้ายกับ เครื่องหมายเช่นที่ท่านจนถึงนับได้ว่าเป็นการลวงสาธารณชน กิตติ หรือถ้านายทะเบียนเห็นว่ากรมมิได้เป็นไปตามบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ท่านห้ามมิให้นายทะเบียนรับจดทะเบียน และให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้ง เหตุที่ไม่รับจดทะเบียนนั้นไปให้ผู้ขอทราบ

ถ้านายทะเบียนไม่รับจดทะเบียนดังกล่าวมาข้างต้นไซ้ ท่านว่าเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคมมีอำนาจสั่งเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าผู้จดทะเบียนยื่นคำร้องต่อเสนาบดีขอให้ฟังคำชี้

เชิงของผู้ขอและของนายทะเบียนไว้ ให้เสนาบตีฟังคำ
ชี้แจงทั้งสองฝ่าย แล้วตัดสินว่าคำขอนั้นให้ได้รับจดทะเบียน
หรือไม่ และถ้ารับให้รับโดยมีหรือไม่ซึ่งเงื่อนไข หรือแก้ไข
เปลี่ยนแปลง หรือข้อขัดแย้งในวิธีในเขตที่ที่แห่งการใช้หรือ
อื่น ๆ

มาตรา ๑๗ ถ้ามีบุคคลหลายคนต่างคนต่างอ้างว่าเป็น
เจ้าของเครื่องหมายการค้าอันเดียวกัน หรือเกือบเหมือนกัน
ใช้สำหรับสินค้าเดียวหรือชนิดเดียวกัน และต่างคนต่างร้อง
ขอจดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้น ๆ ท่านให้
นายทะเบียนมีหนังสือส่งลงทะเบียนไปรษณีย์บอกไปยังบรรดา
ผู้ขอจดทะเบียนทุกคนว่า ขอช้ากัน ให้ตกลงกันเอง หรือ
นำคดีไปสู่ศาล

ภายในสามเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านหนังสือบอกไป ถ้า
นายทะเบียนไม่ได้รับแจ้งความว่าผู้ขอได้ตกลงกันแล้ว หรือ
ได้นำคดีไปสู่ศาลแล้ว ให้นายทะเบียนจดทะเบียนเครื่องหมาย
การค้า ซึ่งตามความจริงเจ้าของได้ขอขึ้นมาก่อนผู้อื่น

ถ้าผู้ขอจดทะเบียนทุกฝ่ายได้ทำความตกลงกัน ก็ให้จด
ทะเบียนตามข้อตกลงนั้น

มาตรา ๑๘ เครื่องหมายการค้าซึ่งต่างเจ้าของ
มาแล้วด้วยกันโดยสุจริต หรือมีพฤติการณ์พิเศษซึ่งนา
มาเห็นเห็นสมควรรับจดทะเบียนไว้ ท่านว่านายทะเบียน
จะรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเดียวกัน หรือเกือบเหมือน
กัน สำหรับสินค้าเดียวกัน หรือชนิดเดียวกันให้แก่หลาย
เจ้าของก็ได้ โดยมีหรือไม่ซึ่งเงื่อนไขและข้อจำกัดในวิธีใช้
หรือเขตต์ที่แห่งการใช้หรืออื่น ๆ ตามแต่นายทะเบียนเห็น
ควรกำหนด

ถ้านายทะเบียนไม่รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า หรือ
กำหนดเงื่อนไข หรือข้อจำกัดไม่เป็นที่พอใจของผู้จดทะเบียน
ไว้ ท่านให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๖ วรรค ๒ มาใช้บังคับ
โดยอนุโลม

มาตรา ๑๙ ถ้าในเครื่องหมายการค้ามีอะไรซึ่งใช้กันสามัญ
ในการค้าขาย หรือมีลักษณะไม่บังจะเพาะว่าเป็นของสินค้า
นั้น ๆ ไซ้ ก่อนที่นายทะเบียนจะตัดสินว่าจะรับจดทะเบียน
หรือไม่นั้น นายทะเบียนอาจเรียกให้ผู้ขอจดทะเบียนแสดง
ปฏิเสธว่าไม่ขอถือ เป็นสิทธิของตน ผู้เดียวที่จะใช้ส่วนหนึ่ง
หรือหลายส่วนแห่งเครื่องหมายนั้น หรือทั้งหมดหรือบางส่วน

แห่งสิ่งที่ว่าใช้กันสามัญในการค้าขาย ซึ่งนายทะเบียนไม่ยอมว่า
ผู้ขอควรเป็นเจ้าของ หรือถ้านายทะเบียนจะให้แสดงปฏิเสธ
อย่างอื่นตามที่นายทะเบียนเห็นว่าต้องแสดง เพื่อกำหนด
เขตต์แห่งสิทธิของเจ้าของในการจดทะเบียนนั้นก็ได้ แต่
ท่านว่าคำปฏิเสธอันลงไว้ในทะเบียนนั้น ไม่กระทบถึงสิทธิแห่ง
เจ้าของโดยประการอันมิได้เป็นปัญหาเนื่องแต่การจดทะเบียน
เครื่องหมายการค้า ซึ่งเจ้าของให้คำปฏิเสธนั้น

ถ้าเจ้าของไม่พอใจในความต้องการของนายทะเบียนไป
ท่านให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๖ วรรค ๒ มาใช้บังคับโดย
อนุโลม

มาตรา ๒๐ เมื่อรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ได้เข้าร่วมในความตกลงรายใดในระวางประเทศเพื่อคุ้มครอง
สิทธิในอุตสาหกรรมแล้ว บุคคลใดได้ร้องขอความคุ้มครอง
เครื่องหมายการค้าของตนในประเทศซึ่งอยู่ในความตกลงนั้น
ไป ท่านว่าในการจดทะเบียน บุคคลนั้นมีสิทธิต่อเวลาขึ้น
คำร้องก่อนหลังผู้อื่น ตามที่ได้บัญญัติไว้ใน ความตกลงระวาง
ประเทศนั้น ให้เสนาบดีมีอำนาจออกกฎเพื่อให้การเป็นไป
ตามบัญญัติในความตกลงนั้น ๆ อันเกี่ยวแก่สิทธิแห่งการขึ้น
คำร้องก่อนหลัง

หมวด ๔

การรับจดทะเบียน

มาตรา ๒๑ เมื่อนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นควรรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ารายใด ให้นำทะเบียนประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายนั้นตามวิธีที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี

มาตรา ๒๒ (ก) ภายในกำหนดเวลาสามเดือนนับแต่วันประกาศคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตั้งบัญญัติไว้ในมาตราก่อน ผู้ใดจะยื่นคำคัดค้านการจดทะเบียนเครื่องหมายนั้นต่อนายทะเบียนก็ได้

(ข) คำร้องคัดค้านนั้นให้ทำเป็นหนังสือ และให้แสดงเหตุคัดค้านนั้นด้วย

(ค) ให้นำทะเบียนส่งสำเนาคำร้องคัดค้านไปยังผู้ขอจดทะเบียน และภายในกำหนดเวลาสามเดือนนับแต่ได้รับสำเนาคำร้องคัดค้านนั้นแล้ว ผู้ขอจดทะเบียนต้องยื่นคำโต้แย้งแสดงเหตุที่ตนอาศัยเป็นหลักในการขอจดทะเบียน ถ้าผู้ขอจดทะเบียนมิได้กระทำดังว่านี้ ท่านให้ถือว่าผู้ขอจดทะเบียนละทิ้งคำขอจดทะเบียนของตน

(ข) ถ้าผู้จดทะเบียนยื่นคำโต้แย้งตั้งแต่วันที่ห้ามาแล้ว ให้ นายทะเบียนส่งสำเนาคำโต้แย้งนั้นไปยังผู้คัดค้านพร้อมด้วย คำวินิจฉัยของนายทะเบียน นายทะเบียนจะให้ทั้งสองฝ่าย มาแถลงการณ์ให้ฟังก่อนเพื่อประกอบการวินิจฉัยก็ได้

เมื่อนายทะเบียนได้ให้คำวินิจฉัยแล้ว ท่านให้รอไป สามสิบวันก่อนจึงจดทะเบียนคำขอ

ภายในสามสิบวันนี้ ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้แจ้งให้นาย ทะเบียนทราบว่าได้นำคดีสู่ศาลแล้ว ท่านให้นายทะเบียน รอฟังคำพิพากษาของศาล

มาตรา ๒๓ เมื่อนายทะเบียนรับคำขอจดทะเบียนรายใด และคำขอนั้นไม่มีผู้คัดค้านก็ดี หรือมีผู้คัดค้านแต่ได้วินิจฉัย ให้ผู้ยื่นคำขอชนะก็ดี ท่านให้นายทะเบียนจดทะเบียน เครื่องหมายการค้านั้นตามวิธีที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี

มาตรา ๒๔ เมื่อรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ารายใด ท่านว่าภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๕ ให้จัดวันลงในคำขอนั้น เป็นวันจดทะเบียน และตามความหมายของพระราชบัญญัติ นี้ให้ถือว่าวันนั้นเป็นวันจดทะเบียน

มาตรา ๒๕ เมื่อได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าแล้ว ให้นายทะเบียนออกหนังสือคู่มือให้แก่ผู้จดทะเบียนตาม แบบที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี

มาตรา ๒๖ ถ้าการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ากระทำ
ให้เสร็จไปภายในหกเดือนนับแต่วันของจดทะเบียนไม่ได้
เพราะความบกพร่องของผู้จดทะเบียน ให้นายทะเบียน
แจ้งความเป็นหนังสือให้ผู้จดทะเบียนทราบ และถ้าการ
จดทะเบียนไม่เสร็จไปภายในเวลาที่กำหนดไว้ในคำแจ้งความ
ท่านให้ถือว่าผู้ขอลงทะเบียนของตน

หมวด ๕

ผลแห่งการจดทะเบียน

มาตรา ๒๗ ภายในบังคับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติ
บุคคลผู้ได้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า
ท่านให้ถือว่าเป็นเจ้าของ มีสิทธิผู้เดียวเพื่อใช้เครื่องหมาย
สำหรับสินค้าทั้งหมดในจำพวกหนึ่ง หรือหลายจำพวกที่ได้
จดทะเบียนไว้

มาตรา ๒๘ เครื่องหมายการค้าอันได้จดทะเบียนไว้โดย
มิได้จำกัดสิทธิ ให้ถือว่าได้จดทะเบียนไว้ทุกสั

มาตรา ๒๙ เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัติเก่าแล้ว ท่านว่า
ผู้ใดจะนำคดีสู่ศาลเพื่อป้องกัน หรือเรียกค่าเสียหายในการ
ล่วงสิทธิเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนนั้น ไม่ได้

ท่านว่าข้อความในพระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบถึงสิทธิในการฟ้องร้องคดีซึ่งจำเลยเอาสินค้าของจำเลยไปลงขายว่าเป็นสินค้าของผู้อื่น และไม่ตัดสิทธิทางแก่อันผู้เสียหายจะพึงมี

มาตรา ๓๐ การจดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าไม่เป็นการขัดขวางต่อผู้ใดในการใช้โดยสุจริต ชื่งนามและสำนักงานการค้าของตน หรือของผู้ที่อยู่ในตำแหน่งตนมาก่อนในกิจการค้าขายนั้น หรือสิทธิในการใช้โดยสุจริตซึ่งคำบรรยายลักษณะหรือคุณสมบัติแห่งสินค้าของตน

หมวด ๖

การแก้ไข้ทะเบียนและการโอนเครื่องหมายการค้า

มาตรา ๓๑ สิทธิในเครื่องหมายการค้าอัน โอนกันได้แต่เฉพาะเมื่อโอนพร้อมกับกิจการค้าขายสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ให้เครื่องหมายนั้น

มาตรา ๓๒ เครื่องหมายชุดที่จดทะเบียนไว้ตามมาตรา ๑๒ นั้น ถ้าจะโอนแก่กันต้องโอนทั้งชุด ท่านมิให้แยกโอน

มาตรา ๓๓ การโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้วก็ดี หรือการเปลี่ยนแปลงข้อความใด ๆ ซึ่งได้จดทะเบียนแล้วก็ดี ท่านว่าต้องจดทะเบียนจึงจะสมบูรณ์

มาตรา ๓๔ การขอเปลี่ยนแปลงที่ดี ของโอนที่ดี ต้องยื่นหนังสือคำขอตามแบบที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี

หมวด ๗

ต่ออายุและเพิกถอนการจดทะเบียน

มาตรา ๓๕ การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าขึ้น ท่านว่าสมบูรณ์เพียงสิบปี แต่จะต่ออายุตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ได้

มาตรา ๓๖ ภายในเวลาสามเดือนก่อนสิ้นอายุการจดทะเบียน เจ้าของจะขอต่ออายุเครื่องหมายการค้าของตนตามวิธีที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดีอีกสิบปีจากวันสิ้นอายุการจดทะเบียนเดิม หรือจากวันสิ้นอายุที่ได้ต่อไว้ครั้งหลังก็ได้

มาตรา ๓๗ ก่อนสิ้นอายุการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไม่น้อยกว่าสามเดือน ให้นายทะเบียนแจ้งวันสิ้นอายุไปยังเจ้าของเครื่องหมายณสำนักงานที่จดทะเบียนไว้ และเมื่อหมดอายุการจดทะเบียนแล้ว ถ้าไม่มีคำขอต่ออายุขึ้นจนมากดี หรือเจ้าของไม่ปฏิบัติให้ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดีสำหรับการขอต่ออายุก็ดี ท่านว่านายทะเบียนจะเพิกถอนเครื่องหมายการค้าขึ้นเสียจากทะเบียนก็ได้

มาตรา ๓๘ เมื่อนายทะเบียนได้เพิกถอนเครื่องหมายการค้าตามความในมาตรา ๓๗ แล้ว ถ้ามีการขอจดทะเบียนขึ้นมาภายในสิบสองเดือนนับแต่วันเพิกถอน ท่านให้ถือว่าเครื่องหมายนั้นยังอยู่ในทะเบียน เว้นแต่จะมีผู้มาแสดงให้เห็นแก่พื่อใจนายทะเบียนได้ว่า เครื่องหมายนั้นมิได้มีการใช้โดยสุจริตในระวางสองปีก่อนวันที่เพิกถอนนั้น

มาตรา ๓๙ ทะเบียนเครื่องหมายการค้าขึ้น ถ้าเจ้าของเครื่องหมาย (หรือผู้แทน) ได้เลือกตั้งสำนักงานการค้า หรือสถานที่สำหรับส่งบัตรหมายในประเทศสยาม ท่านว่าให้นายทะเบียนเพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้าขึ้นเสีย

มาตรา ๔๐ ก่อนดำเนินการเพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามข้อความในมาตรา ๓๗ หรือ ๓๘ นั้น ให้นายทะเบียนมีหนังสือบอกล่วงหน้าแก่เจ้าของหรือผู้แทนสามเดือน คำบอกล่วงหน้านั้นให้ส่งณสำนักงานซึ่งได้จดทะเบียนครั้งหลัง

มาตรา ๔๑ ทะเบียนเครื่องหมายการค้าขึ้น ศาลอาจมีคำสั่งให้เพิกถอนได้ เมื่อผู้มีส่วนได้เสียได้ยื่นคำร้องและแสดงได้ว่า

(๑) ผู้ร้องมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าขึ้นดีกว่าผู้ที่จดทะเบียนเป็นเจ้าของ หรือ

(๒) เครื่องหมายการค้าในบัตรนั้นเป็นสิ่งสามัญในการ
ค้าขาย หรือ

(๓) เครื่องหมายการค้านั้นได้จดทะเบียนไว้ผิดต่อบท
บัญญัติมาตรา ๔ และ ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้

ถ้าผู้ร้องแสดงได้เพียงว่าตนมีสิทธิดีกว่าจะเพาะสินค้า
บางอย่างในจำพวกที่ได้จดทะเบียนไว้ ก็ให้ศาลมีคำสั่งจำกัด
สิทธิแห่งการจดทะเบียนให้อยู่เพาะสินค้า ซึ่งผู้ร้องไม่ได้
แสดงว่าตนมีสิทธิดีกว่า

มาตรา ๔๒ เมื่อมีเจ้าทุกข์ร้องขอต่อศาลและศาลพิจารณา
เห็นเหตุว่า ผู้เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือเจ้าของ
คนก่อนได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้โดยมิได้ตั้งใจ
สุจริตที่จะใช้เป็นเครื่องหมายสินค้านั้น ๆ และตามความจริง
ก็มีได้เคยใช้เครื่องหมายนั้นสำหรับสินค้านั้น ๆ โดยสุจริต
ประการหนึ่ง หรืออีกประการหนึ่งในระหว่างห้าปีก่อนร้องขอ
นั้น มิได้มีการใช้โดยสุจริตซึ่งเครื่องหมายการค้าอันได้จด
ทะเบียนไว้ดังนี้ ศาลอาจสั่งให้เพิกถอนการจดทะเบียน เว้น
แต่การที่ไม่ได้ใช้เครื่องหมายการค้าดังกล่าวมาข้างบนนั้นเป็น
ด้วยพฤติการณ์พิเศษในการค้า และไม่ใช้เพราะความ

ตั้งใจที่จะไม่ใช้ หรือความตั้งใจที่จะละทิ้ง เครื่องหมายนั้น สำหรับสินค้าที่จดทะเบียนไว้

หมวด ๘

เบ็ดเตล็ด

มาตรา ๔๓ ระยะเวลาทำการ บุคคลผู้ใดที่ทราบ มีสิทธิ มาตราวดูทะเบียนเครื่องหมายการค้าอันจดทะเบียน และ ขอสำเนารายการจดทะเบียนได้ แต่ต้องเสียค่าธรรมเนียม ตามที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี

มาตรา ๔๔ ในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามพระราช บัญญัตินี้ ท่านว่าค่าฤชาธรรมเนียมศาลในส่วนของนาย ทะเบียนนั้นให้อยู่ในดุลพินิจของศาล แต่มิให้ศาลสั่งให้นาย ทะเบียนเสียค่าฤชาธรรมเนียมแทนฝ่ายอื่น

มาตรา ๔๕ ผู้ใดแสดงเครื่องหมายการค้าซึ่งมิได้จดทะเบียนว่าเป็นเครื่องหมายที่ได้จดทะเบียนแล้วก็ดี หรือขาย หรือเสนอขายสินค้าซึ่งมีเครื่องหมายที่ตนรู้อยู่ว่าเท็จเช่นว่า มา็นี้ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน หนึ่งพันบาท ส่วนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายเท็จนั้น ท่านให้รับ โดยไม่คำนึงว่าจะมีค่าตัดสินลงโทษผู้ใดหรือไม่

มาตรา ๔๖ ให้เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม มีหน้าที่รักษาการให้เป็นที่เรียบร้อยตามพระราชบัญญัตินี้ ให้มีอำนาจ

- ออกกฎเสนาบดีกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและว่าด้วยกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นที่เรียบร้อยตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎเสนาบดีนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๔๙ วันที่ ๕ เมษายน หน้า ๑)

รายการจำพวกสินค้า

จำพวกที่ ๑

เหม่วัตถุสำหรับใช้ในหัตถกรรม การถ่ายรูปหรือการค้น
หาความรู้ทางฟิสิกและใช้เป็นยาถิ่นทุเลา

จำพวกที่ ๒

เหม่วัตถุสำหรับใช้ในการทำไร่นา เรือกสวน การรักษา
โรคสัตว์และการสุขาภิบาล

จำพวกที่ ๓

เหม่วัตถุซึ่งทำขึ้นสำหรับใช้เป็นไอสดและในการผสม
ไอสด

จำพวกที่ ๔

วัตถุซึ่งมาแต่รกษชาติ สัตว์ และแร่ ตามธรรมชาติเต็ม
หรือทำขึ้นแล้วบ้างซึ่งไม่เข้าในจำพวกอื่น

จำพวกที่ ๕

โลหะที่ไม่ได้ตัดแปดลงขึ้น และได้ตัดแปดลงขึ้นบ้างแล้ว
สำหรับใช้ในหัตถกรรม

จำพวกที่ ๖

เครื่องจักรทุกชนิด และส่วนของเครื่องจักร เว้นแต่
เครื่องจักรที่ใช้ในการทำไร่นาเรือกสวน และส่วนของเครื่อง
จักรนั้น ๆ ซึ่งเข้าในจำพวกที่ ๗

๒๑

จำพวกที่ ๗

เครื่องจักรที่ใช้ในการทำไร่นาเรือกสวน และส่วนของ
เครื่องจักรนั้น ๆ

จำพวกที่ ๘

บรรดาเครื่องมือในทางวิทยาศาสตร์สำหรับใช้เป็นประโยชน์
ต่าง ๆ และเครื่องมือสำหรับใช้ในการสอน

จำพวกที่ ๙

เครื่องดนตรี

จำพวกที่ ๑๐

เครื่องบอกเวลา

จำพวกที่ ๑๑

เครื่องมือและสิ่งซึ่งประดิษฐ์ขึ้น (ที่ไม่มีโอกาสสมอยู่)
สำหรับใช้ในศัลยกรรม หรือการบำบัดโรคแก่มนุษย์และสัตว์

จำพวกที่ ๑๒

เครื่องตัด ฝึบ และเครื่องมือคม

จำพวกที่ ๑๓

ของที่ทำด้วยโลหะ ซึ่งไม่เข้าในจำพวกอื่น

จำพวกที่ ๑๔

ของที่ทำด้วยโลหะอันมีค่า และเครื่องอภรณ์ประดับกาย
รวมทั้งของที่ทำเทียมด้วย

๒๒

จำพวกที่ ๑๕

เครื่องแก้วและกระจก

จำพวกที่ ๑๖

เครื่องกระเบื้อง และเครื่องปั้นดินเผา

จำพวกที่ ๑๗

ของซึ่งทำขึ้นจากแร่ และจากวัตถุอื่น ๆ เพื่อการก่อสร้าง
หรือการตกแต่ง

จำพวกที่ ๑๘

สิ่งซึ่งประดิษฐ์ขึ้น เพื่อใช้ในการวิศวกรรม สถาปนิก
และก่อสร้าง

จำพวกที่ ๑๙

สัตว์ราวุช กระสุนดินดำ และอาวุธภัณฑ์ ซึ่งไม่อยู่ใน
จำพวกที่ ๒๐

จำพวกที่ ๒๐

วัตถุระเบิด

จำพวกที่ ๒๑

สิ่งซึ่งประดิษฐ์ขึ้น เพื่อใช้ในการแผนผังต่อเรือ และ
เครื่องใช้ต่าง ๆ สำหรับเรือซึ่งไม่อยู่ในจำพวกอื่น

๒๓

จำพวกที่ ๒๒

ขูดขน

จำพวกที่ ๒๓

(ก) ด้าย

(ข) ด้ายเย็บผ้า

จำพวกที่ ๒๔

ผ้าฝ้าย

จำพวกที่ ๒๕

ของทำด้วยฝ้าย ซึ่งไม่เข้าในจำพวกอื่น

จำพวกที่ ๒๖

เส้นลิเนนและเส้นปอต่าง ๆ (เฮมปี)

จำพวกที่ ๒๗

ผ้าลิเนนและผ้าปอต่าง ๆ (เฮมปี)

จำพวกที่ ๒๘

ของทำด้วยลิเนนและปอต่าง ๆ (เฮมปี) ซึ่งไม่เข้าใน
จำพวกอื่น

จำพวกที่ ๒๙

เส้นปอกระเจา (ยูต) และผ้าบ้าน และของอื่น ๆ ที่ทำ
ด้วยปอกระเจา (ยูต) ซึ่งไม่เข้าในจำพวกอื่น

๒๔

จำพวกที่ ๓๐

ไหมชั้น ไหมพื้น และไหมเย็บ

จำพวกที่ ๓๑

ผ้าแพร

จำพวกที่ ๓๒

ของทำด้วยไหม ซึ่งไม่เข้าในจำพวกอื่น

จำพวกที่ ๓๓

เส้นขนสัตว์พื้น หรือไหมพรม

จำพวกที่ ๓๔

ผ้าทำด้วยขนสัตว์หรือไหมพรม

จำพวกที่ ๓๕

ของทำด้วยขนสัตว์และไหมพรม ซึ่งไม่เข้าในจำพวกอื่น

จำพวกที่ ๓๖

พรม ผ้าปูพื้น และผ้าน้ำมัน

จำพวกที่ ๓๗

หนังสัตว์ฟอก หนังสัตว์ที่ยังมีไต่ฟอก ทั้งที่แต่งแล้ว
และยังมีไต่แต่งกับของทำด้วยหนังสัตว์ฟอกแล้ว ซึ่งไม่เข้า
ในจำพวกอื่น

๒๕

จำพวกที่ ๓๘

เครื่องนุ่งห่มและแต่งกาย

จำพวกที่ ๓๙

กระดาษ (นอกจากกระดาษปิดผนัง) เครื่องเขียนและ
เครื่องเย็บสมุด

จำพวกที่ ๔๐

ของทำด้วยยางอินเดียนเบอร์และยางกัตตะเปอร์ชา ซึ่ง
ไม่เข้าในจำพวกอื่น

จำพวกที่ ๔๑

เครื่องแต่งเรือน

จำพวกที่ ๔๒

วัตถุที่ใช้เป็นอาหาร หรือเป็นเครื่องปรุงอาหาร

จำพวกที่ ๔๓

สุราเมรัย

จำพวกที่ ๔๔

น้ำแร่ และน้ำอัดลม ซึ่งเป็นเองและทำขึ้น

จำพวกที่ ๔๕

ยาสูบที่แต่งแล้ว และยังมีได้แต่ง

11/10/2566

๒๖

จำพวกที่ ๔๖

พืชพรรณ สำหรับการทำไร่นาเรือกสวน

จำพวกที่ ๔๗

เทียน สะบู่สามัญ ของสำหรับล้างทำความสะอาด น้ำมัน
จุดเพื่อสว่าง เพื่อเกิดความร้อนและน้ำมันหยอดเครื่องจักร
ไม่ขีดไฟ แบ็ง คราม และสิ่งอื่นที่ทำขึ้นใช้ในการชักฟอก

จำพวกที่ ๔๘

เครื่องหอม (รวมทั้งเครื่องเบ็ดเตล็ดสำหรับแต่งกาย
ดบแต่งผิว สิ่งที่ทำขึ้นใช้สำหรับฟัน สำหรับผม และสะบู่
หอม)

จำพวกที่ ๔๙

เครื่องเล่นทุกชนิด และสิ่งทั้งปวงที่ใช้ในการกีฬา ซึ่ง
ไม่เข้าในจำพวกอื่น

จำพวกที่ ๕๐

เบ็ดเตล็ด

(๑) ของทำด้วยเขี้ยว กระดุก หรือไม้ ซึ่งไม่เข้าใน
จำพวกอื่น

(๒) ของทำด้วยฟางหรือหญ้า ซึ่งไม่เข้าในจำพวกอื่น

(๓) ของทำมาจากสัตว์ และรุกขชาติ ซึ่งไม่อยู่ใน
จำพวกอื่น

(๔) กล้องยาสูบ

(๕) รม ไม้ท้าว แปรง และหวี

(๖) ยาขัดทาเครื่องแต่งเรือน ยาขัดภาชนะ

(๗) ผ้าตาปอลีน ผ้าเต็นต์ ผ้ากันฝน เชือกเส้นใหญ่
(ปอกระเจาหรือปอต่าง ๆ) เชือกต่าง ๆ

(๘) ดุมทุกชนิด นอกจากดุมที่ทำด้วยโลหะอันมีค่า
หรือของเทียมโลหะนั้น

(๙) ของอัด (แป๊กกิง) และสายสูบน้ำ

(๑๐) ของต่าง ๆ ซึ่งไม่อยู่ในจำพวกที่กล่าวมาแล้ว

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ถอนยาผสมจากการยกเว้น

ด้วย Lotus Dysentery Mixture, Lotus Chlorodyne, Lotus Injection ของ นายแพทย์ คาร์ล ซี. แฮนเสน ห้างขายยาตราบัว ซึ่งได้ยกเว้นตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๔๖๕ ตามประกาศลงวันที่ ๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๖ และ Syrup Codeine Compound No. 79 ของ นาย เจ. เจ. แมคเบท ห้างขายยาอังกฤษ ซึ่งได้ยกเว้นตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๔๖๕ ตามประกาศลงวันที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๗ แล้วนั้น บัดนี้ นายแพทย์ คาร์ล ซี. แฮนเสน ห้างขายยาตราบัว ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว และ นาย เจ. เจ. แมคเบท ห้างขายยาอังกฤษ ได้แจ้งมาว่า ไม่ประสงค์จะผสมยาตามคำรับนั้นต่อไป ฉะนั้นให้ถอนยา ๔ ขนานดังกล่าวนี้จากการยกเว้นเสียตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย
ประกาศมาณวันที่ ๒๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓

จอมพล บริพัตร
เสนาบดี

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
เรื่องถอนขามาเม็ดตราเปิดทองจากการยกเว้น

ด้วยขามาเม็ดตราเปิดทองของห้างขายยาเจริญกรุง ซึ่งได้ยก
เว้นอยู่ในประเภทจำกัดตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดี
ขาสภพยัตติให้โทษ พ.ศ. ๒๔๖๕ ตามประกาศลงวันที่ ๑๖
มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๘ แล้วนั้น

บัดนี้ เห็นว่าขามาเม็ดตราเปิดทองที่กล่าวนี้ไม่สมควรจะได้
รับการยกเว้นต่อไป เพราะเหตุว่ามีโอกาสสารที่จะคุมขาสภพยัต
ติให้โทษอยู่ในยาวนานนี้ไม่พอ ฉะนั้น ให้ถอนจากการ
ยกเว้นเสียตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สภาว่าการกระทรวงมหาดไทย
ประกาศมาณวันที่ ๒๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓
จอมพล บริพัตร
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๕ เมษายน หน้า ๒๗)

11/10/2566

๐๓๙๕๓๒

กฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

แก้ไขเพิ่มเติม

ออกตามความในมาตรา ๔๒

แห่ง

พระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ออกกฎแก้ไขเพิ่มเติมไว้สำหรับใช้ในกรุงเทพมหานคร ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประจำทางจะต้องเสียเป็นระยะครึ่งปี ตามความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ นั้น ให้เรียกเรียงคันรถยนต์ตามระยะทางที่รถเดินประจำ คิดเป็นกิโลเมตรตามลักษณะของทาง คือ ทางชั้น ๑ ชั้น ๒ ชั้น ๓ โดยอัตราดังนี้ คือ

ทางชั้น ๑ กิโลเมตรละ ๑๕ บาท

ทางชั้น ๒ กิโลเมตรละ ๑๐ บาท

ทางชั้น ๓ กิโลเมตรละ ๕ บาท

เศษกิโลเมตรที่ต่ำกว่าครึ่งไม่คิด

เศษกิโลเมตรตั้งแต่ครึ่งหนึ่งขึ้นไปคิดเป็น ๑ กิโลเมตร

ข้อ ๒ เสนาบดีจะได้ประกาศลักษณะทางเดินรถ ตาม
ความในข้อ ๑ ไว้ที่ทำการนายทะเบียนรถยนต์

ข้อ ๓ ระยะเวลาครั้งปีที่จะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาต
ประจำทางตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธ
ศักราช ๒๔๗๓ นั้น ในครั้งปีแรกให้นับแต่วันที่ ๑ เมษายน
ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน และครั้งปีหลังให้นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม
ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม เศษของครั้งปีให้นับเป็นครั้งปี

ข้อ ๔ ให้แก่ความในกฎเสนาบดีมหาดไทยลงวันที่ ๒๒
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๓ บางข้อ ดังต่อไปนี้

คำว่า “๔๐๐๐ ก.ก.” ในข้อ ๕ แก้เป็น “๘๐๐๐ ก.ก.”

คำว่า “๑๐๐ ก.ก.” ในข้อ ๖ แก้เป็น “๑๒๐ ก.ก.”

คำว่า “๓๐๐๐ ก.ก.” ในข้อ ๗ แก้เป็น “๖๐๐๐ ก.ก.”

ข้อ ๕ การฝักหัดขับรถยนต์นั้น ให้ผู้ฝักหัดขับปฏิบัติ
ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

ก. ให้ฝักหัดขับในระวางเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระ
อาทิตย์ตก

ข. ให้ฝักหัดขับเฉพาะบนถนนและระยะทางที่นาย
ทะเบียนจะกำหนดให้

ค. ให้แจ้งความให้นายทะเบียนทราบก่อนเวลาฝึกหัดขับ
ไม่น้อยกว่า ๒๔ ชั่วโมง ว่า จะหัดขับวันใด เวลาใด โดยใช้
รถยนต์เลขที่เท่าใด และให้แจ้งนามและเลขใบอนุญาต
ของผู้ที่จะควบคุมฝึกหัดขับนั้นด้วย

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๗๓

จอมพล บริพัตร

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๕ เมษายน หน้า ๒๕)

พระราชบัญญัติ

สำหรับตรวจป้องกันโรคสัตว์พาหนะแก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๗๔

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสำหรับตรวจป้องกันโรคสัตว์พาหนะ ร.ศ. ๑๑๕

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยชอบตามตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสำหรับตรวจป้องกันโรคสัตว์พาหนะแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติสำหรับตรวจป้องกันโรคสัตว์พาหนะ ร.ศ. ๑๑๕ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๖ เจ้าของสัตว์ผู้จะฆ่าโคกระบือ เอาเนื้อเป็นอาหารนั้น ให้เสียค่าใบอาชญาบัตรฆ่าสัตว์รายตัวสัตว์ดังนี้ คือ กระบือตัวละ ๖ บาท โคตัวละ ๔ บาท ลูกโคที่ต่ำกว่า ๕๐ ซม. ตัวละ ๒ บาท รวมทั้งค่าเช่าที่พักอาศัยในโรงเลี้ยง และโรงฆ่าของรัฐบาลในกำหนด ๘ วันนั้นด้วย ”

ประกาศมาณวันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๓๒)

พระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาชญา
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขบทบัญญัติบางมาตรา แห่งกฎหมายลักษณะอาชญา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาชญา พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๒๔๑ แห่งกฎหมายลักษณะอาชญา และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๔๑ ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น บังอาจเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป เพื่อการอนาจาร

ซึ่งหญิงหรือเด็กหญิงอายุต่ำกว่าสิบแปดขวบ แม่หญิงหรือเด็กหญิงนั้นยินยอมก็ตาม ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินสองพันบาท โดยมีต้องคำนึงว่ากรรมทั้งหลายซึ่งประกอบกันเป็นความผิดนั้นได้กระทำไว้ในประเทศต่างกันหรือไม่

ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น บังอาจโดยใช้อุบายหลอกลวง หรือโดยใช้อำนาจด้วยกำลังกาย โดยขู่เข็ญ โดยใช้อำนาจคุ้มครองผิดทำนอง หรือโดยใช้วิธีบังคับอย่างอื่น ๆ เป็นเหตุระงับ ล่อไป หรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงหรือเด็กหญิง ท่านว่ามันมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินสามพันบาท โดยมีต้องคำนึงว่ากรรมทั้งหลายซึ่งประกอบกันเป็นความผิดนั้นได้กระทำไว้ในประเทศต่างกันหรือไม่”

มาตรา ๔ ให้แก้คำว่า “สิบสองขวบ” ในมาตรา ๒๔๔, ๒๔๕ และมาตรา ๒๔๖ แห่ง กฎหมาย ลักษณะอาญา เป็น “สิบสามขวบ”

มาตรา ๕ ให้ตัดคำว่า “อายุเกินสิบสองขวบขึ้นไป” ในมาตรา ๒๔๘ แห่งกฎหมายลักษณะอาญาออกเสีย

๓๗

มาตรา ๖ ให้แก้คำว่า “ สิบสี่ขวบ ” ในมาตรา ๒๗๔ และมาตรา ๒๗๕ แห่งกฎหมายลักษณอาญาเป็น “ สิบแปดขวบ ”

ประกาศมาณวันที่ ๑๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๘ เมษายน หน้า ๓๔)

ประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาล
ท้องที่บ้านเช่า ตลาดบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศ
ทราบทั่วกันว่า ตามความในพระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาล
ตามหัวเมือง รัตนโกสินทรศก ๑๒๗ มาตรา ๒ มีความว่า
ถ้าจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ใน
ตำบลใดหรือเมืองใดเมื่อใด จะได้ประกาศในหนังสือราช
กิจจานุเบกษาและในท้องที่ที่จะใช้พระราชบัญญัตินี้ด้วยเป็น
สำคัญนั้น

บัดนี้ สมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลอยุธยา มีใบบอก
เข้ามาว่า ที่ตลาดบ้านหมี่ ตำบลบ้านเช่า และตำบล
โพนทอง อำเภอบ้านเช่า จังหวัดลพบุรี เป็นที่ประชุมชน
ทำการค้าขายและมีบ้านเรือนราษฎรตั้งอยู่เป็นปึกแผ่นแน่น
หนา แต่ยังขาดการบำรุงรักษา สมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการ
มณฑลอยุธยา จึงได้ประชุมกำนันผู้ใหญ่บ้านและพ่อค้า
คฤหบดีชี้แจงถึงประโยชน์ของการจัดการสุขาภิบาลในตำบล
บ้านเช่า และตำบลโพนทอง บรรดากำนันผู้ใหญ่บ้านและ
พ่อค้าคฤหบดีที่ได้มาประชุมกันลงมติว่า ควรจัดการสุขา

ภิบาลขึ้นตามพระราชบัญญัติเป็นสุขาภิบาลท้องถิ่น เพื่อบำรุง
ความสุขสำราญและความสะอาดแก่ราษฎรในท้องถิ่นนั้นสืบไป
มีกำหนดเขตต์ดังนี้

ก. ด้านเหนือ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่
บนศูนย์กลางพระเจดีย์วัดเชิงเงา เป็นเส้นตรงไปทางทิศ
ตะวันออกเฉียงใต้จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ตรงมุมระวาง
ถนนแยก

ข. ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ เป็น
เส้นตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์หมายเลข
เลขที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจาก ทางรถไฟตรงหลักกิโลเมตรที่
๑๖๐.๗๗๐ มาทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ๑๖๐ เมตร

ค. ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๓ เป็นเส้นตรงผ่านทาง
รถไฟที่หลักกิโลเมตรที่ ๑๖๐.๗๗๐ ไปทางทิศตะวันตกเฉียง
ใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ ซึ่งห่างจากศูนย์กลางทางรถไฟ
๑๓๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๔ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียง
เหนือจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่ริมถนนสุดตลาด
เก่าด้านใต้

ง. ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๕ เป็นเส้นตรงไป
ทางทิศเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ห่างทาง

รถไฟเป็นมุมฉากที่ ๑๖๒ กิโลเมตร ไปทางทิศตะวันตก
๑๓๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๖ เป็นเส้นตรงผ่านทางรถไฟไปทาง
ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นมุมฉากที่หลักกิโลเมตรที่ ๑๖๒
จุดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ ที่มุมรวัดด้านเหนือของสถานีตำรวจ
ภูธร

จากหลักเขตต์ที่ ๗ ตรงไปทิศตะวันออกเฉียงเหนือ
จุดหลักเขตต์ที่ ๑

ความทราบฝ่าละอองธุลีพระบาททรงพระราชดำริเห็นชอบ
ด้วย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรม
ราชานุญาตให้จัดการสุขาภิบาลในตำบลบ้านเช่า และตำบล
โพนทอง อำเภอบ้านเช่า จังหวัดลพบุรี เป็นสุขาภิบาล
ท้องที่ได้ตามความประสงค์ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
พระราชทานเงินค่าภาษีโรงเรือนและรายได้ประเภทอื่น ๆ ที่เก็บ
ได้ในเขตต์สุขาภิบาล ให้เป็นผลประโยชน์สำหรับใช้จ่าย
บำรุงในการสุขาภิบาลท้องที่บ้านเช่าตามพระราชบัญญัติ

ประกาศมาณวันที่ ๑๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

11/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๓๗)

ประกาศอัตรากาณี โรงรำนในเขตที่สุขาภิบาล
ห้องที่บ้านเช่า ตลาตบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย รับพระบรมราชโองการใส่เกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า ตามที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาลตามหัวเมือง รัตนโกสินทรศก ๑๒๗ ในตำบลบ้านเช่า และตำบลโพนทอง อำเภอบ้านเช่า จังหวัดลพบุรี เป็นสุขาภิบาลห้องที่ มีเขตต์กำหนดไว้ในประกาศใช้พระราชบัญญัติแล้วนั้น บัดนี้ ได้รับบอกสมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลอยุธยาว่า ได้ประชุมกรรมการสุขาภิบาลเห็นพร้อมกันว่า เงินค่าภาษีโรงรำนซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ พระราชทานสำหรับสุขาภิบาลนั้น ควรเก็บในอัตราดังต่อไปนี้

๑. ตึก เรือน โรง รำน ห้องแถวและท่าเรือจ้างที่ให้เช่า เก็บเป็นอัตรา ๑๒ ซีก ๑ ของค่าเช่าต่อปี

๒. ตึก เรือน โรง รำน ห้องแถวและท่าเรือจ้างที่ไม่ได้ให้เช่า เก็บเป็นอัตรา ๑๒ ซีก ๑ ของค่ารายปี หรือจำนวนเงินซึ่งพึงได้เป็นค่าเช่าในปีหนึ่งถ้าให้เช่า

๕๒

ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วยแล้ว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศเก็บเงินภาษีโรงเรือนในเขตต์สุขาภิบาลนั้น ไว้สำหรับใช้จ่ายบำรุงการสุขาภิบาลตามอัตราที่กล่าวแล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย
ประกาศแต่วันที่ ๑๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๔๐)

ประกาศแก้ข้อรำคาญที่โรงร้านในเขตที่สุขาภิบาล
เมืองนครศรีธรรมราช

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยรับพระบรมราชโองการไว้เกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า ตามความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาลตามหัวเมือง ร.ศ. ๑๒๗ ว่า ถ้าพิกัดอัตรากี่โรงร้านในท้องที่สุขาภิบาลใด เป็นการขัดข้องแก่ประโยชน์ของการสุขาภิบาลที่จัดขึ้นในท้องที่นั้น โดยเหตุที่ผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการสุขาภิบาลต้องเสียภาษีโรงร้านมากเกินไปบ้างก็ดี น้อยเกินไปบ้างก็ดี หรือไม่ต้องเสียเลยก็ดี ถ้าและความไม่เสมอภาคกันมีอยู่ เช่นนี้ ในท้องที่สุขาภิบาลใด ให้ประชุมกำนันผู้ใหญ่บ้านในท้องที่สุขาภิบาลนั้น ปรีกษาจะพิกัดอัตรากี่โรงร้านที่ควรจะเก็บตามที่เห็นเป็นธรรมและเป็นการสมควรว่าจะเก็บอย่างไร แล้วให้ข้าหลวงเทศาภิบาลมีใบบอกเข้ามาขอรับพระราชทานพระบรมราชานุญาต ถ้าทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วยก็จะได้โปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศอัตรากี่และวิธีเก็บนั้น บัดนี้ ได้รับใบบอกสมเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลนครศรีธรรมราช ว่า ได้ประชุมกรรมการสุขาภิบาลมีมติว่า อัตรากี่โรงร้าน

ในเขตต์สุขาภิบาลเมืองนครศรีธรรมราชที่จัดเก็บอยู่ในขณะนั้น
ไม่เป็นการสม่าเสมอกัน สมควรจะแก้ไขเสียใหม่ตามอัตรา
ตั้งแจ้งต่อไปนี้

๑. ตึก เรือน โรง ร้าน เรือ แพ ห้องแถวและท่า
เรือจ้างที่ให้เช่า เก็บเป็นอัตรา ๑๒ ซีก ๑ ของค่าเช่าต่อปี

๒. ตึก เรือน โรง ร้าน เรือ แพ ห้องแถวและท่า
เรือจ้างที่ไม่ได้ให้เช่า เก็บเป็นอัตรา ๑๒ ซีก ๑ ของค่ารายปี
หรือจำนวนเงินซึ่งพึงได้เป็นค่าเช่าในปีหนึ่ง ถ้าให้เช่า

ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วยแล้ว จึงทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศแก้อัตรากำขี้โรงร้านในเขตต์สุขาภิบาล
เมืองนครศรีธรรมราช ยกเลิกประกาศฉบับลงวันที่ ๑๓
สิงหาคม ร.ศ. ๑๒๕ และจัดเก็บตามอัตราที่แก้ไขใหม่นี้
ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

ประกาศเรื่องเรปูตีกโปรตุเกสเข้าเป็นภาคี
แห่งโปรโตคละระวางประเทศ ว่าด้วยข้อตกลง
การมอบให้อนุญาตตุลาการชี้ขาด
ร่วมกับกรุงสยาม

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่ว
กันว่า

เลขาธิการสันนิบาตชาติ ได้มีจดหมายลงวันที่ ๒๖
ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๓ (ค.ศ. ๑๙๓๐) แจ้งมายังรัฐบาลของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ว่าหัวหน้าสำนักงานฝ่ายโปรตุ
เกสประจำสันนิบาตชาติ ได้มอบสัตยาบันสารของท่าน
ประธานาธิบดีเรปูตีกโปรตุเกส สำหรับโปรโตคละว่าด้วย
ข้อตกลงการมอบให้อนุญาตตุลาการชี้ขาด ละบีบเมืองเย็นว่า
ลงวันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๖ (ค.ศ. ๑๙๒๓) แก่สำนัก
เลขาธิการสันนิบาตชาติ แต่เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๓
(ค.ศ. ๑๙๓๐) แล้ว

ตามข้อ ๖ แห่งโปรโตคละฉบับที่อ้างมาแล้วข้างต้นนี้ มี
ความว่า ให้เป็นอันใช้แก่ประเทศที่ได้มอบสัตยาบันแก่สำนัก
เลขาธิการสันนิบาตชาติแล้ว ๑ เดือนภายหลังวันที่เลขาธิการ

สันนิบาตชาติได้แจ้งความการรับมอบสัตยาบันนั้น ฉะนั้น
เมื่อ จดหมาย แจ้ง ความ การรับมอบสัตยาบันของเลขาธิการ
สันนิบาตชาติ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๓ (ค.ศ. ๑๙๓๐)
โปรโตคอลฉบับนี้จึงเป็นอันใช้แก่ประเทศโปรตุเกส ตั้งแต่
วันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๓ (ค.ศ. ๑๙๓๑) เป็นต้นไป
และเป็นอันนับว่าได้เป็นภาคีแห่งโปรโตคอลที่อ้างมาแล้วข้าง
ต้นนี้ร่วมกับกรุงสยาม นับตั้งแต่วันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๓
(ค.ศ. ๑๙๓๑) เป็นต้นไปดุจกันด้วย

อนึ่งในเวลาทีลงนามในโปรโตคอลฉบับนี้ ผู้แทนฝ่าย
โปรตุเกสได้ทำข้อสงวนไว้ ดังต่อไปนี้

ความในข้อ ๑ แห่งโปรโตคอลให้เป็นอันใช้แต่สำหรับ
ข้อตกลง ซึ่งตาม กฎหมายพื้นเมือง นับว่า เป็น ข้อ ตกลง ทาง
พาณิชย์ ทั้งให้ถือว่า การเข้าเป็นภาคีแห่งโปรโตคอลนี้ ไม่รวม
ถึงประเทศราชของโปรตุเกสด้วย

วังสราญรมย์

วันที่ ๑๘ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

เทววงศวโรทัย

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ

ประกาศเรื่องประเทศราชบาสามาตส์เข้าเป็นภาคี
แห่งโปรโตคอลระวางประเทศ ว่าด้วยข้อตกลง
การมอบให้อัญญาโตตุลาการชี้ขาด
ร่วมกับกรุงสยาม

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่ว
กันว่า

เลขาธิการสันนิบาตชาติ ได้มีจดหมายลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์
พ.ศ. ๒๔๗๓ (ค.ศ. ๑๙๓๑) แจ้งมายังรัฐบาลของพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ว่าเสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ
อังกฤษ ได้แจ้งมาว่า ราชอาณาจักรเกรตบริเตนและไอร์แลนด์
เหนืออันรวมกันได้ให้ภาคยานุวัติโปรโตคอลว่าด้วยข้อตกลง
การมอบให้อัญญาโตตุลาการชี้ขาด ฉะนั้นเมืองเข็นัว ลง
วันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๖ (ค.ศ. ๑๙๒๓) เพื่อให้
ประเทศราชบาสามาตส์ได้เข้าเป็นภาคีแห่งโปรโตคอลฉบับนี้
และว่าสำนักเลขาธิการสันนิบาตชาติได้รับมอบภาคยานุวัติ
สารไว้ แต่เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๓ (ค.ศ. ๑๙๓๑)
แล้ว

ตามข้อ ๘ วรรค ๒ แห่งโปรโตคอลฉบับที่อ้างมาแล้วข้างต้นนี้ มีความว่า ให้เป็นอันใช้แก่ประเทศที่ได้แจ้งการให้ภาคยานุวัติแก่สำนักเลขาธิการสันนิบาตชาติแล้ว ๑ เดือนภายหลังจากที่เลขาธิการสันนิบาตชาติได้แจ้งความการรับมอบภาคยานุวัติสารนี้ แก่บันดาร์รัฐที่ได้ลงนามให้ทราบทั่วกันแล้ว ฉะนั้นเมื่อจดหมายแจ้งความการรับมอบภาคยานุวัติสารของเลขาธิการสันนิบาตชาติ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๓ (ค.ศ. ๑๙๓๑) โปรโตคอลฉบับนี้จึงเป็นอันใช้แก่ประเทศราชอาณาจักรไทย ตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๓ (ค.ศ. ๑๙๓๑) เป็นต้นไป และเป็นอันนับว่าได้เป็นภาคีแห่งโปรโตคอลที่อ้างมาแล้วข้างต้นนี้ร่วมกับกรุงสยามนับตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๓ (ค.ศ. ๑๙๓๑) เป็นต้นไป
 คู่กันด้วย

วังสราญรมย์

วันที่ ๑๘ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

เทววงศวิโรทัย

เสนบดีกระทรวงการต่างประเทศ

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า อาศัยความในมาตรา ๒ แห่งสัญญาสากลไพรินซ์ ซึ่งได้ลงนามที่กรุงลอนดอน เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๒๕ ประธานาธิบดีประเทศสวิตส์มีเจตหมาย ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๑ มาซึ่งกระทรวงการต่างประเทศ ว่ารัฐบาลเรปูบลิกอาร์เจนตินได้มีเจตหมาย ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ค.ศ. ๑๙๓๐ แจ้งแก่รัฐบาลสวิตส์ ขอเข้าเป็นภาคีโดยให้ภาคยานุวัติสัญญาและความตกลงดังต่อไปนี้ คือ

๑. สัญญาสากลไพรินซ์
๒. ความตกลงว่าด้วยการส่งเจตหมายและเก็บห่อพัสดุไพรินซ์มีประกัน
๓. ความตกลงว่าด้วยการส่งพัสดุไพรินซ์
๔. ความตกลงว่าด้วยการส่งไพรินซ์ธนาณัติ
๕. ความตกลงว่าด้วยการเรียกเงินคืน
๖. ความตกลงว่าด้วยการรับหนังสือพิมพ์และหนังสือที่ออกจำหน่ายเป็นคราว ๆ

๕๐

๗. ความตกลงว่าด้วยการโอนบัญชีตัวเงินทางไปรษณีย์
วังสราญรมย์

วันที่ ๑๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

เทววงศวโรทัย

เสนาบตีกระทรวงการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๖ เมษายน หน้า ๔๘)

ชำนาญหอสมุด

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า อาศัยความในมาตรา ๒ และ ๓ แห่งสัญญาสากลไปรษณีย์ ซึ่งได้ลงนามที่กรุงลอนดอน เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๒๕ ประธานาธิบดีประเทศสวิสส์มีจดหมาย ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๒๕ มาถึงกระทรวงการต่างประเทศ ว่ารัฐเยเมน ได้มีจดหมายลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๒๕ แจ้งแก่รัฐบาลสวิสส์แสดงความปรารถนาเข้าเป็นภาคีในสัญญาและความตกลงดังต่อไปนี้ คือ

๑. สัญญาสากลไปรษณีย์
๒. ความตกลงว่าด้วยการส่งจดหมาย และหีบห่อพัสดุไปรษณีย์มีประกัน
๓. ความตกลงว่าด้วยการส่งพัสดุไปรษณีย์
๔. ความตกลงว่าด้วยการส่งไปรษณีย์ชำนานัติ
๕. ความตกลงว่าด้วยการเรียกเงินคืน
๖. ความตกลงว่าด้วยการรับหนังสือพิมพ์และหนังสือที่ออกจำหน่ายเป็นคราว ๆ

วังสราญรมย์

วันที่ ๑๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

เทววงศวโรทัย

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ

11/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๖ เมษายน หน้า ๔๕)

ประกาศ

ห้ามการใช้เครื่องมือบางอย่างทำการจับสัตว์น้ำ
ในทะเลน้อย เขตจังหวัดพัทลุง มณฑลนครศรีธรรมราช

ด้วยกระทรวงเกษตรธิการฯ แฉ่งมายัง กระทรวงพระคลัง
มหาสมบัติว่า ในทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง แต่ก่อนมีพันธุ์
ปลาต่าง ๆ ชุกชุม แต่เวลานี้รู้สึกว่ามีน้อยลง เพราะมีผู้จับสัตว์
น้ำแต่ตัวยังเล็ก ยังไม่ทันให้เจริญเติบโตเป็นขนาดสมควร
แก่อาหารของพลเมือง และไม่เปิดโอกาสให้ปลาได้เติบโต
ไปสืบพันธุ์ต่อไปได้เพียงพอแก่จำนวนอันควร จึงเป็นเหตุ
ทำให้พันธุ์ปลาสูญสิ้นเป็นลำดับมา

เพราะฉะนั้นอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓ (๕) แห่ง
พระราชบัญญัติอากรค่าน้ำแก่ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๒ เสนาบดี
กระทรวงพระคลังมหาสมบัติจึงประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ตั้งแต่
วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นต้นไป ห้ามการใช้เครื่องมือ
บางอย่างลงกระทำการจับสัตว์น้ำในทะเลน้อย เขตจังหวัด
พัทลุง มณฑลนครศรีธรรมราช ตามข้อกำหนดต่อไปนี้ คือ

(๑) ห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดใช้เผือก หรือสิ่งที่มีลักษณะ
คล้ายเผือก หรือเครื่องกางกั้น เช่น การปักกิ่งไม้ให้ปลา

อาศัย หรือปกปิดทางเดินของปลาชนิดใด ๆ ลงกระทำการ
กักกั้นและจับสัตว์น้ำในทะเลน้อย และในลำคลองที่ติดต่อกับ
ทะเลน้อยทุกคลองตลอดทุกฤดูกาล

(๒) ห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดใช้เครื่องมือยกยอจันท่อ และ
อวนลากทุกชนิด ทุกชนิด ลงทำการจับสัตว์น้ำในทะเล
น้อย และในลำคลองที่ติดต่อกันโดยตลอดและทุกฤดูกาล

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๖ เมษายน หน้า ๕๐)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลสระกรวด ซึ่งแยกจากตำบลนาตะครูด
และตำบลบ่อรัง อำเภอวิเชียร จังหวัดเพชรบูรณ์

ด้วยมณฑลพิษณุโลกแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครองได้
แยกหมู่บ้านในตำบลนาตะครูดและตำบลบ่อรัง ที่อยู่ที่อำเภอ
วิเชียร จังหวัดเพชรบูรณ์ ตั้งขึ้นเป็นอีกตำบลหนึ่ง เรียกว่า
“ตำบลสระกรวด” ขึ้นอยู่ในท้องที่อำเภอเดียวกัน ตำบล
นาตะครูดและตำบลบ่อรังได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔
เหตุฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความนี้ว่าตำบลสระกรวดซึ่งแยก
มาจากตำบลนาตะครูดและตำบลบ่อรัง ได้ประกาศใช้พระราช
บัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้วด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๒๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
ธำมนีวัต มหาอำมาตย์เอก
เสนาบดี

ประกาศ

ใช้พระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาลเมืองอุตรดิตถ์

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ฯ ให้ประกาศ
ทราบทั่วกันว่า ตามความในพระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาล
ตามหัวเมือง รัตนโกสินทรศก ๑๒๗ มาตรา ๒ มีความว่า
ถ้าจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ใน
ตำบลใด หรือเมืองใด เมื่อใด จะได้ประกาศในหนังสือ
ราชกิจจานุเบกษา และในท้องที่ที่จะใช้พระราชบัญญัตินี้ด้วย
เป็นสำคัญนั้น

บัดนี้ สมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลพิษณุโลก มี
ใบบอกเข้ามาว่า ที่อำเภอบางโพ จังหวัดอุตรดิตถ์ เป็นที่
ประชุมชนทำการค้าขาย และมีบ้านเรือนราษฎรตั้งอยู่เป็น
ปึกแผ่นแน่นหนา แต่ยังขาดการบำรุงรักษา สมุหเทศาภิบาล
สำเร็จราชการมณฑลพิษณุโลกจึงได้ประชุม กำหนดผู้ใหญ่บ้าน
และพ่อค้าคฤหบดีชี้แจงถึงประโยชน์ของการจัดการสุขาภิบาล
ในอำเภอบางโพ บรรดากำนันผู้ใหญ่บ้านและพ่อค้าคฤหบดี
ที่ได้มา ประชุมกันลงมติว่า ควรจัดการสุขาภิบาลขึ้นตาม
พระราชบัญญัติเป็นสุขาภิบาลเมือง เพื่อบำรุงความสุข

สำราญและความสะดวกแก่ราษฎรในท้องถิ่นที่สืบไป
กำหนดเขตที่ตั้ง

ก. ด้านใต้ จากหลักเขตที่หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่มุม
เขตต์โรงสีไฟมูนตะวันตกเฉียงใต้ เลียบตามริมรั้วขึ้นไป
ทางเหนือ ต่อจากรั้วเลียบตามริมคลองบางโพฝั่งตะวันออก
ไปทิศเหนือข้ามถนนอินทโชนีไปจดหลักเขตที่หมายเลขที่ ๒
ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากริมฝั่งเหนือ ๘๐ เมตร

ข. ด้านตะวันตก จากหลักเขตที่ ๒ ขนานกับถนน
อินทโชนีตรงไปทิศตะวันออก จดหลักเขตที่หมายเลขที่ ๓
ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากถนนท่าเสาฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ และ
ถนนอินทโชนีฝั่งเหนือข้างละ ๘๐ เมตร

จากหลักเขตที่หมายเลขที่ ๓ ขนานกับถนนท่าเสาไปทาง
ทิศเหนือถึงหลักเขตที่หมายเลขที่ ๔ ซึ่งอยู่ห่างจากหลักกิโล
เมตร ๔๘๕.๐ ของทางรถไฟทางทิศใต้ ๖ เมตร

จากหลักเขตที่ ๔ หักเป็นมุมฉากของทางรถไฟตรงไป
ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ๒๘๐ เมตร จดหลักเขตที่หมาย
เลขที่ ๕

จากหลักเขตที่ ๕ หักเป็นมุมฉากไปทางทิศตะวันออก
เฉียงเหนือ ๘๐๐ เมตร จดหลักเขตที่หมายเลขที่ ๖

ก. ด้านเหนือ จากหลักเขตต์ที่ ๖ หักเป็นมุมฉากผ่าน
ทางรถไฟไปทิศใต้จดหลักเขตต์ที่หมายเลขที่ ๘ ตรงริมแม่น้ำ
น่านฟากตะวันตก

ข. ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๗ เลียบตามริม
แม่น้ำน่านฟากตะวันตกกวมทางทิศใต้ จดหลักเขตต์ที่หมาย
เลขที่ ๘ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากถนนท่าเสาฝั่งตะวันออกเฉียงใต้
๘๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๘ ขนานและห่างจากถนนท่าเสากับ
ถนนบางโพ ๘๐ เมตรลงมาทางใต้ จดหลักเขตต์ที่หมายเลข
ที่ ๙ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากถนนท่าเสาฝั่งเหนือ ๔๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๙ เลียบริมคลองฝั่งตะวันตกไปทางใต้
ถึงปากคลอง และเลียบลำแม่น้ำน่านฟากตะวันตกไป จด
หลักเขตต์ที่หมายเลขที่ ๑๐ ซึ่งอยู่ริมแม่น้ำน่านตรงมุมรั้วโรง
สีไฟมุมตะวันออกเฉียงใต้

หลักเขตต์ที่หมายเลขที่ ๑๐ ตรงไปทางตะวันตก เลียบ
ริมรั้วด้านใต้ของโรงสีไฟ จดหลักเขตต์ที่หมายเลขที่ ๑

ความทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท ทรงพระราชดำริเห็น
ชอบด้วย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระ

บรมราชานุญาตให้จัดการสุขาภิบาลในอำเภอบางโพ จังหวัด
อุตรดิตถ์ เป็นสุขาภิบาลเมืองได้ตามความประสงค์ และ
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเงินค่าภาษีโรงเรือน
และรายได้ประเภทอื่น ๆ ที่เก็บได้ในเขตสุขาภิบาล ให้
เป็นผลประโยชน์สำหรับใช้จ่ายบำรุงในการสุขาภิบาลเมือง
อุตรดิตถ์ตามพระราชบัญญัติ

ประกาศมาณวันที่ ๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๑ พฤษภาคม หน้า ๕๓)

ประกาศอัตรากาษีโรงรำนในเขตตัสุขาภิบาล
เมืองอุดรตติตต์

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยรับพระบรมราชโองการไว้เกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า ตามที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาลตามหัวเมือง รัตนโกสินทรศก ๑๒๗ ในอำเภอบางโพ จังหวัดอุดรตติตต์ เป็นสุขาภิบาลเมือง มีเขตต์กำหนดไว้ในประกาศใช้พระราชบัญญัติแล้วนั้น บัดนี้ ได้รับโบบอกสมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลพิษณุโลกว่า ได้ประชุมกรรมการสุขาภิบาลเห็นพร้อมกันว่า เงินค่ากาษีโรงรำนซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ พระราชทานสำหรับสุขาภิบาลนั้น ควรเก็บในอัตราดังต่อไปนี้

๑. ตึก เรือน โรง รำน ห้องแถว เรือ แพ และท่าเรือ
จ้างที่ให้เช่า เก็บเป็นอัตรา ๑๒ ซัก ๑ ของค่าเช่าต่อปี

๒. ตึก เรือน โรง รำน ห้องแถว เรือ แพ และท่าเรือ
จ้างที่ไม่ได้ให้เช่า เก็บเป็นอัตรา ๑๒ ซัก ๑ ของค่ารายปี
หรือจำนวนเงินซึ่งพึงได้เป็นค่าเช่าในปีหนึ่ง ถ้าให้เช่า

ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วยแล้ว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศเก็บเงินภาษีโรงเรือนในเขตต์สุขาภิบาลนั้นไว้สำหรับใช้จ่ายบำรุงการสุขาภิบาลตามอัตราที่กล่าวแล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม หน้า ๕๗)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
 ถอนยาขกเว้นจากประเภทจำกัดตามความข้อ ๓ (ข)
 , ให้อยู่ในประเภทไม่จำกัดตามความข้อ ๓ (ก)
 แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕

ด้วยตามประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทยลงวันที่ ๒๒
 มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕ ให้อยกเว้นยาเสพติดให้โทษ ดัง
 แจกในประกาศแล้วนั้น บัดนี้ เห็นสมควรเปลี่ยนการยกเว้น
 ยาบางขนานจากประเภทจำกัด เป็นยกเว้นในประเภทไม่
 จำกัด คือ

๑. Pill of Lead with Opium (Pilula Plumbi cum Opio)
๒. Dover's Powder (Pulvis Ipecacuanhae Compositus)
๓. Pill of Ipecacuanha and Squill (Pilula Ipecacuanhae cum Scilla)
๔. Compound Powder of Kino (Pulvis Kino Compositus)

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย
 ประกาศเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
 จอมพล บริพัตร
 เสนาบดี

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
 ยกเว้นยาเสพติดให้โทษตามมาตรา ๕
 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๔๖๕

ด้วยสันนิบาตชาติได้แจ้งมาว่า ยาตามบัญชีต่อไปนี้ ได้รับความยกเว้นตามความในข้อ ๘ แห่งอนุสัญญาฝิ่น พ.ศ. ๒๔๖๗ (ค.ศ. ๑๙๒๕) แล้ว ฉะนั้น อาศัยความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๔๖๕ ให้ยกเว้นยาเหล่านี้ในประเภทไม่จำกัดตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป คือ

๑. *Cereoli Iodoformi et Morphinae* B. P. C. ประเทศอังกฤษ
๒. *Linimentum Opii Ammoniatum*. B. P. C. ประเทศอังกฤษ
๓. *Pasta Arsenicalis* B. P. C. ประเทศอังกฤษ
๔. *Pilula Hydrargyri cum Opi*o. B. P. C. ประเทศอังกฤษ
๕. *Pilula Digitalis et Opii Composita*. B. P. C. ประเทศอังกฤษ
๖. *Pilula Hydrargyri cum Creta et Opii* B. P. C. ประเทศอังกฤษ

๗. Suppositoria Plumbi Composita, B. P. ประเทศ
อังกฤษ

๘. Tablettae Plumbi cum Opio, B. P. C. ประเทศ
อังกฤษ

๙. Unguentum Gallae Composita, B. P. C. ประเทศ
อังกฤษ

๑๐. Unguentum Gallae Composita, B. P. C. และ
Unguentum Gallae cum Opio, B. P. ซึ่งผสมด้วย unguen-
tum อย่างอื่นตาม British Pharmacopoeia หรือ British
Pharmaceutical Codex. ประเทศอังกฤษ

๑๑. Linimentum Opii B. P. และ Linimentum Opii
Ammoniatum, B. P. C. ซึ่งผสมด้วย Linimentum อย่างอื่น
ตาม British Pharmacopoeia หรือ British Pharmaceutical
Codex. ประเทศอังกฤษ

๑๒. Emplastrum Opii B. P. 1898 ซึ่งผสมด้วย emplas-
trum อย่างอื่นตาม British Pharmacopoeia หรือ British Phar-
maceutical Codex. ประเทศอังกฤษ

๑๓. Emplastrum Opii. ประเทศเยอรมนี

Rx.
11/10/2566

Elemi

20

Terebinthina

30

	Cera Flava	15
	Olibanum pulvis	18
	Benzoes pulvis	10
	Opium pulvis	5
	Balsamum peruvianum	2
๑๔.	Emplastrum Opii. ประเทศฝรั่งเศส	
Rx.	Extract of Opium	25 gr.
	Refined elemi	25 gr.
	Diachylon plaster with gum	50 gr.
๑๕.	Emplastrum Opii ประเทศโปแลนด์	
Rx.	Elemi	8 gr.
	Terebinthinae communis	15 gr.
	Cerae Flavae	5 gr.
	Olibani pulveratae	8 gr.
	Benzoes pulveratae	1 gr.
	Opii pulverati	2 gr.
	Balsami peruviani	1 gr.

๑๖. Dover's Powder B. P. ซึ่งผสม mercury กับ chalk, aspirin, phenacetin, quinine และเกลือของ quinine หรือ sodium bicarbonate. ประเทศอังกฤษ

๑๗. Poudre de Dover. ประเทศออสเตรีย

๑๘. Tablettes de Poudre d'Ipéca Opiacée. ประเทศ
ออสเตรีย

Pharmacopée autrichienne. VIII.

๑๙. Pulvis Ipecacuanhae Opiatus. ประเทศเยอรมนี
(Pulvis Doveri P. 1.)

Deutsches Arzneibuch, 6.

๒๐. Pulvis Doveri. ประเทศรumanเนีย

(Pulvis Opii et Ipecacuanhae Compositus)

Rx.	Radix Ipeca. pulv.	1 gr.
	Pulvis Opii	1 gr.
	Sacchar. Lactis	8 gr.

๒๑. Pulvis Doveri. ประเทศเบลกาเรีย

Rx.	Radix Ipecacuanhae pulverata	1 gr.
	Opium pulveratum (10% Morph.)	1 gr.
	Potassium Sulphuricum pulveratum	8 gr.

๒๒. Pulvis Doveri. ประเทศสเปน

Rx.	Opium	10%
	Ipecacuanha	10%
	K ₂ SO ₄	80%

๒๓. Pulvis Kino Compositus. ประเทศสเปน

Rx.	Kino, en poudre	15
	Opium	1
	Cannele	4

๒๔. Anticholérine. ประเทศรุมานี

(ou Teinture anticholérique)

Rx.	Crocus	17
	Opium	17
	Cortex Cinnamoni	70
	Rhizoma Rhei	70
	Spiritus dilutus	1050
	Oleum Menthae	165

๒๕. Baume Anodin. ประเทศอาร์เจนตินา

Rx.	Opium officinal sec	
	(tamis No. 4.	60 gr.
	Savon	120 gr.
	Camphre	90 gr.
	Safran	30 gr.
	Alcool à 80°	3,000 gr.

๒๖. Pilules de Chlorure Mercurique Opiacées.

(Pilules de Dupuytren, Pilulae hydrargyri

bichlorati cum Opii extracto) ประเทศฝรั่งเศส

Rx.	Chlorure mercurique	
	porphyrisé	10 cg.
	Extrait d'opium	20 cg.
	Extrait de chiendent	20 cg.
	Poudre de réglisse	

Q.S. pour dix pilules

๒๗. Pilules d'Iodure Mercurieux Opiacées ประเทศ
ฝรั่งเศส

(Pilules de Ricord, Pilulae hydrargyri iodati
cum Opii pulvere).

Rx. Iodure mercurieux
récemment préparé 50 eg.
Poudre d'opium 20 eg.
Poudre de réglisse 30 eg.
Miel blanc
Q.S. pour dix pilules

๒๘. Yatren 105 ประเทศออสเตรเลีย

(Poudre de Yatren)

Rx. Yatren (acid iodo-oxyquinoléine
sulfonique) avec addition de
5% d'opium.

๒๙. Injections de Bernatzik. ประเทศออสเตรเลีย

Rx. a) Hydrarg. bityanat. 0.03
Cocain. 0.02
b) Hydrarg. succin. 0.03
Cocain. 0.01

๓๐. Tablettes pour la Voix. ประเทศออสเตรเลีย

Rx. Kalchlorie
Borax.
Cocain. 0.0025 pro dosi

๓๑. Injections de Stila. ประเทศออสเตรเลีย

Rx.	a) Hydrarg. succin.	0.03
	Cocain. mur.	0.01
	b) Hydrarg. succin.	0.05
	Cocain. mur.	0.03

๓๒. Tablettae Albumin. Tannic. cum Opio. ประเทศ
ออสเตรเลีย

Rx.	Albumin. tannic.	0.15
	Opii pulv.	0.02
	Sacchari	0.83

๓๓. Frictions d'Antalgine. ประเทศออสเตรเลีย

Rx.	Extr. Cannabis Ind.	10.0 g.
	Menthol	3.0 g.
	Eucalyptol	5.0 g.
	Sapo stearinic	50.0 g.
	Liquor Capsici ep	941.0 g.

๓๔. Solution d'Opalgan. ประเทศออสเตรเลีย

Rx.	Antipyrin	5.0
	Extr. Opii	0.25
	Papaverin	1.0
	Glycerin	92.0

๓๕. Pilulae Terebinthinae Compositae. ประเทศ
สวีเดน

๓๖. Linctus Pectoralis ประเทศสวีเดน
Pharmacopée suédoise, 10me édition.
๓๗. Liniment, Chloroformii Compositum. ประเทศ
สวีเดน
Pharmacopée suédoise, 10me édition.
๓๘. Tinctura Thielemanni. ประเทศสวีเดน
Pharmacopée suédoise, 10me édition.
๓๙. Tinctura Opii Benzoica. ประเทศสวีเดน
Pharmacopée suédoise, 10me édition.
๔๐. Trochisci Glycyrrhizae Opiati. ประเทศสวีเดน
Pharmacopée suédoise, 10me édition.
๔๑. ยาดมอันดับ ๓๕ ถึง ๔๐ เมื่อผสมกับของปรุ
งอย่างอื่น ประเทศสวีเดน
๔๒. Lâtes Caustiques pour les Nerfs. ประเทศ
เยอรมนี

ของปรุขนานนี้ นอกจากมีเกลือโคคาอิน (sels de cocaine) หรือเกลือมอร์ฟีน (sels de morphine) หรือเกลืออย่างใดอย่างหนึ่งของยา ๒ ชนิดนั้นผสมอยู่แล้ว ยังมีกรดสารหนู (sels arséniques) อย่างน้อย ๒๕ เปอร์เซ็นต์

ผสมอยู่ด้วย และเพื่อให้ยานมีลักษณะคล้ายแป้งเปียก มี
 creosote หรือ plénol เจืออยู่บ้างพอสมควร

๔๓. Natrium Biboracicum Compositum cum Cocaino.
 ประเทศเยอรมนี

ยานานานมีลักษณะต่าง ๆ กัน ขึ้นเป็นเม็ดแบนบ้าง
 เข้าเครื่องอัดจนแข็งบ้าง ทำเป็นเม็ดหุ้มน้ำตาลบ้าง มีส่วน
 ผสมดังนี้ เกลือโคเคอีน (sels de cocaine) ๐.๒% อย่าง
 มาก โบแรกซ์ (borax) ๒๐% อย่างน้อย แอนติไปรีน
 (antipyrine) หรือสิ่งอื่นที่คล้ายคลึงกัน และบรรเทาความ
 เจ็บปวดได้ ๒๐% อย่างน้อย สิ่งที่รับประทานได้ ๕๐%
 อย่างมาก เม็ดหนึ่งมีน้ำหนักอย่างมาก ๑ กรัม

๔๔. Solutions de Cardiazol-Dicodide. ประเทศ
 เยอรมนี

ยานานานมี cardiazol อย่างน้อย ๑๐% และเกลือ
 dicodide อย่างมาก ๐.๕% ผสมอยู่

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
กำหนดจำนวนยาเสพติดให้โทษเพิ่มเติม

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า
Acetione (Acetylo-dimethylo-dihydro-thebaine) เป็น
ยาเสพติดให้โทษอันต้องห้ามตามความในมาตรา ๔ แห่ง
พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ และอาศัยอำนาจที่ให้ไว้ใน
มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๔๖๕
ให้เพิ่มชื่อยาดังกล่าวแล้วเข้าในบัญชีประเภท ก. ท้ายกฎ
เสนาบดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๔๖๕ กับให้ผู้ออใบอนุญาต
ประเภทต่าง ๆ มีได้ในปีหนึ่งตามจำนวนต่อไปนี้

ประเภท ก. นักปรุงยาที่มีประกาศนียบัตร	๕๐ กรัม
ประเภท ข. นักปรุงยาไม่มีประกาศนียบัตร	๕ กรัม
ประเภท ค. แพทย์มีประกาศนียบัตร	๕ กรัม
ประเภท ง. แพทย์ไม่มีประกาศนียบัตร	๒ กรัม
กุศลสังคหะสภา โรงพยาบาล ศาลาวิทยาศาสตร์ และสภาวิทยาศาสตร์	๕๐ กรัม

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย
ประกาศมาณวันที่ ๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
จอมพล บริพัตร
เสนาบดี

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ

เรื่องอนุสัญญาาระวางประเทศ ว่าด้วยการสัญจรด้วยรถยนต์

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ตามความในข้อ ๕ แห่งอนุสัญญาาระวางประเทศ ว่าด้วยการสัญจรด้วยรถยนต์ ฉบับลงวันที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๘ อันว่าด้วยเครื่องหมายประจำรถ และข้อความติดท้าย C แห่งอนุสัญญาอันกำหนดตัวอักษรเป็นเครื่องหมายบ่งถึงรัฐและอาณาเขตต่าง ๆ นั้น บัดนี้กระทรวงการต่างประเทศฝรั่งเศส ผู้เป็นเจ้าของหน้าที่รักษานุสัญญาฉบับนี้ ได้มีจดหมายมายังกระทรวงการต่างประเทศว่า ได้รับคำแจ้งความของรัฐภาคีบางราย ว่าได้เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมตัวอักษรหมายบ่งถึงประเทศหรืออาณาเขตของตนดังต่อไปนี้

๑. ยูโกสลาเวีย (แอสบส์ โครตส์ และสโลเวนส์) เดิมใช้อักษร S. H. S. บัดนี้เปลี่ยนเป็น V.
๒. วติกัน ใช้อักษร V.
๓. ประเทศราชและอาณาเขตต์ในอาณัติ
ของเบลเยียม ,, C. B.

- ๔. ปาเลสไตน์ ใช้อักษร M.
- ๕. บรรดาประเทศราชของฝรั่งเศส ,, F.
- ๖. อาณาเขตต์โตโกในอาณัติของฝรั่งเศส ,, T. T.
- ๗. อาณาเขตต์กัมพูชาในอาณัติของฝรั่งเศส ,, T. C.
- ๘. อีรัก ,, I. R. Q.

วังสราญรมย์

ประกาศมาณวันที่ ๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

เทววงศวโรทัย

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๗ พฤษภาคม หน้า ๗๐)

ชำนาญหอสมุด

พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาด
และค่าของเก่า

พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรควบคุมกิจการขายทอดตลาดและค่าของเก่าให้ดีขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบหมตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค่าของเก่า พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ของเก่า” หมายความว่า ทรัพย์สินที่เสนอขาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายโดยประการอื่นอย่างทรัพย์สินที่ไขแล้ว ทั้งนี้รวมถึงของโบราณด้วย

“เสนาบดี” หมายความว่า เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
 มาตรา ๔ นอกจากการขายทอดตลาดซึ่งเจ้าหน้าที่ของ
 รัฐบาลเป็นผู้ขาย ท่านห้ามมิให้ผู้อื่นผู้ใดประกอบการอาชีพ
 ขายทอดตลาด หรือทำการอาชีพค้าขวงเก่าโดยมิได้รับใบ
 อนุญาตสำหรับกิจการนั้น ๆ จากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต
 ในการขายทอดตลาดซึ่งสโมสร หรือสมาคมเป็นผู้กระทำเอง
 หรือบุคคลอื่นกระทำให้เพื่อประโยชน์แห่งสโมสรหรือสมาคม
 นั้น ๆ หรือเพื่อสาธารณประโยชน์ใด ๆ ท่านว่าเสนาบดีมี
 อำนาจที่จะให้ความยกเว้นได้ ไม่ต้องมีใบอนุญาต

มาตรา ๕ คำร้องขอใบ อนุญาตประกอบการอาชีพขาย
 ทอดตลาดหรือค้าของเก่านั้น ท่านให้ทำตามแบบที่ระบุไว้
 ในกฎเสนาบดีและยื่นต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

มาตรา ๖ ท่านห้ามมิให้ออกใบ อนุญาตให้แก่ผู้ร้องขอ
 ตามความในมาตรา ๕ เว้นแต่ผู้นั้นจะมีวุฒิและลักษณะดัง
 ต่อไปนี้

(๑) อายุยี่สิบปีขึ้นไป

(๒) มีความรู้ภาษาไทยพอ

(๓) ไม่เคยต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดให้ลงพระราช
 อาชญาจำคุกในฐานะความผิดซึ่ง กระทบถึง ความซื่อสัตย์สุจริต

แห่งตน เว้นแต่ในคำพิพากษานี้หรือการลงอาชญาไว้ตาม
ความในมาตรา ๔๑ แห่งกฎหมายลักษณะอาญา

มาตรา ๓ ผู้ทอดตลาดต้อง

(ก) สำแดงคำแจ้งความแห่งการขายทุกคราวไว้ ณ สถานที่ขายให้เห็นได้แจ้ง

(ข) อยู่ ณ ที่ขายในเวลาขายทอดตลาดและพร้อมที่จะ
แสดงใบอนุญาตต่อนายตรวจ เมื่อเรียกตรวจ

(ค) มีสมุดบัญชีสำหรับการขายทุกคราว และจรรยา
การซื้อสำคัญทั้งปวงแห่งการขายนั้น ๆ ลงไว้

(ฅ) แจ้งวันและสถานที่ขายให้นายตรวจทราบล่วงหน้า
อย่างน้อยสามวันเต็ม

(ง) สำแดงนามของตนและคำว่า “ผู้ทอดตลาด” ไว้
เหนือประตูชั้นนอกแห่งสำนักงาน

เพื่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ถ้านายตรวจ
ประสงค์จะทราบรายการซื้อสำคัญอันเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ขาย
และได้มีหนังสือแสดงความประสงค์นั้นแล้ว ท่านว่าผู้ทอด
ตลาดต้องบอกรายการที่ประสงค์นั้น

11/10/2566

มาตรา ๘ ผู้ค้าของเก่าต้อง

(ก) สำแดงนามของตน และคำว่า “ผู้ค้าของเก่า” ไว้เหนือประตูชั้นนอกแห่งร้านของตน

(ข) สำแดงใบอนุญาตประจำไว้ในร้านของตนในที่อื่นเห็นได้แจ้ง

(ค) มีสมุดบัญชีสำหรับการค้าของตน และจดรายการข้อสำคัญทั้งปวงแห่งการค้าลงไว้ทุกราย

(ฅ) แจ้งแก่นายตำรวจ เมื่อมีเหตุควรสงสัยว่าทรัพย์สินที่มีผู้มาเสนอหรือโอนให้แก่ตนนั้นเป็นทรัพย์สินที่ลักมาหรือได้มาโดยการฉ้อฉล

มาตรา ๕ ท่านให้เพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตซึ่งต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดให้ลงพระราชอาชญาจำคุกในฐานความผิดซึ่งกระทบถึงความซื่อสัตย์สุจริต (เว้นแต่ในคำพิพากษานั้นให้รอการลงอาชญาไว้ตามความในมาตรา ๔๑ แห่งกฎหมายลักษณะอาญา) หรือต้องคำพิพากษาในฐานความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ถึงสองครั้งในปีเดียวกัน

ถ้าเจ้าพนักงานเพิกถอนใบอนุญาตเพราะผู้รับใบอนุญาตกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ โดยตรงดังกล่าวไว้ในวรรคก่อน ท่านมิให้ออกใบอนุญาตชนิดเดียวกันให้แก่ผู้นั้นอีกก่อนถึงวันพ้นหกเดือนนับแต่วันเพิกถอน

มาตรา ๑๐ เมื่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตหรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตที่ออกให้แล้วก็ตาม ท่านว่า เสนาบดีจะสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่งของเจ้าพนักงานก็ได้ แต่ผู้ร้องหรือผู้รับใบอนุญาตต้องยื่นคำร้องต่อเสนาบดีภายในสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับคำบอกกล่าวคำสั่งของเจ้าพนักงานเป็นต้นไป

มาตรา ๑๑ ท่านว่าใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้เป็นใบอนุญาตเฉพาะตัว โอนกันไม่ได้ และสมบูรณ์เพียงวันที่ ๓๑ มีนาคมทุกปี

มาตรา ๑๒ บุคคลผู้ใดประกอบการอาชีพขายทอดตลาดหรือค้าของเก่าโดยไม่มีใบอนุญาต หรือได้กระทำเมื่อภายหลังใบอนุญาตถูกเพิกถอนแล้ว หรือฝ่าฝืนบทบัญญัติอื่นแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฏเสนาบดีซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจแห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินพันบาท

มาตรา ๑๓ ในเวลาระวางพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก และในระยะเวลาอันสมควร นายตรวจมีอำนาจเพื่อปฏิบัติการตามหน้าที่ของตนเข้าไปในร้านของผู้รับใบอนุญาต ^{11/10/2566} เรียกให้ผู้รับใบอนุญาตนำใบอนุญาต สมุดและบัญชีออกให้

ตรวจ อนึ่งในขณะที่มีการขายทอดตลาดอยู่ ท่านว่านายตรวจมีอำนาจเรียกให้ผู้รับใบอนุญาตนำใบอนุญาต สมุดและบัญชีออกให้ตรวจได้เช่นเดียวกัน

มาตรา ๑๔ บุคคลใดประกอบการอาชีพขายทอดตลาดหรือค้าของเก่าอยู่ในวันประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ ท่านให้ยื่นคำร้องขอรับใบอนุญาตภายในกำหนดสามเดือนนับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป

มาตรา ๑๕ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎเสนาบดี ตั้งเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต และนายตรวจ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต และว่าด้วยกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติ การให้ เป็นไป ตาม บท แห่ง พระราชบัญญัตินี้

กฎเสนาบดีนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

กฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ออกตามความในมาตรา ๑๕
แห่ง

พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค่าของเก่า
พุทธศักราช ๒๔๗๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ควบคุมการขายทอดตลาดและค่าของเก่า พุทธศักราช ๒๔๗๔
เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยออกกฎให้ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้ผู้บัญชาการ
ตำรวจนครบาลเป็นเจ้าพนักงานผู้ออกไปอนุญาตตามพระ
ราชบัญญัตินี้ ในจังหวัดอื่น ๆ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเจ้า
พนักงานผู้ออกไปอนุญาต

ข้อ ๒ ให้เจ้าพนักงานกระทรวงมหาดไทยฝ่ายปกครอง
ตั้งแต่ชั้นนายอำเภอขึ้นไป ตำรวจนครบาลและตำรวจภูธร
ตั้งแต่ชั้นสารวัตรแขวงหรือผู้บังคับกองขึ้นไปเป็น นายตรวจ
ตามพระราชบัญญัตินี้

ข้อ ๓ คำร้องขอรับใบ อนุญาต ตาม พระราช บัญญัตินี้
ต้องทำตามแบบ ซึ่งแนบท้ายกฎเสนาบดีนี้ (หมาย ๑)

ข้อ ๔ ผู้รับใบอนุญาตต้องทำบัญชีไว้ตามแบบซึ่งแนบ
ท้ายกฎเสนาบดีนี้ (หมาย ๒)

ข้อ ๕ ถ้าผู้รับใบอนุญาตย้ายที่ทำการหรือร้านจากที่ซึ่ง
ระบุไว้ในใบอนุญาต ให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งให้นายตรวจ
ทราบโดยมิชักช้า

ข้อ ๖ การเพิกถอนใบอนุญาตนั้น ต้องมีหนังสือแจ้ง
ให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ

ข้อ ๗ ผู้รับใบอนุญาต ซึ่งเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต
เพิกถอนใบอนุญาตเสียแล้ว ถ้ายื่นคำร้องต่อเสนาบดีขอให้
สั่งเปลี่ยนคำสั่งของเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตแล้ว จะ
ประกอบกิจการต่อไปจนกว่าจะได้รับ คำวินิจฉัยของเสนาบดี
ซึ่งจะได้แจ้งให้ทราบเป็นหนังสือก็ได้

ข้อ ๘ ถ้าเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต หรือเสนาบดี
สั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตแจ้ง
ไปยังนายตรวจประจำท้องถิ่นให้ทราบ

ข้อ ๙ ค่าธรรมเนียมออกใบอนุญาตมีกำหนดดังนี้

เพื่อประกอบการขายทอดตลาด ๕๐ บาท

เพื่อทำการค้าของเก่า ๕๐ บาท

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร
เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ม.ร.น.จ.น.บ.กษ. เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม หน้า ๑๘)
11/10/2566

คำร้องขอรับอนุญาต (หมายเลข ๑)

วันที่.....พุทธศักราช.....

ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี

ชาติ.....บังคับ.....

อยู่ตำบล.....บ้านเลขที่.....

อำเภอ.....จังหวัด.....

ขอยื่นคำร้องต่อ.....

เพื่อขออนุญาตทำการ ขยายทอดตลาด ตัดต่อไปนี้
คู่ของเก่า

๑. ชื่อ สกุล ยี่ห้อ เจ้าของ.....

๒. สำนักงานตั้งอยู่ตำบล.....

หมายเลขที่.....จังหวัด.....

๓. ชื่อสำนัก อาชีพของผู้จัดการ.....

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือต่อหน้าเจ้าพนักงาน

ลายมือชื่อ

ผู้ขออนุญาต

วันที่.....พุทธศักราช.....

เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต ได้ตรวจพิจารณาแล้ว
เห็นว่า.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

เพราะฉะนั้น.....

.....
.....

เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

ชำนาญหอสมุด

ใบอนุญาต

ที่.....

หนังสือ^{นี้}เพื่อแสดงความว่า ^{นี้}เจ้าพนักงาน^{ผู้}ออกใบ
อนุญาตได้อ^{ัน}อนุญาตให้

๑. ชื่อ สก^{นี้}ล ย^{นี้}ชื่อ.....

๒. ทำกิจการ.....

๓. ณตำบล.....หมายเลขที่.....

จังหวัด.....

อนุญาตตั้งแต่วันที่.....พุทธศักราช.....

เจ้าพนักงาน^{ผู้}ออกใบอนุญาต

ชำนาญหอสมุด

(๘๔ ก.)

(หมายเลข ๒)

บัญชีสำหรับผู้ทำการ.....

ใบอนุญาตเลขที่.....ชื่อสกุล ยี่ห้อ.....ตำบล.....จังหวัด.....

เลข ลำดับ	รายละเอียดสิ่งของ	ได้มาอย่างไร จากใคร	วัน เดือน ปี ที่รับของมา	ราคาซื้อ หรือราคา ที่กำหนดให้ขาย	จำหน่ายไปอย่างไร แก่ใคร	ราคาขาย	วัน เดือน ปี ขาย	หมายเหตุ

หมายเหตุ :- ช่องรายละเอียดสิ่งของนั้น ถ้าของนั้นมีสิ่งสำคัญ เช่นตรา เลขหมาย หรือตำหนิ ก็ให้จดลงไว้ด้วย

โดยชัดเจน

ประกาศพระราชกฤษฎีกา
ขยายเวลากำหนดเขตต์ที่ดินหวงห้าม เพื่อสภากจัดบำรุง
สถานที่ชายทะเลทิศตะวันตกจะได้เลือกจัดซื้อ
สำหรับทำผลประโยชน์

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดัรัสเห็นเกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

ตามประกาศพระราชกฤษฎีกาขยายเวลากำหนดเขตต์ที่ดินหวงห้าม ลงวันที่ ๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๑ เพื่อสภากจัดบำรุง สถานที่ ชายทะเล ทิศตะวันตก จะได้เลือกจัดซื้อสำหรับทำผลประโยชน์ซึ่งได้ครบกำหนดในวันที่ ๑๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔ นั้น ทรงพระราชดำริเห็นสมควรที่จะขยายเวลาออกไปอีกเพื่อให้โอกาสสภา ๆ จัดวางรูปการให้เป็นเรียบร้อย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ขยายกำหนดเวลาต่อไปอีก ๒ ปี นับแต่วันที่ ๑๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๕ พฤษภาคม หน้า ๙๕)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า เขตต์การปกครองของจังหวัดเชียงรายกับจังหวัดลำปางระวางแดนที่ต่อติดตามซึ่งกำหนดไว้เดิมนั้น บัดนี้ ปรากฏว่าละเพาะหมู่บ้านงัวเฒ่า หมู่ที่ ๑ กับบ้านผาวัว หมู่ที่ ๑๕ ซึ่งขึ้นกับตำบลทุ่งฮั่ว อำเภอแจ้ห่ม อันเป็นเขตต์ของจังหวัดลำปาง มีความไม่สะดวกแก่การปกครอง และทั้งไม่เป็นความสะดวกแก่ราษฎรในหมู่บ้านทั้ง ๒ นั้น ในเมื่อมีกรณีหรือกิจระเกี่ยข้องแก่เจ้าพนักงาน ถ้าได้โอนหมู่บ้านทั้ง ๒ นั้นไปเป็นของจังหวัดเชียงราย ขึ้นอยู่ในความปกครองของอำเภอพานแล้ว จะเป็นการสะดวกแก่การปกครอง และสะดวกแก่ราษฎรยิ่งขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ใ้โอนบ้านงัวเฒ่า หมู่ที่ ๑ กับบ้านผาวัว หมู่ที่ ๑๕ จากตำบลทุ่งฮั่ว อำเภอแจ้ห่ม จังหวัดลำปาง ไปอยู่ในเขตต์จังหวัดเชียงราย อยู่ในความปกครองของอำเภอพานตั้งแต่บัดนี้ไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

11/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม หน้า ๘๘)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย
ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ

ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

พุทธศักราช ๒๔๖๕

อาศัยอำนาจในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ ขอประกาศยกเว้นยาที่ปรุงด้วยยาเสพติดให้โทษอีกขนาน ๑ อยู่ในประเภทจำกัดตามความข้อ ๓ (๖) แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ ดังแจ้งต่อไปนี้

Expectorans Compositum (Expectorant Compound)
ปรุงด้วยโคเดอีนกับไอสลาสารอื่นๆ มีโคเดอีนเม็ดละ ๐.๐๑๑
กรัม

(E. Merck, Darmstadt.)

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย
ประกาศมาณวันที่ ๒๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

ประกาศใช้พระราชบัญญัติสุขาภิบาลจังหวัดศรี
มณฑลภูเก็ต

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศทราบ
ทั่วกันว่า ตามความในพระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาลตาม
หัวเมือง รัตนโกสินทรศก ๑๒๗ มาตรา ๒ มีความว่า ถ้าจะ
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในตำบลใด
หรือเมืองใดเมื่อใด จะได้ประกาศในหนังสือราชกิจจา
นุเบกษาและในท้องที่ที่จะใช้พระราชบัญญัตินี้ด้วย เป็นสำคัญ
นั้น

บัดนี้ สมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลภูเก็ตมีใบบอก
เข้ามาว่า ที่อำเภอทับเที่ยง จังหวัดศรี มณฑลภูเก็ตเป็นที่ประชุม
ชน มีบ้านเรือนราษฎรตั้งอยู่เป็นปึกแผ่น มีการคมนาคม
และการค้าขายเจริญมาก ยิวขาดการบำรุงรักษา จึงได้มีการ
ประชุมกันนั้นผู้ใหญ่บ้านและพ่อค้าคฤหบดีลงมติว่า ควรจัด
การสุขาภิบาลขึ้นในท้องที่นี้เป็นสุขาภิบาลเมือง ตามพระราช
บัญญัติ เพื่อบำรุงความสุขและความสะดวกของประชาชน
ให้ยิ่งขึ้น และมีกำหนดเขตที่ตั้งนี้ คือ

ก. ด้านเหนือ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่บน
 ฟากตะวันออกของถนนไปห้วยยอด ห่างจากริมถนนฟาก
 เหนือของถนนโลกขันไปทิศเหนือ ๕๐ เมตร ขนานและ
 ห่างจากริมถนนฟากเหนือของถนนโลกขัน และถนนสวน
 จันทรไปทิศเหนือ ๕๐ เมตร ไปจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒
 ที่ตรงเส้นเขตต์ด้านเหนือ และด้านตะวันออกบรรจบกันตรง
 นั้น และห่างจากริมถนนสวนจันทรไปทิศเหนือ ๕๐ เมตร

ข. ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ห่าง
 จากริมถนนเวียนพึงฟากตะวันออก ๕๐ เมตร ขนานกับถนน
 เวียนพึงไปทิศใต้จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ที่ริมถนนฟาก
 เหนือของถนนควนขัน ตรงที่เส้นเขตต์ตัดกับถนนนั้นที่นั่น

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ขนานและห่างจากริมถนน
 ควนขันฟากใต้ ๕๐ เมตร (ตรงมุมถนนควนขันและถนนตะพัง
 บรรจบกัน) ขนานและห่างจากถนนเจิมปัญญาและถนน
 ชิมบี่ฟากตะวันออก ๕๐ เมตร ไปทิศใต้จดหลักเขตต์หมายเลข
 เลขที่ ๔ ตรงฝั่งเหนือของคลองน้ำเจ็ด ซึ่งเส้นเขตต์นี้ตัดกับ
 ริมตลิ่งที่นั่น

ก. ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ เลียบตามริมฝั่งเหนือของคลองน้ำเจ็ดไปทิศตะวันตก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ซึ่งห่างจากปากใต้ของถนนโคกหล่อไปทิศใต้ ๕๐ เมตร

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ขนานและห่างจากริมถนนโคกหล่อปากใต้ ๕๐ เมตร ไปทิศตะวันตก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ ที่ริมถนนกันตังปากตะวันออก

ข. ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ เลียบตามริมถนนกันตังปากตะวันออกไปทิศเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ ที่ริมถนนกันตังปากตะวันออกตัดกับทางรถไฟที่นั่น

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ ขนานและห่างจากศูนย์กลางทางรถไฟไปทิศตะวันตก ๔ เมตร ไปจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ ที่ริมฝั่งใต้ของห้วยยาง ซึ่งทางรถไฟตัดกับห้วยที่นั่น

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ เลียบตามฝั่งใต้ของห้วยยางไปทิศตะวันออก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๙ ที่ตรงฝั่งห้วยนี้ตัดกับปากตะวันออกของถนนไปห้วยยอด

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๙ เลียบตามริมถนนห้วยยอดปากตะวันออก ไปทิศเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑

ความทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้จัดการสุขาภิบาลที่อำเภอทับเที่ยง จังหวัดตรัง เป็นสุขาภิบาลเมืองได้ตามความประสงค์ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเงินค่าภาษีโรงเรือนที่เก็บได้ในเขตสุขาภิบาล ให้เป็นผลประโยชน์สำหรับใช้จ่ายบำรุงในการสุขาภิบาลเมืองตรังตามพระราชบัญญัติ กับพระราชทานที่ดินสั้แปลงและสิ่งปลูกสร้างในที่ดิน คือ (๑) ตลาดนัดทับเที่ยง (๒) โรงฆ่าสัตว์ทับเที่ยง (๓) ตลาดนัดกันตัง และ (๔) โยเตีลกันตัง ให้เป็นสมบัติของสุขาภิบาลสืบไปด้วย

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม หน้า ๕๐)

ประกาศอัตรากาษีโรงรำนในเขตตัสุขาภิบาล
เมืองตริง มณฑลภูเก็ต

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยรับพระบรมราชโองการใส่เกล้าฯ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า ตามที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาลตามหัวเมือง รัตนโกสินทรศก ๑๒๗ ในจังหวัดตริงเป็นสุขาภิบาลเมือง มีเขตตักำหนดไว้ในประกาศใช้พระราชบัญญัติแล้วนั้น บัดนี้ ได้รับโบบอกสมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลภูเก็ตว่า ได้ประชุมกรรมการสุขาภิบาลเห็นพร้อมกันว่า เงินกาษีโรงรำนซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานสำหรับบำรุงการสุขาภิบาลนั้น ควรเก็บในอัตราดังต้อไปนี้

๑. ตัก เรือน โรง รำน ห้องแถว เรือ แพ และท่าเรือ
จ้างทำให้เช่า เก็บเป็นอัตรา ๑๒ ซัก ๑ ของค่าเช่าต้อปี

๒. ตัก เรือน โรง รำน ห้องแถว เรือ แพ และท่าเรือ
จ้างที่ไม่ได้ให้เช่า เก็บเป็นอัตรา ๑๒ ซัก ๑ ของค่ารายปี
หรือจำนวนเงินซึ่งพึงได้เป็นค่าเช่าในปีหนึ่ง ถ้าให้เช่า

ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วยแล้ว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศเก็บเงินกาษีโรงรำนในเขตตัสุขา

ภิบาลนั้นไว้สำหรับใช้จ่ายบำรุงการสุขาภิบาลตามอัตราที่กล่าว
แล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ศาสตราจารย์ ดร. ภาณุ วราญญู

ประกาศเมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม หน้า ๕๔)

ประกาศกระทรวงธรรมการ
เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลโนนรัง ซึ่งโอนไปรวมกับตำบลกลางใหญ่
อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี

ด้วยมณฑลนครราชสีมาแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครอง
ได้โอนตำบลโนนรัง ซึ่งขึ้นอยู่ในท้องที่อำเภอเขื่องใน จังหวัด
อุบลราชธานี ไปรวมกับตำบลกลางใหญ่ ในท้องที่อำเภอ
เดียวกัน ตำบลทั้งสองนี้ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว คือ ตำบลกลางใหญ่ตั้งแต่วันที่ ๑๕
ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ และตำบลโนนรังตั้งแต่วันที่ ๒๕
ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ เหตุฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความนี้ว่า
การประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลโนนรังเดิม ได้ไปรวมอยู่ในตำบลกลางใหญ่
ตรงกับทำเนียบท้องที่ของทางราชการฝ่ายปกครองแล้วด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

ธานีวัต มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

กฎข้อบังคับว่าด้วยการสอบไล่
ข้าราชการพลเรือนชั้นราชบุรุษ

พ.ศ. ๒๔๗๔

อาศัยอำนาจอันได้ให้ไว้ในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๑ กรรมการรักษาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ประกาศกฎข้อบังคับดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กรรมการรักษาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนจะตั้งหลักสูตรและกรรมการสอบไล่ขึ้น เพื่อทำการสอบวิชาความรู้ผู้สมัครเข้าเป็นข้าราชการพลเรือน ซึ่งจะได้ประกาศให้ทราบเป็นคราว ๆ

ข้อ ๒ ให้กรรมการสอบไล่ที่ตั้งขึ้นนั้น เป็นเจ้าหน้าที่วางระเบียบการสอบไล่ กำหนดเวลาและสถานที่ที่จะสอบไล่ และเมื่อได้รับอนุมัติของกรรมการรักษาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนแล้ว ให้กรรมการสอบไล่แจ้งความ

ข้อ ๓ การสอบไล่นั้น ตามปกติกำหนดให้มีปีละครั้งหนึ่ง เว้นแต่เมื่อมีเหตุอันสมควร จะให้มีมากกว่าครั้งหนึ่งหรือไม่ให้มีการสอบไล่เลยในระวางปีก็ได้ ถ้าจะมีการสอบ

เมื่อใด หรือปีใดจะไม่มี การสอบได้ กรรมการจะแจ้งความให้ทราบแต่ตอนต้นปี

ข้อ ๔ ค่าธรรมเนียมการสอบไล่นั้น กำหนดอัตราคนละ ๑๐ บาท ผู้สมัครต้องส่งค่าธรรมเนียมนี้ในคราวที่ยื่นใบสมัครเข้าสอบไล่อต่อกรรมการสอบไล่นั้นสถานและวันตามแต่กรรมการสอบไล่ว่าได้กำหนดและแจ้งให้ทราบ

เงินค่าธรรมเนียมนี้จะไม่คืนให้ไม่ว่าสอบได้หรือตก หรือขาดสอบด้วยเหตุใด ๆ นอกจากกรรมการสอบไล่ว่าจะไม่รับผู้สมัครให้เข้าสอบด้วยเหตุบกพร่องในลักษณะของผู้เข้าสอบได้ ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๑

ข้อ ๕ วิชาที่จะสอบไล่นั้นแบ่งเป็น ๒ หมวด คือ

หมวด ๑ สอบเชาวนี้

หมวด ๒ ๑. ภาษาไทย

๒. ความรู้รอบตัว

๓. ท่วงที วาจาและความคุ้นเคยราชการ

๔. วิชาสมัครสอบ ๒ อย่าง

วิชาสมัครสอบได้แก่

11/10/2566

๑. การเลขานุการ

๒. การบัญชี
๓. กฎหมายปกครองท้องถิ่น
๔. ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์สยาม
๕. ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์สากล
๖. วรรณคดีไทย
๗. ภาษาบาลี
๘. ภาษาอังกฤษ
๙. ภาษาฝรั่งเศส
๑๐. ภาษาเยอรมัน
๑๑. ภาษาจีน
๑๒. ภาษามะลายู
๑๓. ภาษาเขมร
๑๔. เลขและพีชคณิต
๑๕. ยี่อเมตรและตรีโกณมิติ
๑๖. สรีรวิทยาและสุขวิทยา
๑๗. เหมิสตรี
๑๘. ฟิสิกส์
๑๙. ชีววิทยา

ข้อ ๖ การสอบไล่ชั้น กรรมการจะได้จัดการสอบในคราวเดียวให้เสร็จทุกอย่าง แต่จะตรวจให้คะแนนการสอบเขาวนเป็นการคัดเลือกก่อน ผู้ใดได้คะแนนถึงขั้นดีในหมวด ๑ แล้ว จึงจะตรวจสอบในหมวด ๒ ต่อไป ผู้ใดได้คะแนนรวมยอดทั้ง ๒ หมวด ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ของคะแนนเต็มทั้งสิ้นในการสอบไล่ ให้นับเป็นสอบไล่ได้

ข้อ ๗ กรรมการรักษาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนจะทำบัญชีประกาศนามผู้สอบไล่ได้เรียงตัวตามลำดับคะแนนรวมยอดมากไปหาน้อย และจะได้ให้หนังสือแสดงการสอบไล่ได้ทั้งนี้ไว้เป็นสำคัญ

ถ้ามีตำแหน่งว่างตามกระทรวงทบวงกรมเท่าใด จะได้บรรจุตามลำดับในบัญชี และตามความตกลงของเจ้ากระทรวงผู้สอบไล่ได้ที่เหลือจากการบรรจุ ถ้ามีตำแหน่งว่างลงในเวลาต่อไป และทางราชการประสงค์จะบรรจุแล้ว ก็อาจบรรจุเข้ารับราชการตามลำดับในบัญชีนั้นต่อไปได้

แต่เมื่อใดมีการสอบไล่ใหม่อีกแล้ว บัญชีผู้สอบไล่ได้คราวก่อนเป็นอันลบล้างเลิก

ข้อ ๘ ผู้ที่สอบไล่ตก ๓ ครั้งติด ๆ กัน ห้ามมิให้รับเข้าสอบไล่อีก

ข้อ ๙ ให้ยกเลิกกฎข้อบังคับว่าด้วยการสอบไล่ข้าราชการพลเรือนชั้นราชบุรุษจะนับก่อน ๆ นั้นเสีย

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๑ พฤษภาคม หน้า ๕๖)

จ่านักหอสมุด

หลักสูตรการสอบไล่
ข้าราชการพลเรือนชั้นราชบุรุษ

พ.ศ. ๒๔๗๔

กรรมการรักษาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พุทธศักราช ๒๔๗๑ ประกาศหลักสูตรที่จะสอบไล่ผู้สมัครเข้า
เป็นข้าราชการพลเรือน ตามความในกฎข้อบังคับข้อ ๑ ตั้ง
ต่อไปนี้

๑. สอบเขาวรรณ (๑๐๐ คะแนน)

จะตั้งคำถามให้เขียนตอบ เพื่อตรวจความไหวพริบอัน
เป็นลักษณะของจิตต์ใจตามหลักอรรถศาสตร์วิทยา เวลาสอบ
แล้วแต่กรรมการสอบไล่จะกำหนด

๒. ภาษาไทย (๑๕๐ คะแนน)

จะสอบความรู้ในการเรียงความ บรรยายเรื่องตามกระทู้
ที่จะตั้งให้เพื่อพิเคราะห์ว่าผู้สอบจะมีความรู้ในวิชาภาษาไทย
เพียงไร เวลาสอบ ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที

๓. ความรู้รอบตัว (๕๐ คะแนน)

จะตั้งคำถามให้เขียนตอบด้วยเรื่องต่าง ๆ ของเมืองไทย และเมืองต่างประเทศที่สำคัญอันบุคคลสามัญผู้เอาใจใส่เสาะแสวงจะพึงรู้ เวลาสอบ ๔๕ นาที

๔. ท่วงที วาจาและความคุ้นเคยราชการ (๑๐๐ คะแนน)

จะถามให้ตอบปากเปล่าในที่ประชุมกรรมการผู้สอบได้ ๓ นายเพื่อพิจารณาทั้งท่วงทีและวาจา กับทั้งจะตรวจความรู้ทั่ว ๆ ไปอีกด้วย กรรมการต่างให้คะแนนโดยไม่รู้กัน เมื่อสอบเสร็จ บวกแล้วเอา ๓ หารเป็นคะแนนเฉลี่ยที่ผู้สอบจะพึงได้ และนอกจากนี้ สำหรับผู้ที่เคยรับราชการมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี กรรมการจะตรวจพิจารณาเรียงรายของหัวหน้ากรมกองที่ผู้นั้นสังกัดอยู่ ซึ่งได้พิมพ์เป็นแบบไว้ให้รายงานในหลังใบสมัคร แล้วให้คะแนน

๕. วิชาสมัครสอบ (อย่างละ ๑๐๐ คะแนน)

ให้เลือกแต่ ๒ อย่าง เวลาสอบอย่างละ ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที

๑. การเลขานุการ

ให้รู้จักการเลขานุการแผนกต่าง ๆ ทั้งให้มีความชำนาญในการตีพิมพ์ด้วย อนึ่งถ้ามีความรู้เลขาคณิต หรือมีลายมือ

บรรจดังต่อไปนี้ จะเป็นคะแนนเกอากูลในวิชาแผนกนี้ยังขึ้น
 หนึ่งให้ผู้สมัครสอบแจ้งให้กรรมการสอบได้ทราบในเวลาขึ้น
 ไปสมัคร

๒. การบัญชี

ความรู้เบื้องต้นของวิชาบัญชี ให้รู้ประโยชน์อย่าง
 สังเขปของบัญชีต่าง ๆ ให้รู้วิธีลงบัญชีซึ่งกรรมการจะให้
 รายการคละปนกัน ผู้สมัครจะต้องเก็บรายการเหล่านี้ลง
 บัญชีให้ถูกต้อง และให้อธิบายความหมายของคำที่ใช้ใน
 บัญชีทั่ว ๆ ไปได้ด้วย

๓. กฎหมายปกครองท้องถิ่น

ให้รู้จักหน้าที่ฝ่ายตุลาการและฝ่ายตุลาการ หน้าที่และ
 ความเกี่ยวข้องระวางกระทรวงต่าง ๆ ระเบียบการปกครอง
 หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและมณฑล ความเกี่ยวข้อง
 ระวางเจ้าหน้าที่และพลเมือง การสืบสวน ใต้สวน จับกุม
 เปรียบเทียบความ อาศัย ชั้นสูตร ตราสิน รายงาน การ
 ฟ้องร้อง และอำนาจโรงศาล ทำทะเบียนต่าง ๆ ซึ่งอยู่ใน
 หน้าที่ปกครอง

๔. ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์สยาม

ให้รู้ภูมิศาสตร์ประเทศสยามโดยละเอียด และให้รู้
 ประวัติศาสตร์ของชาติไทยว่า เดิมสืบมาแต่ไหน รวบรวม

กันเข้าอย่างไร ต้องแข่งขันสู้รบกับใครบ้าง แล้วเปลี่ยนมาโดยลำดับเวลาจนตั้งลง เป็น หลักฐานตั้งปรากฏในทุกวันนี้
อย่างไร

๔. ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์สากล

ให้รู้ภูมิศาสตร์ประเทศใกล้เคียงกับสยาม และประเทศสำคัญอื่น ๆ ทั่วโลกโดยสังเขป กับให้รู้ประวัติศาสตร์สากล ทั้งโบราณประวัติ มัชยมประวัติ และปัจจุบันประวัติโดยย่อ เพียงให้รู้ว่าประเทศและชาติที่สำคัญได้ตั้งตัวขึ้น กลับเสื่อมลง หรือคงอยู่ หรือมีอำนาจยิ่งขึ้นได้อย่างไรบ้าง

๕. วรรณคดีไทย

ผู้สอบจะต้องแสดงว่า มีความรู้ทั้งในข้อความสำนวน และหลักประพันธ์ อีกทั้งจะต้องรู้ประวัติการบรรดาที่อ้างถึง ในหนังสือตามแต่กรรมการ สอบได้จะประกาศล่วงหน้าเป็น ครั้งคราว

๖. ภาษาบาลี

สอบตามหลักสูตรของเปรียญ ๓ ประโยค มีธรรมบท สัมพันธ์ และบาลีไวยากรณ์

๗. ภาษาอังกฤษ

๘. ภาษาฝรั่งเศส

๑๐. ภาษาเยอรมัน

๑๑. ภาษาจีน

๑๒. ภาษามะลายู

๑๓. ภาษาเขมร

จะสอบความรู้ในการเรียงความ กับทั้งจะให้แปลภาษาไทย เป็นภาษานั้น ๆ และให้แปลภาษานั้น ๆ เป็นภาษาไทย ข้อ สอบขากง่ายเสมอหลักสูตรของกระทรวงธรรมการ สำหรับ มัธยมสามัญ (ชาย) ตอนกลาง ภาษาที่ไม่มีในหลักสูตรให้ อนุโลมตามนั้น

๑๔. เลขและพีชคณิต

เลข จะสอบเศษสิบ เศษส่วน มาตราสิบ วิธีแลกเปลี่ยน เงินต่างประเทศกับสยาม เฉลี่ยส่วนร้อย ดอกเบี้ยชั้นเดียว และสองชั้น กำไร ขาดทุน วิธีประกันอย่างง่าย บัญญัติ ไตรยางค์ทั้ง ๒ วิธี เรขาคณิต โปรมัวร์ชั้น ธรรมดา แมนสุเรชัน รูปกลมและลูกบาศก์

พีชคณิต จะสอบแฟกเตอร์ ค. ร. น., ห. ร. ม. อีควชัน ถึง คิวอครติก แก้เศษส่วนอย่างยากให้เป็นง่าย ธรรมดา

๑๕. ยี่อเมตรและตรีโกณมิติ

ยี่อเมตร ให้ทำโจทย์ที่วัดด้วยเส้นตรง รูปสามเหลี่ยม ระวังเส้นขนาน รูปสี่เหลี่ยมด้านขนาน รูปกลม โจทย์

แปรกลีทอล ยีออเมตรีที่วัดด้วยเส้นและมุม ให้นำหนังสือ
 “ฮอลส์ แอนด์ สตีเวนส์” ตั้งแต่เล่ม ๑ ถึงเล่ม ๓

ตรีโกณอเมตรี ให้สามารถสร้างมุมได้ เมื่อให้ตรีโกณอเมตรี
 เมตริกัลเรซิโอ พิสูจน์ไอเดนต์ได้ง่าย ๆ ได้ ตรีโกณอเมตรี-
 คัลเรซิโอของมุม ๔๕, ๖๐ และ ๓๐ องศา ตรีโกณอเมตรี-
 คัลเรซิโอของมุมประกอบหนึ่งมุมฉาก ทำใจท้ออย่างง่าย ๆ
 ซึ่งเกี่ยวกับรูปสามเหลี่ยมมุมฉากได้ เรเดียน ตรีโกณอเมตรี-
 คัลเรซิโอของมุมฉากทุกขนาด การเปลี่ยนแปลงค่าของ
 ตรีโกณอเมตรีคัลฟังก์ชัน เซอร์คูลาฟังก์ชันของมุมที่เกี่ยวข้อง
 กัน ฟังก์ชันของมุมรวม

๑๖. สรีรวิทยาและสุขวิทยา

ให้รู้อวัยวะต่าง ๆ และหน้าที่ของอวัยวะนั้น ๆ รู้จัก
 ปฏิบัติตนให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ และสามารถช่วยผู้อื่น
 ที่เป็นอันตรายในปัจจุบันทันด่วนได้ด้วย ข้อสอบยากง่าย
 เสมอด้วยหลักสูตรของกระทรวงธรรมการ สำหรับชั้นมัธยม
 (ชาย) ตอนกลาง

๑๗. เวมิสตรี

ให้มีความรู้เบื้องต้นของเวมิสตรี เช่น วัตฤ (แมคเตอร์)
 ความเปลี่ยนแปลงอย่างเวมิสตรี ความเปลี่ยนแปลงอย่าง

ฟิสิกส์ ความไม่รู้จักสิ้นศูนย์ของธาตุวัตถุ วัตถุปน วัตถุ
ผสม การแปรธาตุขณะใดก็ตาม ๆ ธาตุแท้ อักษรย่อของธาตุแท้
นั้นหนักของแอดอม ฟอรั่มูลาของธาตุ อีเลขชันของธาตุ
วาเลนส์ของธาตุแท้ อีลิวินเลินส์ ส่วนของธาตุผสม
มอลิคบูล กรด ตำร เกลือ ออกซิเดชัน รีดักชัน แยกธาตุ
น้ำด้วยไฟฟ้า กฎต่าง ๆ แห่งการผสมธาตุ ความเกี่ยวเนื่อง
ในระหว่างเตนส์กับน้ำหนักมหัศจรรย์มอลิคบูล และแอดอม การ
หาน้ำหนักมอลิคบูลและแอดอม การวัดแก๊สต่าง ๆ วิธีทำ
และคุณสมบัติของธาตุแท้ต่าง ๆ คือ ไฮโดรเจน ออกซิเจน
ไนโตรเจน คลอรีน ไอโอดีน กำมะถัน ถ่าน ฟอสฟอรัส
ตะกั่วดำ เหล็ก สังกะสี ทองแดง โซเดียม โปแตสเซียม
วิธีทำและคุณสมบัติแห่งออกไซด์ของธาตุแท้ต่าง ๆ คือ
ไฮโดรเจน ไนโตรเจน กำมะถัน ถ่าน ฟอสฟอรัส ตะกั่วดำ
เหล็ก โซเดียม โปแตสเซียม แคลเซียม วิธีทำและคุณ
สมบัติของอัมโมเนีย กรดไฮโดรคลอริก กรดคาบอนิก
กรดไนตริก กรดซัลฟูริก กรดซัลฟูรัส และกรดฟอสฟอริก

๑๘. ฟิสิกส์

ให้มีความรู้เบื้องต้นของวิทยาศาสตร์แผนกนี้ คือ ผู้
สมัครสอบต้องแสดงให้เห็นที่พอใจว่า ได้ศึกษามาแล้วด้วย

เรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้ กับเข้าใจหลักตามทางวิทยาศาสตร์อัน
 เกี่ยวกับวัตถุสามัญ

อากาศ น้ำค้าง หมอก เมฆ ความกดของอากาศ ความ
 ชื้นของอากาศ การระเหย

ความร้อน การนำน้ำแข็ง ลักษณะของขดเก็บความร้อน
 (เทอร์มอส) ความร้อนความเย็นทำให้วัตถุยืดหดได้ เทอร์-
 มอมิเตอร์

แสง เงา ประโยชน์ของกระจกและเลนส์ เครื่องฉาย
 ภาพยนตร์ แว่นตา กล้องส่อง การวัดความสว่าง จันทรคราส
 สุริยคราส

แม่เหล็กและไฟฟ้า เข็มทิศ เครื่องวัดกำลังไฟฟ้า
 ฟิวส์ และฟิวซ์ ฟิวส์ การกักไอน้ำ กระดิ่งไฟฟ้า โน้ตเลข

เสียง กำเนิดของเสียง เสียงดนตรีผิดกับเสียงสามัญ
 อย่างไร ความกระหือ่นของเสียง

ปฏิกิริยา เครื่องวัดน้ำหนัก เครื่องวัดยาว เครื่องวัด
 เวลา ความตูดของโลก (ควาวิเตชัน)

๑๕. ชีววิทยา

ให้มีความรู้โดยสังเกตตามหัวข้อต่อไปนี้

สิ่งที่อยู่รอบ ๆ สิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย กรรมชาติ หน้าที่
 ร่างโครงและคุณสมบัติสามัญแห่งสิ่งที่มีชีวิต ร่างโครง หน้าที่
 แห่งส่วนต่าง ๆ การถ่ายละอองบดสร และการผสมเกสร
 ดอกไม้ ประโยชน์ของผลไม้ต่อพืช วิถีกระจายผลไม้ และคำ
 ในทางเศรษฐกิจของผลไม้บางชนิด เมล็ดพืชและต้นพืช
 อ่อน ร่างโครง และหน้าที่ของราก กับความเกี่ยวข้องระหว่าง
 รากกับดิน ร่างโครง และหน้าที่แห่งต้น ร่างโครง และ
 หน้าที่แห่งใบ กับความเกี่ยวข้องระหว่างต้น ใบ และแสง
 สว่าง คุณและโทษของพืชต่อมนุษย์

ความเกี่ยวข้องระหว่างสัตว์เซลล์เดียว (โปรโตซัว) กับมนุษย์
 และสิ่งที่ห่อหุ้มอยู่รอบข้าง อวัยวะ หน้าที่ ความเจริญ
 และความเติบโตแห่งสัตว์หลายเซลล์ (เมตาซัว) ความเกี่ยว
 ข้องระหว่างสัตว์จำพวกไส้เดือน (เวอร์ม) กับสิ่งที่ห่อหุ้ม
 อยู่รอบข้าง การกินอาหาร การหายใจ การเคลื่อนไหว
 และการป้องกันอันตรายของสัตว์จำพวกกุ้งและปู (ครัสเต
 เชียน) ความคล้ายคลึง และความแตกต่างแห่งแมลงทั้ง
 หลาย ความเกี่ยวข้องระหว่างธรรมชาติกับแมลง ชีวิตของสัตว์
 จำพวกหอย (มอลลัสก์) จำพวกแมลงมุม (อรัคนีดา) และ

จำพวกตะขาบ (เมอริโอโปดา) อวัยวะ หน้าที่แห่งส่วน
ต่างๆ การกินอาหาร การสืบพันธุ์ ความเติบโต และการ
หายใจของสัตว์จำพวกมีกระดูกสันหลัง (เวอร์เทบราตา)

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม หน้า ๑๐๑)

กฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์

พุทธศักราช ๒๔๗๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ผู้ใดประสงค์จะฉายภาพยนตร์ ณ สถานที่มหรสพก็ดี นำหรือส่งภาพยนตร์ซึ่งทำในพระราชอาณาจักรออกนอกพระราชอาณาจักรก็ดี ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามแบบ ๑ ท้ายกฎนี้เป็น ๒ ฉบับความอย่างเดียวกัน

ข้อ ๒ ผู้ใดประสงค์จะประกาศด้วยภาพหรือรูปถ่ายแสดงเรื่องของภาพยนตร์หรือตีตประกาศนั้น ๆ ไว้ในที่เปิดเผยหรือแจกหรือสำแดงด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งจะต้องได้รับอนุญาตก่อนตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ นั้น ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามแบบ ๒ ท้ายกฎนี้เป็น ๒ ฉบับ ความอย่างเดียวกัน

ข้อ ๓ เมื่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณาเห็นว่า ภาพยนตร์หรือ
ประกาศที่ขออนุญาตนั้น ไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ก็ให้ลงลายมือชื่อและประทับ
ตราอนุญาตให้ตามความในท้ายแบบใบขออนุญาต มอบให้
ผู้ขออนุญาตไป ๑ ฉบับ เจ้าพนักงานเก็บไว้ ๑ ฉบับ และ
ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาประทับตราที่ภาพยนตร์ หรือที่แผ่น
ประกาศนั้น มีวันละหรือแผ่นละ ๑ ดวง

ข้อ ๔ ตราของเจ้าพนักงานผู้พิจารณานั้น ให้มีลักษณะ
เป็นรูปไข่ ส่วนกว้าง ๒๓ มิลลิเมตร ส่วนยาว ๓๔ มิลลิเมตร
ให้มีตัวอักษรว่า “เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์” กับ
นามสถานที่ตั้งของเจ้าพนักงานนั้น

ข้อ ๕ (๑) ให้เรียกค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต
และการประทับตราดังนี้

ก. การออกใบอนุญาตและการประทับตราตามความ
ในข้อ ๓ สำหรับการฉาย หรือการนำหรือส่งภาพยนตร์ซึ่งทำ
ในพระราชอาณาจักรออกนอกพระราชอาณาจักร ภาพยนตร์
๑๐๐ เมตรหรือส่วนของ ๑๐๐ เมตร ต่อ ๑ บาท ๕๐ สตางค์
สำหรับประกาศ ๑๐๐ แผ่นหรือส่วนของ ๑๐๐ แผ่นต่อ
๒๕ สตางค์

ข. การออกใบแทนใบอนุญาตฉบับละ ๒๕ สตางค์
 (๒) ถ้ามีคำร้องขอกลับคำธรรมเนียมเช่นว่านี้โดย
 อ้างว่าเป็นภาพยนตร์สำหรับการศึกษาโดยเฉพาะ ก็ให้คำคำ
 ร้องยื่นต่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณา ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณา
 ได้ตรวจดูเห็นสมควร ก็ให้อนุญาตได้เมื่อได้รับอนุมัติของ
 เสนาบดี

ข้อ ๖ การยื่นอุทธรณ์ต่อสภาพิจารณาภาพยนตร์ตามความ
 ในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓
 ให้ยื่นตามแบบ ๓ ห้ายกฉุ^๒

กฎไว้ไว้^๒วันที่ ๒๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ปี ๑๑๖)

คำร้องขออนุญาตนายภาพยนตร์สถานที่มีพรสพ

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๔๗.....

ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี ชาติ.....

บึงกับ.....ตั้งบ้านเรือนอยู่.....เลขที่.....

อำเภอ.....จังหวัด.....ขอทำคำร้องยื่นต่อ

เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์

นายภาพยนตร์สถานที่มีพรสพ

เพื่อขออนุญาต

นำหรือส่งภาพยนตร์ซึ่งทำใน พระราชอาณาจักร ออกนอกพระราช
อาณาจักร ต้องมีข้อความต่อไปนี้

(๑) ชื่อของบริษัทหรือบุคคลผู้จัดทำภาพยนตร์ซึ่ง.....

(๒) เลขที่หรือเครื่องหมายประจำภาพยนตร์ (ถ้ามี).....

(๓) ชื่อเรื่อง (เขียนภาษาต่างประเทศกำกับด้วยถ้ามี).....

(๔) ภาพยนตร์ที่ขออนุญาตนั้น.....ม้วน ยาว.....เมตร

(๕) ภาพยนตร์นั้นเจ้าพนักงานผู้พิจารณาของประเทศ.....
ได้พิจารณาแล้ว มีความวินิจฉัยดังนี้.....

(ฉะเพาะภาพยนตร์ที่ทำนอกประเทศ)

(ลงนาม).....ผู้ขออนุญาต

ใบอนุญาต หรือ คำสั่ง

ที่.....

เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ได้พิจารณาภาพยนตร์ตามที่ขออนุญาตข้างต้นนี้
แล้ว เป็นภาพยนตร์รวม.....ม้วน ยาว.....เมตร มีเนื้อเรื่องโดยย่อ

จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้.....

วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๔๗.....

(ลงนาม).....

ประทับตรา

เจ้าพนักงานผู้พิจารณา

(ความในตอนที่ล่างแห่งแบบ ๑ นี้ ถ้าจะใช้เป็นใบอนุญาตให้จัดคำว่า “ หรือคำสั่ง ”
ออก ถ้าจะใช้เป็นคำสั่งไม่อนุญาตให้จัดคำว่า “ ใบอนุญาตหรือ ” ออก)

(๑๑๒ ข.)

(แบบ ๒)

คำร้องขออนุญาตประกาศแสดงเรื่องของภาพยนตร์

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๕๗.....

ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี ชาติ.....

มักับ.....ตั้งบ้านเรือนอยู่.....เลขที่.....

อำเภอ.....จังหวัด.....ขอทำคำร้องยื่นต่อ

เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์

เพื่อขออนุญาตประกาศแสดงเรื่องของภาพยนตร์ ดังมีข้อความต่อไปนี้

- ๑. ชนิดของประกาศ.....
- ๒. จำนวนของประกาศ.....ชุด รวม.....แผ่น
- ๓. วิธีที่จะประกาศ.....
- ๔. สถานที่ที่จะประกาศ.....
- ๕. วันประกาศ.....

ข้าพเจ้าได้ส่งประกาศทั้งหมดมาพร้อมด้วยคำร้องนี้ เพื่อขออนุญาตและประทับตรา

(ลงนาม).....ผู้ขออนุญาต

ใบอนุญาต หรือ คำสั่ง

ที่.....

เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ได้พิจารณาประกาศแสดงเรื่องของภาพยนตร์ ตาม
ที่ขออนุญาตประกาศข้างต้นแล้ว เป็นประกาศ.....ชุด รวม.....แผ่น
จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้.....

วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๕๗.....

(ลงนาม).....

ประทับตรา
เจ้าพนักงานผู้พิจารณา

(ความในตอนล่างแห่งแบบ ๒ นี้ ถ้าจะใช้เป็นใบอนุญาต ให้ขีดคำว่า " หรือ
คำสั่ง " ออก ถ้าจะใช้เป็นคำสั่งไม่อนุญาต ให้ขีดคำว่า " ใบอนุญาตหรือ " ออก)

(๑๑๒ ก.)

(แบบ ๓)

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๕๗.....

ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี ชาติ.....

บังคับ.....ตั้งบ้านเรือนอยู่.....เลขที่.....

อำเภอ.....จังหวัด.....ขอทำคำอุทธรณ์ ยื่นต่อ

สภาพิจารณาภาพยนตร์ คัดค้านคำสั่งของเจ้าพนักงานพิจารณาภาพยนตร์ ที่.....

ลงวันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๕๗..... มีข้อความ

ดังจะกล่าวต่อไปนี้

.....
.....
.....
.....

(ลงนาม).....ผู้อุทธรณ์

คำสั่ง

ที่.....

สภาพิจารณาภาพยนตร์ ได้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์และข้ออุทธรณ์ตลอดแล้ว จึงมี
คำสั่งดังต่อไปนี้

.....
.....

วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๕๗.....

(ลงนาม).....

(ลงนาม).....

(ลงนาม).....

(ลงนาม).....

(ลงนาม).....

(ลงนาม).....

(ลงนาม).....

(ลงนาม).....

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

ตั้งสภาและกรรมการแห่งสภาพิจารณาภาพยนตร์

ตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ให้เสนาบดีมีอำนาจตั้งสภาพิจารณาภาพยนตร์ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยจึงตั้งสภาพิจารณาภาพยนตร์ มีกรรมการแห่งสภาตั้งมีนามต่อไปนี้

๑. มหาอำมาตย์ตรี หม่อมเจ้าสกลวรรณากร วรวรรณ เป็นนายก

๒. นายพลตรี หม่อมเจ้าวงศ์นิรชร เทวกุล เป็นกรรมการ

๓. มหาอำมาตย์ตรี พระยาเพชรพิสัยศรีสวัสดิ์ เป็นกรรมการ

๔. เสวกเอก หม่อมเจ้าอิทธิเทพสรรค์ กฤดากร เป็นกรรมการ

๕. อำมาตย์เอก พระยาอรรถศาสตร์โสภณ เป็นกรรมการ

๖. อำมาตย์โท พระยาภิรมย์ภักดี เป็นกรรมการ

- ๗. อำมาตย์โท พระอนุรักษภูเบศ เป็นกรรมการ
- ๘. อำมาตย์โท หลวงบวรเสนาหา เป็นกรรมการ
- ๙. อำมาตย์ตรี หม่อมเจ้ารัชฎาภิเศก โสณกุล เป็นกรรมการ

๑๐. เสวกตรี หลวงมหาสิทธิโวหาร เป็นกรรมการ

๑๑. นางจันง เมืองมั่น เป็นกรรมการ

ให้นายกมีหน้าที่เป็นประธานในการประชุมของสภา ถ้า
นายกไม่อยู่ ก็ให้บรรดากรรมการที่เข้าประชุมเลือกตั้งกรรม
การผู้หนึ่งเป็นประธาน

ให้ผู้ที่กล่าวนามข้างต้น มีหน้าที่ ปฏิบัติการ ตามพระราช
บัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ตั้งแต่วันขึ้นไป

สภาว่ากรรมการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

ตั้งแผนกและเจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์

ตามความใน มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์
พุทธศักราช ๒๔๗๓ ให้เสนาบดีมีอำนาจตั้งเจ้าพนักงานผู้
พิจารณาภาพยนตร์ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยจึงตั้งแผนก

พิจารณาภาพยนตร์ฯ ในกรุงเทพฯ ฯ สังกัดขบวนการตำรวจภูธร
ให้ผู้ที่มิใช่ नाम ตั้ง แจ่ง ต่อไปนี้ เป็น เจ้าพนักงานผู้พิจารณา
ภาพยนตร์ คือ

๑. นายพันตรี หลวงอำนาจสรการ
๒. เสวกเอก พระอดิศักดิ์อภิศร
๓. นายร้อยตำรวจโท ขุนสันทัตจันอักษร
๔. นายร้อยตำรวจโท วิต จันทน์ทวี
๕. นายเสริมทรัพย์ สุขะวนิช

ให้เจ้าพนักงานทั้ง ๕ นายนี้มีหน้าที่ปฏิบัติกรตามพระ
ราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ตั้งแต่วันที่ไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

ตั้งนายตรวจภาพยนตร์

ตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธ
ศักราช ๒๔๗๓ ให้เสนาบดีมีอำนาจตั้งนายตรวจ เสนาบดี
กระทรวงมหาดไทยจึงตั้งเจ้าพนักงานผู้ที่มีตำแหน่งราชการ
ตั้งต่อไปนี้เป็นนายตรวจภาพยนตร์ คือ

๑. นายตำรวจนครบาลชั้นสัญญาบัตรที่มีตำแหน่งตั้งแต่
สารวัตรแขวงขึ้นไป มีหน้าที่ทำการตรวจตราภยานตร์ใน
เขตท้องที่ที่ประจำอยู่

๒. นายตำรวจภูธรชั้นสัญญาบัตรผู้เป็นหัวหน้าแห่งท้อง
ที่ที่ประจำอยู่ มีหน้าที่ทำการตรวจตราภยานตร์ภายในเขตที่
ท้องที่นั้น

๓. ถ้าในท้องที่อำเภอใดไม่มี นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร
ประจำอยู่ ก็ให้นายอำเภอเป็นนายตรวจ

ให้เจ้าพนักงานผู้ที่มีตำแหน่งดังกล่าวข้างต้นปฏิบัติกรให้
เป็นไปตามพระราชบัญญัติภยานตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓
ตั้งแต่บัดนี้ไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม หน้า ๑๑๖)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

สำหรับตำบลสมอแข อำเภอมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก

ด้วยมณฑลพิษณุโลกแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครองได้ แยกหมู่บ้านที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๑๐ ที่ ๑๑ ในตำบลคอนทอง และ หมู่บ้านที่ ๓ ที่ ๑๒ ตำบลในเมือง ท้องที่อำเภอมือง กับหมู่บ้านที่ ๑ ตำบลตลาดชุม ท้องที่อำเภอบ้าหมาก จังหวัดพิษณุโลก รวม ๗ หมู่บ้าน มาตั้งขึ้นเป็นอีกตำบลหนึ่ง เรียกว่า “ตำบลสมอแข” ขึ้นอยู่ในท้องที่อำเภอมืองพิษณุโลก ตั้งแต่วันที่ ๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๔ ตำบลทั้ง ๓ นี้ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว คือ ตำบลคอนทอง ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ ตำบลในเมือง ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ และตำบลตลาดชุม ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๔ เหตุฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความนี้ว่า ตำบลสมอแข ซึ่งแยกมาจากตำบลคอนทอง ตำบลในเมือง และตำบลตลาดชุม ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้วด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

ถนนวนิต มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

11/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๗ มิถุนายน หน้า ๑๒๐)

ประกาศแก้ไขเพิ่มเติมภาษีเรือ โรงเรือน

พุทธศักราช ๒๔๗๔

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

ทรงพระราชดำริเห็นว่าเป็นกาลสมควรจะแก้ไขเพิ่มเติมประกาศภาษีเรือโรงเรือน จุลศักราช ๑๒๓๒ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราประกาศขึ้นโดยข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้เรียกว่าประกาศแก้ไขเพิ่มเติมภาษีเรือโรงเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้แต่วันออกประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๒ คำว่า “ค่าเช่า” ในประกาศภาษีเรือโรงเรือน จุลศักราช ๑๒๓๒ นั้น ให้หมายความถึงผลประโยชน์รายได้จากแพหรือโรงเรือนรวมทั้งบริเวณและอสังหาริมทรัพย์อื่นใดทั้งสิ้นในสถานที่นั้น (ยกเว้นเครื่องจักรเครื่องกลซึ่งใช้ในการอุตสาหกรรม) อันได้ใช้เป็นประโยชน์ให้เช่าหรือในทางค้า ซึ่งผู้เช่าจะต้องเสียให้แก่ผู้ให้เช่ารวมตลอดถึงเงินที่เรียกเป็นอย่างอื่น เช่น เงินกินเปล่าที่ให้คร่าวเดี่ยวหรือเป็นคร่าว ๆ เป็นต้น

ข้อ ๓ ให้เจ้าของหรือผู้เช่าชั้นบัญชี (ตามแบบที่กรมการ
อำเภอจะจ่ายให้) แสดงผลประโยชน์รายได้ตั้งกล่าวไว้ใน
ข้อ ๒ โดยสัตย์จริงต่อกรมการอำเภอภายในเวลาซึ่งนายอำเภอ
จะได้ประกาศกำหนดให้ทราบ แต่การให้เวลาชั้นบัญชีนี้ต้อง
ไม่น้อยกว่า ๑ เดือน

ผู้ใดละเลยไม่ยื่นบัญชีตามเวลาที่เจ้าพนักงานกำหนดให้
ทำว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับครั้งละไม่เกิน ๕๐ บาท

ประกาศมาณวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๑๕ มิถุนายน หน้า ๑๒๑)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
 ถอนยาถอนเว้นจากประเภทไม่จำกัดตามความข้อ ๓ (ก)
 ให้อยู่ในประเภทจำกัดตามความข้อ ๓ (ข)
 แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕

ด้วยยาเสพติดให้โทษ ซึ่งได้ประกาศให้ยกเว้นใน
 ประเภทไม่จำกัดตามความข้อ ๓ (ก) แล้วนั้น บัดนี้ เห็นว่า
 ยาบางขนานสมควรให้อยู่ในความควบคุม ฉะนั้น ให้เปลี่ยน
 การยกเว้นยาตามรายชื่อต่อไปนี้จากประเภทไม่จำกัด เป็น
 ยกเว้นในประเภทจำกัด คือ

๑. Mistura Rhei et Opiata (อันดับ ๗)
 กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก
๒. Mistura Opii Benzoica (อันดับ ๘)
 กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก
๓. Diarrhoea Mixture (อันดับ ๑๑)
 William Raddel
๔. บัควีฟิการ (อันดับ ๑๖)
 11/10/2566

นายอึ้งเจียว

๑๒๑

๕. Mistura Opii Acida (อันดับ ๑๘)

โรงพยาบาลศิริราช

๖. Mistura Diarrhoea (อันดับ ๒๐)

โรงพยาบาลศิริราช

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๑๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๑ มิถุนายน หน้า ๑๒๘)

พระราชบัญญัติคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรรวบรวมและแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองวรรณกรรมและขยายให้คุ้มครองไปถึงศิลปกรรมด้วย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยชอบด้วยตราต่อไป

ข้อความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม พุทธศักราช ๒๔๗๔"

มาตรา ๒ ภายในบังคับมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติกรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ ร.ศ. ๑๒๐ และพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติกรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ พ.ศ. ๒๔๕๗

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ลิขสิทธิ์” หมายความว่าสิทธิอันมีแต่ผู้เดียวที่จะทำขึ้นหรือทำซ้ำซึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม หรือส่วนสำคัญแห่งวรรณกรรม หรือศิลปกรรมนั้น ๆ ไม่ว่าจะทำเป็นรูปร่างอย่างไร และทั้งหมายความว่าสิทธิในการนำออกเล่น แสดงต่อประชาชนด้วย ถ้าเป็นปาฐกถา หมายถึงสิทธิในการนำออกกล่าวแสดง หรือถ้าวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้นยังมีได้โฆษณาไซร้ ศัพท์นี้หมายถึงสิทธินำออกโฆษณาด้วย

ลิขสิทธิ์กันความถึงสิทธิอันมีแต่ผู้เดียวที่จะ

(ก) ทำขึ้นหรือทำซ้ำซึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม เล่นแสดงซึ่งนาฏกัยกรรม โฆษณาซึ่งคำแปลแห่งวรรณกรรม

(ข) ถ้าเป็นนาฏกัยกรรม เปลี่ยนให้เป็นเรื่องอ่านเล่นหรืออื่น ๆ อันไม่ใช่นาฏกัยกรรม

(ค) ถ้าเป็นเรื่องอ่านเล่น หรือหนังสืออื่นอันมิใช่ นาฏกัยกรรมหรือเป็นศิลปกรรม เปลี่ยนให้เป็นนาฏกัยกรรมโดยวิธีนำออกแสดงต่อประชาชนหรือโดยวิธีอื่น

(ง) ถ้าเป็นวรรณกรรม หรือนาฏกัยกรรม หรือดนตรีกรรม ทำขึ้นเป็นแผ่นเสียง หรือกระดาดม้วนเจาะรู หรือภาพยนตร์ หรือทำโดยวิธีอื่น ๆ ซึ่งอาจนำวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้น ๆ ออกแสดงได้โดยเครื่องกล

สิทธิอันมีแต่ผู้เดียวในการกระทำดังกล่าวข้างต้นนั้นเกินความถึงสิทธิที่จะมอบอำนาจให้ผู้อื่นกระทำด้วย

“วรรณกรรมและศิลปกรรม” หมายความว่ารวมการทำขึ้นทุกชนิดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลป์ จะแสดงออกมาโดยวิธีหรือรูปร่างอย่างใดก็ตาม เช่น สมุด สมุดเล็ก และหนังสืออื่น ๆ ปาฐกถา กถาอื่น เทศนา หรือวรรณกรรมอื่น ๆ อันมีลักษณะเช่นเดียวกัน หรือนาฏกীয়กรรม หรือนาฏกীয়-ดนตรีกรรม หรือแบบพ็อนรำ และการเล่นแสดงให้คนดูโดยวิธีใด ๆ ซึ่งแบบการแสดงนั้น ๆ ได้กำหนดไว้เป็นหนังสือหรืออย่างอื่น เพลงดนตรีมีคำร้องหรือไม่มี การวาดเขียน การเขียนระบายสี สถาปัตยกรรม ภาพหุ่น การแกะ และการพิมพ์หิน รูปประกอบเรื่อง แผนที่ภูมิประเทศ แผนที่ผัง ภาพร่าง และการบันทึกอื่นอันเกี่ยวเนื่องกับภูมิศาสตร์ แผนการสำรวจภูมิประเทศ สถาปัตยกรรมหรือวิทยาศาสตร์ รูปถ่ายและรูปที่สร้างขึ้นโดยวิธีคล้ายคลึงกับการถ่ายภาพ

“โฆษณา” เมื่อใช้เกี่ยวกับวรรณกรรมหรือศิลปกรรม หมายความว่านำสำเนาจำลองออกจำหน่าย ทั้งนี้ไม่เกินความถึงการเล่นแสดงซึ่งนาฏกীয়กรรม หรือดนตรีกรรม หรือการ

แสดงปาฐกถา หรือการแสดงศิลปกรรมต่อประชาชน หรือ
การสร้างสถาปัตยกรรมซึ่งเป็นศิลปะ

“ผู้ประพันธ์” ให้กินความถึง ผู้แต่งเพลงดนตรี ผู้ทำ
หรือก่อให้เกิดซึ่งศิลปกรรม เช่น ช่างเขียน ช่างภาพหุ่น
สถาปนิก ฯลฯ ด้วย

“หนังสือพิมพ์” หมายความว่า วรรณกรรมที่ตีพิมพ์ขึ้น
ในภาษาใด ๆ ซึ่งมีข่าว หรือแสดงความเห็น หรือประกาศ
แจ้งความอย่างใด ๆ รวมทั้งหนังสือรวิวและแมกกาซีน ซึ่ง
โฆษณาหรือที่เห็นได้ว่ามีเจตนาจะโฆษณาเป็นระยะเวลา
กำหนด หรือเป็นครั้งคราวไม่มีกำหนด

หมวด ๑

ลิขสิทธิ์ในประเทศ

ส่วนที่ ๑ สิทธิ

มาตรา ๕ ภายในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประพันธ์
วรรณกรรมและศิลปกรรมมีสิทธิจะได้ลิขสิทธิ์

(ก) ถ้าวรรณกรรมและศิลปกรรมนั้นได้โฆษณาอยู่แล้ว
ได้โฆษณาในพระราชอาณาจักรเป็นครั้งแรก และ

(ข) ถ้าวรรณกรรมและศิลปกรรมนั้นยังไม่ได้โฆษณา
ในวันที่ก่อให้เกิดวรรณกรรมและศิลปกรรมนั้นขึ้น ผู้ประพันธ์
เป็นคนในบังคับสยามหรือมีถิ่นที่อยู่ในพระราชอาณาจักร

มาตรา ๖ คำแปลหรือแปลงมาใหม่ หรือการจัดลำดับ
 แห่งดนตรี การทำซ้ำแต่เปลี่ยนรูปเสียใหม่ซึ่งวรรณกรรม
 หรือศิลปกรรมชิ้นเดียว หรือหลายชิ้นรวมกัน ท่านว่า
 ย่อมได้รับความคุ้มครองเหมือนหนึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม
 ที่คิดขึ้นเอง แต่ท่านมิให้เป็นเหตุเสื่อมสิทธิของผู้ประพันธ์
 เดิม

มาตรา ๗ เรื่องที่แต่งเป็นตอนติดต่อกัน และนิยาย
 ต่าง ๆ บรรดาที่โฆษณาออกมาในหนังสือพิมพ์นั้น ท่านห้าม
 มิให้ผู้ใดเอาเรื่องเหล่านั้นในภาษาเดิมก็ดี หรือคำแปลก็ดี
 มาโฆษณาซ้ำอีกโดยมิได้รับอนุญาตจากผู้ประพันธ์ก่อน

บทบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับถึงเรื่องอื่น ๆ ในหนังสือพิมพ์
 ด้วย ถ้าผู้ประพันธ์หรือบรรณาธิการได้บอกไว้โดยชัดแจ้งใน
 หนังสือพิมพ์ฉบับที่โฆษณาออกมานั้นว่าห้ามมิให้ผู้ใดเอาไป
 โฆษณาทำ ถ้าเป็นหนังสือประจำคาบไซร์ การห้ามนั้นได้กล่าว
 ไว้โดยชัดย่อคำต่างๆ ไปในตอนต้นแห่งหนังสือทุกคราวแล้ว
 ท่านว่าเท่านั้นเป็นการเพียงพอ

ถ้าไม่มีการห้ามไว้ดังกล่าวนี้ไซร์ ท่านว่าจะโฆษณาซ้ำ
 ก็ได้ แต่ต้องบอกไว้ด้วยว่าเรื่องมาจากไหน การห้ามนี้ท่าน
 มิให้ใช้บังคับถึงเรื่องแห่งข้อโต้เถียงทางการเมือง ข่าวประจำ
 วัน หรือรายงานเหตุเบ็ดเตล็ด

ผู้ประพันธ์มีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะ โฆษณาซึ่ง วรรณกรรม
ของตนด้วยวิธีใด ๆ เว้นแต่จะขัดด้วยข้อสัญญาพิเศษ

มาตรา ๘ ผู้ประพันธ์นาฏกียกรรม หรือนาฏกีย-ดนตรี
กรรมมีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะนำออกเองหรือมอบอำนาจให้ผู้อื่น
นำออกเล่น แสดงต่อประชาชนซึ่ง นาฏกียกรรมหรือนาฏกีย-
ดนตรีกรรมของตน ไม่ว่านาฏกียกรรมหรือนาฏกีย-ดนตรีกรรม
นั้นจะได้ โฆษณาแล้วหรือยัง

ในระหว่างที่ยังคงมีสิทธิแต่ผู้เดียวในคำแปล ท่านว่าผู้
ประพันธ์ย่อมได้รับความคุ้มครองในการที่ผู้อื่นจะเอาคำแปล
แห่งนาฏกียกรรมหรือนาฏกีย-ดนตรีกรรมของตนไปเล่นแสดง
ต่อประชาชนโดยมิได้รับอำนาจ

ผู้ประพันธ์ดนตรีกรรมที่ยังไม่ได้ โฆษณานั้นย่อมได้รับ
ความคุ้มครองในการที่ผู้อื่นจะนำดนตรีกรรมของตนไปเล่น
แสดงต่อประชาชนโดยมิได้รับมอบอำนาจ ถ้าดนตรีกรรม
นั้นได้ โฆษณาแล้ว ท่านว่าผู้ประพันธ์จะได้รับความคุ้มครอง
ในการที่ผู้อื่นเอาไปเล่นแสดงต่อประชาชนโดยมิได้รับอำนาจ
ก็ต่อเมื่อผู้ประพันธ์ได้บอกไว้ โดยชัดเจนที่หน้าปก หรือตอน
เริ่มต้นแห่งดนตรีกรรมนั้นว่าห้ามมิให้ผู้ใดเอาไปเล่นแสดง

มาตรา ๙ ผู้ประพันธ์ดนตรีกรรม มีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะ
มอบอำนาจให้

(๑) กำหนดค่าธรรมเนียมนั้น ๆ เพื่อให้ใช้ได้ด้วยเครื่องกลอันทำให้เกิดเสียงดนตรีนั้นขึ้นอีก

(๒) แสดงดนตรีกรรมด้วยเครื่องกลนั้น ๆ ต่อประชาชน บทบัญญัติมาตรานี้ ท่านมิให้ใช้บังคับถึงดนตรีกรรม ซึ่งได้ทำให้ใช้ได้ด้วยเครื่องกลก่อนใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ ผู้ประพันธ์มีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะมอบอำนาจให้ผู้อื่นทำวรรณกรรม วิทยาศาสตร์กรรม หรือศิลปกรรมของตนเป็นภาพยนตร์แสดงให้ประชาชนดู

ในการจัดแบบการแสดง หรือจัดลำดับเนื้อเรื่องแห่งภาพยนตร์ ถ้าผู้ประพันธ์ได้ทำให้มีลักษณะที่เป็นของตนเอง โดยเฉพาะ หรือมีลักษณะที่คิดขึ้นเองไซ้ ท่านว่าภาพยนตร์นั้นได้รับความคุ้มครองเหมือนหนึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม แต่ถ้าลักษณะเช่นนั้นไม่มีไซ้ ท่านว่าได้รับความคุ้มครองอย่างรูปถ่าย

การนำวรรณกรรม วิทยาศาสตร์กรรมหรือศิลปกรรมมาทำเป็นภาพยนตร์นั้น ท่านว่าได้รับความคุ้มครองเหมือนหนึ่งเป็นของคิดขึ้นใหม่ แต่ทั้งนี้ท่านว่าไม่เป็นเหตุเสื่อมสิทธิของผู้ประพันธ์วรรณกรรม วิทยาศาสตร์กรรมหรือศิลปกรรม
ซึ่งนานานน

บทบัญญัติข้างต้นนี้ให้ใช้บังคับถึงการทำซ้ำหรือการทำขึ้น โดยวิธีการอย่างอื่น ๆ ซึ่งมีทำนองเดียวกับภาพยนตร์

มาตรา ๑๑ การทำซ้ำดังต่อไปนี้ ท่านว่าไม่ชอบด้วย พระราชบัญญัตินี้ คือ การถือเอาซึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม ของผู้อื่นโดยทางอ้อมและโดยที่เจ้าของมิได้ให้อำนาจ เป็นต้นว่าเอาไปแปลงรูป หรือจัดดนตรี หรือเปลี่ยนเรื่องอ่าน เล่น นิยาย หรือกาพย์กลอนเป็นนาฏกัณฑ์กรรมหรือเปลี่ยน นาฏกัณฑ์กรรมเป็นเรื่องอ่านเล่น นิยาย หรือกาพย์กลอน ไม่ว่าจะทำได้โดยเป็นการทำซ้ำตามรูปเดิม หรือแปลงรูป แต่มิได้ เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติม หรือย่อในข้อสำคัญ และไม่มี ลักษณะที่เป็นวรรณกรรมหรือศิลปกรรมที่คิดขึ้นใหม่

มาตรา ๑๒ ภายในบังคับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้ ประพันธ์วรรณกรรมหรือศิลปกรรมเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์แห่ง วรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้น โดยเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) ถ้าเป็นรูปที่พิมพ์จากแผ่นแกะ รูปถ่ายหรือรูปภาพ เมื่อแม่พิมพ์หรือสิ่งอื่นซึ่งเทียบได้กับแม่พิมพ์นั้นมีผู้หนึ่งผู้ใด ทำ และได้ทำโดยมีราคาสินจ้างไซ้ ถ้ามิได้มีข้อสัญญาไว้เป็นอย่างอื่น ท่านว่าบุคคลผู้ซึ่งทำแม่พิมพ์หรือสิ่งอื่นซึ่งเทียบได้ กับแม่พิมพ์นั้นเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์

(ข) ถ้าผู้ประพันธ์เป็นลูกจ้างแรงงานหรือเป็นลูกมือ
 ฝึกหัดผู้ประพันธ์ได้ทำวรรณกรรมหรือศิลปกรรมขึ้นในหน้าที่
 ผู้รับจ้าง และมีได้มีข้อสัญญาไว้เป็นอย่างอื่น ท่านว่าบุคคล
 ผู้จ้างเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ แต่ถ้าวรรณกรรมหรือศิลปกรรม
 นั้นเป็นเรื่อง หรือข่าวส่งให้หนังสือพิมพ์ แมกกาซีน หรือ
 หนังสือพิมพ์ประจำคาบอันคล้ายคลึงกันไซ้ ถ้ามิได้มีข้อ
 สัญญาเป็นอย่างอื่น ท่านว่าผู้ประพันธ์มีสิทธิจะห้ามการ
 โฆษณาวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้น ๆ ในที่อื่นนอกจากที่
 เป็นส่วนหนึ่งแห่งหนังสือพิมพ์ แมกกาซีน หรือหนังสือ
 ประจำคาบนั้น ๆ

(ค) ถ้าวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้นได้ทำขึ้น หรือ
 โฆษณาโดยหรือในคำสั่ง หรือความควบคุมของรัฐบาลไซ้
 ถ้ามิได้มีข้อสัญญาเป็นอย่างอื่น ท่านว่าลิขสิทธิ์เป็นของ
 รัฐบาล

มาตรา ๑๓ ท่านว่าลิขสิทธิ์นั้นโอนได้ทางมรดก หรือ
 ทางอื่น

เจ้าของลิขสิทธิ์แห่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรมจะโอน
 สิทธิทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตลอดหรือไม่ตลอดอายุของลิข
 สิทธิก็ได้ และจะให้ประโยชน์อื่นเกิดแต่ลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่นก็ได้

แต่ท่านว่าการโอนสิทธิหรือให้ประโยชน์เช่นนั้นไม่สมบูรณ์
เว้นแต่จะได้ทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อเจ้าของหรือตัว
แทนผู้ได้รับมอบอำนาจโดยชอบจากเจ้าของ

ส่วนที่ ๒ อายุแห่งความคุ้มครอง

มาตรา ๑๔ ท่านว่าอายุสิทธิมีอายุตลอดชีวิตผู้ประพันธ์
และต่อไปอีกสามสิบปี ส่วนที่ออกโฆษณาเป็นตอน ๆ อายุ
แห่งความคุ้มครองเริ่มแต่วันโฆษณาตอนนั้น ๆ

ถ้าผู้ประพันธ์ตายก่อนโฆษณา ท่านว่าอายุสิทธิมี
กำหนดสามสิบปีเริ่มแต่วันโฆษณา

มาตรา ๑๕ ถ้าหลายคนเป็นผู้ประพันธ์ร่วมกัน ท่าน
ว่าอายุสิทธิมีกำหนดตลอดชีวิตผู้ประพันธ์และต่อไปอีก
สามสิบปีเริ่มแต่วันตายของผู้ประพันธ์ผู้ตายหลังที่สุด

มาตรา ๑๖ อายุสิทธิแห่งรูปถ่าย หรือรูปที่ทำขึ้น
โดยวิธีคล้ายคลึงกับการถ่ายรูป ท่านว่ามีกำหนดสามสิบปี
เริ่มแต่วันถ่ายหรือทำรูปนั้นขึ้น

มาตรา ๑๗ อายุสิทธิแห่งแผ่นเสียง กระดาษม้วน
เจาะรูหรือสิ่งซึ่งทำโดยวิธีอื่น ๆ ที่อาจทำให้เกิดเสียงซ้ำได้ด้วย
เครื่องกลนั้น ท่านว่ามีกำหนดสามสิบปีเริ่มแต่วันที่ได้ทำ
แผ่นเดิม ^{11/10/256๕} ซึ่งเป็นที่มาแห่งสำเนาอื่น ๆ

มาตรา ๑๘ อายุลิขสิทธิ์แห่งภาพยนตร์ ท่านว่ามีกำหนดสามสิบปีเริ่มแต่วันถ่าย

มาตรา ๑๙ อายุลิขสิทธิ์แห่งหนังสือพิมพ์ ท่านว่าคาบหนึ่ง ๆ มีกำหนดสามสิบปีเริ่มแต่วันที่ลงในคาบนั้น ๆ

สิทธิของผู้ประพันธ์เรื่องที่แต่งเป็นตอนติดต่อกัน หรือเรื่องอื่น ๆ ในหนังสือพิมพ์นั้น ท่านว่าให้อยู่ในบังคับแห่ง

มาตรา ๑๔

ส่วนที่ ๓ การละเมิดสิทธิ

มาตรา ๒๐ ผู้ใดมิได้ได้รับความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์กระทำการซึ่งพระราชบัญญัตินี้ให้สิทธิแก่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ผู้เดียว ท่านว่าผู้นั้นละเมิดลิขสิทธิ์ แต่การกระทำต่อไปนี้ท่านไม่ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

(๑) การใช้โดยธรรมซึ่งสิ่งมีลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์แห่งการรำเรียนส่วนตัว การค้นหาความรู้ การติชม วิจารหรือการย้อหนังสือพิมพ์

(๒) การทำหรือโฆษณาภาพพระบาศี ภาพวาดเขียน ภาพแกะ หรือรูปถ่าย แห่งภาพหุ่นหรือการช่างทางศิลป ถ้าภาพหุ่นหรือการช่างทางศิลปนั้น ๆ ตั้งประจำอยู่ที่สาธารณะหรือในโรงเรียนสาธารณะ หรือการทำ หรือโฆษณาภาพพระบาศี

ภาพวาดเขียน ภาพแกะ หรือรูปถ่าย แห่งสถาปัตยกรรมซึ่ง
เป็นศิลปะ

(๓) การนำมาโฆษณาร่วมกันเพื่อประโยชน์การศึกษา
วิทยาศาสตร์ หรือประชุมชั้นวรรณคดี ซึ่งความอันคัมภีร์มา
สังเขป หรือคำแปลสังเขปอันยาวพอควรจากวรรณกรรมหรือ
ศิลปกรรม หรือทำซ้ำซึ่งรูปศิลปะและรูปถ่ายในเมื่อการทำซ้ำ
นั้นเป็นเครื่องให้เข้าใจคำที่อธิบายเป็นหนังสือ แต่การทำ
เช่นนี้ต้องแสดงที่มาแห่งสิ่งซึ่งมีลิขสิทธิ์นั้นไว้ด้วย

(๔) การโฆษณาสิ่งเล่าในหนังสือพิมพ์ คือ รายงาน
ปาฐกถา กล่าวนหรือเทศนาที่ได้แสดงต่อประชาชน หรือคำ
แถลงการณ์ที่ได้กล่าวในทางอรรถคดี แต่ผู้ประพันธ์ทรงไว้ซึ่ง
สิทธิแต่ผู้เดียวที่จะโฆษณาโดยวิธีอื่น

มาตรา ๒๑ ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ท่านให้ถือว่าผู้นั้น
ละเมิดลิขสิทธิ์ คือ

(ก) ขายหรือให้เช่า หรือในทางค้า นำออกแสดง เสนอ
ขายหรือเสนอให้เช่า หรือ

(ข) แจกจ่ายเพื่อประโยชน์ในการค้า หรือ

(ค) แสดงต่อประชาชนเพื่อการค้า หรือ

(ง) ^{11/10/2566} สิ่งเข้ามาในพระราชอาณาจักรเพื่อขายหรือให้เช่า

ซึ่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรมอันตนรู้อยู่แล้วว่าเป็นวรรณกรรมหรือศิลปกรรมที่ได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์

ส่วนที่ ๔ สิทธิแก่ในทางแพ่งซึ่งการละเมิดลิขสิทธิ์

มาตรา ๒๒ ถ้ามีการละเมิดลิขสิทธิ์ ท่านว่าเจ้าของข้อมมีทางแก้ไขโดยขอให้ห้าม ให้คดีบัญชี หรือขออย่างอื่นตามกฎหมายในเรื่องละเมิดสิทธิ

ในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้นเป็นสิ่งอันมีลิขสิทธิ์อยู่ และให้สันนิษฐานไว้ก่อนด้วยว่าโจทก์เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ เว้นแต่จำเลยจะได้ตั้งประเด็นเถียงว่าไม่มีใครมีลิขสิทธิ์หรือเถียงสิทธิของโจทก์ ถ้ามีประเด็นเช่นนั้น ท่านว่า

(ก) ถ้าข้อซึ่งอ้างว่าเป็นชื่อเจ้าของ พิมพ์ไว้หรือแสดงไว้ตามแบบธรรมดาไซ้ ถ้ามีพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บุคคลผู้พิมพ์ชื่อพิมพ์หรือแสดงไว้นั้นเป็นผู้ประพันธ์ในส่วนศิลปวัตถุและรูปถ่ายนั้น เครื่องหมายบังฉะเพาะของผู้ประพันธ์ซึ่งตราไว้นั้นมีผลเช่นเดียวกับชื่อ

(ข) ถ้าไม่มีชื่อพิมพ์หรือแสดงไว้ หรือถ้าชื่อที่พิมพ์หรือแสดงไว้นั้นมิใช่ชื่อของผู้ประพันธ์ หรือชื่อซึ่งทราบกัน

ทั่วไปว่าเป็นชื่อของผู้ประพันธ์ และมีชื่อซึ่งอ้างว่าเป็นชื่อผู้
โฆษณา หรือชื่อเจ้าของได้พิมพ์หรือแสดงไว้ตามแบบ
ธรรมดาไซร้ ถ้ามีพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น ท่านให้สันนิษฐาน
ไว้ก่อน เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาคดีละเมิดลิขสิทธิ์ว่า
บุคคลซึ่งมีชื่อพิมพ์หรือแสดงไว้นั้นเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์

มาตรา ๒๓ ถ้าเนาจำลองละเมิดสิทธิแห่งสิ่งอันมีลิขสิทธิ์
อยู่ จะเป็นทั้งชิ้นหรือแต่ส่วนมากก็ดี แม้พิมพ์ที่ใช้แล้ว
หรือตั้งใจจะใช้ในการทำให้เกิดสำเนาจำลอง เช่นว่านั้น ก็ดี
ท่านให้ถือว่าเป็นทรัพย์สินของเจ้าของลิขสิทธิ์ และเจ้าของ
ลิขสิทธิ์จะฟ้องเรียกทรัพย์สินนั้นก็ไต่

มาตรา ๒๔ คดีละเมิดสิทธิอันนั้น ท่านมิให้ฟ้องเมื่อพ้น
สามปีนับแต่วันละเมิด

ส่วนที่ ๕ บทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๕ ผู้ใดรู้อยู่แล้ว

(ก) บังอาจทำขึ้นเพื่อขายหรือให้เช่าซึ่งสำเนาจำลอง
ละเมิดสิทธิแห่งสิ่งอันมีลิขสิทธิ์อยู่ก็ดี หรือ

(ข) ขายหรือให้เช่า หรือในทางก้านำออกแสดง เสนอ
ขาย หรือเสนอให้เช่าซึ่งสำเนาจำลองละเมิดสิทธิก็ดี หรือ

(ค) แจกจ่ายสำเนาจำลองละเมิดสิทธิเพื่อประโยชน์ในการค้าที่ดี หรือ

(ข) เพื่อการค้านำออกแสดงในที่สาธารณะซึ่งสำเนาจำลองละเมิดสิทธิที่ดี หรือส่งหรือนำเข้ามาในประเทศสยามซึ่งสำเนาจำลองละเมิดสิทธิเพื่อขายหรือให้เช่าที่ดี

ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาททุกสำเนาจำลอง แต่มิให้เกินห้าร้อยบาทสำหรับการค้ารายหนึ่ง

ผู้ใดรู้อยู่แล้ว บังอาจทำ หรือมีไว้ในครอบครอง ซึ่งแม่พิมพ์เพื่อทำสำเนาจำลองละเมิดลิขสิทธิ์ หรือรู้อยู่แล้ว แต่เพื่อหากำไรบังอาจยังให้มีการเล่นแสดงหรือนำออกแสดงในที่สาธารณะ ซึ่งสิ่งมีลิขสิทธิ์โดยมิได้รับความยินยอมแห่งเจ้าของลิขสิทธิ์ตามบทบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

ผู้ใดต้องคำพิพากษาว่ากระทำความผิดซ้ำภายในห้าปี และความผิดครั้งก่อนและครั้งหลังเป็นความผิดตามบทบัญญัติในมาตรานี้ ท่านว่าผู้นั้นต้องระวางโทษปรับตามอัตราอย่างสูงที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

มาตรา ๒๖ ผู้ใดละเมิดบทบัญญัติวรรค ๓ แห่งมาตรา ๙ หรือละเมิดบทบัญญัติในอนุมาตรา (๓) แห่งมาตรา ๒๐ อันเกี่ยวข้องการสำแดงที่มาแห่งสิ่งซึ่งมีลิขสิทธิ์ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๗ คดีละเมิดตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ท่านว่าให้ฟ้องได้ต่อเมื่อเจ้าทุกข์ว่ากล่าวขึ้น

หมวด ๒

ลิขสิทธิ์ระวางประเทศ

มาตรา ๒๘ ภายในบังคับแห่งเงื่อนไขต่อไปนี้ ท่านว่าบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับถึงวรรณกรรม หรือศิลปกรรมที่ได้โฆษณาในต่างประเทศ ซึ่งเป็นสมาชิกแห่งสนธิบาลลิขสิทธิ์ เหมือนหนึ่งว่าได้โฆษณา เป็น ครั้ง แรกใน พระราชอาณาจักร และใช้บังคับถึงวรรณกรรมและศิลปกรรม ซึ่งผู้ประพันธ์ในขณะที่ทำวรรณกรรมและศิลปกรรมนั้นเป็นคนในบังคับหรือพลเมือง หรือมีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศ ซึ่งเป็นสมาชิกแห่งสนธิบาลลิขสิทธิ์ เหมือน กับผู้ประพันธ์เป็นคนในบังคับหรือพลเมือง หรือมีถิ่นที่อยู่ในกรุงสยาม แต่

ถ้าอายุแห่งความคุ้มครองในประเทศที่เกิดวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้น กำหนดไว้ต่ำกว่าที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ไซ้ ท่านว่าอายุแห่งความคุ้มครองในพระราชอาณาจักรต้องไม่เกินกว่ากำหนดอายุแห่งความคุ้มครองในประเทศที่เกิดนั้น

มาตรา ๒๕ การรับประโยชน์แห่งสิทธิตามหมวดนี้ ท่านว่าต้องอยู่ในบังคับแห่งวิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) เมื่อได้ปฏิบัติครบถ้วนตามเงื่อนไขและวิธีการซึ่งกฎหมายของประเทศที่เกิดแห่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรมนั้นได้กำหนดไว้

(ข) ถ้าเป็นวรรณกรรมหรือนาฏกัธยมศึกษา เมื่อล่วงกำหนดสิบปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งปีซึ่งโฆษณาไปแล้ว สิทธิที่จะห้ามมิให้ทำขึ้น ทำซ้ำ เล่น แสดงในที่สาธารณะ หรือโฆษณาซึ่งคำแปลจะทรงไว้ได้ต่อ เมื่อเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ให้อำนาจผู้อื่นแปลวรรณกรรมหรือนาฏกัศึกษานั้นในภาษาซึ่งต้องการจะป้องกันมิให้ผู้อื่นแปล และได้โฆษณาคำแปลนั้นแล้วภายในพระราชอาณาจักรก่อนล่วงพ้นกำหนดเวลาที่กล่าวข้างต้น 11/10/2566

มาตรา ๓๐ ประเทศที่เกิดแห่งวรรณกรรมหรือศิลปกรรม
นั้นกำหนดดังนี้

ถ้าเป็นวรรณกรรมหรือศิลปกรรมที่ไม่ได้โฆษณา ประเทศ
ที่เกิดคือ ประเทศของผู้ประพันธ์

ถ้าได้โฆษณาแล้ว ประเทศที่เกิดคือประเทศที่ได้โฆษณา
เป็นครั้งแรก

ถ้าได้โฆษณาพร้อมกันในหลายประเทศซึ่งเป็น สมาชิก
แห่งสนธิบาลีสหประชาชาติ ประเทศที่เกิดคือประเทศซึ่งกฎหมาย
บัญญัติอายุแห่งความคุ้มครองสั้นที่สุด

ถ้าได้โฆษณาพร้อมกันใน ประเทศซึ่ง มิได้เป็น สมาชิก
และในประเทศซึ่งเป็นสมาชิกแห่งสนธิบาลีสหประชาชาติ ประเทศ
ที่เกิดคือประเทศซึ่งเป็นสมาชิก

มาตรา ๓๑ ท่านให้ ไซ้บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ตั้งแต่วันที่
รัฐบาลของพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะได้ เข้าเป็นภาคี
อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยความคุ้มครอง วรรณกรรมและ
ศิลปกรรมทำนครุงเบอร์ลิน เมื่อเดือน กันยายน ค.ศ. ๑๙๙๖
ซึ่งได้แก้ไข นครุงเบอร์ลิน เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน
ค.ศ. ๑๙๐๘ และสำเร็จบริบูรณ์ด้วยโปรโตคอลเพิ่มเติมลงนาม
นครุงเบอร์ลินเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๑๔

หมวด ๓

เปิดเตล็ด

มาตรา ๓๒ พระราชบัญญัติ^๕ ท่านให้ไว้บังคับ ถึงวรรณกรรม และศิลปกรรม ซึ่ง มีอยู่ แล้วใน วันใช้ พระราช บัญญัติ^๕ และ ยังมี ได้ตกเป็น สาธารณสมบัติ เพราะเหตุ ที่ล่วง พ้น อายุ แห่งความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ^๕

วรรณกรรมอันได้โฆษณาในพระราชอาณาจักรก่อนวันใช้พระราช บัญญัติ^๕ นี้ ซึ่งได้จดทะเบียน ตามพระราช บัญญัติกรรมสิทธิผู้แต่งหนังสือ ร.ศ. ๑๒๐ และตามพระราชบัญญัติแก้ไข พระราชบัญญัติ กรรมสิทธิผู้ แต่งหนังสือ พ.ศ. ๒๔๕๗ นั้น ท่านว่าได้ประโยชน์ในส่วนอายุแห่งความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ เก่าอัน ออกนามมาแล้ว หรือตามพระราชบัญญัติ^๕ แล้วแต่อายุในพระราชบัญญัติไหนจะนานกว่า

มาตรา ๓๓ กิจการอันไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติ^๕ แต่ได้กระทำขึ้นก่อนใช้พระราชบัญญัติ^๕ และเมื่อเวลากระทำเป็นการชอบด้วยกฎหมายที่ไว้^๕อยู่ไว้^๕ ท่านห้ามมิให้นำมาฟ้องเป็นคดี

สำเนาจำลองอันชอบด้วยกฎหมายตามความในวรรคก่อน
 11/10/2566
 ยังมีอยู่เมื่อใช้พระราชบัญญัติ^๕ ท่านว่าคงจำหน่ายแจก

ต่อไป ถ้าเป็นคำแปลหรือสิ่งที่ทำซ้ำอย่างอื่น ซึ่งอาจ
ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าเจ้าของ
ลิขสิทธิ์แห่งคำแปลหรือสิ่งที่ทำซ้ำอย่างอื่นนั้นนำออกจำหน่าย
จ่ายแจกได้ แม้เมื่อใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว

ประกาศมาณวันที่ ๑๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๑ มิถุนายน หน้า ๑๒๗)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
 ยกเว้นยาเสพติดให้โทษตามมาตรา ๕ แห่ง
 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕

ด้วยสันนิบาตชาติได้แจ้งมาว่า ยาดามรายข้อต่อไปนี้
 ได้รับความยกเว้น ตามความในข้อ ๘ แห่งอนุสัญญาฝิ่น
 พ.ศ. ๒๔๖๗ (ก.ศ. ๑๕๒๕) แล้ว ฉะนั้น อาศัยความใน
 มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๔๖๕
 ให้ยกเว้นยาเหล่านี้ในประเภทไม่จำกัด ตามความข้อ ๓ (ก)
 แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๔๖๕ ตั้งแต่วันที่
 เป็นต้นไป คือ

๑. Cocaine and Atropine Tablets (oculets) ประเทศ
 เยอรมนี ซึ่งมีเกลือโคเคอีน (Cocaine salts) ไม่เกินกว่า
 ๐.๐๐๐๓ กรัม และเกลืออะโทรปีน (Atropine salts) ไม่น้อยกว่า ๐.๐๐๐๓ กรัม ใน ๑ เม็ด

๒. Sterilised Solutions of Morphine or Eucodal and
 Atropine ประเทศเยอรมนี ซึ่งมีเกลือมอร์ฟีน (Morphine
 salts) หรือเกลือยูโคดัล (Eucodal salts) ๒% เป็นอย่างมาก
 และเกลืออะโทรปีน (Atropine salts) ๐.๐๕% เป็นอย่าง
 น้อย บรรจุอยู่ในหลอดขนาด ๑.๑ ซี.ซี.

๓. Elixir Diamorphinae et Terpini B.P.C. (modified)
with Apomorphine (Elixir of Diamorphine and Terpin)

ประเทศอังกฤษ

Rx. Apomorphine hydrochloride	5 grains
Diamorphine hydrochloride	4 grains
Terpin hydrate	44 grains
Alcohol	10 fl. ounces
Glycerin	5 fl. ounces
Syrup of wild cherry	to 20 fl. ounces

๔. Elixir Camphorae Compositum (compound Elixir
of Camphor. Synonym: Elixir Ipecacuanhae cum Scilla)

ประเทศอังกฤษ

Rx. Camphor	4 grains
Oil of anise	5 minims
Benzoic acid	6 grains
Diamorphine hydrochloride	4 grains
Liquid extract of ipecacuanha	120 minims
Tincture of squill	1 ½ fl. ounces
Simple syrup	to 20 fl. ounces

๕. Linctus Diamorphinae B.P.C. (modified) with
Ipecacuanha (Linctus of Diamorphine) ประเทศอังกฤษ

Rx. Liquid extract of ipecacuanha	120 minims
Diamorphine hydrochloride	4 grains
Tincture of hyoseyamus	1 ½ fl. ounces
Spirit of chloroform	1 ½ fl. ounces

Syrup of balsam of tolu	3 fl. ounces
Syrup of wild cherry	3 fl. ounces
Glycerin	to 20 fl. ounces

๖. Linctus Senegae Compositus (compound Linctus of Senega, Synonym: Syrupus Scillae et Senegae).

ประเทศอังกฤษ

Rx. Liquid extract of senega	1 fl. ounce
Liquid extract of squill	1 fl. ounce
Tartarated antimony	8 grains
Diamorphine hydrochloride	4 grains
Glycerin	2 fl. ounces
Simple syrup	to 20 fl. ounces

๗. Linctus Thymi Compositus (Hewlett's) (compound Linctus of Thyme). ประเทศอังกฤษ

Rx. Diamorphine hydrochloride	4 grains
Apomorphine hydrochloride	5 grains
Distilled water	1 fl. ounce
Liquid extract of thyme (1-1)	5 fl. ounces
Solution of tolu B.P.C.	1 ¼ fl. ounces
Glycerin	to 20 fl. ounces

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๑๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

ประกาศว่าด้วยการใช้ประกาศแก้ไขเพิ่มเติม
ภาษีเรือโรงเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๔

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

ตามความในประกาศแก้ไขเพิ่มเติมภาษีเรือโรงเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๔ ซึ่งมีว่า "ให้ใช้แต่วันออกประกาศเป็นต้นไป" นั้น ให้พึงเข้าใจว่าให้ใช้ข้อความในประกาศนั้น ในการเก็บภาษีเรือโรงเรือนสำหรับ พ.ศ. ๒๔๗๓ ซึ่งถึงกำหนดเก็บใน พ.ศ. ๒๔๗๔ ด้วย

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๗ มิถุนายน หน้า ๑๕๖)

ประกาศใช้พระราชบัญญัติการแพทย์
ในมณฑลอยุธยา

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศทราบ
ทั่วกันว่า ตามความในพระราชบัญญัติการแพทย์ พ.ศ. ๒๔๖๖
มาตรา ๒ มีความว่า เมื่อจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้
พระราชบัญญัตินี้ในท้องมณฑลใด จะได้ประกาศในหนังสือ
ราชกิจจานุเบกษาต่อไปนั้น

บัดนี้ ทรงพระราชมติเห็นสมควรให้จัดระเบียบผู้ประกอบ
โรคศิลป์ในมณฑลอยุธยาต่อไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศใช้พระราช
บัญญัติการแพทย์ พ.ศ. ๒๔๖๖ และพระราชบัญญัติการแพทย์
เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๒ ในมณฑลอยุธยาตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๒๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๘ มิถุนายน หน้า ๑๕๗)

ประกาศ

ยกเลิกการห้ามมิให้บรรทุกกระบือออกจากกรุงสยาม

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

บัดนี้ ปรากฏว่ามีปริมาณกระบือในประเทศสยามมากยิ่งขึ้น เกินจากที่จะสงวนไว้ใช้งาน สมควรที่จะอนุญาตให้จำหน่ายออกไปยังเมืองต่างประเทศได้ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกเลิกประกาศฉบับลงวันที่ ๑๕ กันยายน รัตนโกสินทรศก ๑๒๒ ซึ่งห้ามมิให้บรรทุกกระบือออกจากกรุงสยามนั้นเสียแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๓๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๒ กรกฎาคม หน้า ๑๕๔)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

ถอนขายกเว้นจากประเภทจำกัดตามความข้อ ๓ (ข)

ให้อยู่ในประเภทไม่จำกัดตามความข้อ ๓ (ก)

แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕

ด้วยยาเสพติดให้โทษซึ่งได้ประกาศให้ยกเว้นในประเภทจำกัดตามความข้อ ๓ (ข) แล้วนั้น บัดนี้ เห็นสมควรเปลี่ยนการยกเว้นขายบางขนานจากประเภทจำกัด เป็นยกเว้นในประเภทไม่จำกัด เพราะฉะนั้น ให้ยกเว้นอย่างต่อเนื่องไปในประเภท (ก) กล่าวคือ

๑. Camphorated Tincture of Opium, (Tinctura Camphorae composita) B.P. (อันดับ ๕)

๒. ยาแก้ท้องเมื่ตกลม (Diarrhoea Pills) (อันดับ ๘)

กองโอสถศาลารัฐบาล

๓. Elixir Damianae Compound, (อันดับ ๑๓)

Dakin Brothers Ltd.

๔. Anti-Dysentery Mixture, (อันดับ ๑๔)

11/10/2566

British Dispensary,

๕. Gonorrhoea Injection, (อันดับ ๑๖)

British Dispensary,

๖. Coryza Mixture, (อันดับ ๑๗)

British Dispensary,

๗. Chlorodyne, (อันดับ ๑๘)

กองโอสถศาลารัฐบาล

๘. Nyal Compound Glycerine and Linseed, DF-173,

(อันดับ ๑๙)

Frederick Stearns & Company,

๙. Coryza Tablets No 2, (อันดับ ๒๐)

Frank S. Betz Company,

๑๐. Diarrhoea Tablets no 2, (Sullivan) (อันดับ ๒๑)

Frank S. Betz Company,

๑๑. Tablets Dysentery (Bismuth-Beta-Naphthol and Lead Compound), (อันดับ ๒๒)

H.K. Mulford Company,

๑๒. Tablets Protan Compound, (อันดับ ๒๓)

11/10/2566 H.K. Mulford Company,

๑๓. Tablets Salol Compound, (อันดับ ๒๔)
H.K. Mulford Company.
๑๔. Chlorodyne (อันดับ ๒๖)
Dakin Brothers Ltd.
๑๕. Pneumosan (Amyl-fluio-Trimethylamine), (อันดับ ๓๒)
The Pneumosan Company.
๑๖. Chlorodyne (อันดับ ๓๔)
กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก
๑๗. Mistura Anti-Cholericæ, (อันดับ ๓๕)
กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก
๑๘. คาร์โบโซดา (Carbo-Soda) (อันดับ ๓๗)
โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์
๑๙. Syrupus Codeinæ Compositus, (อันดับ ๓๘)
กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก
๒๐. Tabella Carbo et Sodii Bicarbonas, (อันดับ ๕๑)
กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก
๒๑. Tabella Hydragryri cum Opio, (อันดับ ๕๒)
กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก

๒๒. Tabella Plumbi cum Opio. (อันดับ ๕๔)

กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก

๒๓. Brown Mixture Triturated Tablets No. 294.

(อันดับ ๕๕)

Parke, Davis & Co.

๒๔. Brown Mixture Compressed Tablets No. 59.

(อันดับ ๖๐)

Parke, Davis & Co.

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๒ กรกฎาคม หน้า ๑๖๐)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย
ถอนยาเสพติดให้โทษจากการยกเว้น

ด้วยยาเสพติดให้โทษ ซึ่งได้ประกาศยกเว้นในประเภท
จำกัดตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ
แล้วนั้น บัดนี้ เห็นว่าทรงขนานไม่สมควรจะได้รับการยกเว้น
ต่อไป เพราะปรากฏว่าไอสดสารที่กลุ่มยาเสพติดให้โทษ
ซึ่งเจืออยู่ด้วยนั้นไม่เพียงพอ ฉะนั้น ให้ถอนยาตามรายชื่อ
แจ้งต่อไปนี้เสียจากการยกเว้นตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เว้นแต่
ยาซึ่งได้รับอนุญาตให้นำเข้าประเทศแล้วก่อนวันประกาศนี้

๑. Aromatic Powder of Chalk with Opium (Pulvis
eretae aromaticus cum opio) B.P. (อันดับ ๖)

๒. ยาไอโอไดต์เม็ดกลมแก้กามโรค (Iodide Pills for
Syphilis) (อันดับ ๘)

กองโอสถศาลารัฐบาล

๓. Dr. Gowan's Chlorodyne, (อันดับ ๑๕)
British Dispensary,

๔. Chlorodyne, (อันดับ ๒๗)

11/10/2566 Burgoyne Burbidges & Co. Ltd.

๕. "Staffalen's" Chlorodyne. (อันดับ ๓๓)
Stafford Allen & Sons Ltd.
๖. Syrup Cocillana Compound. (อันดับ ๔๐)
Parke, Davis & Co.
๗. ยารักษาโรคติดเชื้อ
ห้างขายยาเขาวราช
๘. Dr. Gowan's Chlorodyne No. 13. (อันดับ ๔๖)
Macbeth's Pharmacy Ltd.
๙. Tabella Cretae et Opii Aromaticus. (อันดับ ๕๓)
กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก
๑๐. Tabella Camphorae cum Opio. (อันดับ ๕๕)
กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก
๑๑. Trochiscus Acidi Benzoici Composita. (อันดับ ๕๖)
กรมแพทย์สุขาภิบาลทหารบก
ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

(ทรงกิจงานุเบกษา เริ่ม ๔๘ วันที่ ๑๒ กรกฎาคม หน้า ๑๖๔)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย
 ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ
 ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
 พุทธศักราช ๒๔๖๕

อาศัยอำนาจที่ได้มอบไว้ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ ขอประกาศยกเว้นยาที่ปรุงด้วยยาเสพติดให้โทษอีก ๑ ชนิด อยู่ในประเภทจำกัดตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ คือ

Wampole's Creo-Terpin Compound (Elixir creosoti et terpini compositum, Wampole) ปรุงด้วยโคเดอีนกับไอสทสารอื่น ๆ โคเดอีนไม่เกิน ๐.๑๑๔ %

(Henry K. Wampole & Co. Ltd., Perth, Ontario, Canada.)

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย
 ประกาศเมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
 จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

๑๕๕

ประกาศ

เพิ่มเติมไม้ประเภทหวงห้ามในมณฑลอุดร

อาศัยความในมาตรา ๘ และ ๕ แห่งพระราชบัญญัติรักษาป่า พุทธศักราช ๒๔๕๖ เสนาบดีกระทรวงเกษตรราชการ รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ประกาศเพิ่มเติมไม้บางอย่าง เป็น "ไม้" ในประเภทหวงห้ามและอัตราค่าภาคหลวงในมณฑลอุดรตามบัญชีท้ายประกาศนี้ แต่บัดนี้เป็นต้นไป

กระทรวงเกษตรราชการ

ประกาศมาณวันที่ ๑๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

เจ้าพระยาพิชัยญาติ

เสนาบดีกระทรวงเกษตรราชการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๕ กรกฎาคม หน้า ๑๖๗)

บัญชีไม่หวงห้ามเพิ่มเติมในมณฑลอุดร

ไม่ประเภ หวงห้าม ชนิด	ชื่อไม่	ขนาดเล็กที่สุด วัดรอบลำต้น สูงจากพื้นดิน ๑๕๐ เซนติเมตร	อัตราค่าภาค หลวงเมตร ลูกบาศก์ละ		หมายเหตุ
			บาท	สต.	
๑	ไม้กระเบา	—	—	—	๑ ค ๗
๒	ไม้พุดหรือไม้ ข่อยหินหรือ ข่อยต้น	๓๕	—	—	
	ไม้เสมสาร	๓๕	๓	—	
	ไม้สาตรหรือ ฟันชาติ	๑๕๐	๒	—	
	ไม้ซุนหรือไม้ซุน ไม้กราดหรือ เกียง	๒๐๐	๑	๕๐	
		๑๕๐	๑	๕๐	

๖. ไม่ตะแบงหรือ ขาด	๑๕๐	๑	๕๐
๗. ไม่พลวงหรือกุง	๑๕๐	๑	๕๐
๘. ไม่คูน	๑๐๐	-	-
๑. ไม่กานเหลือง ไม่ฟัน หรือไม่ สำหรับเผาถ่าน	๑๕๐	๑	-
			๒๐

ภาคหลวง ๑๐๐
 ละ ๑๐ ของราคา
 ซอขาย

ประกาศกรมสาธารณสุข
เพิ่มจำนวนยาเสพติดให้โทษซึ่งต้องใช้ใน พ.ศ. ๒๕๗๔

ด้วยตามประกาศของกรมสาธารณสุขลงวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๗๓ กำหนดจำนวนยาเสพติดให้โทษซึ่งต้องใช้ใน พ.ศ. ๒๕๗๔ แล้วนั้น บัดนี้เห็นสมควรเพิ่มจำนวนยาเสพติดให้โทษบางอย่างขึ้นจากจำนวนที่กำหนดไว้ ฉะนั้น จึงขอประกาศเพิ่มจำนวนยาเสพติดให้โทษซึ่งต้องใช้ใน พ.ศ. ๒๕๗๔ ตามชนิดและจำนวนต่อไปนี้ คือ

๑. โคเคอีนไฮโดรโคโลไรด์	๓๐๐ กรัม
๒. เฮโรอีนไฮโดรโคโลไรด์	๑๐๐ กรัม
๓. ฝิ่นยา	๔,๒๐๐ กรัม
๔. โคเคอีนฟอสเฟต	๕๐๐ กรัม

กรมสาธารณสุข

ประกาศมาณวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๗๔

สกลวรรณากร วรวรรณ

อธิบดี

ประกาศ

ตั้งกรมพาณิชย์ในกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า ทรงพระราชดำริเห็นว่า ถึงเวลาอันสมควรที่จะตั้งกรมใหม่อีกกรมหนึ่งในกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม เรียกว่า กรมพาณิชย์ เพื่อจะได้วางนโยบายสืบแสวงหาตลาดในเมืองต่างประเทศ เพื่อสินค้าของสยามจะได้ออกไปจำหน่ายขายได้โดยความสะดวก

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งกรมพาณิชย์เป็นกรมชั้นอธิบดี และให้กรมกองต่างๆ ต่อไปนี้ กองจดหมายเหตุสภาเผยแผ่พาณิชย์ กองสืบความรู้เอกชนอมิก และ กองรวมข่าวการค้า มารวมขึ้นกับกรมพาณิชย์ด้วย แต่ผู้บังคับบัญชากรมนี้ให้เรียกว่า ข้าหลวงใหญ่พาณิชย์ ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๓๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ
เรื่องกรุงสยามเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาระวางประเทศ
ว่าด้วยความคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม
ทำณกรุงเบอร์ลิน เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๘๘๖
แก้ไขณกรุงเบอร์ลิน เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๐๘
และ
สำเร็จบริบูรณ์โดยโปรโตคอลเพิ่มเติม ลงนามที่กรุงเบอร์ลิน
เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๑๔

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ รับพระบรมราช
โองการใส่เกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรม
ราชานุญาตให้กระทรวงการต่างประเทศจัดการให้รัฐบาลของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาระวาง
ประเทศ ว่าด้วยความคุ้มครอง วรรณกรรม และ ศิลปกรรม
ทำณกรุงเบอร์ลิน เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๘๘๖ ซึ่งได้แก้ไข
ณกรุงเบอร์ลิน เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๐๘ และ
สำเร็จบริบูรณ์ด้วยโปรโตคอลเพิ่มเติม ลงนามณกรุงเบอร์ลิน
เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๑๔ นั้น

บัดนี้ อัครราชทูตสยาม ณกรุงลอนดอนได้ยื่นจดหมาย
 เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ แจ้งความประสงค์
 ของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เข้าเป็นภาคีใน
 อนุสัญญาระวางประเทศฉบับนี้ แก่รัฐบาลสวิสส์ผู้รักษา
 อนุสัญญาฉบับนี้ และรัฐบาลสวิสส์ได้แจ้งความทั้งนี้ ให้
 รัฐบาลอีกอันทราบ แต่เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม พุทธศักราช
 ๒๔๗๔ แล้ว

ฉะนั้น อนุสัญญาระวางประเทศที่ว่ามาแล้วข้างต้นนี้ จึง
 เป็นอันใช้ระวางกรุงสยามและรัฐบาลที่ได้ระบุไว้ในบัญชีต่อ
 ท้ายประกาศนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
 เป็นต้นไป

วังสราญรมย์

วันที่ ๓๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

เทววงศวโรทัย

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๕ สิงหาคม หน้า ๑๗๒)

๑๖๒

บัญชี

รายชื่อรัฐภาคีร่วมกับกรุงเทพมหานครแห่งอนุสัญญา

ระวางประเทศว่าด้วยความคุ้มครองวรรณกรรมและ
ศิลปกรรม ทำนครุงเบอร์ลินเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๘๖
ซึ่งได้แก้ไข ณกรุงเบอร์ลิน เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน
ค.ศ. ๑๙๐๘ และสำเร็จบริบูรณ์ด้วยโปรโตคอลเพิ่มเติม
ลงนาม ณกรุงเบอร์ลินเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๑๔

เยอรมนี (ภาคีเต็ม-๕ ธ.ค. ๑๙๘๗)

ออสเตรีย (๑๔ เม.ย. ๑๙๒๘)

ออสเตรีย (๑ ต.ค. ๑๙๒๐)

เบลเยียม (ภาคีเต็ม)

สหพันธรัฐบราซิล (๕ ก.พ. ๑๙๒๒)

บุลกาเรีย (๕ ธ.ค. ๑๙๒๑)

คานาดา (๑๐ เม.ย. ๑๙๒๘)

เดนมาร์ก (รวมทั้งหมู่เกาะเฟโร) (๑ ก.ค. ๑๙๐๓)

เสรีนครดันซิก (๒๔ มิ.ย. ๑๙๒๒)

สเปน (ภาคีเต็ม)

11/10/2566

เอสโตเนีย (๕ มิ.ย. ๑๙๒๗)

ฟินแลนด์ (๑ เม.ย. ๑๙๒๘)

ฝรั่งเศส (ภาคีเดิม)

เกรตบริเตน ประเทศราชและประเทศในอารักขา

(ภาคีเดิม และเข้าเป็นภาคีเพิ่มเติม ๑ ก.ค. ๑๙๑๒)

ปาเลสไตน์ (ประเทศที่อยู่ในอาณัติของเกรตบริเตน)

(๒๑ มี.ค. ๑๙๒๔)

กรีซ (๘ พ.ย. ๑๙๒๐)

ไอร์แลนด์ (ภาคีเดิม)

ฮังการี (๑๔ ก.พ. ๑๙๒๒)

อินเดียอังกฤษ (๑ เม.ย. ๑๙๒๘)

เดนมาร์ก (๕ ต.ค. ๑๙๒๗)

อิตาลี (ภาคีเดิม)

ญี่ปุ่น (๑๕ ก.ค. ๑๙๔๕)

ไลเบเรีย (๑๖ ต.ค. ๑๙๐๘)

ลักเซมเบิร์ก (๒๐ มิ.ย. ๑๙๘๘)

มอรอกโก (๑๖ มิ.ย. ๑๙๑๗)

โมนาโก (๒๐ พ.ค. ๑๙๘๕)

นอร์เวย์ (๑๓ เม.ย. ๑๙๔๖)

นิวซีแลนด์ (๒๔ เม.ย. ๑๙๒๘)

เนเธอร์แลนด์ (๑ พ.ย. ๑๕๑๒)

เนเธอร์แลนด์อินเดีย กูราเซาและสุรินัม (๑ เม.ย. ๑๕๑๓)

โปแลนด์ (๒๘ ม.ค. ๑๕๒๐)

โปรตุเกส (รวมทั้งเมืองซัน) (๒๕ มี.ค. ๑๕๑๑)

รูเมเนีย (๑ ม.ค. ๑๕๒๗)

สวีเดน (๑ ส.ค. ๑๕๐๔)

สวิตเซอร์แลนด์ (ภาคีเดิม)

สรีเยและเรปบลิกลิบิง (๑ ส.ค. ๑๕๒๔)

เชโกสโลวะเกีย (๒๒ ก.พ. ๑๕๒๑)

ตูนีส (ภาคีเดิม)

สหรัฐอัฟริกาใต้ (๓ ต.ค. ๑๕๒๘)

พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบหมตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อครบกำหนดสามเดือน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ คนต่างด้าวเช่นที่จะกล่าวต่อไปนี้ ห้ามมิให้เข้ามาในประเทศไทย คือ

(๑) บุคคลซึ่งไม่มีหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญแสดงสัญชาติอันถูกต้องที่ออกให้โดยรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลสยามได้รับรองแล้ว

(๒) บุคคลมีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นที่เสนาบดีจะได้ระบุและประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อความประสงค์แห่งมาตรานี้

(๓) บุคคลซึ่งยังมีได้ปลุกผีป้องกันทรพิษ และไม่ยอมให้ปลุกผีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๔) บุคคลซึ่งไม่มีรายได้พอเลี้ยงตัวเองหรือไว้อุปการะจากผู้อื่น และเป็นบุคคลซึ่งพนักงานแพทย์ได้ตรวจลงความเห็นว่ามึนร่างกายพิการ หรือจิตต์ฝั่นเพื่อนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคซึ่งทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถที่จะประกอบการหาเลี้ยงชีพได้

(๕) บุคคลซึ่งเป็นคนอันธพาล หรือเป็นคนน่าจะก่อเหตุร้ายหรืออันตราย ต่อความปลอดภัยของประชาชนหรือพระราชอาณาจักรสยาม

(๖) บุคคลซึ่งไม่สามารถเสียเงินค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือในกฎเสนาบดีซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้

บุคคลใดไม่มีหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญแสดงสัญชาติ ตามที่บังคับไว้ในอนุมาตรา (๑) แห่งมาตรานี้ เจ้าพนักงาน จะออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณแล้วอนุญาตให้บุคคลนั้นเข้ามา ในประเทศสยามก็ได้

บทบัญญัติแห่งอนุมาตรา (๑) ว่าด้วยหนังสือเดินทางและ ใบสำคัญแสดงสัญชาตินี้มีให้ใช้แก่พนักงานทูตหรือพนักงาน กงสุลต่างประเทศซึ่งอยู่ในประเทศสยาม หรือแก่ครอบครัว ของบุคคลจำพวกนั้น ๆ หรือแก่บุคคลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศ ได้แจ้งแก่รัฐบาลสยามตามระเบียบแล้ว ว่าบุคคลนั้น ๆ มา ในราชการของรัฐบาลต่างประเทศ หรือแก่ลูกเรือของเรือ ต่างประเทศ หรือคนประจำอากาศยานที่แวะเข้ามายังเมือง ท่า หรืออ่าวเรือสถานีท่าอากาศยานแห่งประเทศสยาม

ให้เสนาบดีมีอำนาจที่จะยกเว้นการปฏิบัติ ตามความใน อนุมาตรา (๑) และ (๒) แก่

(ก) คนโดยสารรถไฟหลวงถือตั๋วตลอดเที่ยวตลอด เพียง แต่ผ่านอาณาเขตต์ประเทศสยามไปนอกพระราชอาณาเขตต์ เท่านั้น

(ข) บุคคลซึ่งอยู่ในประเทศใกล้เคียงติดต่อกันเดินทาง ข้ามพรมแดนอันเป็นการผ่านไปมาชั่วคราวเท่านั้น ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ บรรดาคนต่างด้าว นอกจากเด็กอายุต่ำกว่าสิบสองปี ซึ่งมากับบิดามารดาหรือผู้อุปการะ เมื่อเข้ามาในประเทศไทยสยาม จะต้องได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากเจ้าพนักงานมหาดบัญชีดังนี้ให้ใช้บังคับแก่

(๑) คนต่างด้าวซึ่งมีใบสำคัญถิ่นที่อยู่แล้ว และหนังสือสำคัญเช่นนั้นยังสมบูรณ์อยู่ และ

(๒) คนต่างด้าว ที่อยู่ในประเทศไทยในวันทีออกประกาศพระราชบัญญัตินี้ และเมื่อจะออกจากประเทศไทยไป ได้รับใบอนุญาตให้กลับจากพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่เมื่อกลับเข้ามาในประเทศไทยอีกต้องนำใบอนุญาตนั้นออกแสดง ใบอนุญาตนั้นเป็นที่เรียบร้อย และเจ้าพนักงานสลักหลังให้สำคัญ คนต่างด้าวเหล่านี้จะเลือกขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากเจ้าพนักงานแทนใบอนุญาตให้กลับก็ได้

คนต่างด้าวผู้ได้รับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ หรือใบอนุญาตให้กลับแล้วนั้น ถ้ารัฐบาลเห็นเป็นผู้มีอันตรายต่อสันติภาพและความสงบเรียบร้อยของประชาชนในไซร์ ท่านว่าเสนาบดีมีอำนาจเพิกถอนใบสำคัญหรือใบอนุญาตนั้น ๆ ได้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปในแทน

“มาตรา ๕ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๖ อนุมาตรา (๖) และบทบัญญัติแห่งมาตรา ๗ และมาตรา ๘ หรือคำสั่งที่ได้ ออกโดยอาศัยอำนาจแห่งบทบัญญัตินั้น ๆ มิให้ใช้แก่บุคคล ที่จะกล่าวต่อไปใน

(๑) คนต่างด้าวเข้ามาในประเทศไทยสยามในการทูต หรือ การกงสุล หรือในราชการของรัฐบาล

(๒) คนต่างด้าว เติรทางซึ่ง แสดงให้เป็นที่พอใจของ เจ้าพนักงานว่า .ตนเข้ามาสู่ประเทศไทยแต่เพียงชั่วคราว หรือเพื่อความประสงค์จะผ่านไปเท่านั้น และไม่มี ความประสงค์ที่จะตั้งเคหสถานเป็นหลักแหล่ง หรือตั้งทำการงาน การค้าขาย หรือการอุตสาหกรรมใด ๆ อันเป็นปกติกิจ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปในแทน

“มาตรา ๑๔ คนต่างด้าวคนใดเข้ามาในพระราชอาณา จักรโดยฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือโดยฝ่าฝืน

คำสั่งของเจ้าพนักงานก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินพันบาท”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๑๘ แห่งพระราช
บัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไป
นี้แทน

“มาตรา ๑๘ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ และให้มี
อำนาจออกกฎเสนาบดีตั้งเจ้าพนักงาน กำหนดวิธีการอันจะ
ต้องปฏิบัติในการออกใบสำคัญแสดงรูปพรรณ หรือใบสำคัญ
ถิ่นที่อยู่ หรือใบอนุญาตให้กลับ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม
สำหรับใบสำคัญหรือใบอนุญาตนั้น ๆ และกำหนดอายุแห่ง
เอกสาร และเงื่อนไขการต่ออายุแห่งเอกสารนั้น ๆ และ
ว่าด้วยกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่ง
พระราชบัญญัตินี้

กฎเสนาบดีนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้”

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

กฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ
คนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๗๔

ฉบับที่ ๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ
คนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช ๒๔๗๔
เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความในข้อ ๗ แห่งกฎเสนาบดี พ.ศ.
๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๗ คนต่างตัวคนใดซึ่งเจ้าพนักงานเห็นว่าเป็นผู้ต้อง
ห้ามมิให้เข้ามาในประเทศไทย ตามความในมาตรา ๖
อนุมาตรา (๕) และ (๖) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง
พุทธศักราช ๒๔๗๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
คนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ แล้ว ก็ให้

ส่งตัวบุคคลนั้นไปควบคุมไว้ ณ สถานที่ใด ๆ ตามที่เห็นสมควร
เพื่อการที่จะตรวจต่อไป หรือจะให้ส่ง กลับออกไปโดย
พาหนะที่โดยสารเข้ามานั้นก็ได้”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๘ แห่งกฎเสนาบดี พ.ศ.
๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๘ ถ้าปรากฏว่า จำนวนผู้โดยสารที่เป็นคนต่างด้าว
มีเข้ามาโดยยานพาหนะใดเป็นจำนวนมากมายจนเจ้าพนักงาน
มิสามารถที่จะจัดการตรวจตราให้แก่แล้วเสร็จไปได้โดยเร็ว ให้
เจ้าพนักงานจัดการควบคุมผู้โดยสารที่ไม่มีหนังสือเดินทางหรือ
ใบสำคัญแสดงสัญชาติตั้งที่กล่าวไว้ในมาตรา ๖ อนุมาตรา
(๑) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐
ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไข
เพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ หรือผู้โดยสารที่ไม่มีใบสำคัญ
แสดงรูปพรรณ ซึ่งออกให้ตามความในพระราชบัญญัตินั้นไว้
ณสถานที่ใดที่หนึ่งตามสมควร หรือเจ้าพนักงานจะออกไป
อนุญาตชั่วคราวตามแบบหมาย (ข) ทำขกฏนี้ให้ยึดถือไว้ชั่ว
คราวก็ได้”

คนต่างด้าวที่มีหนังสือเดินทาง หรือใบสำคัญแสดงสัญชาติ
ตั้งที่กล่าวไว้ในมาตรา ๖ อนุมาตรา (๑) แห่งพระราชบัญญัติ

คนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ หรือคนต่างด้าวที่มีใบสำคัญแสดงรูปพรรณ ซึ่งออกให้ตาม ความในพระราชบัญญัตินี้ แต่ไม่มีใบอนุญาตให้กลับ หรือ ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ นั้น เจ้าพนักงานจะสลักหลังหนังสือเดินทาง หรือใบสำคัญแสดงสัญชาติ หรือใบสำคัญแสดงรูปพรรณ นั้น ๆ โดยประทับตราและลงลายมือชื่ออนุญาตให้คนต่างด้าว นั้นเข้ามาในประเทศสยามชั่วคราวก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่าเมื่อ ถึงที่ที่จะไปแล้วต้องขอใบสำคัญถิ่นที่อยู่ต่อเจ้าหน้าที่ภายใน ๔๘ ชั่วโมง ”

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๕ แห่งกฎเสนาบดี พ.ศ. ๒๔๗๐ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“ ข้อ ๕ ในการออกใบอนุญาตชั่วคราว หรือการสลัก หลังดังกล่าวไว้ในข้อ ๔ นั้น ให้เจ้าพนักงานทำต่อเมื่อมี ประกันหลักฐานเพียงพอ ว่าคนต่างด้าวผู้นั้นจะกลับมาให้เจ้า พนักงานตรวจอีกครั้งหนึ่ง ตามกำหนดวันเวลาที่เจ้าพนักงาน จะได้แจ้งให้ผู้นั้นทราบ และทั้งคนต่างด้าวผู้นั้นสามารถเสีย เงิน ค่าธรรมเนียม ตามที่ กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติคนเข้า

เมือง หรือในกฎเสนาบดีซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติ
นั้นด้วย”

ข้อ ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของข้อ ๑๑
แห่งกฎเสนาบดี พ.ศ. ๒๔๗๐

“คนต่างด้าวผู้ที่จำเป็นต้องขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตั้งบัญชี
ไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช
๒๔๗๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ นั้น เมื่อเข้ามาใน
ประเทศสยามจะต้องยื่นคำร้องสองฉบับมีความต้องการตาม
แบบหมาย (ฅ) ต่อเจ้าพนักงานพร้อมด้วยรูปถ่ายขนาดกว้าง
๖ ยาว ๗ เซนติเมตร สองรูป (รูปนี้ต้องไม่ฉีกกระดากแข็ง)
ถ้าเจ้าพนักงานเห็นเป็นที่พอใจว่า คนต่างด้าวผู้นั้นชอบที่จะ
ได้รับอนุญาตตามคำร้อง ก็ให้เจ้าพนักงานออกใบสำคัญถิ่น
ที่อยู่ตามแบบหมาย (ฅ) ให้”

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๒ แห่งกฎเสนาบดี พ.ศ.
๒๔๗๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎเสนาบดี พ.ศ. ๒๔๗๑
และใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“ข้อ ๑๒ ก. ให้เรียกค่าธรรมเนียมการออกใบสำคัญ
แสดงรูปพรรณเป็นเงินสิบบาท ในการเข้ามาในประเทศ

สยามนั้นจะให้ใบสำคัญแสดงรูปพรรณแทนหนังสือเดินทาง หรือแทนใบสำคัญแสดงสัญชาติก็ได้ แต่ใบสำคัญแสดงรูปพรรณนี้ให้ใช้ได้เป็นกำหนดสองปีนับแต่วันที่ออกให้

ข. ให้เรียกค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้กลับเป็นเงินห้าบาท ใบอนุญาตนี้ให้ใช้ได้เป็นกำหนดสองปีนับแต่วันที่ออกให้

ค. ให้เรียกค่าธรรมเนียมการออกใบสำคัญถิ่นที่อยู่เป็นเงินสามสิบบาท”

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๗ แห่งกฎเสนาบดี พ.ศ. ๒๔๗๐ ตั้งแต่วันใช้กฎนี้เป็นต้นไป

ข้อ ๗ ให้เติมข้อ ๑๗ และข้อ ๑๘ ใหม่ต่อไปนี้เข้าในกฎเสนาบดี พ.ศ. ๒๔๗๐

“ข้อ ๑๗ คนต่างด้าวผู้ใดมีความประสงค์จะรับใบอนุญาตให้กลับตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ ให้ยื่นคำร้องสองฉบับมีความต้องกันตามแบบหมาย (ข) ต่อนายอำเภอประจำตำบลในที่ที่ตนอยู่พร้อมกับรูปถ่ายขนาดกว้าง ๖ ขาว ๗ เซนติเมตรสองรูป (รูปนี้ต้องไม่ผนึกกระดาษ

แจ้ง) ถ้านายอำเภอเห็นเป็นที่พอใจว่า คนต่างด้าวผู้นั้น
ชอบที่จะได้รับอนุญาตตามคำร้อง ก็ให้ออกใบอนุญาตให้
กลับตามแบบหมาย (ข) ให้

ข้อ ๑๘ เมื่อตำรวจ ๆ มีเหตุควรสงสัยว่า คนต่างด้าวคน
ใดไม่มีเอกสารตามที่พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองหรือตามกฎ
เสนาบดี ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินั้นบังคับไว้ ก็
ให้หมายเรียกคนต่างด้าวผู้นั้นให้ไปยังนายอำเภอ และให้นำ
เอกสารนั้น ๆ ออกแสดง

ข้อ ๑๙ ให้ใช้กฎนี้ตั้งแต่วันที่ ๑๗ สิงหาคม พุทธ
ศักราช ๒๔๗๔

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๖ สิงหาคม หน้า ๑๘๔)

แบบ ฉ

เขียนที่.....

คำร้องขอใบสำคัญถิ่นที่อยู่

(Application for Certificate of Residence)

ที่..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

๑. ข้าพเจ้า { นาย..... อายุ.....ปี
นาง.....

(ถ้ามีเด็กอายุต่ำกว่า ๑๒ ปีมาด้วยก็ให้ลงไว้ว่ากี่คน ชื่ออะไร อายุเท่าใด และเด็กคนนั้นเป็นอะไรกับตน)

๒. ชาติ..... บังคับ.....

๓. เกิดที่ตำบล..... จังหวัด..... ประเทศ.....
เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

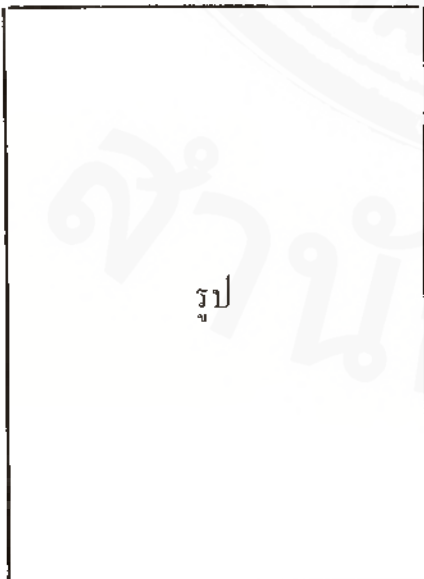
๔. ที่อยู่ประจำก่อนเข้าประเทศสยาม ตำบล.....
จังหวัด..... ประเทศ.....

๕. มาจากเมือง..... ประเทศ.....

๖. เข้ามาประเทศสยามโดย.....
เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

๗. อาชีพ.....

๘. ที่อยู่ในประเทศสยาม ตำบล..... บ้านเลขที่.....
อำเภอ..... จังหวัด.....

เป็นบุคคลที่มีหนังสือเดินทาง หรือใบสำคัญแสดงสัญชาติ หรือใบสำคัญแสดงรูปพรรณอันถูกต้องตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๗๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๗๔ และมีประสงค์จะอยู่ในประเทศสยาม ขอให้เจ้าพนักงานออกใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ข้าพเจ้าได้ส่งรูปถ่ายขนาด ๖x๗ เซนติเมตร ๒ รูปมาพร้อมด้วยคำร้องนี้แล้ว

.....ผู้ยื่น

(ให้นำหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญแสดงสัญชาติ หรือใบสำคัญแสดงรูปพรรณ มายื่นต่อเจ้าพนักงาน)

(๑๗๖ ข.)

แบบ ณ

ที่.....

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน..... พ.ศ. ๒๕๗.....

ใบสำคัญถิ่นที่อยู่
(Certificate of Residence)

ให้ไว้แก่

๑. { นาย..... อายุ.....ปี
นาง.....

(ถ้ามีเด็กอายุต่ำกว่า ๑๒ ปีมาด้วยก็ให้ลงไว้ว่ากี่คน ชื่ออะไร อายุเท่าใด และ
เด็กคนนั้นเป็นอะไรกับตน)

๒. ชาติ..... บังคับ.....

๓. เกิดที่ตำบล..... จังหวัด..... ประเทศ.....
เมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

๔. ที่อยู่ประจำก่อนเข้าประเทศสยาม ตำบล.....
จังหวัด..... ประเทศ.....

๕. มาจากเมือง..... ประเทศ.....

๖. เข้ามาประเทศสยามโดย.....
เมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ. ๒๕๗.....

๗. อาชีพ.....

๘. ที่อยู่ประจำในประเทศสยาม ตำบล.....
บ้านเลขที่..... อำเภอ..... จังหวัด.....

ลงนาม.....เจ้าพนักงาน

ประทับตรา

รูป
ประทับตรา

(๑๗๖ ก.)

แบบ ช
ที่.....

คำร้องขอใบอนุญาตให้กลับ
(Application for Return Permit)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๗.....

๑. ข้าพเจ้า { นาย..... อายุ.....ปี
 { นาง.....
๒. ชาติ.....บังคับ.....
๓. เกิดที่ตำบล.....จังหวัด.....ประเทศ.....
เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
๔. มาจากเมือง.....ประเทศ.....
เข้ามาอยู่ในประเทศสยามตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
๕. อาชีพ.....
๖. ที่อยู่ในประเทศสยามตำบล.....อำเภอ.....
จังหวัด.....
๗. กำหนดออกจากประเทศสยามวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
ไปที่เมือง.....ประเทศ.....

มีประสงค์จะกลับเข้ามาอยู่ในประเทศสยาม ขอ
ให้นายอำเภอ.....ออกใบอนุญาตให้กลับ
ข้าพเจ้าได้ส่งรูปถ่ายขนาด ๖ x ๗ เซนติเมตร ๒ รูป
มาพร้อมด้วยคำร้องนี้แล้ว

.....ผู้ยื่น

(๑๗๖ ข.)

แบบ ข

ที่.....

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๔๗.....

ใบอนุญาตให้กลับ
(Return Permit)

ให้ไว้แก่

๑. นาย..... อายุ.....ปี
นาง.....
๒. ชาติ..... บังคับ.....
๓. เกิดที่ตำบล..... จังหวัด..... ประเทศ.....
เมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ.....
๔. มาจากเมือง..... ประเทศ.....
เข้ามาอยู่ในประเทศสยามตั้งแต่วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....
๕. อาชีพ.....
๖. ที่อยู่ในประเทศสยาม ตำบล..... อำเภอ.....
จังหวัด.....
๗. ออกจากประเทศสยามวันที่..... เดือน..... พ.ศ.....
ไปที่เมือง..... ประเทศ.....

เพื่อแสดงว่าเป็นบุคคลที่ได้รับความยกเว้นตาม
มาตรา ๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.
๒๔๗๐ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคน
เข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔

รูป
ประทับตรา

นายอำเภอ.....

ประทับตราประจำตำแหน่งเป็นสำคัญ

๑๗๗

พระราชบัญญัติจำกัดแร่ดีบุก
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยเหตุที่รัฐบาลบางประเทศ ซึ่งมีการทำเหมืองแร่ดีบุกได้ตกลงร่วมกันตั้งโครงการจำกัดการขุดหาแร่ดีบุกและการจำหน่ายแร่ดีบุกออกนอกประเทศขึ้นชั่วคราว และรัฐบาลสยามได้ตกลงเข้าร่วมเป็นภาคีในโครงการจำกัดนั้นด้วยแล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตราต่อไปนี้

ข้อความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติจำกัดแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมายหรือกฎข้อบังคับใด ๆ ใน
เรื่องการทำเหมืองแร่ หรือเงื่อนไขข้อความใด ๆ ซึ่งมีอยู่ใน
ประธานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษ อันขัดกับความในพระ
ราชบัญญัตินี้ ให้เป็นอันงดเว้นไว้บังคับระวางเวลาที่ให้พระ
ราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า

“แร่” หมายความว่าแร่ดิบที่ตกลงแล้ว หรือยังมีไต่ตกลง
ที่ป่อง และหมายความตลอดถึงแร่อื่น ๆ ซึ่งมีเนื้อดิบที่เจือ
ปนอยู่เกินกว่า ๔ ส่วนใน ๑๐๐ ส่วนของแร่ นั้น ๆ

“ผู้ขุดหาแร่” หมายความว่าผู้ถือประธานบัตร หรือ
ผู้ถือใบอนุญาตพิเศษ กระทำการขุดหาแร่ตามความใน
พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ ผู้
ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ไม่เป็นผู้ขุดหาแร่ตามความในพระราช
บัญญัตินี้

“ผู้ขอแร่” หมายความว่าผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ขอแร่
ตามความในพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๔๗๔

“จำนวนแร่ขุดได้” หมายความว่าจำนวนแร่ซึ่งเหมืองแร่
รายหนึ่ง ๆ พึ่งขุดหาได้ในปีหนึ่ง ๆ ตามที่กรรมการประเมิน

กำหนดโดยพิจารณาถือหลักเกณฑ์ตั้ง เสนาบดีจะได้กำหนดไว้ตามกฎหมาย

“กรรมการประเมิน” หมายความว่ากรรมการคณะหนึ่งซึ่ง เสนาบดีจะได้ประกาศตั้งเป็นคราวๆ มีสมาชิกไม่ต่ำกว่า ๓ คน และมีหน้าที่ประเมินกำหนดจำนวนแร่ชุดได้ของเหมืองแร่เหมืองหนึ่ง ๆ

“โควตา” หมายความว่าจำนวนส่วนจำกัดแร่ซึ่งจะได้กำหนดให้พึงขุดหาได้ในเหมืองหนึ่ง ๆ เป็นส่วนร้อยละของจำนวนแร่ชุดได้ภายในกำหนดระยะเวลา

“ระยะเวลาโควตา” หมายความว่ากำหนดระยะเวลาซึ่งในเหมืองแร่เหมืองหนึ่ง ๆ จะพึงทำการขุดหา และจำหน่ายตามโควตา

“ใบอนุญาตแร่” หมายความว่าเอกสารตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ให้อำนาจกระทำการขุดหาแร่ ขายแร่ และส่งแร่ไปนอกพระราชอาณาเขตต์ตามโควตาภายในกำหนดระยะเวลาโควตา ตั้งระบุไว้ในใบอนุญาตแร่นั้น

“แบบพิมพ์ที่กำหนดให้” หมายความว่าแบบพิมพ์ที่กำหนดให้โดยกฎเสนาบดี

มาตรา ๕ แร่ดิบทุกที่ขุดหามาได้ยังมีใต้ถล่มมีสิ่งอื่นเจือปนอยู่ตามปกติให้พึงถือเกณฑ์ว่า มีเนื้อดิบทุกก้อนอยู่เพียง ๗๒ ส่วนในร้อยส่วน

มาตรา ๖ ในกรณีพิพาทว่าแร่ชนิดหนึ่ง ๆ มีเนื้อดิบทุกก้อนอยู่เป็นจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๔ หรือไม่นั้น ให้ถือความเห็นของศาลาแยกชาตรัฐบาลสยามเป็นเกณฑ์

มาตรา ๗ ให้เสนาบดีมีอำนาจประกาศกำหนดโควตาและระยะเวลาโควตาเป็นคราว ๆ การกำหนดโควตาให้ผู้ขุดหาแร่ ให้เสนาบดีมีอำนาจสงวนส่วนโควตาของประเทศสยามไว้ตามแต่จะเห็นสมควรเพื่อกันไว้สำหรับจำนวนแร่ในครอบครองของผู้ซื้อแร่ในวันใช้พระราชบัญญัติแร่และจำนวนแร่ซึ่งผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ได้ร่อนหามาได้

ระยะเวลาโควตานั้นห้ามมิให้กำหนดระยะหนึ่ง ๆ เกินกว่า ๖ เดือน และระยะเวลาโควตาครั้งแรกนี้ให้เริ่มใช้แต่วันที่ ๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๘ พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ มาตรา ๓๒ ว่าด้วยค่าเช่าที่ทำเหมืองแร่ และมาตรา ๓๗ ว่าด้วยกำหนดเวลาและจำนวนคนงาน ทำการเหมืองแร่

ให้เสนาบดีมีอำนาจผ่อนผันหรือยกเว้นใช้บังคับได้ตามแต่
จะเห็นสมควรเป็นราย ๆ ไป

หมวดการขุดหาแร่

มาตรา ๘ ห้ามมิให้ผู้ขุดหาแร่กระทำการขุดหาแร่ เว้น
แต่จะได้รับใบอนุญาตแร่ ใบสุทธิแร่ชั่วคราว หรือหนังสือ
อนุญาตทำการนวดจากเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่
ก่อน และจะทำการขุดหาแร่ได้เฉพาะภายในกำหนดเงื่อนไข
ไซซึ่งระบุไว้ในเอกสารที่ว่ามีนั้น

มาตรา ๑๐ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใดประสงค์จะทำการขุดหาแร่ใน
เขตต์ประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษของตน ให้ทำเรื่อง
ราวตาม แบบ พิมพ์ที่ กำหนดให้ ขอรื้อใบ สุทธิ แร่ยื่น ต่อเจ้า
พนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่ เมื่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจ
ประจำท้องที่ได้รับเรื่องราวไว้แล้ว ให้รายงานมายังกรรมการ
ประเมินเพื่อประเมินจำนวนแร่ขุดได้ของเหมืองนั้น ๆ การ
ประเมินจำนวนแร่ขุดได้นี้ กรรมการประเมินจะได้ส่งไปยัง
เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่ เพื่อแจ้งให้ผู้ขอทราบ
เป็นลายลักษณ์อักษร

ถ้าผู้ขอไม่คัดค้านการประเมินของกรรมการประเมิน ก็
ให้เจ้าพนักงานจรรอข้อความคำนวณระบุโควตา และระยะ

เวลาโควตาลงในแบบพิมพ์ใบสุทฺธิแร่ที่กำหนดให้ และลง
ลายมือชื่อออกใบสุทฺธิแร่ให้รับไปได้

มาตรา ๑๑ ถ้าผู้ขอใบสุทฺธิแร่ไม่พอใจในการประเมิน
ของกรรมการประเมินตั้งที่เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำห้องที่
ได้แจ้งให้ทราบตามความในวรรคต้น มาตรา ๑๐ แห่งพระราช
บัญญัตินี้ ผู้ขอใบสุทฺธิแร่มีสิทธิที่จะทำเรื่องราวอุทฺธรณ์การ
ประเมินนั้นต่อเสนาบดีได้ แต่ให้ยื่นอุทฺธรณ์ต่อเจ้าพนักงาน
ราชโลหกิจประจำห้องที่ภายใน ๗ วัน นับแต่วันได้รับแจ้ง
ความการประเมินนั้นเป็นต้นไป ผู้อุทฺธรณ์ต้องเสียค่า
ธรรมเนียมตามจำนวนที่ระบุไว้ในกฎเสนาบดี ให้เจ้าพนักงาน
ราชโลหกิจประจำห้องที่รวบรวมสำนวน อุทฺธรณ์ส่งผ่านไปยัง
สมุหเทศาภิบาล เพื่อจะมีความเห็นประการใดแล้วส่งสำนวน
เรื่องนั้นพร้อมด้วยความเห็นมายังเสนาบดี เมื่อเสนาบดี
ได้พิจารณาสั่งการประการใดแล้ว ให้เป็นอันยุติเด็ดขาด
เพียงนั้น

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่ผู้ขอรับใบสุทฺธิแร่อุทฺธรณ์การ
ประเมินของกรรมการประเมินต่อเสนาบดีตั้งที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้ขอประสงค์จะทำการ
ขุดหาแร่ระวางที่เสนาบดีกำลังพิจารณาอุทฺธรณ์อยู่นั้น ก็ให้

ทำเรื่องราวตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ขอรับใบสุทธิแร่ชั่วคราวยื่นต่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำห้องที่ และให้เจ้าพนักงาน มีอำนาจออกใบสุทธิแร่ให้ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ โดยเขียนคำว่า (ชั่วคราว) ไว้ในใบสุทธิแร่ที่ออกให้ นั้น การคำนวณโควตาและกำหนดระยะเวลาโควตาซึ่งจะต้องระบุไว้ในใบสุทธิแร่ชั่วคราวนี้ ให้ถือเกณฑ์คำนวณตามการประเมิน ของกรรมการประเมินเช่นเดียวกับเรื่องที่ไม่ม้อุทธผลประเมิน

ใบสุทธิแร่ชั่วคราวนี้ มีผลใช้ได้เหมือนกับใบสุทธิแร่

ใบสุทธิแร่ชั่วคราวซึ่งได้ออกให้ตามความในวรรคต้นแห่งมาตรานี้เพื่อผ่อนผันให้ทำการขุดหาแร่ระวางเสนาบดีพิจารณาอุทธรณ์อยู่นั้น เมื่อเสนาบดีได้พิจารณาอุทธรณ์และมีคำสั่งประการใดแล้ว ให้เจ้าพนักงานเรียกใบสุทธิแร่ชั่วคราวนี้คืน และจัดการ หรือออกใบสุทธิแร่ให้ตามคำสั่งเสนาบดี การออกใบสุทธิแร่ให้แทนใบสุทธิแร่ชั่วคราวเช่นนี้ รายการบันทึกใด ๆ ที่มีอยู่ในใบสุทธิแร่ชั่วคราวนั้น ให้เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำห้องที่ยกมาบันทึกลงไว้ในใบสุทธิแร่ที่ออกให้ใหม่ทั้งสิ้น

เมื่อเจ้าพนักงานใดมีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรเรียกใบ
 สุกติเร่งชั่วคราวคืน ผู้ถือใบสุกติเร่งชั่วคราวจะต้องส่งคืนให้
 ภายใน ๗ วันนับแต่วันได้รับคำสั่งนั้น ถ้าผู้นั้นมีแรงจะส่งไป
 นอกพระราชอาณาเขตที่ค้างอยู่ที่ด่านภาษีใด ให้เจ้าพนักงาน
 สุกติการกักเร้นั้นไว้ ในเมื่อได้รับแจ้งความจากเจ้าพนักงาน
 ราชโลหกิจประจำท้องที่

มาตรา ๑๓ ระยะเวลาที่กรรมการประเมินยังมีได้ประเมิน
 จำนวนแร่ชุดได้ และทางการยังมีได้ออกใบสุกติเร่ง หรือ
 ใบสุกติเร่งชั่วคราวให้ เหมือนแร่รายใดซึ่งได้เปิดทำการอยู่
 แล้วตลอดมาจนวันให้พระราชบัญญัตินี้จะเปิดทำการชุดหาแร่
 ต่อไปพลางก่อนได้โดยขอรับหนังสืออนุญาตทำการพลาง
 ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้จากเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำ
 ท้องที่ และผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการพลางนี้ต้องปฏิบัติตาม
 ระเบียบรักษาและกรอกสมุดบัญชีต่าง ๆ ฯลฯ เช่นเดียวกับ
 ผู้ถือใบสุกติเร่ง หรือผู้ถือใบสุกติเร่งชั่วคราวตั้งได้บัญญัติไว้
 ในพระราชบัญญัตินี้

เมื่อกรรมการประเมินได้ทำการประเมินจำนวนแร่ชุดได้
 แล้ว และผู้ทำการพลางนี้ได้รับแจ้งความการประเมินนั้น
 จากเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่แล้ว ให้ผู้ทำการ

พลางนำหนังสืออนุญาตทำการพลางที่กล่าวมานี้ไปให้เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำห้องที่ภายในกำหนด ๗ วัน เพื่อขอรับใบสุทธิแร่ หรือใบสุทธิแร่ชั่วคราวแทน รายการบันทึกใด ๆ ที่มีอยู่ในหนังสืออนุญาตทำการพลางนั้น ให้เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำห้องที่ยกมาบันทึกลงไว้ในใบสุทธิแร่ หรือใบสุทธิแร่ชั่วคราว แล้วให้เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำห้องที่เก็บหนังสืออนุญาตทำการพลางนั้นไว้ และออกใบสุทธิแร่ หรือใบสุทธิแร่ชั่วคราวให้ไป

ส่วนแร่ที่ขุดหาได้ระหว่างนี้ให้คิดรวมในจำนวนโควตานี้

หมวดการซื้อขายแร่ภายในประเทศ

มาตรา ๑๔ การซื้อขายแร่จะต้องอยู่ภายในบังคับต่อไปนี้ คือ

(ก) แร่ที่จะขายนั้น

- (๑) เป็นแร่ที่ขายตามสิทธิที่มีอยู่ในใบสุทธิแร่ ใบสุทธิแร่ชั่วคราว หรือหนังสืออนุญาตทำการพลาง และภายในบังคับเงื่อนไขตั้งระบุไว้ในเอกสารนั้น ๆ หรือ

- (๒) เป็นแร่ที่ผู้ขอแร่นำมาขาย หรือ
- (๓) เป็นแร่ที่ผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ นำมาขาย มีจำนวนแร่พอเชื่อได้ว่า ใต้ร่อนหามาได้
- (ข) แร่ที่จะขอนั้น ผู้ขอจะต้องชอณะเพาะ
- (๑) แร่ของผู้ขุดหาแร่ซึ่งมีใบสุทธิแร่ ใบสุทธิแร่ชั่วคราว หรือหนังสืออนุญาตทำการพลาง หรือ
- (๒) แร่ของผู้ขอด้วยกัน หรือ
- (๓) แร่ของผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ มีจำนวนพอเชื่อได้ว่า ใต้ร่อนหามาได้

มาตรา ๑๕ เมื่อผู้ขุดหาแร่ขายแร่ครั้งหนึ่ง ๆ ผู้ขอจะต้องขอตรวจดูใบสุทธิแร่ ใบสุทธิแร่ชั่วคราว หรือหนังสืออนุญาตทำการพลาง และบันทึกรายการซื้อขายที่ได้ทำกันนั้น ลงไว้ในเอกสารนั้น ๆ ของผู้ขุดหาแร่ และนอกจากจะปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช ๒๔๗๔ แล้ว ผู้ขอจะต้องบันทึกเลขที่เอกสารนั้น ๆ ของผู้ขายแร่ลงในบัญชีของผู้ขอด้วย

ส่วนการขอแร่จากผู้ออกใบอนุญาตร่อนหาแร่ ผู้ขอ
จะต้องบันทึกรายการ ขอแร่ลงใน สมุดรายการ ขอแร่ต่าง
หากอีกเล่มหนึ่ง

หมวดการส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์

มาตรา ๑๖ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใดประสงค์จะขอให้เจ้าพนักงาน
รับจดทะเบียนเป็นผู้ส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ ให้
ทำเรื่องราวตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ยื่นต่อเจ้าพนักงานราช
โลหกิจประจำท้องที่ เมื่อปรากฏว่าผู้บอกขื่นทะเบียนนั้นเป็น
ผู้ขุดหาแร่ มีใบสุทธิแร่ ใบสุทธิแร่ชั่วคราว หรือหนังสือ
อนุญาตทำการพลาง และด่านภาษีที่ผู้นั้นประสงค์จะส่งแร่
ผ่านออกไปนั้นเป็นด่านภาษีที่ระบุไว้ในกฎเสนาบดี ให้เจ้า
พนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่รับ จดทะเบียนไว้ในสมุด
ทะเบียน และออกใบสำคัญคู่มือตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้

มาตรา ๑๗ การส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ จะ
ต้องอยู่ภายในบังคับดังต่อไปนี้ คือ

(ก) สำหรับผู้ขอแร่เป็นผู้ส่ง

(๑) ก่อนส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์
ผู้ส่งจะต้องแจ้งความให้เจ้าพนักงานราช

โลหกิจประจำห้องที่ทราบเป็นลายลักษณ์
อักษรล่วงหน้า ๕ วัน เพื่อตรวจสอบ
บัญชีซื้อขายและใบสำคัญจำหน่าย แร่
และ

(๒) จะต้องมิใช่ผ่านด่านภาษีตามแบบพิมพ์
ที่กำหนดให้กำกับ ไปกับแร่ที่จะส่งนั้น
ยื่นต่อ เจ้าพนักงานศุลกากร เพื่อตรวจ
สอบ ใบผ่านด่านภาษีของผู้ส่งซึ่ง
เป็นผู้ซื้อ จะต้องมัลลายมือชื่อของเจ้า
พนักงานราชโลหกิจประจำห้องที่รับรอง
และ

(๓) ผู้ส่งจะส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์
จะเพาะผ่านด่านภาษีซึ่งจะระบุไว้ในกฎ
เสนาบดีเท่านั้น

(ข) สำหรับผู้ขุดหาแร่เป็นผู้ส่ง

(๑) ก่อนที่จะส่งแร่ออกนอกพระราช อาณา
เขตต์ได้ ผู้ขุดหาแร่จะต้องมาบอกขึ้น
ทะเบียนเป็นผู้ส่งแร่ออกนอกพระราช
อาณาเขตต์ และได้รับใบสำคัญคู่มือ

จากเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำห้องที่
ไว้เป็นสำคัญตามมาตรา ๑๖ แห่งพระ
ราชบัญญัตินี้ และ

- (๒) ผู้ส่งจะต้องส่งแร่ผ่านฉะเพาะด้านภาชนะ
ไตด้านภาชนะหนึ่งซึ่งระบุไว้แล้วในกฎ
เสนาบดี และที่เจ้าพนักงานราชโลหกิจ
ประจำห้องที่รับรองอนุญาตให้ และ
- (๓) จะต้องมิใช่ผ่านด้านภาชนะตามแบบพิมพ์
ที่กำหนดให้กำกับไปกับแร่ที่ส่งไปนั้น
พร้อมด้วยใบสุทธิแร่ ใบสุทธิแร่
ชั่วคราว หรือหนังสืออนุญาตทำการ
พลาง และ ใบสำคัญคู่มือเป็นผู้ส่งแร่
ออกนอกพระราชอาณาเขตตั้งยื่นต่อเจ้า
พนักงานสุลกการเพื่อตรวจสอบ

ในกรณีที่ผู้ขุดหาแร่ยังมีได้รับใบสุทธิแร่หรือใบสุทธิแร่
ชั่วคราว และนำหนังสืออนุญาตทำการพลางตั้งบัญญัติไว้
ในมาตรา ๑๓ นั้น ให้เจ้าพนักงานสุลกการปฏิบัติการตั้ง
บัญญัติไว้ในมาตราต่อไปนี้เสมือนหนึ่งว่าผู้ขุดหาแร่มีใบ
สุทธิแร่ หรือใบสุทธิแร่ชั่วคราว เว้นไว้แต่ข้อจำกัดการตรวจ
โคเวตาของผู้ขุดหาแร่ นั้น

มาตรา ๑๘ เจ้าหน้าที่เจ้าพนักงานศุลกากรประจำด่านภาษีต่าง ๆ ซึ่งระบุไว้ในกฎเสนาบดี เมื่อได้รับใบผ่านด่านภาษีของผู้ส่งแล้ว จะต้องตรวจดูตามใบผ่านด่านภาษีว่า แร่ที่จะส่งผ่านด่านไปนั้น เป็นแร่ของผู้ส่งซึ่งเป็นผู้ซื้อหรือเป็นแร่ของผู้ส่งซึ่งเป็นผู้จัดหาแร่ โดยมีใบสำคัญคู่มือเป็นผู้ส่งแร่ ออกนอกพระราชอาณาเขตต์

(ก) ถ้าเป็นแร่ของผู้ส่งซึ่งเป็นผู้ซื้อ

(๑) ให้ตรวจดูตามใบผ่านด่านภาษีว่ามีลายมือชื่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่รับรองไว้หรือไม่

(๒) ให้ตรวจซึ่งแร่ที่จะส่งไปนั้นว่า มีจำนวนน้ำหนักร่วมกับจำนวน หรือไม่เกินกว่าจำนวนที่ปรากฏในใบผ่านด่านภาษี

(๓) เมื่อปรากฏว่ามีลายมือชื่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่รับรองในใบผ่านด่านภาษี และจำนวนแร่ถูกต้องไม่เกินจำนวนที่ปรากฏในใบผ่านด่านภาษีแล้ว ให้อนุญาตให้ส่งแร่ผ่านออกนอกพระราชอาณาเขตต์ได้ ถ้าปรากฏ

ว่าไม่มีลายมือชื่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจ
 ประจำห้องที่รับรองในใบผ่านด่านภาษี
 ห้ามมิให้ส่งแร่ นั้นผ่านไป แต่ถ้ามี
 ลายมือชื่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจรับรอง
 ไว้ในใบผ่านด่านภาษี แต่จำนวนแร่
 ที่ส่งไปมีน้ำหนักมากกว่าจำนวนแร่ที่
 ปรากฏในใบผ่านด่านภาษี ก็อนุญาต
 ให้ส่งแร่ผ่านไปได้นะเฉพาะเท่าจำนวนที่
 ปรากฏในใบผ่านด่านภาษีเท่านั้น

(๔) เมื่อได้อุญาตให้ส่งแร่ผ่าน ออกนอก
 พระราชอาณาจักรต่อไป ให้กรอกข้อ
 ความลงในใบผ่านด่านภาษี ในใบ
 คำนึงตอน ๓ และ ๔ มอบใบคำนึงตอน
 ๔ คืนให้กับผู้ส่งแร่หรือผู้แทน ฉีก
 ตอน ๒ เก็บรักษาไว้ ส่งตอน ๓ ไปยัง
 เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำห้องที่

(๕) ถ้าขัดข้องไม่อนุญาตให้ส่งแร่ผ่านออก
 นอก พระราชอาณาจักรด้วยเหตุ ประ
 การใดก็ดี ให้แจ้งให้เจ้าพนักงานราช

โลหกิจประจำห้องที่ซึ่งปรากฏในใบผ่าน
ด้านภษัณัทราบ

- (๗) ถ้าเป็นแร่ของผู้ส่งซึ่งเป็นผู้ขุดหาแร่
- (๑) ให้ตรวจดูใบผ่านด้านภษัณัทราบว่า แร่ที่จะ
ส่งไปนั้นมีจำนวนน้อยกว่า หรือเท่ากับ
จำนวนคงเหลือที่จะส่งได้ตามโควตา
 - (๒) ให้ตรวจขังแร่ที่จะส่งไปนั้นว่า มีจำนวน
เท่ากับจำนวน หรือไม่เกินจำนวนที่
ปรากฏในใบผ่านด้านภษัณัทราบ
 - (๓) ถ้าแร่ที่จะส่งไปมีจำนวนไม่เกินจำนวน
คงเหลือจะส่งได้ตามโควตา ให้ผ่าน
ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ไปได้ แต่
ถ้าจำนวนแร่ที่จะส่งไปมีน้ำหนักมากกว่า
จำนวนคงเหลือ จะส่งได้ตามโควตา
ก็อนุญาตให้ส่งแร่ผ่านไปได้ ฉะเพาะ
เท่าจำนวนคงเหลือจะส่งได้ตามโควตา
เท่านั้น
 - (๔) เมื่อได้อนุญาตให้ส่งแร่ผ่านออกนอก
พระราชอาณาเขตต์ไป ให้กรอกข้อ

ความลงในใบสุทธีแร่ ใบสุทธีแร่
 ชั่วคราวหรือหนังสืออนุญาตทำการพลาง
 และในใบผ่านด่านภาษีใบคู่ฉีก ตอน ๓
 และ ๔ และมอบใบคู่ฉีกตอน ๔ คืน
 ให้กับผู้ส่งแร่ หรือผู้แทนพร้อมด้วย
 ใบสุทธีแร่ ใบสุทธีแร่ชั่วคราวหรือ
 หนังสืออนุญาตทำการพลาง ฉีกตอน
 ๒ เก็บรักษาไว้ ส่งตอน ๓ ไปยัง
 เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่

(๕) ถ้าขัดข้องไม่อนุญาตให้ส่งแร่ผ่านออก
 นอกพระราชอาณาเขตต์ด้วย ประการ
 ใด ๆ ก็ดี ให้แจ้งให้เจ้าพนักงานราช
 โลหกิจประจำท้องที่ ซึ่งปรากฏในใบ
 ผ่านด่านภาษีนั้นทราบ

ในวันสุดท้ายของทุกเดือน ให้เจ้า
 พนักงานศุลกากรประจำด่านภาษีซึ่งระบุ
 ไว้ในกฎเสนาบดีรวบรวม ทាំងบเดือน
 จำนวน แร่ที่ ส่งผ่าน ออก นอกพระราช

อาณาเขตต์ ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้
ส่งไปยังเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำ
ท้องที่แห่งหนึ่ง ๆ ตามท้องที่ซึ่งปรากฏ
ในใบผ่านด่านภาษีนั้น ๆ

หมวดแร่ในครอบครองในวันใช้พระราชบัญญัติ

มาตรา ๑๕ จำนวนแร่ของผู้ใดนอกจากผู้ขุดหาแร่ใน
หน้าที่ผู้ขุดหาแร่ซึ่ง มีอยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้
เสนาบดีมีอำนาจจำกัดให้ ส่งออกนอกพระราชอาณาเขตต์ได้
ตามแต่จะเห็นสมควร

มาตรา ๒๐ ผู้ใดนอกจากผู้ขุดหาแร่ในหน้าที่ผู้ขุดหาแร่
ซึ่ง มีแร่ในครอบครองในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ทุกคน
เมื่อได้ยื่นบัญชี แสดงจำนวนน้ำหนักแร่ซึ่งอยู่ในครอบครอง
ของตนตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการทำ
เหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ แล้วให้เจ้า
พนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่ออกหนังสือสำคัญตามแบบ
พิมพ์ที่กำหนดให้ เพื่อเจ้าของแร่ยึดถือไว้เป็นหลักฐาน

มาตรา ๒๑ ห้ามมิให้ซื้อขายแร่ส่วนหนึ่งส่วนใดใน
ครอบครองดังกล่าวไว้ในหมวดนี้ เว้นแต่เจ้าของแร่จะขาย

แรงแม่ผู้ขอแรกผู้หนึ่ง ผู้ขอแรงแนนจะต้องกรอกรายการ
จำนวนแรงแนนลงในหนังสือสำคัญ และลงชื่อผู้ขอแรงแและ
ผู้ขายพร้อมด้วย วัน เดือน ปี ที่ขายไว้ให้ชัดเจน ถ้า
ผู้ขอขอแรงแคงเหลือทั้งหมด ให้ผู้ขอปฏิบัติการค้าดังกล่าวแล้ว
และให้ผู้ขอขุดหนังสือสำคัญไว้จากผู้ขาย

มาตรา ๒๒ นอกจากผู้ขุดหาแร่ในหน้าที่ผู้ขุดหาแร่
ผู้ใดมีแร่ในครอบครองดังกล่าวไว้ในหมวดนี้ และได้รับ
หนังสือสำคัญไว้เป็นหลักฐานแล้ว ผู้นั้นมีอำนาจขายแร่
เฉพาะที่อยู่ในครอบครองนั้นได้ เสมือนว่าผู้นั้นเป็นผู้ขอแรงแ
แต่จะขอขายแรงแนอกจากที่อยู่ในครอบครองของตนไม่ได้

มาตรา ๒๓ การส่งแร่ในครอบครองดังกล่าวไว้ในหมวด
นี้ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ ให้อนุโลมปฏิบัติตามบท
บัญญัติในหมวดว่าด้วยการส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์
ในพระราชบัญญัตินี้ และจะส่งได้เพียงจำนวนจำกัด ซึ่ง
เสนาบดีจะได้อนุญาตไว้ตามความในมาตรา ๑๕

ผู้ใดที่มีแร่ในครอบครองดังกล่าวนี้ เมื่อได้ส่งแร่ออก
นอกพระราชอาณาเขตต์ครบตามจำนวนที่ตนมีอำนาจส่งได้
แล้ว แร่ที่คงเหลืออยู่นั้น จะส่งออกนอกพระราชอาณาเขตต์

ไม่ได้อีก ทั้งนแม้จะเปลี่ยนมือไปยังผู้อื่นต่อไปอีกก็ดี ผู้นั้นก็ไม่มีอำนาจส่งออกนอกพระราชอาณาเขตต์เช่นเดียวกัน

มาตรา ๒๔ แร่ในครอบครองของผู้ขุดหาแร่ในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ในส่วนที่ขุดหามาได้นั้น ให้คิดคำนวณรวมไปในโควตาซึ่งจะได้อนุญาตให้ผู้ขุดหาแร่ผู้นั้น ขุดหาและขายได้ในระยะเวลาโควตา

มาตรา ๒๕ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใดมีแร่อยู่ในครอบครองของตนในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ทำบัญชีแสดงจำนวนน้ำหนักแร่ซึ่งอยู่ในครอบครองนั้น ยื่นต่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่ให้เสร็จสิ้นภายในกำหนด ๑๕ วัน นับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป

หมวดระเบียบปฏิบัติการและระวางโทษ

มาตรา ๒๖ เมื่อเป็นที่น่าสงสัยว่าในท่าใดมีผู้กระทำความผิดหรือพยายามกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมวิธีพิจารณาความอาชญา พุทธศักราช ๒๔๗๒ มีอำนาจเข้าตรวจค้นในสถานที่นั้น และมีอำนาจเข้าครอบครองขีตแร่และ
 11/10/2566
 บรรดาเอกสารหลักฐานต่าง ๆ อันเกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้น

มาตรา ๒๓ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใด เมื่อครบกำหนดระยะเวลา
 โควตาครั้งหนึ่ง ๆ มีแร่ไว้ในครอบครองของตนเองก็ดี หรือ
 ในครอบครองของผู้แทน หรือลูกจ้างก็ดี เป็นจำนวน
 เกินกว่าจำนวนถั่วของโควตาในเดือนหนึ่ง ๆ ในระยะเวลา
 โควตา (เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัย) ท่านว่าผู้นั้นกระทำความผิด ต้อง
 ระวังโทษปรับครั้งหนึ่งไม่เกินสองพันบาท และจะริบแร่
 ที่มีอยู่เกินจำนวนนั้นเสียด้วยก็ได้

จำนวนแร่ของผู้ขุดหาแร่มีอยู่เกินนั้น ถ้าไม่ถูกริบ ให้ยก
 มารวมเป็นส่วนของโควตาสำหรับระยะเวลาโควตาต่อเนื่อง
 กันนั้น

มาตรา ๒๔ ผู้ขอแร่ผู้ใดมีแร่ไว้ในครอบครองของตน
 เองก็ดี หรือในครอบครองของผู้แทน หรือลูกจ้างก็ดี เป็น
 จำนวนเกินกว่าจำนวนที่จะขอมาได้โดยชอบด้วยพระราช
 บัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นกระทำความผิด ต้องระวังโทษปรับไม่เกิน
 สองพันบาท แร่ที่มีอยู่เกินจำนวนนั้นจะริบเสียก็ได้ และ
 ใบอนุญาตขอแร่ซึ่งได้ออกให้ตามพระราชบัญญัติการทำเหมือง
 แร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ นั้น เสนาบดีมี
 อำนาจที่จะเพิกถอนเสียด้วยก็ได้

มาตรา ๒๕ ผู้ขุดหาแร่ ผู้ใดกระทำการขุดหาแร่โดยมิได้รับใบอนุญาต หรือ ใบสุทธิแร่ชั่วคราว หรือ หนังสืออนุญาตทำการพลางก็ดี หรือกระทำการขุดหาแร่โดยฝ่าฝืนเงื่อนไขใด ๆ อันระบุไว้ในใบอนุญาต ใบสุทธิแร่ชั่วคราว หรือ หนังสืออนุญาตทำการพลางก็ดี หรือทำการขุดหาแร่ภายหลังเมื่อใบอนุญาต ใบสุทธิแร่ชั่วคราว หรือ หนังสืออนุญาตทำการพลางได้ถูกเพิกถอนหรือหมดสิ้นอายุแล้วก็ดี ท่านว่าผู้นั้นกระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ขุดหาแร่หรือผู้ขอแร่ผู้ใดกระทำการจำหน่ายแร่ภายในพระราชอาณาเขตต์ หรือส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์โดยมิได้รับใบอนุญาต ใบสุทธิแร่ชั่วคราว หรือ หนังสืออนุญาตทำการพลาง หรือใบอนุญาตขุดแร่ก็ดี หรือกระทำการจำหน่ายแร่ภายในพระราชอาณาเขตต์ หรือส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ภายหลัง เมื่อเอกสารเหล่านี้ได้ถูกเพิกถอนหรือหมดสิ้นอายุแล้วก็ดี หรือกระทำการจำหน่ายแร่ภายในพระราชอาณาเขตต์ หรือส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ โดยฝ่าฝืนเงื่อนไขในเอกสารเหล่านี้ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นกระทำความผิด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

มาตรา ๓๐ ผู้จัดหาแร่ผู้ใดละเว้นไม่นำส่งใบสุทธิแร่
ชั่วคราวหรือหนังสืออนุญาตทำการพลางต่อเจ้าพนักงานราช
โลหกิจประจำท้องที่ตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๒ และมาตรา
๑๓ ในพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นกระทำความผิด ต้องระวาง
โทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๓๔ (๒) แห่งกฎหมาย
ลักษณะอาญา

ผู้ขอแร่ผู้ใดละเว้นไม่ปฏิบัติให้ครบถ้วนตามความใน
มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นกระทำความผิด
ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

มาตรา ๓๑ การขอหรือจำหน่ายแร่ซึ่งอยู่ในครอบครอง
ของผู้ใดในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้ใดมิได้ปฏิบัติให้ครบ
ถ้วนตามบทมาตราที่บัญญัติไว้ใน ‘‘หมวดแร่ในครอบครอง
ในวันใช้พระราชบัญญัติ’’ ท่านว่าผู้นั้นกระทำความผิดต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินพันบาท หรือ
ทั้งจำทั้งปรับ

การขอหรือจำหน่ายแร่ทั้งปวงนอกจากที่กล่าวไว้ในวรรค
ต้น ถ้าผู้ใดมิได้ปฏิบัติให้ครบถ้วนตามความในมาตรา ๑๔
แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นกระทำความผิดต้องระวางโทษ
เช่นเดียวกัน 0/2566

มาตรา ๓๒ การฟ้องขอให้ศาลลงโทษต่อผู้กระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการฝ่ายเดียว

หมวดเบ็ดเตล็ด

มาตรา ๓๓ กรรมการประเมินนี้ต้องมีสมาชิกไม่น้อยกว่า ๓ คน จึงจะเป็นองค์ประชุมพิจารณาได้ ถ้ามีความเห็นแตกต่างกัน ให้ถือเอาความเห็นส่วนมาก

มาตรา ๓๔ ถ้าผู้ขุดหาแร่คนหนึ่งหรือหลายคนมีความประสงค์จะรวมจำนวนแร่ขุดได้ ซึ่งกรรมการประเมินได้กำหนดให้สำหรับประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษ หลายแปลงไว้เป็นก้อนเดียว และทำการขุดหาแร่โดยมีใบอนุญาตแร่หรือใบอนุญาตแร่ชั่วคราวฉบับเดียวในเขตต์ประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษแปลงเดียวหรือหลายแปลงได้ แต่จะต้องได้รับอนุญาตจากกรมราชโลหกิจและภูมิวิทยา ก่อน และเมื่อได้รับอนุญาตให้ตั้งขึ้นแล้ว ภายหลังกรมราชโลหกิจและภูมิวิทยาประสงค์จะแยกจำนวนแร่ขุดได้เป็นรายเหมืองหนึ่ง ๆ ให้กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยาแจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบล่วงหน้า ๓ เดือน และใบอนุญาตแร่รวมจำนวนแร่ฉบับนั้นเป็นอันยกเลิก ให้ออกใบอนุญาตแร่เป็นรายเหมืองให้ไป

มาตรา ๓๕ ในกรณีที่ผู้ถือใบสุทธิแร้ตาย ถ้ามีผู้มาขอ อนุญาตรับโอนทำการขุดหาแร่ในเขตต์ประทานบัตร หรือ ใบอนุญาตพิเศษของผู้ถือใบสุทธิแร้ นั้น เมื่อได้ปฏิบัติครบถ้วนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ และได้รับโอนประทานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษของผู้ตายทำเหมืองแร่ต่อไปแล้ว ให้ผู้นั้น นำใบสุทธิแร้ของผู้ตายพร้อมด้วยประทานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษไปให้เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่ตรวจสัถกลง ใบสุทธิแร้ให้

มาตรา ๓๖ ผู้ขุดหาแร่ซึ่งเจ้าพนักงานได้รับจดทะเบียน เป็นผู้ส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ ผ่านด่านภาษีใดๆ ถ้ามีความประสงค์จะส่งแร่ผ่านด่านภาษีอื่น ที่ระบุไว้ในกฎ เสนาบดีต่างหากจากที่ได้รับอนุญาตไว้ ให้เจ้าพนักงานราช โลหกิจประจำท้องที่มีอำนาจที่จะอนุญาตให้จัดทำได้ภายใน จำนวนโควตาของผู้ส่ง

มาตรา ๓๗ เรื่องราวขอประทานบัตรที่ยื่นไว้ก่อนประกาศ กระทรวงเกษตรราชการ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓ และเรื่องราวขอประทานบัตรที่ยื่นไว้ตามในวงเงื่อนไขแห่ง

ประกาศนั้น แต่ยังมีได้รับประทานบัตรในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เมื่อเจ้าพนักงานได้ออกประทานบัตรให้แล้ว ห้ามมิให้ออกใบสุทธิแร่ ใบสุทธิแร่ชั่วคราว หรือหนังสืออนุญาตทำการปลงให้ เว้นแต่ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้ถือประทานบัตรมีเครื่องจักรสำหรับจะทำการเหมืองแร่ในที่ประทานบัตรแปลงนั้น อยู่พร้อมแล้วในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ หรือ

(๒) ฉะเพาะในกรณีที่ผู้ถือประทานบัตรพิสูจน์ได้ว่า ได้ส่งเครื่องจักรทำการขุดหาแร่สำหรับทำการเหมืองแร่ในที่ประทานบัตรแปลงนั้นไว้ก่อนวันประกาศพระราชบัญญัตินี้ หรือ

(๓) ในกรณีที่ผู้ถือประทานบัตรจะเปิดการทำเหมืองแร่โดยไม่ใช่เครื่องจักร แต่พิสูจน์ได้ว่าเป็นความจำเป็นในการที่ต้องทำการเหมืองแร่เพื่อเล็งชีวิต

ในกรณีทั้งสามประการนี้ เป็นหน้าที่ของผู้ถือประทานบัตรจะต้องพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจของกรรมการประเมิน และจะต้องแจ้งข้อพิสูจน์มาให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรภายในกำหนด ๑ เดือน นับแต่วันรับประทานบัตรเป็นต้นไป ในการนี้จะต้องแจ้งมาให้ทราบด้วยว่าจะพร้อมที่จะเปิดทำการเมื่อใด

ผู้ยื่นเรื่องราวตั้งกล่าวไว้ในวรรคต้นแห่งมาตรานี้ ถ้า
 ประสงค์จะขอลอนเรื่องราวขอประทานบัตรที่ค้างพิจารณาอยู่
 นั้นเสียก็เดี๋ยวกก็ได้ แต่ให้ยื่นขอลอนเรื่องราวนั้นเสียภายใน
 สามเดือนนับแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ และให้เจ้า
 พนักงานคืนเงินค่าธรรมเนียมที่เก็บจากการใช้จ่ายให้ทั้งสิ้น
 เมื่อพ้นกำหนดสามเดือนแล้วไม่ขอลอนเรื่องราวตั้งกล่าว
 นี้ถือว่าผู้ยื่นเรื่องราวนั้นพอใจจะรับประทานบัตรต่อไป และ
 ไม่ต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมให้เลย

ผู้ยื่นเรื่องราวที่จะขอลอนไปตามวรรคก่อนนี้ ถ้ามีประสงค์
 จะสงวนสิทธิไว้สำหรับการยื่นขอประทานบัตรใหม่ในเมื่อเลิก
 ใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว ก็ให้ถอนได้ โดยไม่ต้องคืนเงิน
 ค่าธรรมเนียม แต่ในการยื่นขอใหม่ นั้นจะต้องยื่นขอภายใน
 กำหนดหนึ่งเดือน นับแต่วันยกเลิกใช้พระราชบัญญัตินี้
 เป็นต้นไป ในกรณีเช่นนั้นผู้ยื่นเรื่องราวจะมีสิทธิที่จะขอ
 ประทานบัตรใหม่ดีกว่าผู้อื่น

มาตรา ๓๘ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใดซึ่งได้รับใบอนุญาตแร่ทำการขุด
 หาแร่อยู่แล้วในที่ประทานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษแปลงใด
 เมื่อทำการขุดหาแร่หมดที่ในประทานบัตรหรือใบอนุญาต
 พิเศษนั้นแล้ว ถ้าประสงค์จะขอรับใบอนุญาตแร่ทำการขุดหาแร่

ในที่ประทานบัตรอันซึ่งตนได้รับอนุญาตไว้แล้วต่อไป ให้ยื่น
ขอใบสุทธิแร่ใหม่ได้ แต่โควตานั้นให้ถือตามเกณฑ์เดิม

มาตรา ๓๕ ให้เสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการเป็นเจ้า
หน้าที่รักษาการให้ดำเนินไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้มีอำนาจ
ตั้งกรรมการประเมินและเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ดำเนินการและ
ออกกฎเสนาบดีกำหนดค่าธรรมเนียม และวางทางการเพื่อ
ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

กฎนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้
บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๒๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๑ สิงหาคม หน้า ๑๕๓)

กฎหมายคุ้มครองเกษตรราชการ
ออกตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติ
จำกัดแร่ดิบบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติ
จำกัดแร่ดิบบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔ เสนาบดีกระทรวงเกษตร
ราชการ ออกกฎหมายไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ การประเมินกำหนดจำนวนแร่ขุดได้ของเหมืองแร่
เหมืองหนึ่ง ๆ ให้กรรมการประเมินพิจารณาตามหลักเกณฑ์ตั้ง
ต่อไปนี้ คือ

(ก) ละเพาะเหมืองแร่ดิบบุกที่ได้เปิดการขุดหาแร่ในปี
ค.ศ. ๑๙๒๕ หรือปี ค.ศ. ๑๙๓๐ และยังคงเปิดการขุดหาหรือ
พร้อมที่จะเปิดการขุดหาในปี ค.ศ. ๑๙๓๑ ให้ประเมินตามหลัก
วิธีการทำเหมือง ที่เหมือง และรายงานการทำเหมืองแร่ใน
ค.ศ. ๑๙๒๕ และ ค.ศ. ๑๙๓๐ หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของปี
ทั้งสองนี้

(ข) ละเพาะเหมืองแร่ดิบบุกที่ได้เปิดการขุดหาแร่ในปี
ค.ศ. ๑๙๓๐ หรือปี ค.ศ. ๑๙๓๑ และยังคงเปิดการขุดหาแร่หรือ
พร้อมที่จะเปิดการขุดหาแร่ในปี ค.ศ. ๑๙๓๑ ให้ประเมินตาม
หลักวิธีการทำเหมือง ที่เหมือง และรายงานการทำเหมืองแร่

ใน ค.ศ. ๑๕๓๐ และ ค.ศ. ๑๕๓๑ หรือส่วนใดส่วนหนึ่ง
ของทั้งสองปีนี้

(ค) เมืองแรกที่เริ่มเปิดการขุดหาแร่ในปี ค.ศ. ๑๕๓๑
และยังเปิดการขุดหาแร่หรือพร้อมที่จะเปิดการขุดหาแร่ใน
วันใช้พระราชบัญญัติที่กล่าวนามมาข้างต้น ให้ประเมินตาม
หลักวิธีการทำเหมือง ที่เหมือง และรายงานการทำเหมืองแร่
ในปี ค.ศ. ๑๕๓๑

(ง) ถ้าจะถือหลักรายงานการทำเหมืองแร่ในปี ค.ศ.
๑๕๒๕ หรือ ค.ศ. ๑๕๓๐ หรือ ค.ศ. ๑๕๓๑ ซึ่งปีใดมิได้ทำ
การครบตลอดปี ให้คิดถัวเป็นปีแล้วแต่กรรมการประเมิน
จะเห็นสมควร แต่จะต้องพิจารณาถึงวิธีการกระทำเหมืองแร่
ของเหมืองหนึ่ง ๆ เป็นราย ๆ ไปด้วย

(จ) เมืองแรกที่มีได้เปิดการขุดหาแร่ก่อนวันใช้พระราช
บัญญัติที่กล่าวนามมาข้างต้น ถ้าผู้ขุดหาแร่พิสูจน์ให้เป็นที่
พอใจแก่กรรมการประเมินว่า ได้เตรียมการไว้พร้อมแล้ว
ก่อนวันนั้น และได้ยื่นพิสูจน์การนี้ภายใน ๑๕ วัน นับ
แต่วันใช้พระราชบัญญัติ ให้กรรมการประเมินประเมินจำนวน
แร่ขุดได้ให้ แต่ใบสูทธิแร่ นั้นจะออกให้ต่อเมื่อผู้ขุดหาแร่
ได้แจ้งล่วงหน้า ๑๕ วันก่อนที่จะลงมือเปิดทำการขุดหาแร่

จริงเท่านั้น การประเมินในเรื่องชนิดนี้ จะต้องพิจารณาถึงลักษณะพื้นที่ดิน เครื่องจักรและวิธีทำการ

ข้อ ๒ การทำเหมืองแร่ในประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษรายใด ถ้าจะเริ่มทำการภายหลังวันต้นของระยะเวลาโควตา ให้กำหนดโควตาให้เฉพาะเวลาคงเหลือเท่านั้น

ข้อ ๓ ค่าธรรมเนียมอุทธรณ์การประเมินของกรมการประเมินที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ ให้มีกำหนด ๑๐๐ บาท

ข้อ ๔ (ก) เรื่องราวขอใบสุทธิแร่ในมาตรา ๑๐ คือแบบหมายเลข ๑ ท้ายกฎ

(ข) ใบสุทธิแร่ในมาตรา ๑๐ คือแบบหมายเลข ๒ ท้ายกฎ

(ค) เรื่องราวขอใบสุทธิแร่ชั่วคราวในมาตรา ๑๒ คือ แบบหมายเลข ๓ ท้ายกฎ

(ง) หนังสืออนุญาตทำการพลาถในมาตรา ๑๓ คือแบบหมายเลข ๔ ท้ายกฎ

(จ) ใบผ่านด่านภาษีในมาตรา ๑๗ คือแบบหมายเลข ๕ ท้ายกฎ

(ฉ) เรื่องราวขอจดทะเบียนเป็นผู้ส่งแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ในมาตรา ๑๖ คือแบบหมายเลข ๖ ท้ายกฎ

(ข) ใบสำคัญคู่มือให้เป็นผู้ส่งแระออกนอกพระราชอาณาเขตต์ในมาตรา ๑๖ คือแบบหมายเลข ๗ ท้ายกฎนี้

(ค) บัญชีงบเดือนแระส่งออกนอกพระราชอาณาเขตต์สำหรับเจ้าพนักงานศุลกากร ทำส่งเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่ในมาตรา ๑๘ คือแบบหมายเลข ๘ ท้ายกฎนี้

(ง) หนังสือสำคัญในมาตรา ๒๐ คือแบบหมายเลข ๙ ท้ายกฎนี้

ข้อ ๕ ด้านภาษซึ่งผู้หนึ่งผู้ใดจะส่งแระออกนอกพระราชอาณาเขตต์ได้ คือ

๑. ด้านภาษภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต
๒. ด้านภาษระนอง จังหวัดระนอง
๓. ด้านภาษกันตัง จังหวัดตรัง
๔. ด้านภาษตะกั่วป่า จังหวัดตะกั่วป่า
๕. ด้านภาษพังงา จังหวัดพังงา
๖. ด้านภาษสงขลา ด้านภาษิปาดังเบซาร์ จังหวัดสงขลา
๗. ด้านภาษฉะเชิงเทรา จังหวัดนครศรีธรรมราช
๘. ด้านภาษเบตง จังหวัดยะลา

กฎให้ไว้ณวันที่ ๒๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เจ้าพระยาพิชัยญาติ

(๒๐๘ ก.)

หมายเลข ๑

เรื่องราชขอ ใบสุทธิแ

ตามความในพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบกุล พุทธศักราช ๒๔๗๕

หมายเลขประธานบัตร.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

เนื้อที่ดิน.....ไร่.....งาน.....ตารางวา

จังหวัด.....

วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๔.....

ข้าพเจ้า.....ชาติ.....บังคับ.....

อายุ.....ปี ดำหนิ.....ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....ขอทำเรื่องรายช่น

ต่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำจังหวัด.....ตั้งมีข้อความต่อไปนี้

๑. ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์จะขอรับใบสุทธิแสำหรับเหมืองแร่ของข้าพเจ้า ตามประธานบัตรดังกล่าวข้างต้นเห็น เป็นจำนวนปีหนึ่งไม่เกิน.....หาบ โดยประมาณ เกณฑ์ตั้งต่อไปนี้.....

.....

๒. ข้าพเจ้าจะเปิดการทำเหมืองโดยวิธี.....

และใช้คนงาน.....คน และใช้เครื่องจักรชนิด.....

จำนวน.....เครื่อง มีกำลังรวมทั้งสิ้น.....แรงม้า

ลงลายมือชื่อ.....ผู้ยื่นเรื่องราช

ใบอนุญาตที่.....

ใบอนุญาตที่.....

สำหรับประธานบัตรที่.....

สำหรับประธานบัตรหมายเลขที่.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ใบสุทธิแล้ว

ตามความในพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔

ใบอนุญาตฉบับนี้ของเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำจังหวัด.....

อนุญาตให้.....ชาติ.....บังคับ.....

อายุ.....ปี ตำบล.....ตั้งบ้านเรือนอยู่ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....ให้ขุดหาแร่ดีบุกจากที่

ประธานบัตรตัวได้กล่าวข้างต้น และอนุญาตให้ขายและส่งออกนอกพระราชอาณาเขตต์ภายใน

กำหนด.....เดือน นับแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๔.....

ถึงวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๔.....เป็นจำนวน.....หาบ

ผู้ซื้อแร่จากผู้ถือใบอนุญาตฉบับนี้ ต้องลงลายมือชื่อกำกับในบัญชีท้ายใบอนุญาตนี้

ทุกคราวที่ซื้อ

อนุญาตแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๔.....

ลงลายมือชื่อ.....

ราชโลหกิจประจำท้องที่

วัน เดือน ปีที่ขายแร่ หรือส่งแร่ออกนอก พระราชอาณาเขตต์	น้ำหนักแร่ที่ขายหรือส่งออก นอกพระราชอาณาเขตต์		คงเหลือ		ลงลายมือชื่อ ของผู้ซื้อแร่หรือ เจ้าพนักงานศุลกากร
	หาบ	ชั่ง	หาบ	ชั่ง	

อนุญาตให้ขุดหาแร่ที่

ตำบล.....

อำเภอ.....

จังหวัด.....

ชื่อผู้รับอนุญาต.....

กำหนด.....เดือน

ตั้งแต่.....

ถึง.....

จำนวนแร่ที่อนุญาตให้ขุด..... หาบ

อนุญาตแต่วันที่.....

ลงลายมือชื่อผู้อนุญาต.....

ลงลายมือชื่อผู้รับอนุญาต.....

เรื่องราขอใบสทธิแเร่ “ชัวคราว”

ตามความในพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔

หมายเลขประธานบัตร.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

จังหวัด.....

วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๔.....

ข้าพเจ้า.....ชาติ.....

บั้งคับ.....อายุ.....ปี ดำหนิ.....ตั้งบ้านเรือน

อยู่ที่ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ขอทำเรื่องราขอรับใบสทธิแเร่ “ชัวคราว” ตามจำนวนที่กรรมการประเมินกำหนด

ดั่งมีข้อความต่อไปนี้

(๑) ดัวยตามที่กรรมการประเมินได้ประเมินจำนวนแร่ดิบุกได้ในที่ประธานบัตรตั้งกล่าวข้างต้น เป็นจำนวน.....หาบนั้น ข้าพเจ้ายังไม่พอใจ และข้าพเจ้าได้ทำเรื่องราออกขอรดการประเมินนี้ต่อเสนาบดีตามความในพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔ แล้ว

(๒) เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอรับใบสทธิแเร่ “ชัวคราว” ตามจำนวนที่กรรมการประเมินกำหนดมานั้นไปพลางก่อนจนกว่าเสนาบดีจะได้วินิจฉัยเต็ดขาด ข้าพเจ้ายอมปฏิบัติตามพระราชบัญญัติกฎเสนาบดีและระเบียบการอันเกี่ยวกับการชุดหาแร่ การขายแร่ และการจำหน่ายแร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ทุกประการ

หนังสืออนุญาตทำการพลาง

หมายเลขที่.....

สำหรับประธานบัตรที่.....

.....

.....

อนุญาตให้ขุดหาแร่ไปพลางณ

ตำบล.....

อำเภอ.....

จังหวัด.....

ชื่อผู้รับอนุญาต.....

อนุญาตแต่วันที่.....

ลงลายมือชื่อผู้อนุญาต.....

ลงลายมือชื่อผู้รับอนุญาต.....

หมายเลขที่.....

สำหรับประธานบัตรหมายเลขที่.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

หนังสือฉบับนี้แสดงว่า.....

ได้เปิดการทำเหมืองแร่อยู่ในที่ประธานบัตรดังกล่าวข้างต้น และเพราะเหตุว่ากรมการประเมิน
ยังมีได้แจ้งจำนวนแร่ขุดได้ในที่ดังกล่าวข้างต้นนั้น จึงได้ออกหนังสือฉบับนี้

ให้.....เพื่อทำการขุดแร่ ขายแร่ และจำหน่ายแร่

ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ไปพลางก่อน ตามความในพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดีบุก พุทธ

ศักราช ๒๔๗๔

ผู้ถือหนังสือฉบับนี้ จะต้องจัดให้ผู้ซื้อแร่ของตนเขียนรายการและลงลายมือชื่อ
กำกับในเวลาขายหรือยื่นต่อเจ้าพนักงานสุลกากรลงรายการและลงลายมือชื่อกำกับเมื่อเวลาส่ง
แร่ออกนอกพระราชอาณาเขตต์ในบัญชีข้างท้ายหนังสือฉบับนี้ทุกคราว

อนุญาตแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๔.....

ลงลายมือชื่อ.....

ราชโลหกิจประจำท้องที่

วัน เดือน ปีที่ขายแร่ หรือส่งแร่ออกนอก พระราชอาณาเขตต์	นำหนักแร่ที่ขายหรือส่งออก นอกพระราชอาณาเขตต์		ลงลายมือชื่อ ของผู้ซื้อแร่หรือ เจ้าพนักงานสุลกากร	หมายเหตุ
	หาบ	ชั่ง		

(๒๐๘ น.)

ใบผ่านด่านภาษี หมายเลข ๕
 สำหรับผู้ส่งเก็บไว้ ตอน ๑

จังหวัด.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อด่านภาษีที่ส่งแร่.....

จำนวน.....หาบ.....ซึ่ง

โดย.....

ไปยัง.....

เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ขอได้โปรดอนุญาตด้วย

ลงลายมือชื่อ.....ผู้ส่ง

ใบผ่านด่านภาษี หมายเลข ๕
 สำหรับด่านศุลกากรเก็บไว้ ตอน ๒

จังหวัด.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แจ้งความมายัง เจ้าพนักงานศุลกากร.....

ข้าพเจ้าผู้ถือใบอนุญาต.....

หมายเลขที่.....มีความประสงค์จะส่งแร่ดิบุก.....กระสอบ

น้ำหนัก.....หาบ.....ซึ่ง ที่ได้ส่งมาพร้อมกับใบผ่านด่านฉบับนี้

ออกนอกพระราชอาณาเขตต์โดย.....ซึ่งกำหนดจะไปยัง

.....ในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ขอได้โปรดอนุญาตด้วย

ลงลายมือชื่อ.....ผู้ส่ง

ใบผ่านด่านภาษี หมายเลข ๕
 สำหรับด่านศุลกากรส่งไป ตอน ๓

ให้ราชโลหกิจประจำห้องที่.....

จังหวัด.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ได้อนุญาตให้.....

ผู้ถือใบอนุญาต.....

หมายเลขที่.....

ส่งแร่ดิบุก.....หาบ.....ซึ่ง

โดย.....

ไปยัง.....

เมื่อวันที่.....แล้ว

ลงลายมือชื่อ.....

เจ้าพนักงานศุลกากร

ใบผ่านด่านภาษี หมายเลข ๕
 สำหรับด่านศุลกากร ตอน ๔

คืนไปยังผู้ส่ง.....

จังหวัด.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ได้อนุญาตให้ส่งแร่ดิบุก.....หาบ.....ซึ่ง

ออกนอกพระราชอาณาเขตต์

โดย.....

ไปยัง.....

เมื่อวันที่.....แล้ว

ลงลายมือชื่อ.....

เจ้าพนักงานศุลกากร

(๒๐๘ ข.)

หมายเลข ๖

เรื่องราชขอจดทะเบียนเป็นผู้ส่งแร่ ออกนอกพระราชอาณาเขตต์

จังหวัด.....

วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๔.....

ข้าพเจ้า.....ชาติ..... บังคับ.....

อายุ.....ปี ตำแหน่ง.....ตั้งบ้านเรือนอยู่ตำบล.....

.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ขอทำเรื่องรายนเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำจังหวัด.....

ดั่งมีข้อความต่อไปนี้

- ๑. ด้วยข้าพเจ้าได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ขุดหาแร่ตามใบสุทธิแร่หมายเลขที่.....
- ๒. บัดนี้ข้าพเจ้ามีความประสงค์จะขอจดทะเบียนเป็นผู้ส่งแร่ดิบออกนอกพระราชอาณาเขตต์ตามพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบก พุทธศักราช ๒๔๗๔
- ๓. ข้าพเจ้ายอมปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ กฎเสนาบดี และระเบียบการอันเกี่ยวกับการส่งแร่ดิบออกนอกพระราชอาณาเขตต์ทุกประการ

ลงลายมือชื่อ.....ผู้ยื่นเรื่องราว

(๒๐๘ ซ.)

หมายเลข ๗

หมายเลข ๗

เลขที่.....

ใบสำคัญคู่มือให้เป็นผู้ส่งแร่ดีบุกออกนอกพระราชอาณาเขตต์
ตามความในพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔

เลขที่.....

ชื่อผู้รับอนุญาต.....

ให้ส่งแร่ออกจากจังหวัด

ทางด้านสุลกากร.....

มีกำหนด.....เดือน

นับแต่วันที่.....

ถึงวันที่.....

ใบสำคัญคู่มือฉบับนี้ของเจ้าพนักงานราชโลหกิจจังหวัด.....
อนุญาตให้.....ชาติ.....บังคับ.....
อายุ.....ปี คำหนี.....ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ตำบล.....
.....อำเภอ.....จังหวัด.....
ซึ่งเป็นผู้ถือใบสุทธิแร่หมายเลขที่.....ทำการขุดหาแร่ในที่
.....ให้ส่งแร่ดีบุกออกจากจังหวัด

เพื่อส่งออกนอกพระราชอาณาเขตต์ทางด้านสุลกากร.....
ตามความในพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔ มีกำหนด.....เดือน
นับแต่วันที่.....เดือน..... พ. ศ. ๒๔.....

หนังสือสำคัญ (แคว้นสต็อก)

หนังสือสำคัญ (แคว้นสต็อก)

เลขที่.....

เลขที่.....

ชื่อผู้ถือหนังสือสำคัญ

หนังสือสำคัญฉบับนี้แสดงว่านาย.....

ชาติ..... บังคับ..... อายุ..... ปี ดำเนิน.....

ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่หมู่บ้าน..... ตำบล.....

อำเภอ..... จังหวัด.....

ได้มีแร่ดีบุกค้างสต็อกอยู่เมื่อวันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นจำนวน..... หาบ..... ชั่ง

ชาติ..... บังคับ.....

แร่ดีบุกจำนวนนี้จะส่งออกไปจำหน่ายนอกพระราชอาณาเขตต์ในระหว่างวันที่ ๑ กันยายน

พ.ศ. ๒๔๗๔ ถึงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๔ ได้ไม่เกิน..... เปอร์เซนต์ของจำนวน

อยู่ที่ตำบล.....

รายนี้ในขณะที่ออกหนังสือสำคัญฉบับนี้

ผู้ถือหนังสือสำคัญฉบับนี้จะจำหน่ายแร่ให้ผู้ใดก็ได้ หรือส่งออกไปนอกพระราชอาณา

อำเภอ..... จังหวัด.....

เขตต์ก็ได้ ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ และ

พระราชบัญญัติจำกัดแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔ ทุกประการ

จำนวนน้ำหนักแร่..... หาบ..... ชั่ง

อนุญาตแต่วันที่..... เดือน..... พ.ศ. ๒๔.....

อนุญาตแต่วันที่.....

ลงลายมือชื่อ.....

ราชโลหกิจประจำท้องที่

ลงลายมือชื่อผู้อนุญาต.....

ลงลายมือชื่อผู้รับอนุญาต.....

วัน เดือน ปี ที่ขายหรือ ส่งแร่ออก นอกพระ ราชอาณา เขตต์	รายการขายในท้องที่				รายการส่งออกนอกพระราชอาณาเขตต์		
	ชื่อผู้ขอ	น้ำหนัก แร่ที่ขาย	หมายเลข ใบอนุญาต ของผู้ขอ	ลงลายมือ ชื่อผู้ขอ	ชื่อด่าน	น้ำหนักแร่ ที่ส่งออก	ลงลายมือชื่อ เจ้าพนักงาน ศุลกากร
	หาบ	ชั่ง			หาบ	ชั่ง	

พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า อาชีพการทำเหมืองแร่เวลานี้ได้ทวีขึ้นกว่าแต่ก่อน เป็นการสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในกฎหมายการทำเหมืองแร่บางข้อเพื่อควบคุมการซื้อขายแร่ไว้

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยยบทมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป และให้ใช้บังคับได้ในท้องที่ที่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ แล้ว

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป ให้ยกเลิกบรรดาบทบัญญัติในพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่

พุทธศักราช ๒๔๖๑ และกฎข้อบังคับใด ๆ ในเรื่องการทำ
เหมืองแร่อันขัดกับพระราชบัญญัตินี้เสีย

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า

“ขอ” หมายความว่าขอ แลกเปลี่ยน รับให้หรือ
ได้มาจากบุคคลอื่น

“เจ้าพนักงานผู้ตรวจ” หมายความว่าเจ้าพนักงาน
ผู้ซึ่งเสนาบดีได้ตั้งขึ้น เพื่อกำการตรวจตามความในพระราช
บัญญัตินี้

“แบบพิมพ์ที่กำหนดให้” หมายความว่าแบบพิมพ์
ที่กำหนดให้โดยกฎเสนาบดี

มาตรา ๕ ผู้ใดจะกระทำการตั้งระบุไว้ในมาตรา ๓ ต้อง
ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานก่อน คือ

(๑) ขอแร่ชนิดใด ๆ

(๒) ตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่

การตั้งสถานที่ในที่ใด ๆ เพื่อเก็บรักษาแร่ซึ่งขุดหา
ได้ภายในเขตต์ประทานบัตร หรือในเขตต์ใบอนุญาตพิเศษ
ของตนเองโดยเฉาะ ไม่อยู่ในข้อจำกัดนี้

ผู้ใดได้รับอนุญาตให้ขอแร่ ผู้ซึ่งตั้งสถานที่เก็บ
รักษาแร่ในบริเวณที่ทำการขอแร่ได้ด้วย แต่ถ้าผู้รับอนุญาต
ให้ขอแร่ประสงค์จะตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ต่างหากจากบริเวณ

ที่ทำการขอแร่ ผู้รับอนุญาตให้ขอแร่จะต้องขออนุญาตตั้ง
สถานที่เก็บรักษาแร่อีกส่วนหนึ่ง

ผู้ใดซึ่งมิได้รับอนุญาตให้ขอแร่จะขออนุญาตตั้งสถานที่
เก็บรักษาแร่ตั้งบัญญัติไว้ในมาตราหาได้ไม่

มาตรา ๖ ผู้ใดได้ขอแร่และมีแร่เก็บไว้ในความรักษา
ของตนโดยมิได้เป็นผู้ถือประทานบัตร ใบอนุญาตพิเศษ
หรือใบอนุญาตร่อนหาแร่ ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้
ถ้าบัญชีแสดงจำนวนนี้หนักแร่ซึ่งอยู่ในความรักษาของตน
นั้นยื่นต่อเจ้าพนักงานให้เสร็จสิ้นภายในกำหนด ๑๕ วัน นับ
แต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป

มาตรา ๗ ผู้ใดประสงค์จะขออนุญาตทำการดังกล่าวแล้ว
ในมาตรา ๕ ให้ทำเรื่องราวตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ยื่นต่อ
เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่ และในขณะยื่นเรื่อง
รวมนั้นต้องนำเงินมาชำระเป็นค่าธรรมเนียม และเฉพาะ
ขออนุญาตขอแร่ต้องนำเงินมาวางเป็นประกันด้วย ตาม
จำนวนซึ่งจะได้กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี เมื่อผู้ขออนุญาต
ได้ปฏิบัติตามครบถ้วนตามที่กล่าวมาแล้ว ให้เจ้าพนักงานออกใบ
อนุญาตขอแร่หรือใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ให้ตาม
แบบพิมพ์ที่กำหนดให้ แล้วแต่กรณี

ใบอนุญาตทุกฉบับที่ออกให้ตามความในวรรคต้นแห่ง
 มาตรา ๕ มีกำหนดสิ้นอายุในวันที่ ๓๑ มีนาคมของปีที่ออก
 ให้ยื่น ใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ซึ่งได้ออกให้เนื่อง
 แต่คำขอของผู้รับอนุญาตข้อแรกจะนับใด เมื่อใบอนุญาต
 ฉบับนั้นได้ถูกเพิกถอนหรือหมดอายุด้วยประการใด ๆ ก็ดี
 ใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ที่ออกให้นั้นเป็นอันหมด
 อายุใช้ไม่ได้ต่อไป ใบอนุญาตเหล่านี้ให้ใช้ได้ ในสถานที่
 และสำหรับ การจะเพาะ ที่กล่าวไว้ในใบ อนุญาต นั้นเท่านั้น
 และจะโอนให้ผู้อื่นผู้ใดไม่ได้

ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตตาย ถูกศาลสั่งให้เป็นผู้ไร้ความ
 สามารถ หรือล้มละลาย และผู้รับมรดก ผู้จัดการมรดก
 ผู้อนุบาล เจ้าพนักงานรักษาทรัพย์ หรือผู้แทนผู้รับอนุญาต
 ยื่นเรื่องราวขอกระทำการแทนต่อไป เมื่อได้ทำใบอนุญาตมา
 แสดงพร้อมหลักฐานคำสั่งศาลตั้งให้ผู้นั้นขอทำการด่อน
 เป็นผู้รับมรดก ผู้จัดการมรดก ผู้อนุบาล เจ้าพนักงานรักษา
 ทรัพย์ หรือผู้แทนของผู้รับอนุญาตเดิม ต่อเจ้าพนักงาน
 ให้เจ้าพนักงานสลักหลังใบอนุญาต ให้ผู้นั้นกระทำการแทน
 ต่อไปได้จนครบกำหนดอายุใบอนุญาตนั้น

มาตรา ๘ ใบอนุญาตข้อ แรกซึ่งได้ออกให้ตามความใน
 พระราชบัญญัตินี้ต้องเก็บแขวนรักษาไว้ในที่เปิดเผยในสถาน

ที่ทำการขอแร่ พร้อมทั้งบัญชีรายนามผู้ถือใบอนุญาตช่วง
ซึ่งออกให้ตามความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ บัญชี
รายนามผู้ถือใบอนุญาตช่วงนี้จะต้องมีลายมือชื่อเจ้าพนักงาน
ราชโลหกิจประจำห้องที่รับรองเป็นหลักฐาน

เจ้าพนักงานผู้ตรวจมีอำนาจเข้าตรวจสถานที่ทำการนี้ได้
ในวันทำการงานตามปกติ ผู้รับอนุญาตจะต้องชี้แจงและ
แสดงว่าแร่ที่อยู่ในถิ่นนั้นมีจำนวนน่าหนักมากน้อยเท่าใด

มาตรา ๕ ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตขอแร่ทำการขอแร่ในที่
ใด ๆ นอกจากในบริเวณที่ทำการขอแร่ ซึ่งมีใบอนุญาต
ขอแร่แขวนไว้โดยเปิดเผย ผู้รับอนุญาตใดขอแร่จะกำ
การขอแร่ในที่อื่น ๆ ได้โดยขอรับใบอนุญาตช่วงออกให้ตาม
ความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ อันจะดำเนินการตามใบอนุญาตขอแร่นี้ ผู้
รับอนุญาตจะต้องเก็บรักษาและกรอกบัญชีตามแบบพิมพ์ที่
กำหนดให้ คือ

(ก) "บัญชีขอ" สำหรับจดรายการขอแร่ ให้บันทึก
ลงเมื่อมีการขอแร่ทุกครั้ง และ

(ข) "บัญชีจำหน่าย" สำหรับจดรายการขายหรือ
จำหน่ายแร่ ให้บันทึกลงเมื่อมีการขายหรือจำหน่ายแร่
ทุกครั้ง 11/10/2566

(ค) “บัญชีจำนวนแร่งเกลือ” สำหรับจตราขายการ
จำนวนน้ำหนักแร่งของ ผู้รับอนุญาต และของผู้อื่น ซึ่งมีอยู่ใน
สถานที่ทำการ และสำหรับจตราขายการจำนวนน้ำหนักแร่งที่
อยู่ที่อื่น ซึ่งผู้รับอนุญาตเป็นเจ้าของ ทั้งนี้ทั้งนี้ยก
ทุก ๆ วันก่อนเปิดทำการซื้อขายแร่ และถ้ำ

(ง) ในกรณีที่ผู้รับอนุญาต เป็นผู้ถือ ประทานบัตร
หรือใบอนุญาตพิเศษสำหรับการขุดหาแร่ด้วย ต้องมีบัญชีเพิ่ม
ขึ้นอีกฉบับหนึ่ง คือ “บัญชีแร่งขุดได้” บัญชีนี้สำหรับ
จตราขายการจำนวนน้ำหนักแร่งขุดหาได้ ในที่ดินภายในเขตต์
ประทานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษของผู้รับอนุญาต น้ำหนัก
แร่งที่กล่าวนี้ต้องเป็นน้ำหนักแร่งที่ได้ล้างสะอาดและแห้งแล้ว
ให้บันทึกจตราขายการตามบัญชีนี้ใน เมื่อนำแร่มาเก็บรักษาไว้ใน
สถานที่ทำการ

บัญชีเหล่านี้จะต้องบันทึกข้อความลงให้ไว้ด้วยความชัด
เจน เจ้าพนักงานผู้ตรวจมีอำนาจตรวจได้ ในวันทำการงาน
ตามปกติ

มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ผู้รับ อนุญาต ขอ แร่งขุด ถอน เงิน
ประกันซึ่งได้มอบไว้ตามความในมาตรา ๗ ใบอนุญาตที่ได้ ออก
ให้แล้วนั้น ให้เป็นอันยกเลิก

มาตรา ๑๒ เมื่อผู้รับอนุญาตขอเริ่มมีความประสงค์ขอ
ถอนเงินประกันซึ่งได้นำมาวางไว้ต่อเจ้าพนักงานตามความใน
มาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ถ้ามีคดีเกิดขึ้นเกี่ยวกับ
ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจด
จ่ายเงินประกันไว้จนกว่าคดีนั้นจะสิ้นสุดลง

มาตรา ๑๓ ถ้าผู้รับอนุญาตประสงค์จะขอรับใบอนุญาต
ช่วงเพื่อตนเองหรือผู้แทนนำไปจัดการขอแร่ ก็ให้ทำเรื่อง
ราวตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ยื่นต่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจ
ประจำท้องที่ ในขณะที่ยื่นเรื่องราวนั้นต้องนำเงินมาชำระเป็น
ค่าธรรมเนียมตามจำนวนซึ่งจะได้กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี

เมื่อผู้ขอรับใบอนุญาตช่วงได้ปฏิบัติครบถ้วนตามวรรค
ต้นแห่งมาตรานี้แล้ว ให้เจ้าพนักงานออกใบอนุญาตช่วงให้
ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ใบอนุญาตช่วงนี้ให้มีรูปถ่าย
ของผู้ถือใบอนุญาตช่วงผนึกติดไว้ด้วย รูปถ่ายของผู้ถือใบ
อนุญาตช่วงจะต้องนำมาให้ ๒ ฉบับ ผนึกไว้บนใบอนุญาต
ช่วงฉบับหนึ่ง อีกฉบับหนึ่งเก็บไว้ในที่ทำการรัฐบาล

ใบอนุญาตช่วงซึ่งได้ออกให้เนื่องแต่คำขอของผู้รับ
อนุญาตขอแร่ฉบับใด เมื่อใบอนุญาตขอฉบับนั้นได้ถูก
เพิกถอนหรือหมดอายุด้วยเหตุประการใด ๆ ก็ดี ใบอนุญาต
ช่วงที่ออกให้ผู้นั้นเป็นอันใช้ไม่ได้ต่อไป

ในขณะที่ทำการซื้อแร่ ผู้ถือใบอนุญาตช่วงจะต้อง
 แสดงใบอนุญาตช่วงนั้นต่อเจ้าพนักงานผู้ตรวจหรือผู้ขาย
 ให้ตรวจสอบได้ และใบอนุญาตช่วงนี้จะโอนให้ผู้อื่นผู้ใด
 ไม่ได้

มาตรา ๑๔ ถ้าเห็นว่าจะเป็นการกระทบถึงความปลอดภัย
 หรือผาสกแห่งสาธารณชน เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ออกใบ
 อนุญาตซื้อแร่ ใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ และใบ
 อนุญาตช่วง จะไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่สลักหลังใบอนุญาต
 หรือเพิกถอนใบอนุญาตตั้งกล่าวแล้วนี้ได้ แต่เมื่อไม่ออก
 ไม่สลักหลัง หรือเพิกถอนใบอนุญาตแล้ว ให้มีคำสั่ง
 เป็นลายลักษณ์อักษรแจ้งไปให้ผู้ถือใบอนุญาต หรือผู้ร้อง
 ขอรบ

ถ้าผู้ถือใบอนุญาต หรือผู้ร้องขอไม่พอใจในคำสั่งของ
 เจ้าพนักงานซึ่งได้สั่งไปตามความในวรรคต้นแห่งมาตรานี้
 ให้ผู้นั้นยื่นเรื่องราวอุทธรณ์ต่อเสนาบดีภายในกำหนด ๑๕ วัน
 นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งของเจ้าพนักงาน เรื่องราวอุทธรณ์ให้
 ยื่นตรงต่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำห้องที่ แต่คำสั่ง
 ของเจ้าพนักงานที่ได้สั่งไปแล้วนั้น ผู้ถือใบอนุญาต หรือ
 ผู้ร้องขอต้องปฏิบัติตามจนกว่าเสนาบดีจะได้มีคำสั่งเป็นอย่าง
 อื่น และให้เป็นอันยุติเด็ดขาดเพียงนั้น

มาตรา ๑๕ ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้แทน หรือผู้ถือ
ใบอนุญาตช่วง ทำการซื้อแร่ เว้นแต่

(ก) ผู้ขายได้แสดงใบสำคัญจำหน่ายแร่ ซึ่งต้อง
มีรายการว่าแร่ที่จะขายนั้น เป็นแร่ที่ขุดหาได้จากที่ดินภายใน
เขตต์ประทานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษหมายเลขที่เท่าใด
และมีลายมือชื่อของผู้ถือประทานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษ
นั้นในท้ายใบสำคัญจำหน่ายแร่ด้วย ลายมือชื่อในท้ายใบ
สำคัญที่กล่าวนั้นจะเป็นลายมือชื่อของผู้แทนผู้ถือประทานบัตร
หรือใบอนุญาตพิเศษนี้ก็เป็นอันใช้ได้ หรือ

(ข) ผู้ขายได้แสดงใบสำคัญจำหน่ายแร่ซึ่งต้องมี
รายการว่า แร่ที่จะขายนั้นเป็นแร่ของผู้รับอนุญาตซื้อแร่โดย
ใบอนุญาตเลขที่เท่าใด และต้องมีลายมือชื่อของผู้รับ
อนุญาตซื้อแร่ หรือผู้แทนในใบสำคัญจำหน่ายแร่ด้วย หรือ

(ค) ผู้ขายได้แสดงใบอนุญาตร่อนหาแร่ มีจำนวน
พอเชื่อได้ว่า แร่ที่ซื้อขายกันนั้นเป็นแร่ที่ผู้ขายร่อนหามาได้

ใบสำคัญจำหน่ายแร่ต่าง ๆ ที่กล่าวถึงในข้อ (ก) และ (ข)
แห่งมาตรานี้ ผู้ซื้อแร่เมื่อได้ซื้อแร่ไว้แล้วจะต้องเรียกเอา
ใบสำคัญไว้จากผู้ขายและเก็บรักษาไว้จนพ้นกำหนด ๑๒ เดือน

นับแต่วันได้ข้อเร้นั้น ใบสำคัญเหล่านี้เจ้าพนักงานผู้ตรวจ
มีอำนาจตรวจได้ในวันทำการงานตามปกติ

มาตรา ๑๖ ห้ามมิให้ผู้ขายขายแร่ให้แก่ผู้ใดนอกจากผู้
ที่จะชื้อนนั้นเป็นผู้รับอนุญาตชื้อแร่ หรือผู้ถือใบอนุญาตช่วง
โดยมีใบอนุญาตชื้อ หรือใบอนุญาตช่วงแสดงไว้

มาตรา ๑๗ แร่ที่ขุดนอกจากแร่ที่ร่อนหาได้โดยผู้ถือ
ใบอนุญาตร่อนหาแร่ ถ้าจะต้องการนำเคลื่อนที่ออกจาก
บริเวณเขตที่ขุดหาแร่ หรือนำออกจากสถานที่ทำการชื้อแร่
ในที่หนึ่ง ไปยังสถานที่ทำการชื้อแร่อีกที่หนึ่ง ต้องให้มี
หนังสือกำกับนำแร่เคลื่อนที่ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ติด
ไปกับแร่ในระวางทาง หนังสือกำกับนำแร่เคลื่อนที่นั้นจะต้อง
มีข้อความสำคัญดังกล่าวต่อไปนี้ คือ

(ก) ชื้อเจ้าของแร่

(ข) จำนวนน้ำหนักแร่

(ค) อาการได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในแร่ นั้น คือ ถ้า
ขุดหาได้ให้บอกเครื่องหมายเลขที่ประทานบัตร หรือใบ
อนุญาตพิเศษ ถ้าชื้อมาให้บอกเครื่องหมายเลขที่ใบอนุญาต
ชื้อแร่ หรือใบอนุญาตช่วงของผู้ชื้อ

มาตรา ๑๘ ผู้ใดนำแร่ออกจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดย
ฝ่าฝืนข้อความในมาตรา ๑๗ เจ้าพนักงานผู้ตรวจมีอำนาจเข้า

ครอบครองและยกแร่นั้นนำไปนั้นไว้ในสถานที่อันสมควรจนกว่าจะปรากฏว่าใครเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ถ้าไม่มีผู้ใดเข้ามารับว่าเป็นเจ้าของภายใน ๑๕ วันนับแต่เริ่มทำการยกแร่นั้น แร่นั้นตกเป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐบาล ถ้ามีบุคคลหลายคนต่างโต้เถียงอ้างว่ามีกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของแร่ ให้เจ้าพนักงานแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร ให้ผู้โต้เถียง กรรมสิทธิ์ฟ้องร้องว่ากล่าวกันตามกระบิลเมืองภายใน ๓๐ วัน ถ้าไม่ฟ้องร้องกันภายในกำหนดให้ถือว่าแร่นั้นไม่มีใครมีกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของ

มาตรา ๑๕ ผู้ใดเขียนข้อความเท็จ หรือให้ผู้อื่นเขียนข้อความเท็จในหนังสือสำคัญใด ๆ อันพระราชบัญญัตินี้บังคับให้ทำ เช่นในเรื่องราว รายงาน บันทึก สมุดบัญชี ฯลฯ กติ หรือจงใจละเว้นไม่เขียนข้อความที่พระราชบัญญัตินี้บังคับให้ทำให้ครบถ้วนก็ดี ท่านว่าผู้นั้นกระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๐ ผู้ใดซื้อหรือขายแร่หรือตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ หรือเอาแร่เคลื่อนที่ออกจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง โดยมิได้รับอนุญาตก็ดี หรือเมื่อใบอนุญาตนั้นถูกเพิกถอนแล้วก็ดี หรือมิได้มีใบสำคัญจำหน่ายแร่หรือหนังสือสำคัญกำกับนำแร่เคลื่อนที่ก็ดี อันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัตินี้

ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๑ ผู้ใดได้รับอนุญาตให้ขอแร่ ทำการขอแร่ นอกสถานที่ขอแร่ โดยฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือขอแร่จากผู้ขายขงมิได้ปฏิบัติตามการให้ถูกต้องต่อบทบัญญัติในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดขายแร่ให้แก่บุคคลที่มีใช้เป็นผู้ถือใบอนุญาตขอแร่ตั้งได้ระบุไว้ในมาตรา ๑๖ ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับที่กล่าวไว้ในวรรคต้นแห่งมาตรานี้

มาตรา ๒๒ ผู้ใดได้รับใบอนุญาตขอแร่หรือใบอนุญาตช่วงซึ่งโอนไม่ได้ตามพระราชบัญญัตินี้ ทำการฝ่าฝืนขงโอนใบอนุญาตขอแร่หรือใบอนุญาตช่วงให้แก่ผู้อื่น ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดใช้ใบอนุญาตขอแร่หรือใบอนุญาตช่วง ซึ่งได้รับโอนมาโดยไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัตินี้ ไปทำการขอแร่ ท่านว่ากระทำผิด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับที่กล่าวไว้ในวรรคต้นแห่งมาตรานี้

มาตรา ๒๓ ผู้ใดละเลยไม่ทำบัญชีแสดงจำนวนน้ำหนัก
 แร่ยื่นต่อเจ้าพนักงานตามความในมาตรา ๖ กัตติ หรือละเลย
 ไม่แขวนใบอนุญาตซื้อแร่ไว้ในที่เปิดเผยพร้อมทั้งบัญชีราย
 นามผู้ถือใบอนุญาตช่วงตามความในมาตรา ๘ กัตติ หรือ
 ละเลยไม่กรอกบัญชีให้ครบถ้วนบริบูรณ์ตามกำหนดตามความ
 ในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ กัตติ ท่านว่าผู้นั้นมีความ
 ผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๔ การฟ้องขอให้ศาลลงโทษต่อผู้กระทำผิดต่อ
 พระราชบัญญัตินี้ กัตติ หรือต่อพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่
 พุทธศักราช ๒๔๖๑ กัตติ ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการ
 ฝ่ายเดียว

มาตรา ๒๕ ให้เสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการเป็นเจ้า
 หน้าที่รักษาการให้ดำเนินไปตามพระราชบัญญัตินี้ ในเมื่ออำนาจ
 ต่บเจ้าพนักงานผู้ทำหน้าที่ดำเนินการ และออกกฎเสนาบดี
 กำหนดค่าธรรมเนียม และวางทางการเพื่อปฏิบัติตามพระ
 ราชบัญญัตินี้

กฎนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้
 บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๒๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
 เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

กฎเสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ
ออกตามความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติ
การทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติ
การทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เสนาบดี
กระทรวงเกษตราธิการออกกฎเสนาบดีไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือผู้รักษาราชการใน
ตำแหน่งนั้นเป็นเจ้าพนักงานออกใบอนุญาต^๕ขอแร่ ใบอนุญาต
ตั้งสถานที่สำหรับเก็บรักษาแร่ และใบอนุญาตข่วง ใบ
อนุญาตเหล่านี้อาจได้เฉพาะเขตจังหวัดนั้น

ข้อ ๒ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต มีกำหนดดังนี้

(๑) ใบอนุญาต^๕ขอแร่ ๑๐๐ บาท

(๒) ใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ ๒๐ บาท

(๓) ใบอนุญาตข่วง ๕ บาท

เฉพาะในปี พุทธศักราช ๒๔๗๔ ให้เก็บค่าธรรมเนียม
ต่าง ๆ ดังที่บัญญัติไว้ในข้อ ๒ นี้แต่เพียงครั้งเดียวทุกราย

ข้อ ๓ ผู้ขออนุญาต^๕ขอแร่ต้องวางเงินประกัน ๕๐๐ บาท

^๕11/10/2566
ข้อ ๔ (๑) เรืองราวขออนุญาต^๕ขอแร่ตามแบบพิมพ์ใน

มาตรา ๗ นั้น คือเรื่องราชอัญญาตขอแร่หมายเลข ๑ ทำัยกฎิน

(๒) เรื่องราชอัญญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ตามแบบพิมพ์ในมาตรา ๗ นั้น คือเรื่องราชอัญญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่หมายเลข ๒ ทำัยกฎิน

(๓) ใบอนุญาตให้ซื้อแร่ตามแบบพิมพ์ ซึ่งเจ้าพนักงานจะออกให้แก่ผู้ขออนุญาตซื้อแร่ตามความในมาตรา ๗ นั้น คือใบอนุญาตซื้อแร่หมายเลข ๓ ทำัยกฎิน

(๔) ใบอนุญาตให้ตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ตามแบบพิมพ์ซึ่งเจ้าพนักงานจะออกให้แก่ผู้ขออนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ ตามความในมาตรา ๗ นั้น คือใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่หมายเลข ๔ ทำัยกฎิน

(๕) บัญชีซื้อแร่ตามแบบพิมพ์ในมาตรา ๑๐ คือบัญชีซื้อแร่หมายเลข ๕ ทำัยกฎิน

(๖) บัญชีจำหน่ายแร่ตามแบบพิมพ์ในมาตรา ๑๐ คือ บัญชีจำหน่ายแร่หมายเลข ๖ ทำัยกฎิน

(๗) บัญชีจำนวนแร่คงเหลือ (สต็อก) ตามแบบพิมพ์ในมาตรา ๑๐ คือ บัญชีสต็อกหมายเลข ๗ ทำัยกฎิน

(๘) บัญชีแร่ขุดได้ตามแบบพิมพ์ในมาตรา ๑๐

คือ บัญชีแร่วัดได้หมายเลข ๘ ท้ายกฎนี้

(๘) เรื่องราวขอใบอนุญาตช่วงตามแบบพิมพ์ใน
มาตรา ๑๓ คือ เรื่องราวขอใบอนุญาตช่วงหมายเลข ๘ ท้ายกฎนี้

(๑๐) ใบอนุญาตช่วงตามแบบพิมพ์ในมาตรา ๑๓
คือใบอนุญาตช่วงหมายเลข ๑๐ ท้ายกฎนี้

(๑๑) หนังสือกำกับนำแร่เคลื่อนที่ตามแบบพิมพ์
ในมาตรา ๑๗ คือ หนังสือกำกับนำแร่เคลื่อนที่หมายเลข ๑๓
ท้ายกฎนี้

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

เจ้าพระยาพิชัยญาติ

เสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๑ สิงหาคม หน้า ๒๕๔)

(๒๒๔ ก.)

หมายเลข ๑

เรื่อง รวบรวมข้อมูล

ตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๖๔

วันที่ เดือน

พุทธศักราช ๒๕

ข้าพเจ้า

อายุ ปี ชาติ

บังคับ

ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่

หมู่ที่

ตำบล

อำเภอ

จังหวัด

ขอทำเรื่องรวบรวมข้อมูลพนักงานราชการโลหกิจประจำจังหวัด

ตั้งมีข้อความต่อไปนี้

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์จะขอรับใบอนุญาต

และตั้งสถานที่ทำการ

ณบ้านเลขที่

หมู่บ้าน

ตำบล

อำเภอ

จังหวัด

เป็นสถานที่สำหรับ

ชื่อและเก็บรักษาแร่โดยใช้นามหรือยี่ห้อ

ข้าพเจ้าขอมปฎิบัติตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๕๖๔ ทุกประการ ข้าพเจ้าได้ส่งเงินค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ๑๐๐ บาทกับ

เงินประกัน ๒๐๐ บาท มาพร้อมกับคำขอแล้ว

11/10/2566

ลงลายมือชื่อ

ผู้ยื่นเรื่อง

(๒๒๔ ข.)

หมายเลข ๒

เรื่อง ราวขออนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่

วันที่ เดือน พุทธศักราช ๒๕

ข้าพเจ้า อายุ ปี ชาติ

บึงคับ ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ หมู่บ้าน

ตำบล อำเภอ จังหวัด

เป็นผู้ได้รับอนุญาตข้อแรกตามใบอนุญาตหมายเลขที่

ลงวันที่ เดือน พุทธศักราช ๒๕ ขอทำเรื่องราว

ยื่นเข้าพนักงานราชโลหกิจประจำจังหวัด

ตั้งมีข้อความต่อไปนี้

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์จะขอรับใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษา ฉบับเลข

ที่ หมู่บ้าน ตำบล

อำเภอ จังหวัด โดยใช้นาม

หรือยี่ห้อ

ข้าพเจ้าขอรับปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธ

ศักราช ๒๕๓๔ ทุกประการ ข้าพเจ้าได้ส่งเงินค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ๒๐ บาทมาพร้อมกับคำขอ

นี้แล้ว

ลงลายมือชื่อ ผู้ยื่นเรื่องราว

(๒๒๔ ก.)

หมายเลข ๓

หมายเลข ๓

ใบอนุญาตซื้อแร่

ตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช ๒๕๗๔

ใบอนุญาตที่ _____

ใบอนุญาตฉบับนี้ แสดงว่านาย _____

อายุ _____ ปี ตำบล _____ อำเภอ _____ จังหวัด _____

มีภูมิลำเนา _____ ตำบล _____ อำเภอ _____ จังหวัด _____

ตำบล _____ อำเภอ _____ จังหวัด _____

ได้รับอนุญาตให้ซื้อแร่ และได้รับอนุญาตให้ใช้สถานที่บ้านเลขที่ _____

หมู่บ้าน _____ ตำบล _____ อำเภอ _____ จังหวัด _____

เป็นที่ทำการซื้อและเก็บรักษาแร่ได้ตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๕๗๔

อนุญาตแต่วันที่ _____ เดือน _____ พุทธศักราช ๒๕ _____

ลงลายมือชื่อ _____ ผู้อนุญาต

ลงลายมือชื่อผู้ถือใบอนุญาต

หมายเหตุ

ใบอนุญาตที่ _____

ชื่อผู้รับอนุญาต _____

ชาติ _____ บังคับ _____

อนุญาตให้ตั้งสถานที่ทำการซื้อแร่

ณบ้านเลขที่ _____

หมู่บ้าน _____

ตำบล _____

อำเภอ _____

อนุญาตแต่วันที่ _____

ลงลายมือชื่อผู้อนุญาต

ลงลายมือชื่อผู้รับอนุญาต

(๒๒๔ ฐ.)

หมายเลข ๔

หมายเลข ๔

ใบอนุญาตที่

ใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่

ชื่อผู้รับอนุญาต

ตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๓๔

ใบอนุญาตที่

ชาติ

บังคับ

อนุญาตให้ตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่

ใบอนุญาตฉบับนี้ แสดงว่านาย

ณบ้านเลขที่

อายุ

ปี

ชาติ

บังคับ

หมู่บ้าน

ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่

หมู่บ้าน

ตำบล

ตำบล

อำเภอ

จังหวัด

อำเภอ

ได้รับอนุญาตให้ตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ ณที่บ้านเลขที่

หมู่บ้าน

อนุญาตตั้งแต่วันที่

ตำบล

อำเภอ

จังหวัด

ตามความในพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๓๔

ลงลายมือชื่อผู้อนุญาต

อนุญาตตั้งแต่วันที่

เดือน

พุทธศักราช ๒๕

ลงลายมือชื่อ

ผู้อนุญาต

ลงลายมือชื่อผู้ถือใบอนุญาต

หมายเหตุ

ลงลายมือชื่อผู้รับอนุญาต

(๒๒๔ ง.)

บัญชีซื้อแร่

หมายเลข ๕

วันเดือนปีซื้อ		รายการแร่ที่ซื้อ					ชนิดแร่ที่ซื้อ	น้ำหนักแร่		คิดเป็นน้ำหนัก		ราคาที่ซื้อ คิดเป็น หาบละ	จำนวนเงิน	
		แร่ที่ซื้อนั้นมาจากไหน		หมายเลขประทานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษ หรือใบอนุญาตร่อนหาแร่ หรือใบอนุญาตซื้อแร่	ชื่อผู้ถือประทานบัตร หรือผู้ถือใบอนุญาตพิเศษ หรือใบอนุญาตร่อนหาแร่ หรือผู้รับใบอนุญาตซื้อแร่	ชื่อหรือยี่ห้อผู้ขายแร่ สำคัญจำหน่ายแร่		ปริมาณ	ชั่ง	หาบ	ชั่ง		บาท	สต.
เดือน	วัน	ตำบล	อำเภอ											

(๒๒๔ จ.)

บัญชีจำหน่ายแร่

หมายเลข ๖

วันเดือนปีที่ขาย		ชื่อผู้ขอ	สถานที่อยู่ของผู้ขอ	เลขที่ใบอนุญาต ขอแร่	ชนิดแร่ที่ขาย	น้ำหนักประมาณ		คิดเป็นน้ำหนัก แร่สะอาด		ราคาที่ยขาย คิดเป็นแร่ สะอาดหบละ	จำนวนเงินที่ขายได้	
เดือน	วัน					หาว	ซัง	หาว	ซัง		บาท	สตางค์

(๒๒๔ น.)

หมายเลข ๗

บัญชีสถิติ

ประจำเดือน

พ.ศ.

วันที่	๑ จำนวนแร่ในสถาน ที่ขอแร่ของผู้รับ อนุญาตขอแร่		๒ จำนวนแร่ใน สถานที่ขอแร่ ของเพื่อน		๓ จำนวนแร่ทั้งหมด ในสถานที่ ขอแร่		๔ จำนวนแร่ของ ผู้รับอนุญาตขอ แร่ที่ยู่ก่อน		แร่ในช่อง ๔ เก็บที่ไหน
	หาบ	ชั่ง	หาบ	ชั่ง	หาบ	ชั่ง	หาบ	ชั่ง	
๑									
๒									
๓									
๔									
๕									
๖									
๗									
๘									
๙									
๑๐									
๑๑									
๑๒									
๑๓									
๑๔									
๑๕									
๑๖									
๑๗									
๑๘									
๑๙									
๒๐									
๒๑									
๒๒									
๒๓									
๒๔									
๒๕									
๒๖									
๒๗									
๒๘									
๒๙									
๓๐									
๓๑									

(๒๒๕ ช.)

บัญชีแนบชุดได้
หมายเลขประธานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษ
ประจำเดือน พ.ศ.....

หมายเลข ๘

วันที่	นำหน้ากรั		รายการขายในท้องที่				รายการส่งออกนอกพระราชอาณาเขต		
	ชุดได้		ชื่อผู้ขอ	หมายเลขใบอนุญาตของผู้ขอ	นำหน้ากรัที่ขาย		ชื่อตำแหน่งที่ส่ง	นำหน้ากรัที่ส่งออก	
	หาบ	ซ่ง			หาบ	ซ่ง		หาบ	ซ่ง
๑									
๒									
๓									
๔									
๕									
๖									
๗									
๘									
๙									
๑๐									
๑๑									
๑๒									
๑๓									
๑๔									
๑๕									
๑๖									
๑๗									
๑๘									
๑๙									
๒๐									
๒๑									
๒๒									
๒๓									
๒๔									
๒๕									
๒๖									
๒๗									
๒๘									
๒๙									
๓๐									
๓๑									
๓๒									
๓๓									
๓๔									
๓๕									
๓๖									
๓๗									
๓๘									
๓๙									
๔๐									
๔๑									
๔๒									
๔๓									
๔๔									
๔๕									
๔๖									
๔๗									
๔๘									
๔๙									
๕๐									

1/10/2566

เรื่องราขอ ใบอนุญาตช่วง

ตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๓๔

วันที่ เดือน พุทธศักราช ๒๕

ข้าพเจ้า อายุ ปี

ชาติ บังคับ ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ หมู่บ้าน

ตำบล อำเภอ จังหวัด

ขอทำเรื่องรายื่นเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำจังหวัด
ดั่งมีข้อความต่อไปนี้.

ด้วยข้าพเจ้าได้รับอนุญาตให้ซื้อแร่ตามใบอนุญาตเลขที่

ตั้งที่ทำการบ้านเลขที่ หมู่บ้าน ตำบล

อำเภอ จังหวัด โดยใช้นามหรือ

ยี่ห้อ

ข้าพเจ้ามีความประสงค์ขอรับใบอนุญาตช่วงให้นาย

ยี่ห้อ เพื่อทำการซื้อแร่เฉพาะใน

จังหวัด มณฑล

ข้าพเจ้ายอมปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๓๔ ทุกประการ ข้าพเจ้าได้ส่งเงินค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ๕ บาท มาพร้อม กับคำขอแล้ว.

ลงลายมือชื่อ ผู้ยื่นเรื่องราว

ข้าพเจ้าผู้ที่จะได้รับใบอนุญาตช่วง ยินยอมตามคำร้องขอข้างบนนี้ทุกประการ

ลงลายมือชื่อ ผู้จะรับใบอนุญาตช่วง

หมายเลข ๑๐

หมายเลข ๑๐

11/10/2566

ใบอนุญาตช่วง

ตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๗๔

ใบอนุญาตที่ _____

ใบอนุญาตช่วง

ตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๗๔

ใบอนุญาตที่ _____

ใบอนุญาตฉบับนี้ ได้ออกให้ตามใบอนุญาตชื่อแร่ฉบับ

ที่ _____ ของนาย _____

ตั้งสถานที่ทำการที่บ้านเลขที่ _____ หมู่บ้านที่ _____ ตำบล _____

อำเภอ _____ จังหวัด _____

และแสดงว่านาย _____ อายุ _____ ปี บุตร _____

ได้รับอนุญาตให้ทำการซื้อแร่ช่วงแทนนาย _____

เฉพาะในเขตจังหวัด _____ มณฑล _____

อนุญาตแต่วันที่ _____ เดือน _____ พุทธศักราช ๒๕ _____

ลงลายมือชื่อ _____ ผู้อนุญาต

ลงลายมือชื่อผู้ถือใบอนุญาต _____

รูปถ่ายผู้ถือใบอนุญาตช่วงฉบับนี้

ใบอนุญาตฉบับนี้ ได้ออกให้ตามใบอนุญาตชื่อแร่ฉบับ

ที่ _____ ของนาย _____

ตั้งสถานที่ทำการที่บ้านเลขที่ _____ หมู่บ้านที่ _____ ตำบล _____

อำเภอ _____ จังหวัด _____

และแสดงว่านาย _____ อายุ _____ ปี บุตร _____

ได้รับอนุญาตให้ทำการซื้อแร่ช่วงแทนนาย _____

เฉพาะในเขตจังหวัด _____ มณฑล _____

อนุญาตแต่วันที่ _____ เดือน _____ พุทธศักราช ๒๕ _____

ลงลายมือชื่อ _____ ผู้อนุญาต

ลงลายมือชื่อผู้ถือใบอนุญาต _____

รูปถ่ายผู้ถือใบอนุญาตช่วงฉบับนี้

(๒๒๔ ญ)

หมายเลข ๑๓

หนังสือกำกับนำแร่เคด่อนท์

ตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔

หนังสือฉบับนี้แสดงว่า ได้ส่งแร่จำนวน.....กระสอบ

น้ำหนัก.....หาบ.....จั่ง จาก.....

หมู่บ้าน.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....มณฑล.....

ไปยัง.....หมู่บ้าน.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....มณฑล.....

แร่นี้ได้มาโดยเหตุดังนี้.

๑) ขุดหาได้ในเขตต์ประทานบัตรหรือเขตต์ใบอนุญาตพิเศษ

หมายเลขที่.....หรือ

๒) ได้ข้อมาตามใบอนุญาตหรือใบอนุญาตช่วงฉบับที่.....

วันที่.....เดือน.....พุทธศักราช ๒๔.....

11/10/2566

ลงลายมือชื่อ.....เจ้าของแร่

พระราชบัญญัติว่าด้วยการเก็บรักษาน้ำมันเชื้อเพลิง
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปกพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรจัดให้มีระเบียบควบคุมการเก็บรักษาสตอจนถึงการบรรจุขนถ่ายและจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงเพื่อป้องกันอัคคีภัย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบหมตราต่อไปนี้

ความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติว่าด้วยการเก็บรักษาน้ำมันเชื้อเพลิง พุทธศักราช ๒๔๗๔"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เดือนพฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

หมวด ๑

บทเบ็ดเสร็จทั่วไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

"เสนาบดี" หมายความว่า เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงานผู้ซึ่งเสนาบดีได้ตั้งขึ้นใหม่หน้าที่ทำการตามพระราชบัญญัตินี้

“นายช่าง” หมายความว่า นายช่างผู้ซึ่งเสนาบดีได้ตั้งขึ้นใหม่หน้าที่ทำการตามพระราชบัญญัตินี้

“น้ำมันเชื้อเพลิง” รวมความว่า ของเหลวทั้งปวงที่เรียกกันว่า ร็อคคอยล เกโรซีน (น้ำมันก๊าด) ปาราฟิน เปโตรเลียม กาโซลิน เบนโซล เบนโซลิน เบนซิน นัฟธา และสิ่งอื่นๆ ตามที่เสนาบดีจะได้ประกาศเพิ่มเติมภายหลัง ว่าเป็นน้ำมันเชื้อเพลิง ไม่ว่าจะเกิดโดยธรรมชาติ หรือทำขึ้นจากเปโตรเลียม ถ่านศิลา ชิสต์ เซล ปิต ฯลฯ และสิ่งซึ่งทำขึ้นจากสิ่งนั้นๆ อีกต่อหนึ่ง

“ขึ้นเกิดไฟ” หมายความว่า เขตต์ความร้อนเมื่อน้ำมันเชื้อเพลิงได้กะทบแล้ว อาจมีไอลุกเป็นเพลิงได้

“ทึบ” หมายความว่า ทึบรจุน้ำมันเชื้อเพลิงมีปริมาณไม่เกินสองปี

“ป้อย” หมายความว่า ทึบรจุน้ำมันเชื้อเพลิงมีปริมาณไม่เกิน ๒๐ ลิตร

มาตรา ๔ น้ำมันเชื้อเพลิงตามที่ใช้ในพระราชบัญญัตินี้ ได้แบ่งเป็นสามจำพวก คือ

๑. “ชะนิตไม่น่ากลัวอันตราย” หมายความว่า ชะนิตที่มีชั้นเกิดไฟสูงกว่า ๖๖ ตีกรีเช่นตึกราคขึ้นไป

๒. “ชะนิตกรรมตา” หมายความว่า ชะนิตที่มีชั้นเกิดไฟในระหว่างตั้งแต่ ๖๖ ลงมาจนถึง ๒๓ ตีกรีเช่นตึกราค

๓. “ชะนิตน่ากลัวอันตราย” หมายความว่า ชะนิตที่มีชั้นเกิดไฟต่ำกว่า ๒๓ ตีกรีเช่นตึกราคลงมา

มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้มีให้ปรับใช้แก่น้ำมันเชื้อเพลิงที่ใช้ในราชการทหารโดยเฉพาะ

หมวด ๒

ใบอนุญาต

มาตรา ๖ การเก็บและจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงทุกชนิดต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน เว้นไว้แต่จะได้อีกกล่าวไว้ในพระราชบัญญัติเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๗ สถานที่สำหรับเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงดังที่ได้กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติการเติมน้ำมันในน้ำมันสยามนั้น ต้องได้รับใบอนุญาตและปฏิบัติตามความในพระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๘ การขออนุญาตนั้น ต้องยื่นใบขอต่อเจ้าพนักงาน เมื่อเจ้าพนักงานได้พิจารณาเห็นเป็นการถูกต้องตามพระ

ราชบัญญัตินี้แล้ว ก็ให้ออกใบอนุญาตให้ คำร้องขอและ
ใบอนุญาตให้ใช้ตามแบบ ซึ่งจะได้กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี
มาตรา ๘ บรรดาสถานที่ที่รับอนุญาตให้เก็บน้ำมันเชื้อ
เพลิงต้องมีป้ายตามชนิดและขนาดซึ่งเจ้าพนักงานจะได้
กำหนดให้แสดงไว้ให้เห็นได้ง่าย ป้ายนั้นให้มีคำว่า “สถาน
ที่รับอนุญาตเก็บน้ำมันเชื้อเพลิง ใบอนุญาตที่.....”

มาตรา ๑๐ ใบอนุญาตทุกฉบับหมดอายุในวันที่ ๓๑
มีนาคม ถ้าขออนุญาตต่อใหม่ ต้องยื่นใบขออนุญาตก่อน
วันที่ ๑๕ มีนาคม

มาตรา ๑๑ การขออนุญาตต่อใหม่ ต้องปฏิบัติเช่นเดียว
กันกับเมื่อขออนุญาตขั้นต้น

หมวด ๓

น้ำมันเชื้อเพลิงที่ไม่ได้จำหน่าย

ก. น้ำมันเชื้อเพลิงชนิดไม่น่ากลัวอันตราย

มาตรา ๑๒ การเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดไม่น่ากลัว
อันตรายนั้น ถ้ามีปริมาณไม่เกิน ๑๐.๐๐๐ ลิตรไม่ต้องรับใบ
อนุญาต 11/10/2566

๒๒๘

จ. น้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดา

มาตรา ๑๓ การเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดาขึ้น

(ก) ถ้ามีปริมาณไม่เกิน ๒๐๐ ลิตรไม่ต้องรับใบอนุญาต

(ข) ถ้ามีปริมาณเกิน ๒๐๐ ลิตร แต่ไม่เกิน ๒,๕๐๐ ลิตร

ต้องได้รับใบอนุญาตก่อน และต้องเก็บในสถานที่ซึ่งอยู่ไกล
จากเรือนคนหรือเตาไฟ หรือที่สำหรับทำ หรือเก็บสินค้า
ต่าง ๆ อย่างน้อย ๕ เมตรโดยรอบ

ห้ามมิให้เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดาที่มีปริมาณเกิน
๒,๕๐๐ ลิตร

ค. น้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนำกลั้วอันตราย

มาตรา ๑๔ การเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนำกลั้วอันตราย
ขึ้น

(ก) ถ้ามีปริมาณไม่เกิน ๒๐๐ ลิตรไม่ต้องมีใบอนุญาต
แต่ต้องบรรจุไว้ในสิ่งที่ทำด้วยแก้วซึ่งปิดไว้เรียบร้อย หรือ
โลหะซึ่งปิดไว้เรียบร้อย ทั้งต้องมีป้ายหรือตัวอักษรระบุปิดไว้
ให้อ่านได้ง่ายบอกชนิดน้ำมันและให้มุก่าว่า “ไวไฟ” เขียน
เต็มลงด้วย ถ้ามีของห้มหรือชั้นนอกหรือหีบที่ดี ต้องปิดป้าย
ไว้อย่างเดียวกันกับชั้นใน

(ข) ถ้ามีปริมาณเกิน ๒๐๐ ลิตร แต่ไม่เกิน ๒,๕๐๐ ลิตร ต้องได้รับใบอนุญาตก่อน และต้องปฏิบัติตามที่บัญญัติไว้ใน อนุมาตรา (ก) และต้องเก็บในสถานที่ซึ่งอยู่ไกลจากเรือน คนหรือเตาไฟ หรือที่สำหรับทำหรือเก็บสินค้าต่าง ๆ อย่าง น้อย ๑๐ เมตรโดยรอบ

ห้ามมิให้เก็บ น้ำมัน เชื้อเพลิง ระเบิดน้ำ ถั่ว อันตรายมี ปริมาณเกิน ๒,๕๐๐ ลิตร

มาตรา ๑๕ เมื่อเจ้าพนักงานพิจารณาเห็นว่า เป็นการ จำเป็นที่จะต้องเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดา หรือชนิด น้ำถั่วอันตรายไว้ในที่ใกล้กับสถานที่ซึ่งต้องใช้น้ำมันแก๊ส เพื่อ ประโยชน์ หรือสะดวกแก่อุตสาหกรรมหรือการค้าขายอย่างใด เมื่อไม่มีที่เก็บซึ่งมีระยะห่างไกลโดยรอบตั้งกำหนดไว้ในเบื้องต้นแล้ว ก็จะสามารถให้เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงที่มีปริมาณไม่ เกิน ๒,๕๐๐ ลิตรไว้ได้ แต่

(ก) ต้องเก็บไว้ในบ่อซึ่งทำด้วยคอนกรีตมีโครงเหล็ก หรือถังเหล็กฝังลงไปในพื้นดินและมีที่ปิดมิดชิด บ่อหรือถัง ต้องให้มีปล่องอากาศสูงจากพื้นดินอย่างน้อย ๔ เมตร และให้มีตะแกรงปิดปล่อง ตะแกรงให้ใช้ขนาดมีรูไม่น้อยกว่า ๑๔ รู ต่อ ๑ ตารางเซนติเมตร หรือ

(ข) เก็บไว้ในห้องที่สร้างด้วยอิฐหรือคอนกรีต หรือ หิน หลังคาและเพดาน (ถ้ามี) ทำด้วยวัสดุที่ไม่เป็นเชื้อเพลิง ถ้าก่อด้วยอิฐหรือหิน ผนังห้องทุกด้านต้องหนาไม่ต่ำกว่า ๒๓ เซนติเมตร ก่อด้วยซีเมนต์ และมีประตูปิดมิดชิดทำด้วย คอนกรีตหรือเหล็กหรือวัสดุอย่างอื่นตามที่เจ้าพนักงานจะเห็น ชอบ

บ่อ ถังหรือห้องที่กล่าวนี้ ต้องปิดไว้เสมอทุกเวลา เว้น ไว้แต่เมื่อเอาน้ำมันเข้าไป หรือเอาน้ำมันออกเท่านั้น

บ่อ ถังหรือห้องที่กล่าวนี้ จะต้องทำให้เป็นที่พอใจของ นายช่าง

มาตรา ๑๖ ภายในที่เก็บน้ำมันตามที่บัญญัติไว้ตั้งแต่ มาตรา ๑๒ ถึง ๑๕ นั้น ห้ามมิให้ใช้ไฟที่มีเปลวแลบได้ โดยไม่มีวัสดุปิดบังหรือมีเคเบิ้ล หรือก้านการหุงต้ม หรือมี วัสดุที่อาจลุกเป็นเพลิง

หมวด ๔

น้ำมันเชื้อเพลิงสำหรับจำหน่ายชาย

ก. น้ำมันเชื้อเพลิงชนิดไม่น่ากลัวอันตราย

มาตรา ๑๗ การเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดไม่น่ากลัว อันตรายนั้น ถ้ามีปริมาณไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ลิตร ไม่ต้องรับ ใบอนุญาต

ข. น้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดา

มาตรา ๑๘ การเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดาที่มีปริมาณไม่เกิน ๕๐๐ ลิตร จะเก็บและจำหน่ายได้โดยไม่ต้องรับใบอนุญาต แต่ต้องเก็บและจำหน่ายในสถานที่ซึ่งได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานและต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี

มาตรา ๑๙ การเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดาที่มีปริมาณเกิน ๕๐๐ ลิตร แต่ไม่เกิน ๕,๐๐๐ ลิตรนั้น ต้องได้รับใบอนุญาตก่อน และต้องเก็บในสถานที่ดังต่อไปนี้

(ก) ห้องที่เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงนั้น ผนังและพื้นต้องทำด้วยหิน ซีเมนต์ คอนกรีต เหล็กหรืออิฐ หลังคาและเพดาน (ถ้ามี) ต้องทำด้วยวัสดุที่ไม่เป็นเชื้อเพลิง และห้องที่เก็บน้ำมันนั้นจะต้องตั้งอยู่ห่างจากเตาไฟ หรือที่ทำการหุงต้มอย่างใด ๆ ภายในระยะอย่างน้อย ๓ เมตรโดยรอบ หรือ

(ข) ถ้าจะอนุญาตให้เก็บไว้ในโรงเรือน ที่สร้างด้วยไม้หรือจาก หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดนอกจากที่กล่าวไว้ในอนุมาตรา

(ก) ที่เก็บน้ำมันนั้น จะต้องอยู่ไกลจากเรือนคนหรือเตาไฟ หรือที่สำหรับทำหรือเก็บสินค้าต่าง ๆ อย่างน้อย ๒๕ เมตรโดยรอบ

ในการจำหน่ายขาย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายดี
 มาตรา ๒๐ การเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดาที่ไม่มีใต้
 เก็บในถังใหญ่มีปริมาณเกิน ๕,๐๐๐ ลิตรขึ้นไป ต้องได้รับ
 ใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานและต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติ
 ในมาตราต่อไป

มาตรา ๒๑ การที่จะขอใบอนุญาตทำสำหรับเก็บน้ำมัน
 ตามความในมาตรา ๒๐ นั้น ต้องทำแผนผังสถานที่นั้นติด
 มาด้วยพร้อมทั้งแผนที่แสดงฐานะและลักษณะของโรงเรือน
 ซึ่งอยู่ภายในระยะ ๕๐ เมตรโดยรอบ แผนที่และแผนผังนั้น
 จะต้องใช้มาตราส่วนไม่ย่อมากกว่า ๑ ใน ๑๐๐๐

มาตรา ๒๒ ที่เก็บน้ำมันนั้น จะต้องกระทำให้ต้องตาม
 แผนผังที่นายช่างได้พิจารณาเห็นชอบแล้ว และจะต้องเป็น
 ไปตามลักษณะ คือ

๑. ผนังและพื้นก่อด้วยหินหรืออิฐ หรือทำด้วยซีเมนต์
 คอนกรีต หรือเหล็กและต้องทำเป็นพื้นชั้นเดียว ผนัง
 นั้นถ้าก่อด้วยอิฐหรือหิน จะต้องหนาอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า
 ๓๕ เซนติเมตร

๒. ราวางฝาผนังกับหลังคาโดยรอบ ต้องเว้นไว้ให้
 โปร่งเป็นตารางไม่ต่ำกว่า ๕๐ เซนติเมตร ผนังที่ต่อติดริม
 พื้นต้องมีช่องลมเดือได้

๓. หลังคาและเพดาน (ถ้ามี) ต้องทำด้วยวัสดุที่ไม่เป็นเชื้อเพลิง

๔. ประตูถ้าทำด้วยไม้ ต้องมีขนาดหนาไม่น้อยกว่า ๖ เซนติเมตร

๕. บรรดาหน้าต่าง ต้องใช้บานเปิดออกภายนอก

๖. ธรณีประตู ต้อง สูงจากพื้นดินไม่น้อยกว่า ๒๕ เซนติเมตร ธรณีหน้าต่างต้องสูงไม่น้อยกว่า ๑ เมตร

มาตรา ๒๓ รอบที่เก็บน้ำมันนั้น ระยะห่างไม่น้อยกว่า ๓ เมตร ต้องพูนดินยกขึ้นเป็นคันส่วนหนาของยอดคันดินนั้นต้องไม่ต่ำกว่า ๗๕ เซนติเมตร ที่ภายในคันดินนั้นจะต้องบรรจุน้ำมันได้ทั้งหมดตาม ปริมาณที่ได้รับอนุญาตให้เก็บไว้ และภายในคันดินห้ามมิให้ทำสิ่งด้วยวัตถุที่อาจเป็นเชื้อเพลิง

มาตรา ๒๔ คันดินรอบที่เก็บน้ำมันนั้น ต้องมีระยะไกลจากเรือนคนหรือเตาไฟ เรือที่สำหรับทำเรือเก็บสินค้าต่าง ๆ อย่างน้อย ๒๐ เมตรโดยรอบ

มาตรา ๒๕ บรรดาท่อน้ำทิ้งหลายที่ ทำออกมาจากคันดินนั้น ต้องให้มีบานกั้นหรือประตูซึ่งจะให้เปิดเฉพาะต่อเมื่อเวลาจำเป็นให้น้ำไหลออกเท่านั้น

มาตรา ๒๖ ห้ามมิให้ทำการบดกรีหรือทำการอย่างหนึ่งอย่างใด โดยต้องใช้เพลิงหรือความร้อน เว้นไว้แต่จะทำในสถานที่หนึ่งต่างหาก ซึ่งจะต้องจัดให้มีไว้สำหรับการเหล่าน้ำมันที่นั้นต้องอยู่นอกแต่ใกล้ชิดกับคันดิน และต้องเป็นสถานที่ทำด้วยวัตถุตั้งที่กล่าวไว้ในมาตรา ๒๒ อนุมาตรา ๑ ถึง ๓ ในสถานที่ทำการที่กล่าวนี้ ห้ามมิให้เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงไว้

มาตรา ๒๗ ห้ามมิให้เก็บสิ่งของอย่างใดที่เป็นเชื้อเพลิง (นอกจากน้ำมันเชื้อเพลิงและสิ่งที่ทำขึ้นจากน้ำมันเชื้อเพลิงและวัตถุที่จำเป็นต่อใช้ประกอบ) ไว้ภายในคันดิน

มาตรา ๒๘ ห้ามมิให้ใช้แสงไฟอย่างหนึ่งอย่างใดภายในคันดิน กิจกรรมทุกอย่างที่จะกระทำภายในคันดินนั้นจะทำได้เฉพาะแต่เวลากลางวันเมื่อยังมีแสงอาทิตย์อยู่ เว้นไว้แต่จะได้รับอนุญาตพิเศษ

มาตรา ๒๙ ห้ามมิให้มีสิ่งใดกีดกันช่องลมที่กล่าวไว้ในอนุมาตรา ๒ แห่งมาตรา ๒๒

ค. น้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนํ้ากลั่นอันตรายน

มาตรา ๓๐ การเก็บและจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนํ้ากลั่นอันตรายนมีปริมาณไม่เกิน ๓๐๐ ลิตร ให้บังคับตาม

ความในมาตรา ๑๘ และต้องปฏิบัติตามความในมาตรา ๑๘ ด้วย

ผู้จำหน่าย น้ำมัน เชื้อเพลิง จะต้อง เตรียม ทราयीให้ มีไว้ สำหรับดับเพลิงได้ทันที ทราयीนี้ต้องเก็บไว้ในที่ใกล้ หยิบ ได้สะดวกและให้เพียงพอตามส่วนสัมพันธ์ คือ ทราयी ๒ ปีบ ต่อ น้ำมันเชื้อเพลิงชนิดน้ำหนักตัวอันตราย ๑๐ ปีบ

มาตรา ๓๑ ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดน้ำหนักตัวอันตรายมีปริมาณเกิน ๓๐๐ ลิตร แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ลิตรไว้ นอกจากในที่ซึ่งทำเป็นถังเหล็กฝังจม อยู่ใต้ดินหรือทำเป็นห้องแยกเก็บ อยู่จะเพาะแต่น้ำมันเป็นส่วนหนึ่งต่างหาก ห้องที่วางนั้นจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ คือ

๑. พื้นผนังและเพดาน ต้องทำด้วยวัสดุที่ไม่เป็นเชื้อเพลิง

๒. ประตูต้องเป็นประตูปิดมิดชิดทำด้วยคอนกรีตหรือเหล็ก หรือวัสดุอย่างอื่นตามที่เจ้าพนักงานจะเห็นชอบ

๓. มีระยะห่างจากเรือนคนหรือเตาไฟ หรือที่สำหรับทำหรือเก็บสินค้าต่าง ๆ อย่างน้อย ๕ เมตรโดยรอบ

๔. ต้องมีช่องลมบนหลังคาและมีช่องที่ฝาตอนใกล้พื้น เพื่อถ่ายอากาศ

มาตรา ๓๒ ถ้าจะอนุญาตให้เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนำกลั้วอันตรายไว้ในโรงเรือนที่สร้างด้วยไม้หรือจาก นอกจากที่กล่าวไว้ในมาตรา ๓๑ ต้องปฏิบัติตามความในอนุมาตรา (ข) แห่งมาตรา ๑๕

มาตรา ๓๓ ในที่เก็บน้ำมันซึ่งทำเป็นห้องแยกอยู่ส่วนหนึ่งต่างหากตามความในมาตรา ๓๑ และ ๓๒ นั้นห้ามมิให้ขายย่อย เว้นไว้แต่จะขายทั้งไปบเรอหีบ ถ้าเก็บอยู่ในถังซึ่งฝังจมอยู่ใต้ดินจึงยอมให้ขายย่อยได้ แต่ถึงเช่นนั้นก็ต้องมีท่อสำหรับไขปิด และ เปิดได้ให้เรียบร้อยโดยมิให้น้ำมันรั่วไหล

มาตรา ๓๔ การเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนำกลั้วอันตรายที่มีปริมาณเกิน ๑,๐๐๐ ลิตรที่มีได้เก็บในถังใหญ่ตั้งระบไว้ในตอน ง. แห่งหมวดนี้ ท่านให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๐ ถึง ๒๕ เว้นแต่ระยะที่กล่าวไว้ในมาตรา ๒๕ นั้น ให้เพิ่มขึ้นเป็น ๓๐ เมตร

มาตรา ๓๕ การเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนำกลั้วอันตรายที่มีปริมาณไม่เกิน ^{1๖/10/๒๕66} ๕,๐๐๐ ลิตรในถังใต้พื้นดินนั้น ต้องยื่น

แผนผังโดยละเอียดแสดงการตั้งถัง การวางท่อ การตั้งเครื่องสูบลม และต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานก่อน จึงจะบรรจุน้ำมันในถังนั้นได้

มาตรา ๓๖ ให้เจ้าพนักงานออกใบอนุญาตให้ต่อเมื่อได้ตรวจเห็นเป็นที่พอใจแล้ว เป็นต้นว่า

๑. ถังและเครื่องสูบลมน้ำมันได้จัดทำเรียบร้อยแล้ว
๒. ถังบรรจุน้ำมันได้ฝังลงในพื้นดิน และส่วนบนของถังต่ำกว่าระดับพื้นดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร
๓. ถังบรรจุน้ำมันมีท่อขอรลมติดไว้ ส่วนปลายของท่อนี้ตะแกรงปิดกั้นไว้ด้วย และอยู่สูงจากระดับพื้นดิน

ง. การเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดา และชนิดนำกล้วอันตรายในถังใหญ่

มาตรา ๓๗ การตั้งถังเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงมีปริมาณเกิน ๕,๐๐๐ ลิตร ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานก่อน

มาตรา ๓๘ การที่จะขอใบอนุญาตทำถังเก็บน้ำมันตามความในมาตรา ๓๗ นั้น ต้องทำแผนผังมาแสดงตามความในมาตรา ๒๑

มาตรา ๓๕ ดังที่เก็บน้ำมันนั้น จะต้องทำตามแผนผังที่ นายช่างได้พิจารณาเห็นชอบแล้ว และอยู่ในบังคับดังกล่าว ต่อไปนี้

๑. ถังบรรจุน้ำมัน ต้อง ทำด้วยเหล็ก เหนียว ชนิดอ่อน ตรึงด้วยหมุดให้แน่นมีให้น้ำมันรั่วไหลได้จนเป็นที่พอใจของ เจ้าพนักงาน

๒. ช่องลมหรือท่อสำหรับถ่ายอากาศจากถัง ต้องมี ตะแกรงลวด ๒ ชั้น ตะแกรงต้องใช้ขนาดมีรูไม่น้อยกว่า ๑๔๔ รูใน ๑ ตารางเซนติเมตร ถ้าจะไม่ใช้ตะแกรงลวดใน ที่กล่าวนี้ ก็ต้องมีช่องลมหรือท่อสำหรับถ่ายอากาศอย่างปิด เปิดได้ตามที่เจ้าพนักงานเห็นชอบ

๓. หลังคาคลุมถัง ต้องทำด้วยเหล็กหรือวัสดุที่ไม่เป็น เชื้อเพลิง

๔. การติดตั้งที่เก็บน้ำมันต้องมีระยะดังนี้ คือ

(ก) ระวังถึงต่อถังต้องห่างกันอย่างน้อยเท่าเส้นผ่าศูนย์กลางของถังกลมอันใหญ่ที่สุดที่สร้างขึ้นในหมู่เดียวกัน หรือถ้าเป็นถังยาวรี ต้องห่างกันอย่างน้อยเท่าขนาดยาวของถังที่ได้สร้างขึ้นในหมู่เดียวกัน

(ข) ถังต้องห่างจากเรือนคนหรือเตาไฟ หรือที่
สำหรับทำหรือเก็บสินค้าต่าง ๆ อย่างน้อย ๒๐ เมตร
โดยรอบ

(ค) ถังต้องห่างจากรั้วบริเวณที่เก็บน้ำมันอย่างน้อย
๘ เมตร

๕. โดยรอบถังหรือหม้อต้มน้ำมัน ต้องทำเขื่อน
หรือกำแพงล้อมไว้ มีขนาดให้พอที่จะขังน้ำมันไว้ได้ภายใน
เขื่อนหรือกำแพงที่ล้อมนั้น เมื่อมีเหตุวุ่นวายเกิดขึ้น คือ

(ก) ถ้าเป็นถังที่เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดา
ต้องพอที่จะขังน้ำมันไว้ได้ไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๔ ของ
ปริมาณน้ำมันในถังทั้งหมด

(ข) ถ้าเป็นถังเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนำกล้ว
อันตราย ต้องพอที่จะขังน้ำมันไว้ได้ทั้งหมดมิให้มันไหล
ออกจากเขื่อนหรือกำแพงได้เลย

๖. เขื่อนหรือกำแพงนั้น ต้องทำเครื่องบ่งกันมิให้น้ำ
มันรั่วไหลไปตามทางท่อหรือรางน้ำได้

๗. บริเวณที่เก็บน้ำมันนั้น ต้องทำรั้วล้อมรอบด้วยวัสดุ
ที่ไม่เป็นเชื้อเพลิง และต้องมีขนาดสูงไม่น้อยกว่า ๓ เมตร
ทั้งต้องมีประตูทำด้วยคอนกรีตหรือเหล็กหรือวัสดุอย่างอื่น
ตามที่เจ้าพนักงานจะเห็นชอบ

- ๘. ภายในบริเวณที่เก็บน้ำมัน ต้องมีสายล่อฟ้าตามความเห็นชอบของนายช่าง
- ๙. ต้องมีเครื่องดับไฟไว้ประจำในบริเวณตามที่เจ้าพนักงานจะได้อำหนดและเห็นชอบ

หมวด ๕

การขนถ่ายน้ำมันเชื้อเพลิง

มาตรา ๔๐ ผู้ควบคุมยานพาหนะที่เข้ามาในพระราชอาณาจักร ถ้ามีน้ำมันเชื้อเพลิงมาในยานพาหนะเข้าลักษณะที่บังคับว่าต้องมีใบอนุญาตเก็บตามพระราชบัญญัติแล้ว ก่อนที่จะถ่ายน้ำมันจากยานพาหนะ ต้องแสดงด้วยหนังสือต่อเจ้าพนักงานผู้ทำหน้าที่ว่าจะถ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงนั้นขึ้นไปยังสถานที่ได้รับอนุญาตเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงแห่งใด

มาตรา ๔๑ ผู้นำไปซึ่งน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดาหรือชนิดน้ำกลั่นอันตรายนี้อัตราไม่เกิน ๒๐๐ ลิตรนั้น

- ๑. ถ้านำไปโดยทางน้ำต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขว่าด้วยการบรรทุก หรือนำไปตั้งที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม และ

(ก) พาหนะที่บรรทุกต้องมีธงแดงขนาดยาว ๘๐ เซ็นติเมตร กว้าง ๔๕ เซ็นติเมตร บั๊กเป็นเครื่องหมาย ถ้าเป็นเวลากลางวันต้องมีโคมไฟสีแดงจุดไว้เป็นเครื่องหมายในที่เห็นถนัด

(ข) เมื่อเป็นน้ำมันชนิดนำกล้วอันตรายต้องบรรจุในโลหะซึ่งปิดไว้เรียบร้อยทั้งต้องมีป้ายหรือตัวอักษรบนปิดไว้ให้อ่านได้ง่าย บอกชนิดน้ำมันและให้มีคำว่า “ไวไฟ” เขียนเติมลงด้วย แต่ถ้าภาชนะนั้นมีของหุ้มห่อชั้นนอกหรือหีบแล้ว ท่านว่าเพียงแต่มีป้ายปิดไว้ภายนอกของหุ้มห่อหรือหีบนั้น ๆ ก็เป็นการเพียงพอ

๒. ถ้านำไปโดยรถไฟ ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขว่าด้วยการบรรทุกหรือนำไปซึ่งน้ำมันเชื้อเพลิง ดังที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติจัดวางการรถไฟและทางหลวงกับกฎข้อบังคับซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินั้น

๓. ถ้าน้ำมันชนิดนำกล้วอันตรายไปโดยทางอื่น นอกจากทางน้ำหรือทางรถไฟ ท่านว่าให้บรรจุไว้ในภาชนะที่สมควรตั้งระบุงไว้ต่อไปนี้ คือ

(ก) บรรจุในปีป

(ข) บรรจุในถังเหล็ก และถังใบหนึ่ง ๆ บรรจุน้ำมันไม่เกิน ๓๐๐ ลิตร หรือ

(ค) บรรจุน้ำมันรถถังตามแบบที่ได้รับอนุมัติแล้ว รถคันหนึ่ง ๆ บรรจุน้ำมันไม่เกิน ๕๐๐๐ ลิตร ถ้ามีรถถังพ่วงอยู่กับรถถังคันหน้าด้วยแล้ว จำนวนบรรจुरวมกันทั้ง ๒ คัน ต้องไม่เกิน ๕๐๐๐ ลิตร

ท่านให้ปิดท้ายที่อาจเห็น ได้ชัดแจ้งวิธีเดียวกับที่กล่าวไว้ในอนุมาตรา ๑ (ข) นั้น

หมวด ๖

อำนาจและหน้าที่ของเจ้าพนักงาน

มาตรา ๔๒ ให้เจ้าพนักงานผู้รับตั้งแต่งตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจเข้าตรวจตราในสถานที่เก็บหรือที่จำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิง ซึ่งได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ได้ทุกเมื่อในเวลากลางวัน ส่วนเวลากลางคืนให้ตรวจได้แต่เมื่อมีเหตุสงสัยว่าจะมีภัยเกิดขึ้น

มาตรา ๔๓ ถ้าปรากฏแก่เจ้าพนักงานว่า สถานที่เก็บน้ำมันแห่งใดมีลักษณะไม่ต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติก็ดี หรือสมควรซ่อมแซมแก้ไขก็ดี เจ้าพนักงานจะสั่งโดยหนังสือให้ผู้ถือใบอนุญาตจัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลงซ่อมแซมเสียภายในเวลาที่สมควรที่เจ้าพนักงานจะกำหนดให้ก็ได้ ถ้าผู้ถือ

ใบอนุญาตทะเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นไซ้ นอกจากโทษที่ผู้กระทำการฝ่าฝืนจะพึงได้รับตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะสั่งถอนใบอนุญาตคืนเสียได้

เมื่อได้สั่งถอนใบอนุญาตแล้ว ถ้าน้ำมันมีอยู่เกินกว่าปริมาณที่จะเก็บไว้ได้ตามพระราชบัญญัตินี้ก็ให้

๑. ผู้ที่ถูกถอนใบ อนุญาตขน น้ำมัน เชื้อเพลิงไปไว้ในสถานที่แห่งอื่นซึ่งได้รับใบอนุญาต และต้องขนไปภายในเวลาที่เจ้าพนักงานจะกำหนดให้ หรือ

๒. ถ้าจำเป็น เจ้าพนักงานจะขนไปและเก็บไว้ ณ ที่แห่งหนึ่งแห่งใด โดยผู้ถือใบอนุญาตที่ถูกถอนคืนนั้นต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย

มาตรา ๔๔ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดกระทำความผิดพระราชบัญญัตินี้สองครั้งภายในสิบสองเดือน เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะถอนคืนใบอนุญาตนั้นเสียได้ ในกรณีเช่นนี้ ถ้าน้ำมันมีอยู่เกินกว่าปริมาณที่จะเก็บไว้ได้ตามพระราชบัญญัตินี้ก็ให้ปฏิบัติตามความในมาตรา ๔๓

มาตรา ๔๕ ผู้รับใบอนุญาตมีหน้าที่รักษาระยะและเว้นที่ว่างไว้ตามกำหนดในมาตรา ๑๓, ๑๔, ๑๕, ๒๔, ๓๑, ๓๔ และมาตรา ๓๕

ถ้าปรากฏขึ้นว่าระยะที่กำหนดไว้ไม่เป็นไปตามกำหนดเดิม ต้องถือว่าเป็นความผิดของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าสถานที่เก็บน้ำมันแห่งนั้นมีลักษณะไม่ต้องตามพระราชบัญญัติ เจ้าพนักงานมีอำนาจสั่งการให้ตั้งกล่าวไว้ในมาตรา ๔๓

มาตรา ๔๖ เจ้าพนักงานมีอำนาจทุกเมื่อที่จะทดสอบน้ำมันเชื้อเพลิงด้วยเครื่องทดสอบชนิดที่ระบุไว้ในกฎเสนาบดี

ถ้าบริษัท หรือ บุคคล ประสงค์ จะตรวจเทียบเคียง เครื่องทดสอบของตนกับเครื่องของรัฐบาลที่กำหนดไว้ นั้น ก็ให้รับตรวจเทียบเคียงสถานที่อื่นระบุไว้ในกฎเสนาบดี

มาตรา ๔๗ ผู้ใดได้รับคำสั่งตามความในมาตรา ๔๓ กีดหรือใบอนุญาตถูกเพิกถอนตามความในมาตรา ๔๔ กีด ถ้าผู้นั้นเห็นว่าคำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัตินี้ จะร้องขอความวินิจฉัยต่อเสนาบดีอีกชั้นหนึ่งก็ได้เมื่อเสนาบดีได้วินิจฉัยอย่างไร ให้ถือเป็นคำสั่งเด็ดขาด

แต่ในระวางรอคำวินิจฉัยของเสนาบดีนั้น ผู้ที่ได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานต้องปฏิบัติไปตามคำสั่งนั้น เว้นไว้แต่เสนาบดีจะได้มีคำสั่งให้หรือการบังคับนั้นไว้ชั่วคราว

หมวด ๗

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๔๔ ผู้ใดเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงไว้หรือทำการจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงโดยมิได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้ามิใช่จำหน่ายขาย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท ถ้าปรากฏว่าเป็นน้ำมันที่มิใช่จำหน่ายขาย ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองร้อยบาทถึงพันบาท ส่วนน้ำมันเชื้อเพลิงที่ไม่ได้รับอนุญาตนั้นให้เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะสั่งให้จัดการตามความที่กล่าวไว้ในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๕ ผู้ใดเมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ละเลยไม่ปิดป้ายเครื่องหมายที่ได้รับอนุญาตตามชนิดและขนาดซึ่งได้กำหนดไว้ในมาตรา ๕ ให้ปรับเป็นเงินไม่เกินสิบสองบาท กับทั้งให้ปรับเพิ่มอีกเป็นรายวันวันละห้าบาททุกวันที่ไปตลอดเวลาที่ไม่ได้กระทำตาม ข้อความในมาตรานี้ นับตั้งแต่วันสุดท้ายแห่งเวลาที่เจ้าพนักงานได้กำหนดให้

มาตรา ๕๐ ผู้ใดเมื่อได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานให้ซ่อมแซมที่เก็บน้ำมันเชื้อเพลิง หรือให้ขนย้ายน้ำมันเชื้อเพลิงตามความในมาตรา ๔๓ หรือ ๔๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ละเลยไม่กระทำตามคำสั่งภายในเวลาที่ได้กำหนดไว้ ให้ปรับ

เป็นเงินไม่เกินห้าสิบบาทกับทั้งให้ปรับเพิ่มอีกเป็นรายวันวันละสิบบาททุกวันที่ไม่ได้อำนาจตามคำสั่งนั้น นับตั้งแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลาที่เจ้าพนักงานได้กำหนดให้ทำนั้น

มาตรา ๕๑ ผู้ควบคุมยานพาหนะผู้ใดละเลยไม่แจ้งความเป็นหนังสือตามที่ได้อำนาจไว้ในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ปรับเป็นเงินไม่เกินร้อยบาท

มาตรา ๕๒ ผู้ใดกระทำความผิดต่อใบอนุญาต หรือต่อกฎเสนาบดีที่บังคับไว้ หรือขนย้ายน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนำกล้วอันตรายไปมา หรือยอมให้ขนย้ายไปมาโดยมิได้อำนาจให้ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ปรับเป็นเงินครั้งหนึ่งไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๕๓ ผู้ใดกระทำความผิดอย่างอื่น ๆ นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้ว

(ก) ถ้าเป็นความผิดต้องด้วยข้อห้ามตามบัญญัติในหมวด ๓ ต้องระวางโทษปรับเป็นเงินไม่เกินครั้งละห้าสิบบาท

(ข) ถ้าเป็นความผิดต้องด้วยข้อห้ามตามบัญญัติในหมวด ๔ ต้องระวางโทษปรับเป็นเงินไม่เกินครั้งละร้อยบาท

หมวด ๘

เบ็ดเตล็ด

มาตรา ๕๔ ห้ามมิให้เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนำกั้วอันตรายนวรววไว้ในสถานท่ซ่งได้รับใบอนุญาตสำหรับเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดา ส่วนน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดาจะเก็บรววไว้ในท่ซ่งได้รับใบอนุญาตให้เก็บน้ำมันชนิดนำกั้วอันตรายนั้นก็ได้ แต่เมือรววน้ำมันท่งสองชนิดเข้าแล้วต้องมีให้เกินกว่าปริมาณท่กำหนดไว้ในใบอนุญาต

มาตรา ๕๕ สถานท่ท่ใช้เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงอยู่ก่อนออกพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้ผ่อนผันให้เจ้าของมีเวลาจัดการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติมีกำหนดต่อไปนี้ คือ

การเก็บตามหมวด ๓ และตามมาตรา ๑๗ แห่งหมวด ๔ ผ่อนเวลาให้สามเดือน

การเก็บตามมาตรา ๑๗, ๑๕ มาตรา ๓๐ ถึงมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖ แห่งหมวด ๔ ผ่อนเวลาให้หกเดือน

การเก็บตามมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๒ ถึงมาตรา ๒๘ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๗ ถึงมาตรา ๓๕ แห่งหมวด ๔ และตามมาตรา ๕๔ แห่งหมวด ๘ ผ่อนเวลาให้หนึ่งปี

การผ่อนเวลาทั้งนี้ให้นับตั้งแต่วันให้พระราชบัญญัตินี้เป็น
ต้นไป

มาตรา ๕๖ ให้เสนาบดีมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎเสนาบดีตั้งเจ้า
พนักงาน นายช่าง กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและว่าด้วยกิจ
การอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราช
บัญญัตินี้

กฎเสนาบดีนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้วให้ใช้บังคับได้

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๓ สิงหาคม หน้า ๒๖๘)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลแม่ต๋ำ อำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย

ด้วยมณฑลพายัพแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครองได้
เปลี่ยนชื่อตำบลบ้านต๋ำ ในท้องที่อำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย
เป็นตำบลแม่ต๋ำ และคงให้ขึ้นอยู่กับท้องที่อำเภอเทิงตาม
เดิม ตำบลบ้านต๋ำได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๕ แล้ว
เหตุฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความนี้ว่า ตำบลแม่ต๋ำซึ่งเปลี่ยน
ชื่อมาจากตำบลบ้านต๋ำ ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถม
ศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้วด้วย

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๓ สิงหาคม หน้า ๒๕๓)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔

สำหรับตำบลบางสะพาน อำเภอบ้านหมาก จังหวัดพิษณุโลก

ด้วยมณฑลพิษณุโลกแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครองได้แยกหมู่บ้านที่ ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, ๗ และที่ ๘ รวม ๗ หมู่บ้านจากตำบลคลองเป็ด อำเภอบ้านหมาก จังหวัดพิษณุโลกมาตั้งขึ้นเป็นอีกตำบลหนึ่ง เรียกว่า "ตำบลบางสะพาน" ขึ้นอยู่ในท้องที่อำเภอเดียวกัน ตั้งแต่วันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ ตำบลคลองเป็ด ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว เหตุฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความเห็นว่า ตำบลบางสะพาน ซึ่งแยกมาจากตำบลคลองเป็ด ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้วด้วย

ประกาศมาณวันที่ ๑๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

ชานันวิวัต มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

๒๕๒

ประกาศเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
ห้ามการค้าขายเบ็งเชื้อเข้าหมัก
ในมณฑลพายัพ

อาศัยอำนาจในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติภาษีชั้นใน
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๖๗ เสนาบดีกระทรวง
พระคลังมหาสมบัติเห็น เป็นการสมควรที่จะห้ามการค้าขาย
เบ็งเชื้อเข้าหมักในมณฑลพายัพ ตามความหมายแห่งพระ
ราชบัญญัติและมาตราที่ได้กล่าวข้างต้นแล้ว จึงประกาศให้
ทราบทั่วกันตั้งต่อไปนี้

เมื่อครบกำหนดเดือนหนึ่ง นับแต่วันที่ประกาศมานี้เป็น
ต้นไป ห้ามมิให้ผู้ใดค้าขายเบ็งเชื้อเข้าหมักในมณฑลพายัพ
นอกจากจะมีใบอนุญาตของเจ้าพนักงาน

การออกใบอนุญาตที่กล่าวนี้ ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงาน
ภาษีสุราประจำตำบล อันเป็นกมุขลามาเนาของผู้ค้าขายเบ็ง
เชื้อเข้าหมักออกให้

ใบอนุญาตนี้ให้ใช้ได้เฉพาะปีที่ออก
ค่าธรรมเนียมสำหรับใบอนุญาต ให้เรียกฉบับละ ๑๐ บาท

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดี

11/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๖ กันยายน หน้า ๒๕๕)

พระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราราชการ
แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๗๔

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราราชการ พุทธศักราช ๒๔๖๕

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยชอบตามตราตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราราชการแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔

มาตรา ๒ ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป ให้ยกเลิกใบแนบแสดงพิทักษ์อัตราราชการต่อท้ายพระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราราชการแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๓ นั้นเสีย และให้ใช้ใบแนบแสดงพิทักษ์อัตราราชการใหม่ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓ ของอันต๋องด้วยพิกัตอัตรากาษาในหมวด ๔, ๕, ๖ และ ๘ และเป็นของซึ่งไต่พิสูจน์เป็นที่พอใจอธิบดีกรมศุลกากรแล้ว ว่าได้บรรทุกก่อนวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๔ (ของนั้นศุลกากรยังมีได้นำมารักษาไว้ตาม มาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร หรือว่าได้นำเข้าเก็บไว้แล้วในคลังสินค้า ซึ่งได้อนุมัติตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร) ก็จักคืนให้ซึ่งเงินค่าภาษีส่วนที่ผิดกันระหว่าง จำนวนค่าภาษีตามพิกัตอัตรานไบแนบฉบับนี้ กับจำนวนค่าภาษีตามพระราชบัญญัติพิกัตอัตรากาษาศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) แต่จะต้องยื่นไบคำขอ เพื่อขอคืนเงินค่าภาษีที่วันต่อกรมศุลกากรภายใน ๑๐ วัน นับแต่วันซึ่งเจ้าหน้าที่ได้รับไบขนสินค้าไม่บริบูรณ์สำหรับของนั้น หรือถ้าเจ้าหน้าที่ยังมีได้รับไบขนสินค้าไม่บริบูรณ์ก็ให้นับแต่วันซึ่งเจ้าหน้าที่รับไบขนสินค้าบริบูรณ์สำหรับของนั้น

หมวด ๑

เหล้าเบียร์ เหล้าไวน์ และสุรา

๑. เหล้าเบียร์ รวมทั้งเหล้าเอล ลิตรละ ๑๕ สตางค์หรือเหล้าสะเดาต์ เหล้าปอเรเตอร์ ตามราคาร้อยละ ๓๐ สุด

และน้ำไอเดอร้ และน้ำเมา แต่ว่่าภาษีอย่างใดจะสูง
 อย่างใด ๆ ที่ขายในลักษณะ กว่่า
 ษะนิตของเหล่าน้ หรือเป็น
 สั้งให้แทนษะนิตของเหล่าน้
 และซึ่งไม่ต้องด้วยพิักตภาษี
 ในอัตราที่สูงกว่่า ตามพิักต
 อัตราภาษีฉบับนี้

๒. เหล้าไวน์..... ตามราคาซื้อขายละ ๑๒
๓. บรันดี วิสกี้ เหล้ารัม ยิน ตามจำนวนแอลกอฮอล์
 ยีนว่่า หรือของเทียมสุรา บริสุทธีลิตรละ ๕ บาท
 เหล่าน้ แต่ค่าภาษีที่เรียกเก็บอย่าง
 หมายเหตุ ถ้าบรรจุขวด ต่ำที่สุดนั้น ต้องไม่น้อย
 หรือโหและใส่หีบห่อนำเข้ กว่่า ๒ บาท ๕๐ สตางค์
 มา เพื่อการประเมินเก็บภาษี ต่อลิตร
 ของจำนวนรวมแห่งน้ำสุรา
 ทั้งหมดในหีบห่อเช่นนั้น ให้
 ถือว่่ามีจำนวนไม่น้อยกว่่า ๕
 ลิตร

๔. สรรกถันบริสุทฺธิแล้ว สำหรับ ตามจำนวนแอลกอฮอล์
ใช้ในศาลาแยกธาตุของรัฐบาล บริสุทฺธิลิตรละ ๑ บาท
หรือโรงพยาบาลของรัฐบาล ๖๐ สตางค์
หรือในสถานแยกธาตุ หรือ
โรงพยาบาลอื่น ๆ ที่
เสนาบดีอนุมัติให้ใช้ ตาม
เงื่อนไขการควบคุมซึ่งเสนาบดี
อนุมัติ เมื่อไม่ได้นำสรรกถัน
บริสุทฺธิแล้วนี้ไปใช้ในการ
ปรุงเป็นของต่าง ๆ ซึ่งสิ่งของ
นั้น ถ้าได้นำเข้ามาจากต่าง
ประเทศ ก็จักต้องเสียภาษีตาม
พิกัดภาษัจะบบันในอัตราที่สูง
กว่า
๕. สรรอย่างอื่นทุกชนิด ซึ่งมีได้ ตามจำนวนแอลกอฮอล์
ระบุไว้ก่อนในหมวดนี้ บริสุทฺธิลิตรละ ๓ บาท
๕๐ สตางค์ แต่ค่าภาษี
ที่เรียกเก็บอย่างต่ำที่สุด
นั้น ต้องไม่น้อยกว่า ๑
บาท ๕ สตางค์ ต่อลิตร

๖. นำหอมและของปรุงสำหรับ
เป็นเครื่องลูบไล้หรือชำระอัน
มีแอลกอฮอล์บริสุทธิ์อยู่ด้วย
เกินกว่า ๕ ส่วนในร้อย

ก. ถ้ามีแอลกอฮอล์ ลิตรละ ๕ บาท หรือตาม
บริสุทธิ์ ๔๐ ส่วน ราคาร้อยละ ๓๐ สุดแต่
ในร้อยหรือมาก ว่าภาษีอย่างใดจะสูงกว่า
กว่านั้น กัน

ข. ถ้ามีแอลกอฮอล์ ลิตรละ ๒ บาท ๕๐ สตางค์
บริสุทธิ์ต่ำกว่า ๔๐ หรือตามราคาร้อยละ ๓๐
ส่วนในร้อย สุดแต่ว่าภาษีอย่างใดจะ
สูงกว่ากัน

๗. สุราซึ่งก่อนที่จะขนไปหรือรับ ลิตรละ ๓ สตางค์ หรือ
จากคลังสินค้ามีทัณฑ์บน ได้ ตามราคาร้อยละ ๑๕ สุด
แปรธรรมชาติแล้วเป็นที่พอ แต่ภาษีอย่างใดจะสูง
ใจอธิบดีกรมศุลกากร กว่ากัน

หมายเหตุ การชันสูตรดีกรีแอลกอฮอล์นั้น ให้ใช้
เครื่องวัดดีกรีแอลกอฮอล์ชนิดเกสสุตัสค

หมวด ๒ของต้องพิกักภาษีอัตราเฉพาะ

๑. น้ำมันเบนซิน..... กัลลอน (๔.๕๔๖ ลิตร)
ละ ๓๐ สตางค์
๒. ภาพยนตร์ (ชนิดปอสีตีฟ) กว้างตามขนาดนิยม
มีภาพซึ่งจะได้ล้างแล้วหรือ ๓.๔๕๒๕ เซนติเมตร
ไม่ก็ตาม และนำเข้ามาเพื่อ (๑ นิ้วฟุต) ๓๐.๔๘
แสดงภาพหรือเพื่อแสดง เมตร (ร้อยฟุต) ต่อ
ให้กันดูด้วยประการใดๆ โดย ๑ บาท
อาศัยเครื่องฉายภาพยนตร์
หรือเครื่องอย่างอื่นที่มี
ลักษณะคล้ายคลึงกัน
๓. น้ำมันเคอโรซีน.....กัลลอน (๔.๕๔๖ ลิตร)
ละ ๑๒ สตางค์
๔. ไม้ขีดไฟ และวัตถุทำไม้ขีดไฟ
(๑) ไม้ขีดไฟทุกชนิด
ก. ถ้าบรรจุกลักคิดตัวกลัก ร้อยกัลก ๓๐ สตางค์
หนึ่งมีจำนวนไม่เกิน

- ข. ถ้าวรรจุถักคิดถัก ร้อยถัก ๓๐ สดางค์
 หนึ่งมีจำนวนเกินกว่า
 ร้อยอัน
 กับคิดค่าภาษีเพิ่มขึ้นดังนี้
 คือ จำนวนไม้ขีดไฟที่เกิน
 กว่าร้อยอันในถักหนึ่ง
 เพิ่มค่าภาษีขึ้นทุกๆ ๕๐ อัน
 หรือเศษของ ๕๐ อัน ร้อยถัก ๑๕ สดางค์
- (๒) ฆักไม้และเวเนียร์ กิโลกรัมละ ๕๐ สดางค์
 (ไม้ที่ได้ทำแล้วเป็น
 แผ่นบาง) ซึ่งโดยปกติ
 ใช้สำหรับทำไม้ขีดไฟ
๕. สะบู่ ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ที่อื่นใน กิโลกรัมละ ๘ สดางค์
 พิกัดอัตราภาษีฉบับนี้
๖. น้ำตาลรวมทั้งคลุโกส แต่ไม่รวม กิโลกรัมละ ๕ สดางค์
 สักฆารินเข้าด้วย
๗. ใบชา..... กิโลกรัมละ ๑๕ สดางค์

หมวด ๓

ของต้องพิกัดภาษีอัตราตามราคาร้อยละ ๕๐

๑. บุหรี่ซิการ์เรตต์สี่ บุหรี่ซิการ์ และยาสูบทุกชนิดทั้งที่ได้ทำขึ้นแล้วและที่ยังมิได้ทำขึ้น
แต่ค่าภาษีที่เรียกเก็บอย่างต่ำที่สุดนั้น ต้องไม่น้อยกว่า
บุหรี่ยาสูบเรตต์สี่ กิโลกรัมละ ๑ บาท
บุหรี่ยาสูบซิการ์ กิโลกรัมละ ๑ บาท ๕๐ สตางค์
ยาสูบอย่างอื่นทุกชนิด กิโลกรัมละ ๘๐ สตางค์
๒. อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนทุกชนิดรวมทั้งส่วนและเครื่องประกอบ
๓. ดอกไม้เพลิง รวมทั้งกระดาษาใช้ไม้แก้ว ฐูป และประทัด
๔. โสม แต่ค่าภาษีที่เรียกเก็บอย่างต่ำที่สุดนั้น ต้องไม่น้อยกว่ากรัมละ ๕ สตางค์
๕. ไฟล์ แต่ค่าภาษีที่เรียกเก็บอย่างต่ำที่สุดนั้นต้องไม่น้อยกว่าสำหรับละ ๒ สตางค์

หมวด ๔

ของต้องพิกัดภาษีอัตราตามราคาร้อยละ ๓๐

๑. กลองถ้ำรูป และของทุกชนิดสำหรับใช้ในการถ่ายภาพรูป

เว้นแต่ฟิล์ม ซึ่งเก็บภาษีตามอัตราในหมวด ๒ แห่งพิกัด
ภาษีนี้

๒. นาฬิกา และส่วนของนาฬิกา
๓. วัตถุระเบิด
๔. ภาชนะทอง ภาชนะเงิน และสิ่งของที่ทำได้ด้วยทองเงิน
หรือแปดตินั้นรวมทั้งที่เป็นลวดเป็นเส้น และของที่ชุบ
เงินชุบทอง
๕. เครื่องประดับกาย และอัญมณี รวมทั้งของเทียมสิ่ง
เหล่านี้
๖. เครื่องดนตรี และส่วนของเครื่องดนตรี รวมทั้งภาชนะ
ถาวรสำหรับใส่ของนั้น
๗. เครื่องหอมซึ่งไม่รวมอยู่ในที่อื่น หัวน้ำมัน เครื่องทาแต่ง
สีย้อม แป้งผัด และของปรุงอย่างอื่นอันใช้ในการแต่ง
รวมทั้งยาสีฟัน สะบู่ถูตัว สะบู่โกนหนวด และแชมพู
๘. แพรและของอันทั้งปวงที่ทำขึ้นด้วยไหม หรือที่ไหม
เป็นส่วนประกอบสำคัญในค่า เว้นแต่ของนั้นทำขึ้นเพื่อ
ใช้ในการแพทย์
๙. สิ่งที่ใช้ในการสูบบุหรี่ ซึ่งมีได้ระบุไว้ที่อื่น

หมวด ๕ของต้องพิกัดภาษีอัตราตามราคาร้อยละ ๒๐

๑. ขนมอบังปิสกิต และขนมอบเค็ก
๒. เนยเหลว
๓. เนยแข็ง
๔. ขนมอบ้าง ๆ
๕. น้ำมัน ไม้ ไม้แระ และของค้มอย่างอื่นทุกชนิดซึ่งไม่ได้รวมอยู่ก่อน
๖. เนยใส
๗. มาร์กะรีน และอื่น ๆ ที่ใช้แทนเนยเหลว เนยใส
๘. เนื้อ ปลา ผัก และผลไม้ รวมทั้งผักดอง น้ำซอส เอสเซนส์ เอกสแทรกส์ เพลเล็ต เปสต์ แยม และ มาร์มะเลด ซึ่งบรรจุรักษาไว้ในกระป๋องหรือภาชนะอย่างอื่นที่หัดไว้ไม่ให้ลมเข้าได้
๙. เครื่องเทศ และเครื่องปรุงรสอาหาร

หมวด ๖ของต้องพิกัดภาษีอัตราตามราคาร้อยละ ๑๐

๑. แอสเบสตอสที่เป็นแผ่นและที่ใช้หัด ใยช่า และที่เป็นเครื่องประกอบหม้อน้ำ

๒. สีย้อมที่ใช้ในอุตสาหกรรม
๓. หมวก
๔. น้ำมันเชื้อเพลิงหนักสำหรับใช้ในเตาหม้อน้ำและเครื่องยนต์
๕. รถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถจักรยาน (นอกจากที่เป็นของเล่น) และบรรดาส่วนและเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้รวมทั้งยางนอกและยางใน
๖. กระดาษพิมพ์สำหรับใช้กับพิมพ์แท่น
๗. กระดาษแผ่น
๘. เครื่องกระเบื้องที่ใช้ในวิชสุขาภิบาล รวมทั้งท่อระบายน้ำ

หมวด ๗

ของต้องพิกัดภาษีอัตราตามราคาร้อยละ ๕

๑. เครื่องมือและเครื่องใช้การเพาะปลูก
๒. เครื่องปั้นและส่วนของเครื่องปั้น
๓. เครื่องใช้ เครื่องมือ และสิ่งของซึ่งแพทย์ทางผ่าตัดทางยา ทางฟัน หรือทางสายตาใช้โดยฉะเพาะ ทั้งนี้ตั้งแต่เมื่ออธิบดีกรมศุลกากรได้ออกคำสั่งระบุชื่อของเหล่านี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๔. เครื่องและเครื่องมือที่ใช้เฉพาะในการวิทยาศาสตร์ ทั้ง
นี้ต่อเมื่ออธิบดีกรมศุลกากรได้ออกคำสั่งระบุชื่อของเหล่านี้
นั้นประกาศในราชกิจจานุเบกษา
๕. ด้ายทำเทียมใหม่
๖. กระสอบ และวัตถุทำเป็นกระสอบสำหรับใส่สินค้าออก
๗. โคลโรฟอร์ม อีเทอร์ ปิวรีฟิเกตส์ สัลเฟอริกอีเทอร์ และ
ไอโอดิฟอร์ม
๘. ของทอด้วยฝ้าย
๙. ปุย
๑๐. รถดับไฟ
๑๑. ยากำจัดแมลงและกำจัดรา
๑๒. เหล็กและเครื่องเหล็ก ซึ่งมีได้ระบุไว้ที่อื่น ยกเว้น
เครื่องตัดและเครื่องไถที่ไม่ใช่ภาชนะ
๑๓. เครื่องจักรและส่วนเครื่องจักร (ซึ่งมิได้รวมไว้ที่อื่น)
และสายพานเครื่องจักร
๑๔. นานมที่ทำขึ้นหรือทำแห่ง รวมทั้งนานมปนมอลด์และ
อาหารนมสำหรับทารก
๑๕. เครื่องแทรกเตอร์
๑๖. เครื่องโทรเลข โทรศัพท์ และวิทยุ
๑๗. พมพ์ดีดและส่วนของพมพ์ดีด

หมวด ๘

ของต้องพิทักษ์ภายใต้ตราตามรื้อยละ ๑๕

ของหึ่งปวงอันมิได้รวมอยู่ในหมวดต่าง ๆ ข้างต้น และ
ซึ่งมิได้ยกเว้นคำภาษีให้ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๙

ของยกเว้นคำภาษีเข้า

๑. หีบห่อของคนโดยสารซึ่งนำเข้ามาพร้อมกับคนสำหรับใช้
ส่วนตัว นอกจากยานพาหนะยนตร์ น้ำสุรา และของ
อันบริโลกหมดเปลืองได้

หมายเหตุ ข้อยกเว้นนี้ให้รวมของที่เป็นสมบัติโดยสุจริต ที่
ใช้แล้ว และที่เป็นของส่วนตัวของผู้โดยสาร
และเครื่องใช้ในวิชาชีพของตน อันส่งมาจาก
ท่าเรือ หรือประเทศที่ผู้โดยสารนั้นอยู่มาก่อน
และซึ่งมาถึงภายหลังตัวผู้โดยสารนั้น ในเวลา
ไม่นานกว่า

๒ สัปดาหะ ถ้ามาจากประเทศเสตรตเสต-
เติลเมนต์ สหรัฐมะลายู หรืออินโดจีน

๕ สัปดาหะ ถ้ามาจากภาคอื่นในทวีปเอเชีย

๑๐ สัปดาหะ ถ้ามาจากท่าเรือ หรือประเทศ
อื่น ๆ

๒. สมุดหนังสือ หนังสือพิมพ์ออกตามเวลากำหนด หนังสือพิมพ์ บทเพลงที่พิมพ์ขึ้น แผนที่ทะเล แผนที่ และใบพิมพ์แจ้งความ
๓. ยามาเชื้อโรค คือ กรดน้ำเม้นดินปนกันกับด่างอัลกาลีส เป็นยาพิษสมซึ่งถ้าเติมน้ำลงไปจะเป็นยาม่าเชื้อโรคอย่างคล้ายน้ำสะบู่ และยาม่าเชื้อโรคอย่างอื่น ๆ ตามที่อธิบดีกรมศุลกากรได้ออกคำสั่งระบุง้อประกาศในราชกิจจานุเบกษา
๔. น้ำอ้อยโมลัสส์
๕. ต้นไม้เป็น
๖. ควินีน และแอลกาลอยต์อื่นของเปลือกชิงโกนา
๗. ตัวอย่างสินค้าซึ่งใช้เฉพาะเป็นตัวอย่างเท่านั้น
๘. เมล็ดพันธุ์ไม้สำหรับเพาะ
๙. เซรัม วัคซีน และของที่ได้และทำมาจากสัตว์สำหรับการใช้ยาคัดเข้าใต้ผิวหนัง
๑๐. ไหมดิบ สำหรับใช้ทำเป็นเส้นไหม หรือใช้ทำเป็นเครื่องทอต่าง ๆ ได้
๑๑. เนื้อเงิน เนื้อทอง เหรียญต่าง ๆ และทองใบ
๑๒. ของตั้งกล่าวไว้ข้างล่างนี้ ถ้าจะต้องส่งกลับภายใน

๖ เดือน นับแต่วันนำเข้ามา ในกรณีเช่นนี้ อธิบดีกรมศุลกากรจะเรียกประกัน ตามแบบ และตามจำนวนเงินที่เห็นสมควร อธิบดีกรมศุลกากรจะคืนเงิน หรือให้ถอนหลักประกันที่วางไว้ต่อ เมื่อได้ปฏิบัติกิจทั้งปวงตามที่ได้สัญญาไว้ครบถ้วนแล้ว ก่อนหมดกำหนด๖เดือน จะยื่น คำร้อง ขอ ต่อกำหนดต่ออธิบดีกรมศุลกากรก็ได้ ในกรณีพิเศษ อธิบดี กรม ศุลกากร อาจ อนุญาตให้ ต่อกำหนดได้ไม่เกิน ๖ เดือน

- ก. ของที่ใช้ในการแสดงละคร หรือการแสดงอย่างอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้แสดงที่ท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทยเป็นครั้งคราว
- ข. เครื่องมือ และ สิ่ง ของใช้ สำหรับ การ ทดลอง หรือการแสดงซึ่งบุคคลอยู่ในประเทศไทยชั่วคราวนำเข้ามา เพื่อจัดการทดลองหรือการแสดงเช่นนั้น
- ค. ยานพาหนะสำหรับเดินทางบก เรือยนต์ และ เครื่องบิน ซึ่งเจ้าของนำเข้ามา
- ฅ. ของไม้ขาบ ที่ตั้งใจนำมาเพื่อการแสดงในลักษณะที่มหาชนดูได้ทั่วไป

๑๓. ของส่งออก ซึ่งนำกลับเข้ามาภายในเวลา ๕ ปี โดยไม่เปลี่ยนลักษณะหรือรูป และในเวลาที่ส่งออกนั้นได้รับใบรับรองสำหรับการนำกลับเข้ามา

อัตรากำภาษีส่งออก

๑. เข้าเปลือก	หาบหลวงละ ๑๒.๕ สตางค์
๒. เข้ากล้าง	หาบหลวงละ ๑๘.๔ สตางค์
๓. ปลายเข้ากล้าง	หาบหลวงละ ๕.๔ สตางค์
๔. รำเข้ากล้าง	หาบหลวงละ ๕.๔ สตางค์
๕. เข้าข้าว	หาบหลวงละ ๑๗.๔ สตางค์
๖. ปลายเข้าข้าว	หาบหลวงละ ๑๗.๔ สตางค์
๗. รำเข้าข้าว	หาบหลวงละ ๑๗.๔ สตางค์

ประกาศมาณวันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓๑ ตุลาคม หน้า ๓๗๓)

ประกาศให้ใช้อุสัญญาระวางประเทศ
ว่าด้วยการปฏิบัติกรตามคำชี้ขาด
ของอนุญาโตตุลาการต่างประเทศ

ฉบับลงวันที่ ๒๖ กันยายน ค.ศ. ๑๙๒๗ (พ.ศ. ๒๔๗๐)

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า

โดยที่สันนิบาตชาติได้ทำอนุสัญญาระวางประเทศ ว่าด้วยการปฏิบัติกรตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการต่างประเทศ ฉบับหนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ค.ศ. ๑๙๒๗ (พ.ศ. ๒๔๗๐)

โดยที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ผู้แทนรัฐบาล ณ สันนิบาตชาติลงนาม และพระราชทานพระราชสัตยาบัน อนุสัญญาระวางฉบับนี้ ทั้งผู้แทนรัฐบาล ณ สันนิบาตชาติ ได้เชิญพระราชสัตยาบันสารนั้น ไปมอบแก่เลขาธิการสันนิบาตชาติแต่วันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ แล้ว

และโดยที่บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้มีว่า ให้ใช้แก่รัฐภาคี ๓ เดือนภายหลังจากที่รัฐภาคีนั้น ๆ ได้มอบสัตยาบันสารแก่เลขาธิการเป็นต้นไป

ฉะนั้นอนุสัญญาที่ว่านี้ จึงเป็นอันใช้ระวางกรุงสยาม
กับประเทศที่ระบุไว้ในบัญชีข้างท้ายนี้แต่วันที่ ๗ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกัน
และให้กระทรวงมหาดไทยที่เกี่ยวข้องกับข้อความในอนุสัญญานี้
นั้นถือตามกระทำตามความในอนุสัญญานั้น จงทุกประการ
ประกาศมาณวันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๓ กันยายน หน้า ๒๕๖)

บัญญัติรายชื่อประเทศ และอาณาเขตต์ที่เป็นภาคี
ร่วมกับกรุงสยาม แห่งอนุสัญญาระวางประเทศ
ว่าด้วยการปฏิบัติการตามคำชี้ขาดของ
อนุญาโตตุลาการต่างประเทศ

- ออสเตรเลีย (มอบสัตยาบันวันที่ ๑๘ กรกฎาคม
พ.ศ. ๒๔๗๓ - พ.ศ. ๑๙๓๐)
- เบลเยียม (มอบสัตยาบันวันที่ ๒๗ เมษายน
พ.ศ. ๒๔๗๒ - พ.ศ. ๑๙๒๕ และ
ทำข้อสงวนสิทธิตามความในข้อ ๑
แห่ง อนุสัญญาให้ เป็นอันใช้แต่
สำหรับข้อตกลง ซึ่งตามกฎหมาย
พื้นเมืองนับว่า เป็น ข้อตกลงทาง
พาณิชย์)
- กองโกเบลเยียม และ (มอบภาคยานุวัติสารวันที่ ๕ มิถุนายน
อาณาเขตต์รูอันดา-อูรุนดี พ.ศ. ๒๔๗๓ - พ.ศ. ๑๙๓๐)
- เกรตบริเตน และ (มอบสัตยาบันวันที่ ๒ กรกฎาคม
ไอร์แลนด์เหนือ พ.ศ. ๒๔๗๓ - พ.ศ. ๑๙๓๐)
- นิวฟันด์แลนด์ (มอบภาคยานุวัติสารวันที่ ๗
มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๓ - พ.ศ. ๑๙๓๑)
- นิวซีแลนด์ (มอบสัตยาบันวันที่ ๕ เมษายน
พ.ศ. ๒๔๗๒ - พ.ศ. ๑๙๒๕ รวมทั้ง
ซามัวตะวันตก)

บาฮามาส

เกียนาอังกฤษ

ฮอนดูราสอังกฤษ

เกาะฟอล์กแลนด์

ยิบรอลตา

โกลด์โคสต์

(ก) ประเทศราช

(ข) แอัสซันตี

(ค) อาณาเขตต์ฝ่ายเหนือ

(ง) โตโกแลนด์ในอาณัติ

ของอังกฤษ

ชาไมคา (รวมทั้งเกาะเตอร์ลส
และโคคอส และเกาะเคย
แมน)

(มอบภาคยานุวัติสารวันที่
๒๖ พฤษภาคมพ.ศ. ๒๔๗๔
ค.ศ. ๑๙๓๑)

เกนยา

ปาเลสไตน์ (ไม่รวมทรานส์-
จอร์แดน)

อาณาเขตต์ตั้งกันยิกา

อูกันดาในอารักขา

เกาะวินด์วาร์ด

เกรนาดา

เซนต์ ลูเชีย

11/10 566

เซนต์ วินเซนต์

แซนชิบาร์

เดนมาร์ก

(มอบสัตยาบันวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๒ - ค.ศ. ๑๙๒๙ และแถลงว่า ตามกฎหมายเดนมาร์กนั้น คำพิพากษาของศาลอนุญาโตตุลาการไม่เป็นอันบังคับใช้ได้ทันที เพื่อบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษานั้นจำเป็นต้องยื่นคำร้องต่อศาลยุติธรรมธรรมดาอีกชั้นหนึ่ง โดยทั่วไปศาลยุติธรรมที่ว่านี้ ก็ย่อมจะรับเอาคำพิพากษาของศาลอนุญาโตตุลาการนั้น เป็นมูลฐานสำหรับการตัดสินคดีนั้นโดยมิต้องทำการไต่สวนต่อไปอีก)

เอสโตเนีย

(มอบสัตยาบันวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ - ค.ศ. ๑๙๒๙ และทำข้อสงวนสิทธิตามความในข้อ ๑ แห่งอนุสัญญา ให้เป็นอันไว้แต่สำหรับข้อตกลง ซึ่งตามกฎหมาย

- พิน เมือง นับว่า เป็น ข้อ ตกลง ทาง
พาณิชย์)
- ฝรั่งเศส (มอบสัตยาบันวันที่ ๑๓ พฤษภาคม
พ.ศ. ๒๔๗๔ - พ.ศ. ๑๙๓๑ และ
ทำข้อสงวนสิทธิตามความในข้อ ๑
แห่งอนุสัญญา ให้เป็นอันไร้ค่า
สำหรับ ข้อตกลงซึ่ง ตาม กฎหมาย
พิน เมือง นับว่า เป็น ข้อ ตกลง ทาง
พาณิชย์)
- เยอรมนี (มอบสัตยาบันวันที่ ๑ กันยายน
พ.ศ. ๒๔๗๓ - พ.ศ. ๑๙๓๐)
- อิตาลี (มอบสัตยาบันวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๔๗๓ - พ.ศ. ๑๙๓๐)
- ลูกซิมบวร์ค (มอบสัตยาบันวันที่ ๑๕ กันยายน
พ.ศ. ๒๔๗๓ - พ.ศ. ๑๙๓๐ และ
ทำข้อสงวนสิทธิตามความในข้อ ๑
แห่งอนุสัญญา ให้เป็นอันไร้ค่า
สำหรับ ข้อตกลงซึ่ง ตาม กฎหมาย
พิน เมือง นับว่า เป็น ข้อ ตกลง ทาง
พาณิชย์)

โปรตุเกส

(มอบสัตยาบันวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๓ - ค.ศ. ๑๙๓๐ และ ทำข้อสงวนสิทธิตามความในข้อ ๑ แห่งอนุสัญญา ให้เป็นอันใช้แต่ สำหรับ ข้อ ตกลง ซึ่ง ตาม กฎหมาย พื้น เมือง นับ ว่า เป็น ข้อตกลงทาง พาณิชย์ ทั้งให้ถือว่าการเข้าเป็น ภาคว่าแห่งอนุสัญญานี้ ไม่รวมถึง ประเทศราชของโปรตุเกสด้วย)

สเปน

(มอบสัตยาบันวันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๒ - ค.ศ. ๑๙๓๐)

สวีเดน

(มอบสัตยาบันวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ - ค.ศ. ๑๙๒๙)

สวีตเซอร์แลนด์

(มอบสัตยาบันวันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๓ - ค.ศ. ๑๙๓๐)

กฎเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม
ออกตามความในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๔๗๔
(ฉบับที่ ๑)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๔๗๔ เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์
และคมนาคมออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ตั้งหอทะเบียนเครื่องหมายการค้าขึ้นในกรม
ทะเบียนการค้า มีนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นผู้
ดำเนินการ

ให้นายทะเบียนมีหน้าที่ดังนี้

(ก) ยังให้รายการทั้งหลายอันเกี่ยวกับเครื่องหมาย
การค้าของจดทะเบียนลงไว้ในสารบบและเก็บบรรดาเอกสารซึ่ง
เกี่ยวข้องกับการนั้นแยกกันไว้รายละเอียด

(ข) ออกหนังสือจดหมายเหตุแสดงรายการเครื่องหมาย
การค้า เพื่อประกาศค่าของจดทะเบียนซึ่งนายทะเบียน
พิจารณาแล้วเห็นควรรับจดทะเบียน

(ก) ยังให้เครื่องหมายการค้าอันรับจดทะเบียนแล้วลงไว้ในทะเบียนเครื่องหมายการค้าและเก็บแบบเครื่องหมายการค้านั้นไว้ในทะเบียนแบบเครื่องหมายการค้า

การขอจดทะเบียน

ข้อ ๒ คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้านั้น ให้ใช้แบบ ก.ม. ๑

ข้อ ๓ ถ้าผู้ขอจดทะเบียนเป็นห้างหรือหุ้นส่วนซึ่งมิได้เป็นนิติบุคคล คำขอต้องลงลายมือชื่อบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจให้เป็นผู้แทนของห้างหรือหุ้นส่วนนั้น

ถ้าผู้ขอเป็นห้างหุ้นส่วนจดทะเบียนหรือบริษัทจำกัด คำขอต้องลงลายมือชื่อบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจให้เป็นผู้แทนของหุ้นส่วนจดทะเบียนหรือบริษัทจำกัดนั้น

เจ้าพนักงานอาจให้ผู้ขอจดทะเบียนเสนอพยานหลักฐานในเรื่องชื่อ สัญชาติ ตราสารจัดตั้งตามพระราชกำหนดกฎหมายหรือกฎหมายต่างประเทศ และให้เสนอข้อความในเรื่องอันเกี่ยวกับตัวกรรมการ ผู้จัดการ ผู้เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้น และตัวแทน หรือสถานที่ส่งบัตรหมายถึงได้ในประเทศสยาม ถ้ามี

ข้อ ๔ นอกจากแบบเครื่องหมายการค้าซึ่งจดทะเบียน
 นั้นเองที่พิมพ์ไว้หรือติดอยู่ในคำขอตามแบบ ก.ม. ๑ นั้น
 แล้ว ผู้ขอต้องส่งแบบเครื่องหมายการค้าเดียวกันต่อนาย
 ทะเบียนอีก ๔ ชิ้น แยกพิมพ์ไว้หรือติดไว้ในแบบ ก.ม. ๒
 ชิ้นละแผ่น

แบบเครื่องหมายการค้าเหล่านี้จะต้องพิมพ์หรือพิมพ์ถอน
 ลงโดยวิธีซึ่งจะอยู่ได้ทนและแสดงรูปเครื่องหมายชัดเจน

ข้อ ๕ เครื่องหมายการค้านั้น ถ้าจะพึงทำได้ให้ส่งตาม
 ขนาดที่เป็นจริง

เครื่องหมายการค้าซึ่งมีขนาดเล็กกว่าช่องว่างในแบบ
 ก.ม. ๑ และ ก.ม. ๒ นั้น จะทำแบบตัวอย่างขยายขนาดให้
 ใหญ่ขึ้นก็ได้

เครื่องหมายการค้าซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าช่องว่างดังกล่าว
 แล้วจะย่อส่วนให้เล็กลงก็ได้ หรือฉีกปิดบนผ้าลินินหรือ
 ผ้าถนอลายหรือสิ่งอื่น ๆ ซึ่งนายทะเบียนเห็นสมควรก็ได้ ผ้า
 ซึ่งติดแบบเครื่องหมายการค้าไว้นั้นให้ปิดในช่องว่างดังกล่าว
 มาแล้ว ถ้าเหลือให้พับเข้าไป

ข้อ ๖ ถ้านายทะเบียนเห็นสมควร จะเรียกให้ผู้ขอจด
 ทะเบียน ส่ง แม่พิมพ์ เพื่อ ประ กาศใน หนังสือ จดหมาย เหตุ

แสดงรายการเครื่องหมายการค้า แม่พิมพ์นั้นจะต้องกว้าง
 ขาวไม่เกินด้านละ ๕ เซนติเมตร ถ้าผู้จดทะเบียนส่ง
 แม่พิมพ์เกินขนาดนี้ไซ้ นายทะเบียนจะสั่งให้ลดขนาด
 แม่พิมพ์ลงจนเท่าขนาดที่กำหนดไว้ก็ได้ ถ้าผู้จดทะเบียน
 ลดขนาดแม่พิมพ์ส่งให้ไม่ได้ก็ดี หรือถ้านายทะเบียนยอม
 รับแม่พิมพ์เกินขนาดด้วยเหตุอื่นก็ดี ผู้จดทะเบียนจะ
 ต้องเสียค่าธรรมเนียมเพิ่มเฉพาะส่วนที่เกินขนาดตามอัตรา
 ซึ่งกำหนดไว้ท้ายกฎเสนาบดี

ข้อ ๗ การขอแก้คำผิดหรือการขออนุญาตแก้ไขเพิ่มเติม
 คำขอจดทะเบียนหรือเอกสารอันเกี่ยวกับการขอจดทะเบียน
 ให้ใช้แบบ ค.ม. ๓ คำแสดงปฏิเสธให้ใช้แบบ ค.ม. ๔

การจดทะเบียน

ข้อ ๘ เมื่อนายทะเบียนพิจารณาเห็นควรรับจดทะเบียน
 เครื่องหมายการค้ารายใด นายทะเบียนพึงยังให้คำขอจ
 ทะเบียนนั้น ประกาศในหนังสือจดหมายเหตุแสดงรายการ
 เครื่องหมายการค้า

ในประกาศนั้นให้แสดง

(ก) เลขที่และวันเดือนปีในคำขอ

(ข) เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

(ค) จำพวกสินค้าและชนิดสินค้าแห่งจำพวกซึ่งจะใช้เครื่องหมายการค้า

(ง) ชื่อ สำนัก และอาชีพะกับสำนักงานการค้าหรือสถานที่ส่งบัตรหมายถึงได้ในประเทศสยามแห่งเจ้าของหรือตัวแทน ถ้ามึและ

(จ) ข้อใจหรือข้อจำกัด และรายการอื่น ๆ ที่นายทะเบียนเห็นจำเป็นแสดง

ข้อ ๘ คำร้องคัดค้านการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าให้ใช้แบบ ค.ม. ๕ คำโต้แย้งคำร้องคัดค้านให้ใช้แบบ ค.ม. ๕ ก. คำขอจดทะเบียนตามข้อสัญญาให้ใช้แบบ ค.ม. ๕ ข. คำแจ้งว่าได้ฟ้องคดีในศาลแล้วให้ใช้แบบ ค.ม. ๕ ค.

อุทธรณ์จากนายทะเบียนต่อเสนาบดีให้ใช้แบบ ค.ม. ๖ ข้อ ๑๐ ในการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ให้นายทะเบียนจดยการดังต่อไปนี้ลงในทะเบียน คือ

(ก) เลขที่และวันเดือนปีในคำขอ

(ข) เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

(ค) จำพวกสินค้า และชนิดสินค้าแห่งจำพวกซึ่งจะ
ใช้เครื่องหมายการค้า

(ฅ) ชื่อ สำนักและอาชีพะของเจ้าของและของตัวแทน
ถ้ามี่ และสำนักงานการค้าหรือสถานที่ส่งบัตรหมายถึงผู้
นั้น ๆ ใดในประเทศไทย

(ง) ข้อไข ข้อจำกัด การแสดงปฏิเสธและสารสำคัญ
อื่นตามที่นายทะเบียนเห็นจำเป็นแสดง

(จ) เลขที่และวันเดือนปีที่จดทะเบียน

(ฉ) ทะเบียนแบบตัวอย่างเล่มที่เท่าใด หน้าเท่าใด

ข้อ ๑๑ หนังสือคู่มือรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า
ให้ใช้แบบ ค.ม. ๓ และอธิบดีกรมทะเบียนการค้าเป็นผู้
ลงนามและประทับตรากรมทะเบียนการค้า

การเปลี่ยนแปลงและการโอนเครื่องหมายการค้า

ที่จดทะเบียน

ข้อ ๑๒ คำขอจดทะเบียนการเปลี่ยนแปลงหรือการโอน
เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้วให้ใช้แบบ ค.ม. ๘,
๘ ก. หรือ ๘ ข. แล้วแต่เรื่อง

เมื่อผู้ขอยื่นคำร้องแล้ว เจ้าพนักงานจะออกไปรับให้

ต่ออายุการจดทะเบียน

ข้อ ๑๓ คำขอต่ออายุเครื่องหมายการค้านั้นให้ใช้แบบ
ก.ม. ๘

เมื่อผู้ขอยื่นคำร้องแล้ว เจ้าพนักงานจะออกใบรับให้
และออกหนังสือคู่มือต่ออายุให้เป็นสำคัญ

เพิกถอนการจดทะเบียน

ข้อ ๑๔ ถ้าเพิกถอนเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน
นายทะเบียน พึงยังให้หมายเหตุการณ์เพิกถอน และเหตุที่เพิก
ถอนนั้นไว้ในทะเบียน

การขอตรวจดูทะเบียน

ข้อ ๑๕ การขอตรวจดูทะเบียนและขอคัดสำเนารายการ
จดทะเบียน ให้ใช้แบบ ก.ม. ๑๐

ค่าธรรมเนียม

ข้อ ๑๖ ค่าธรรมเนียมที่จะต้องเสียตามความในพระราช
บัญญัติเครื่องหมายการค้า ให้ใช้ตามอัตราที่กำหนดไว้ท้าย
กฎเสนาบดี

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

นายพลเอก บรมฉัตรไชยากร

เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม

เลขที่	อัตรากำลังธรรมเนียม	จำนวนเงิน	
		บาท	สต.
๑	ค่าธรรมเนียมจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า สำหรับ สินค้า ทั้ง จำพวก หรือ เฉพาะ สิ่ง เฉพาะ อย่าง อันรวมใน ประเภทสินค้า จำพวกหนึ่ง รายละเอียด.....	๑๐	-
๒	ค่าธรรมเนียมแม่พิมพ์โตกว่าขนาด ๕ เซ็นต์เมตร ในด้านกว้างหรือด้านยาว หรือทั้งสองด้านทุกๆ ๑ เซ็นต์เมตร หรือ ส่วนของเซ็นต์เมตรที่เกิน ๕ เซ็นต์เมตร..	๑	-
๓	ค่าธรรมเนียม ค่าขออนุญาต แก้ไข เพิ่มเติม ค่าขอจด ทะเบียน หรือ เอกสาร อันเกี่ยวกับการขอ จดทะเบียน หรือคำแสดงปฏิเสธ.....	๕	-
๔	ค่าธรรมเนียมการขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า.....	๔๐	-
๕	ค่าธรรมเนียมการคัดค้าน เรื่องละ.....	๑๐	-
๖	ค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตาม ข้อสัญญาหรือคำแจ้งว่าได้ฟ้องคดีในศาล แล้ว เรื่องละ.....	๕	-
๗	ค่าธรรมเนียม ต่อ เสนาบดี กระ หรวงพาณิชย์ 11/10/2566 และกม.นาคมตามมาตรา ๑๖, ๑๘ และ ๑ ๙		

เลขที่	อัตราค่าธรรมเนียม	จำนวนเงิน	
		บาท	สต.
	แห่ง พระราชบัญญัติ เครื่องหมายการค้า รายละเอียด	๔๐	—
๗	จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า รายละเอียด..	๒๕	—
๘	คำขอจดทะเบียนการเปลี่ยนแปลง.....	๕	—
๑๐	คำขอจดทะเบียนโอน เครื่องหมายการค้า คำ รายละเอียด.....	๑๐	—
๑๑	คำขอจดทะเบียนเปลี่ยน นาม เจ้า ของ เครื่องหมายการค้า รายละเอียด.....	๑๐	—
๑๒	คำขอต่ออายุเครื่องหมายการค้า รายละเอียด	๒๕	—
๑๓	คำขอ ตรวจดู ทะเบียน และ คัดสำเนา ครึ่งหนึ่งภายในหนึ่งชั่วโมง	๕	—
๑๔	ยื่นเอกสารต่อศาลตามคำสั่งศาล.....	๑๐	—
๑๕	คัดสำเนาเอกสารต่าง ๆ ร้อยหรือเศษของร้อยคำแรก.....	๑	—
	ทุก ๆ ร้อยหรือเศษของร้อยคำหลัง.....		๕๐
๑๖	คำรับรองสำเนาเอกสารต่าง ๆ ลายเซ็น ละ.....	๒	—

ค.ม. ๑ เรื่องเลขที่ (ก)

คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

ข้าพเจ้า (ข)

ขอจดทะเบียนว่าเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า

ถ้า เครื่องหมาย มี คำ
อักษรอื่น นอกจาก
อักษรไทย ให้สลักหลัง
ไว้ว่าคำนั้น ๆ ออกสำ
เนียงว่ากะ-ไร และ
แปลเป็นไทยว่ากะ-ไร
แล้วลงลายมือชื่อเจ้า
ของหรือตัวแทนกำกับ
ไว้ด้วย

ให้พิมพ์หรือฉีกแบบ
เครื่องหมายลงในช่อง
ว่าง กับ ให้ส่ง แบบ ที่
เหมือนเป็นอย่างเดียว
กันมาตามแบบ ค.ม.๒
อีก ๔ ฉบับ

ในจำพวก..... สำหรับสิ่งของสินค้า (ค)

วันที่..... พุทธศักราช ๒๕.....

ค่าธรรมเนียม.....บาท

11/10/2566

(ลงลายมือชื่อ) (ง)

- (ก) เลขลำดับคำขอ
- (ข) ให้ลงชื่อ สัญชาติ และอาชีพของเจ้าของ บัญชี ถัดมา และสำนักงานการค้าตั้งอยู่เป็นที่ หรือสถานที่ ส่งบัตร หมายถึงได้ในประเทศสยาม
- (ค) ให้ลงชื่อสินค้าทั้ง จำพวก หรือ ชื่อสินค้าอย่างใดอย่าง หนึ่งในจำพวกบรรดาที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้น
- (ง) ลายมือชื่อเจ้าของหรือตัวแทน ถ้าผู้ขอเป็นตัวแทน ของเจ้าของ ก็ให้แนบหนังสือแสดงว่าตนมีอำนาจทำ การแทนติดมากับคำขอนั้นด้วย

ก.ม. ๒ เรื่องเลขที่ (ก)

แบบเครื่องหมายการค้าซึ่งยื่นเพิ่มเติม

ให้พิมพ์หรือฉีกแบบ
เครื่องหมายการค้าที่
เหมือนกับแบบที่ฉีก
ในคำขอลงในช่องว่าง
นี้

ถ้าแบบเครื่องหมาย
ใหญ่กว่าช่องว่างให้ฉีก
บนผ้าลินินหรือผ้าถน
ลาย ส่วนหนึ่งให้ปิด
ลงในช่องว่าง เหลืออื่น
ให้พับเข้าไป

ให้ส่งแบบเครื่องหมายซึ่งยื่นเพิ่มเติมนี้ ๔ แผ่นไปพร้อม
กับคำขอจดทะเบียน

(ลงลายมือชื่อ) (ข)

(ก) เลขลำดับคำขอ

(ข) ลายมือชื่อเจ้าของ หรือตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจ
โดยชอบ

ค.ม. ๓ เรื่องเลขที่ (ก)

คำร้องขอแก้คำผิดหรือขออนุญาตเพิ่มเติมคำขอ

ข้าพเจ้าขอขึ้นคำร้องเพื่อ (ข)

.....
.....
.....
.....
.....

วันที่.....พุทธศักราช ๒๕.....

ข้าราชการเนียบ.....บาท

(ลงลายมือชื่อ) (ค)

(ก) เลขลำดับคำขอ

(ข) ให้ลงข้อความที่ขอ

(ค) ลายมือชื่อเจ้าของ หรือตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจ
โดยชอบ

ค.ม. ๔ เรื่องเลขที่ (ก).....

คำร้องขอให้จัดคำแสดงปฏิเสธ

ข้าพเจ้าขอยื่นคำร้องเพื่อให้จัดทะเบียน ตามคำร้อง
เลขที่ (ก)..... โดยมีข้อความดังข้างล่างนี้ คือ
(ข).....
.....
.....
.....
.....

วันที่.....พุทธศักราช ๒๔.....

(ลงลายมือชื่อ) (ค).....

- (ก) เลขลำดับคำขอ
- (ข) ให้ลงคำแสดงปฏิเสธ
- (ค) ลายมือชื่อเจ้าของ หรือตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจ
โดยชอบ

ค.ม. ๕ เรื่องเลขที่ (ก).....

คำคัดค้านการขอจดทะเบียน

(ให้สิ่งสำเนาด้วยฉบับหนึ่ง)

ข้าพเจ้า (ข).....

.....

ขอยื่นคำคัดค้านการขอจดทะเบียน เครื่องหมายการค้าตาม
เลขที่ข้างบนนี้ สำหรับสินค้าจำพวก.....ที่ประกาศ
ในหนังสือจดหมายเหตุแสดงรายการเครื่องหมายการค้า
ฉบับวันที่.....

เล่ม.....หน้า.....

เหตุที่คัดค้านนมดังนี้.....

.....

.....

วันที่.....พุทธศักราช ๒๕.....

ค่าธรรมเนียม.....บาท

(ลงลายมือชื่อ) (ค).....

สำนักงานการค้าตั้งอยู่เป็นที่ หรือสถานที่ส่งบัตรหมายถึงได้
ในประเทศสยาม

.....

- (ก) เลขลำดับคำขอ
- (ข) ให้ลงชื่อ สัญชาติ สำนักและอาชีพของผู้คัดค้าน
- (ค) ตายมือชื่อของผู้คัดค้าน หรือของตัวแทนที่ได้รับมอบอำนาจโดยชอบ

ค.ม. ๕ ก.

เรื่องเลขที่ (ก).....

คำโต้แย้ง

(ให้ส่งสำเนามาด้วยฉบับหนึ่ง)

ข้าพเจ้า (ข).....

ขอแจ้งว่าข้าพเจ้าอาศัยหลักดังกล่าวต่อไปข้างล่างนี้สนับสนุน
คำขอของข้าพเจ้า.....

.....
.....

ข้าพเจ้ายอมรับขอความต่อไปนี้ในคำคัดค้านว่าถูกต้อง

.....
.....

วันที่.....พุทธศักราช ๒๕.....

ค่าธรรมเนียม.....บาท

(ลงลายมือชื่อ) (ค).....

(ก) เลขลำดับคำขอ

(ข) ให้ส่งชื่อเจ้าของ

(ค) ลายมือชื่อเจ้าของ หรือตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจ

ค.ม. ๕ ข. เรื่องเลขที่ (ก).....

คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามข้อสัญญา

ข้าพเจ้า (ข).....

ผู้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามลำดับคำขอที่ (ก)....

ขอให้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามข้อสัญญา (ค).....

วันที่.....พุทธศักราช ๒๕.....

ค่าธรรมเนียม.....บาท

(ลงลายมือชื่อ) (ง).....

หมายเหตุ. ให้ส่งหนังสือสัญญาอันผู้จดทะเบียนอาศัย
เป็นหลักในการเรียกร้องนั้นมาพร้อมกับคำขอนี้ด้วย

- (ก) เลขลำดับคำขอ
- (ข) ให้ส่งชื่อเจ้าของ
- (ค) ให้ส่งรายละเอียดแห่งข้อสัญญา
- (ง) ให้ส่งลายมือชื่อเจ้าของ หรือตัวแทนผู้ได้รับมอบ

ค.ม. ๕ ค เรื่องเลขที่ (ก).....

คำแจ้งว่าได้ฟ้องคดีในศาลแล้ว

ข้าพเจ้า (ข).....

ขอแจ้งว่า ข้าพเจ้าได้ฟ้องคดีนี้ต่อศาล (ก).....

ในเรื่องคำคัดค้านคำขอ (ก).....เพื่อให้จัดทะเบียน
เครื่องหมายการค้า เมื่อ (ข).....

วันที่.....พุทธศักราช ๒๕.....

คำธรรมเนียม.....บาท

(ลงลายมือชื่อ) (ง).....

- (ก) เลขลำดับคำขอ
- (ข) ให้ลงชื่อเจ้าของ หรือผู้คัดค้าน แล้วแต่เรื่อง
- (ค) ให้ลงชื่อศาลซึ่งโจทก์ฟ้องคดี
- (ข) ให้ลงวันที่ยื่นฟ้อง
- (ง) ให้ลงลายมือชื่อเจ้าของ (หรือของตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจโดยชอบ) หรือของผู้คัดค้าน แล้ว

๒๕๕

ค.ม. ๖

เรื่องเลขที่ (ก) _____

อุทธรณ์นายทะเบียนไปยังเสนาบดี

ข้าพเจ้า (ข) _____

ขอแสดงว่าข้าพเจ้าจะอุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนแห่ง
_____ ต่อเสนาบดี

กระทรวงพาณิชย์และคมนาคม เพราะนายทะเบียนวินิจฉัย
ว่า (ค) _____

ข้าพเจ้าจึงเสนอเรื่องของข้าพเจ้าพร้อมกับหนังสือเพื่อ
รับคำวินิจฉัยของเสนาบดี

วันที่ _____ พุทธศักราช ๒๔ _____

ค่าธรรมเนียม _____ บาท

(ลงลายมือชื่อ) (ง) _____

(ก) เลขลำดับคำขอ

(ข) ให้ลงชื่อเจ้าของ

(ค) ให้ลงคำวินิจฉัยซึ่งร้องอุทธรณ์

(ง) ลายมือชื่อเจ้าของ หรือตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจ

11/10/2566

โดยชอบ

ค.ม. ๗

เรื่องเลขที่ (ก)

หนังสือคู่มือรับจดทะเบียน

หนังสือคู่มือนี้ให้ไว้แก่ (ข) _____

เพื่อแสดงว่าเครื่องหมายการค้าที่อ้างถึงใน คำขอจดทะเบียน
หมายเลขที่ _____ และที่ได้ประกาศในหนังสือจดหมายเหตุ
แสดงรายการเครื่องหมายการค้าเล่ม _____ หน้า _____
นั้นได้จดทะเบียนแล้วในจำพวก _____ สำหรับ
สินค้าที่ได้ระบุไว้ คือ _____

หออทะเบียนเครื่องหมายการค้า

วันที่ _____ พุทธศักราช ๒๕ _____

(ลงลายมือชื่อ) _____

อธิบดีกรมทะเบียนการค้า

หนังสือคู่มือนี้มีอายุ ๑๐ ปี จากวันในคำขอ คือ วันที่ _____
และอาจต่ออายุได้ภายในสามเดือน
ก่อนสิ้นอายุทุกกระยะ ๑๐ ปี

ถ้าเปลี่ยนเจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือเปลี่ยนสถานที่
ซึ่งจดทะเบียนไว้ ให้เจ้าของผู้จดทะเบียนรีบแจ้งความให้
นายทะเบียนทราบโดยเร็ว

หมายเหตุ:– ถ้าอยากทราบว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงอันใดบ้าง
ภายหลังวันที่ออกหนังสือคู่มือฉบับนี้ ต้องขอดูในทะเบียน

- (ก) เลขลำดับการจดทะเบียน
- (ข) ให้ลงชื่อเจ้าของ

ค.ม. ๘

เรื่องเลขที่ (ก) _____

คำร้องขอเปลี่ยนแปลงในทะเบียน

ข้าพเจ้า (ข) _____

เจ้าของเครื่องหมายการค้าเลขหมายที่ (ก) _____

ขอยื่นคำร้องว่า (ค) _____

วันที่ _____ พุทธศักราช ๒๕ _____

ค่าธรรมเนียม

บาท

(ลงลายมือชื่อ) (ง) _____

- (ก) เลขลำดับเครื่องหมายการค้า
- (ข) ให้ลงชื่อเจ้าของ
- (ค) ให้ลงข้อความที่ขอ
- (ง) ให้ลงลายมือชื่อเจ้าของ หรือตัวแทนที่ได้รับมอบ

ค.ม. ๘ ก เรืองเลขที่ (ก)

คำร้องขอโอนกรรมสิทธิ์เครื่องหมายการค้า
ซึ่งเจ้าของเดิมและผู้รับโอนขอร่วมกันเพื่อ

ให้จดทะเบียนว่าผู้รับโอนเป็นเจ้าของต่อไป

ข้าพเจ้า (ข)

และ (ค)

ขอยื่นคำร้องขอให้จดนาม (ข)

ลงในทะเบียนว่า เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า เลขที่

สินค้าจำพวก นับแต่วัน (ง)

โดย (จ)

วันที่ พุทธศักราช ๒๕

ค่าธรรมเนียม บาท

(ลงลายมือชื่อ) (ฉ)

(ลงลายมือชื่อ) (ข)

หมายเหตุ :- หนังสือสำคัญอันเป็นหลักฐานของผู้ขอและหนังสือแสดงอำนาจของตัวแทน ถ้ามี ให้ส่งมาพร้อมกับคำร้องนี้ด้วย

- (ก) เลขลำดับเครื่องหมายการค้า
- (ข) ให้ลงชื่อเจ้าของ
- (ค) ให้ลงชื่อผู้รับโอน
- (ฅ) ให้ลงชื่อ สัญชาติ และอาชีพะของผู้รับโอน และสำนักงานการค้าตั้งอยู่เป็นที่ หรือสถานที่ส่งบัตรหมายถึงได้ในประเทศสยาม
- (ง) ให้ลงวันซึ่งได้รับมอบหมายกิจการค้าขายจากผู้โอน
- (จ) ให้ลงรายการในหนังสือสำคัญอันเป็นหลักฐานโดยละเอียด ถ้ามี หรือคำแถลงการณ์ในเรื่อง
- (ฉ) ลายมือชื่อเจ้าของ หรือตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจโดยชอบ
- (ช) ลายมือชื่อผู้รับโอน หรือตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจโดยชอบ

ค.ม. ๘ ข

เรื่องเลขที่ (ก)

คำร้องขอให้จดทะเบียนเจ้าของคนหลังลงในทะเบียนว่าเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า

ข้าพเจ้า (ข)

ขอ^๕ยื่นคำ^๕ร้องเพื่อ^๕ให้^๕จดทะเบียน^๕ข้าพเจ้า^๕ลงใน^๕ทะเบียน^๕ว่าเป็น^๕เจ้าของ^๕เครื่องหมาย^๕การค้า^๕เลขที่^๕ _____ สิ้น^๕คำ^๕จำ^๕พวก
นับ^๕แต่^๕วัน (ค)

ข้าพเจ้า^๕เป็น^๕ผู้^๕กรรม^๕สิทธิ์^๕ใน^๕เครื่องหมาย^๕การค้า^๕นั้น^๕พร้อม^๕
ด้วย^๕กิตติ^๕วิ^๕สต์^๕แห่ง^๕การ^๕ค้า^๕ขาย^๕สิน^๕ค้า^๕นั้น^๕อัน^๕ได้^๕จดทะเบียน^๕เครื่องหมาย^๕การค้า^๕ไว้^๕โดย (ง)

สถานที่^๕ส่ง^๕บัตร^๕หมาย^๕ถึง^๕ได้^๕ใน^๕ประเทศ^๕สยาม^๕ของ^๕ข้าพเจ้า^๕ คือ

วันที่

พุทธศักราช ๒๔

ค่าธรรมเนียม

บาท

11/10/2566

(ลงลายมือชื่อ) (ง)

หมายเหตุ:— หนังสือสำคัญอันเป็นหลักฐานของผู้ขอ หรือ หนังสือแสดงอำนาจของตัวแทน ถ้ามี ให้ส่งมาพร้อมกับคำร้องนี้ด้วย

- (ก) เลขลำดับเครื่องหมายการค้า
- (ข) ให้ลงชื่อ สัญชาติ และอาชีพะของเจ้าของคนหลัง
- (ค) ให้ลงวันซึ่งได้รับมอบหมายกิจการค้าขายจากผู้โอน
- (ฅ) ให้ลงรายการในหนังสือสำคัญอันเป็นหลักฐานโดยละเอียด ถ้ามี หรือคำแถลงการณ์ในเรื่อง
- (ง) ตายมือชื่อเจ้าของคนหลัง หรือตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจโดยชอบ

ค.ม. ๕

เรื่องเลขที่ (ก)

คำขอต่ออายุทะเบียน

ข้าพเจ้า (ข) _____

เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้หมายเลขที่ (ก)
ขอยื่นคำขอให้จดทะเบียนต่ออายุเครื่องหมาย

การค้ารายอื่นอีก ๑๐ ปี

วันที่ _____

พุทธศักราช ๒๕ _____

ค่าธรรมเนียม _____ บาท

(ลงลายมือชื่อ) (ค) _____

(ก) เลขลำดับเครื่องหมายการค้า

(ข) ให้ลงชื่อผู้เป็นเจ้าของ

(ค) ลายมือชื่อเจ้าของ หรือตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจ
โดยชอบ

ก.ม. ๑๐

คำขอตรวจดูทะเบียนและคัดสำเนา

ข้าพเจ้า (ก)

ขอยื่นคำร้องขออนุญาตตรวจดูทะเบียนเครื่องหมายการค้า
และคัดสำเนารายการจากทะเบียนนั้น

วันที่ พุทธศักราช ๒๕

ค่าธรรมเนียม

บาท

(ลงลายมือชื่อ) (ข)

(ก) ให้ลงชื่อ สัญชาติ สำนัก และอาชีพของผู้ขอ

(ข) ลายมือชื่อผู้ขอ หรือของตัวแทนผู้ได้รับมอบ

อำนาจโดยชอบ

๓๐๕

ประกาศกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
ตามความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา
พุทธศักราช ๒๔๗๑

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติประกาศตามความ
ในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พุทธศักราช ๒๔๗๑
ให้ทราบทั่วกันว่า กระทรวงพระคลังมหาสมบัติจะรับและ
จ่ายค่าบริวารตแห่งทองคำ ในกรุงนิวยอร์ก แลกเปลี่ยนกับ
เงินบาทโดยทันที ตามอัตรารับ เหรียญทองอเมริกันละ
๒ บาท ๒๒ สตางค์ และจ่ายเหรียญทองอเมริกันละ ๒ บาท
๓๐ สตางค์

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๗ กันยายน หน้า ๓๓๒)

๓ ๕

พระราชกฤษฎีกา

ว่าด้วยการจัดซื้อที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น เพื่อสร้างทางจากบ้านหมี่ถึงอำเภอโคกสำโรงสายหนึ่ง และจากหลังตลาดบ้านใหม่ถึงตำบลบางฝุ้งกับมหาสอนอีกสายหนึ่ง ตามสัมประทานลงวันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๓

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

นายบัวเฮง ปิยะสุวรรณ ผู้ได้รับสัมประทานสร้างทางจากบ้านหมี่ถึงอำเภอโคกสำโรงสายหนึ่ง และจากหลังตลาดบ้านใหม่ถึงตำบลบางฝุ้งกับมหาสอนอีกสายหนึ่ง ได้ยื่นเรื่องราวขอให้กรมทางช่วยจัดการซื้อที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นตามพระราชบัญญัติทางหลวงที่ได้รับสัมประทาน พุทธศักราช ๒๔๗๓ เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคมได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณา พระราชทานพระบรมราชานุมัติแล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกาไว้ มี^{11/10/2566}ข้อความดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้มีกรรมการจัดซื้อที่ดินและอสังหาริมทรัพย์
 อย่างอื่น ตามบัญชีและแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกา
 การสร้างทางจากบ้านหมี่ถึงอำเภอโคกสำโรง และจากหลัง
 ตลาดบ้านใหม่ถึงตำบลบางฝุ้งกับมหาสอนในจังหวัดลพบุรี
 ตามสัมประทานลงวันที่ ๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๓

มาตรา ๒ ให้ปลัดจังหวัดลพบุรี ๑ อำมาตย์โท พระ
 วิเศษสาส์ ห้วนน้ำกองจตะเบียน ๑ และอำมาตย์ตรี
 หลวงประสิทธิ์สมรรถการ นายตรวจทางเอก ๑ เป็นกรรมการ
 ตามมาตรา ๑

มาตรา ๓ วิชาจัดซื้อที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นนั้น
 ให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติว่าด้วยการบังคับซื้อที่ดินในภาค ๑ แห่ง
 พระราชบัญญัติจัดวาง การรถไฟและทางหลวง พุทธศักราช
 ๒๔๖๔ โดยอนุโลม

มาตรา ๔ ให้ถือว่าบัญชีและแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกา
 เป็นส่วนหนึ่งแห่งพระราชกฤษฎีกา

ประกาศมาณวันที่ ๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓
 เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

ประกาศกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
ว่าด้วยทางการผ่อนผัน
ขยายเวลาเก็บเงินรัชชูปการ พ.ศ. ๒๔๗๔
ในอัตราปกติแก่บุคคลบางจำพวก

อาศัยอำนาจอันได้โปรดเกล้าฯ พระราชทานไว้ใน
มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติเงินรัชชูปการ พ.ศ. ๒๔๖๘
เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติประกาศให้ทราบทั่วกันว่า
เนื่องแต่เหตุที่การค้าขายทรุดโทรม ราษฎรยากจนลง
ผู้ต้องชำระเงินรัชชูปการบางคนอาจไม่สามารถหาเงินไปชำระ
ภายในกำหนดเวลาได้ เป็นการสมควรที่จะผ่อนผันเป็น
พิเศษ ขยายเวลาให้บุคคลจำพวกนี้มีโอกาสหาเงินไปชำระ
ตามอัตราปกติไปก่อน มีต้องเสียเงินทวิคูณหรือทำงานโยธา
เพราะฉะนั้นเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติจึงได้
สั่งเจ้าหน้าที่ทั้งปวงแล้วว่า ในระหว่างตั้งแต่เดือนตุลาคมถึง
กุมภาพันธ์ รามคม พ.ศ. ๒๔๗๔ ให้งดการใช้งานโยธาผู้ค้าง
เงินรัชชูปการจำนวน พ.ศ. ๒๔๗๔ ไว้ก่อน และภายในเวลา
๓ เดือนที่กำหนดไว้นี้ ผู้ใดนำเงินรัชชูปการไปชำระโดยดี
ให้เจ้าหน้าที่เรียกเก็บแต่ตามอัตราปกติ

ส่วน ผู้ซึ่งมีทรัพย์สินอันพอควรชำระเงินรัชชูปการได้ แต่หากยังมีได้นำไปชำระนั้น เจ้าพนักงานจะทำการเร่งรัด ตามความในมาตรา ๑๐ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติ ผู้มีทรัพย์สินใดไม่รีบนำเงินไปชำระ จนถึงเจ้าพนักงาน ต้องลงมือเร่งรัดตั้งกล่าวแล้ว ผู้นั้นจะต้องชำระเงินตามอัตรา ทั่วทุก

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๔ ตุลาคม หน้า ๓๓๖)

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ
เรื่องสัญญาสากลไปรษณีย์

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า อาศัยความในข้อ ๒ และข้อ ๑๓ แห่งสัญญาสากลไปรษณีย์ ซึ่งได้ลงนามกันที่กรุงลอนดอน เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๒๕ นั้น รัฐบาลสวิสและรัฐบาลอังกฤษ ได้แจ้งรายชื่อประเทศต่าง ๆ ที่ได้มอบสัตยาบันหรือให้ภาคยานุวัติแห่ง

๑. สัญญาสากลไปรษณีย์
๒. ความตกลงว่าด้วยการส่งจดหมายและหีบห่อพัสดุไปรษณีย์มีประกัน
๓. ความตกลงว่าด้วยการส่งพัสดุไปรษณีย์

(เจ้าท) ความตกลงว่าด้วยการส่งไปรษณีย์นานาชาติ

๔. ความตกลงว่าด้วยการเรียกเงินคืน
๕. ความตกลงว่าด้วยการโอนบัญชีตัวเงินทางไปรษณีย์
๖. ความตกลงว่าด้วยการรับหนังสือพิมพ์และหนังสือที่ออกจำหน่ายเป็นคราว ๆ เพิ่มเติมมาอีก คือ

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
กานาดา	(๑)	วันที่ ๑๘ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๕
เนเธอร์แลนด์	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๓ มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๐
เนเธอร์แลนด์อินเดีย และประเทศราช ของเนเธอร์แลนด์ ในอเมริกา	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)	วันที่ ๓ มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๐
นอร์เวย์	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๗)	วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๓๐
ไอสแลนด์	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)	วันที่ ๕ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๐

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
เดนมาร์ก	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๖ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
สเวเดน	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๑๒ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
สหพันธรัฐอเมริกา	(๑)	วันที่ ๕ เมษายน ค.ศ. ๑๙๓๐
หมู่เกาะที่เป็นประเทศ ราชของสหพันธรัฐ อเมริกา นอกจาก หมู่เกาะฟิลิปปิน	(๑)	วันที่ ๕ เมษายน ค.ศ. ๑๙๓๐
เม็กซิโก	(๑)	วันที่ ๑๖ เมษายน ค.ศ. ๑๙๓๐

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
สวีตเซอร์แลนด์	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๒๑ เมษายน ค.ศ. ๑๙๓๐
เบลเยียม	(๑)(๒)(๔) (๕)(๖)(๗)	วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
กองโกเบลเยียม	(๑)(๒)	วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
เบลเยียมและกอง โกเบลเยียม	(๓)	วันที่ ๒๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
คูนิส	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๒ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๐
ออสเตเรีย	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๑๓ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๐

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนที่ใด สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
สเปนและประเทศราช ของสเปน	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๑๖ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๐
แคว้นซารร์	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๑๗ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๐
ฟินแลนด์	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๒๓ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๐
รัฐเวติกัน	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๒๖ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๐
มอร็อกโก (นอกจาก แคว้นของสเปน)	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๐

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
เฮซาชและเนชาติ	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
ออสเตรเลีย รวมทั้ง ปาปัว, นิวกินีและ นอร์วีนอาณัติ	(๑)	วันที่ ๕ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
อินเดีย	(๑)(๒)(๓)	วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
ฮังการี	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
สหเรูปลิกโซเวียต และโซเชลลิสต์	(๑)(๒)	วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๐

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
เอสโตเนีย	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
ลุกซัมบูร์ก	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๖ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
นิวซีแลนด์และซามัว ตะวันตก	(๑)(๒)	วันที่ ๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
อิตาลีและประเทศ ราชของอิตาลี	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๑๐ กันยายน ค.ศ. ๑๙๓๐
จีน	(๑)(๒)(๓) (๔)	วันที่ ๓ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
เยอรมนี ^{10/2566}	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๒๑ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๐

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
สหรัฐอเมริกาใต้ และ อาณาเขตต์อัฟริกา ตะวันตกเฉียงใต้ ในอาณัติ	(๑)	วันที่ ๒๘ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
บูโกสลาเวีย	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๓๑ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
ญี่ปุ่น ไชเสน และ อาณาเขตตอนทชน อยู่	(๑)(๒)(๓) (๔)(๖)	วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๓๐
รูเมเนีย	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๗)	วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๓๐
อิตาลี	(๑)(๒)	วันที่ ๒๐ มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๑

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
ไอซ์แลนด์	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖)	วันที่ ๒๗ มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๑
เปอร์เซีย	(๑)(๒)(๓) (๔)	วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๓๑
ปารากวัย	(๑)(๒)(๓) (๔)(๕)(๖) (๗)	วันที่ ๒๕ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๐
เกรตบริเตนและไอร์แลนด์เหนือ	(๑)(๒)	วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
บาสมาส	(๑)	"
บาร์บาดอส	(๑)(๒)	"
เบคูอานาแลนด์ใน อารักขา	(๑)	"
เบอร์มูด้า	(๑)(๒)	"

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ถากยานุวัติ
เกียนาอังกฤษ	(๑)(๒)	วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
ฮอนดูรัสอังกฤษ	(๑)(๒)	"
สิงหล	(๑)(๒)	"
ไซปรัส	(๑)(๒)	"
หมู่เกาะฟอล์กแลนด์ และอาณาเขตที่ขึ้น อยู่	(๑)(๒)	"
ฟีจี	(๑)(๒)	"
แกมเบีย (ประเทศราช และในอารักขา)	(๑)(๒)	"
ยิบรอลตา	(๑)	"
โกลด์ โกลสต์ ^{๗๒๕๖๖} (ก) ประเทศราช	(๑)(๒)	"

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
(ข) อาซันตี	(๑)(๒)	วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
(ค) อาณาเขตต์ภาค เหนือ	(๑)(๒)	,,
(ง) โตโกแลนด์ซึ่งอยู่ ในอาณัติของอังกฤษ	(๑)(๒)	,,
ฮ่องกง	(๑)(๒)	,,
ชาไมคา (รวมทั้งเกาะ เตอรกสและโคคอส และหมู่เกาะเคยแมน)	(๑)(๒)	,,
เกนยา (ประเทศราช และในอารักขา)	(๑)(๒)	,,
หมู่เกาะลีเวิร์ด - แอนติกัว	(๑)(๒)	,,
โตมินีกา	(๑)(๒)	,,

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
มอนตเซอร์เรต	(๑)(๒)	วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
เซนต์คริสโตเฟอร์ และเนวิส	(๑)(๒)	,,
หมู่เกาะเวอร์จิน	(๑)(๒)	,,
รัฐมะลายู-		
(ก) สหรัรัฐมะลายู-		
เนกรี เสมบิลัน	(๑)	,,
ปาหัง	(๑)	,,
เประ	(๑)	,,
สะลังงอ	(๑)	,,
(ข) มะลายูนอกสหรัรัฐ		
ยะโฮร์ 11/10/2566	(๑)	,,

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้สัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
ไทรบุรี	(๒) (๑)	(รับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๑) วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
กัณฑ์ตัน	(๑) (๒)	(รับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๑)
ปรัสเซีย	(๑)	วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
ตรังกานู	(๑) (๒)	(รับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๑)
บรูไน	(๑)	วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
	(๒)	(รับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๑)
มอลตา	(๑) (๒)	วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
มอริซัส	(๑) (๒)	"
ไนเยเรีย - (ก) ประเทศราช (ข) ในอารักขา (ค) คาเมรูนส์ใน อาณัติของอังกฤษ	(๑) (๑) (๑) (๑)	" " " "
รัฐบอร์นีโอเหนือ	(๑) (๒)	"
โรดีเซียเหนือ	(๑) (๒)	"
นยาซาแลนด์ใน อารักขา ^{11/10/2566}	(๑)	"

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
ปาเลสไตน์ (รวมทั้ง แตรนสเซอร์แดน)	(๑)(๒)	วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
เซนต์เฮลินา	(๑)(๒)	"
แอสเซนชัน	(๑)	"
สาร์วัก	(๑)(๒)	"
เซเชลล์	(๑)(๒)	"
เซียร์รา ลีโอน (ประเทศราชและ ในอารักขา)	(๑)(๒)	"
โซมาลีแลนด์ ใน อารักขา	(๑)(๒)	"
สเตรตสเสตเดิล เมนต์ส์	(๑)(๒)	"
สวาซิแลนด์	(๑)	"

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนที่ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
ตั้งกันชีกา(อาณาเขตต์)	(๑)	วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
ตริเน็ตต และโตบาโก	(๑)(๒)	"
อุกันดาในอารักขา	(๑)(๒)	"
หมู่เกาะในแปซิฟิก ภาคตะวันตก -		
หมู่เกาะโซโลมอน อังกฤษในอารักขา	(๑)	"
หมู่เกาะกิลเบอร์ต และเอลลิส (ประเทศราช)	(๑)	"
หมู่เกาะวินด์วาร์ด- เกรนาดา	(๑)(๒)	"
เซนต์ลูเชีย ^{110/2566}	(๑)(๒)	"

รายชื่อประเทศ	สัญญาและ ความตกลง ตามเลขหมาย ข้างบนนี้ได้ สัตยาบันแล้ว	วันมอบสัตยาบัน หรือให้ภาคยานุวัติ
เซนต์วินเซนต์	(๑)(๒)	วันที่ ๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๐
แซนชิบาร์ในอารักขา	(๑) (๒)	(รับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๑)
โคลอมเบีย	(๑)(๒)(๓) (๔)(๗)	วันที่ ๑๕ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๑
คอสตาริกา	(๑)(๓)	วันที่ ๒๗ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๑
เอติโอเปีย	(๑)(๒)(๓)(๔) (๕)(๖)(๗)	วันที่ ๒๖ เมษายน ค.ศ. ๑๙๓๑
สรีลังกา	(๑)(๒)(๓)(๔)	วันที่ ๑๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๑
ลิเบีย	(๑)(๒)(๓)(๔)	..

วังสราญรมย์

ประกาศมาณวันที่ ๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

11/10/2566

แหวงศวโรทัย

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๑ ตุลาคม หน้า ๓๓๘)

ประกาศ
เรื่องระเบียบลิกโปแลนด์เข้าเป็นภาคีแห่งโปรโตคอล
ระวางประเศว่าด้วยข้อตกลงการมอบให้
อนุญาติตตุลาการช้ชาติร่วมกับกรุงสยาม

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบ
ทั่วกันว่า

เลขาธิการสันนิบาตชาติได้มีจดหมายลงวันที่๑๕กรกฎาคม
พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑) แจ้งมายังรัฐบาลของพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ว่าอัครราชทูตผู้มีอำนาจเต็ม ผู้แทน
รัฐบาลโปแลนด์ ณสันนิบาตชาติ ได้มอบสัตยาบันสารของ
ท่านประธานาธิบดีเรปูบลิกโปแลนด์สำหรับโปรโตคอลว่าด้วย
ข้อตกลงการมอบให้อนุญาติตตุลาการช้ชาติ ฉะบับเมืองเยเนวา
ลงวันที่๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๖ (ค.ศ. ๑๙๒๓) แก่สำนัก
เลขาธิการสันนิบาตชาติ แต่เมื่อวันที่๒๖มิถุนายนพ.ศ. ๒๔๗๔
(ค.ศ. ๑๙๓๑) แล้ว

ตามข้อ ๖ แห่งโปรโตคอลฉะบับที่อ้างมาแล้วข้างต้นนี้ มี
ความว่า ให้เป็นอันช้แก่ประเทศที่ได้มอบสัตยาบันแก่สำนัก
เลขาธิการสันนิบาตชาติแล้ว๑เดือน ภายหลังจากวันที่เลขาธิการ

สันนิบาตชาติได้แจ้งความการรับมอบสัตยาบันนั้น ฉะนั้น
เมื่อจดหมายแจ้งความการรับมอบสัตยาบันของเลขาธิการ
สันนิบาตชาติ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑)
โปรโตคอลฉบับนี้จึงเป็นอันใช้แก่ประเทศโปแลนด์ ตั้งแต่
วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑) เป็นต้นไป
และเป็นอันนับว่าได้เป็นภาคีแห่งโปรโตคอลที่อ้างมาแล้วข้าง
ต้นนี้ร่วมกับกรุงสยาม นับตั้งแต่วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๔
(ค.ศ. ๑๙๓๑) เป็นต้นไปดุจกันด้วย

อนึ่งในเวลาทีลงนามในโปรโตคอลฉบับนี้ ฝ่ายโปแลนด์
ได้ทำข้อสงวนไว้ ดังต่อไปนี้

ความในข้อ ๑ แห่งโปรโตคอลให้เป็นอันใช้แต่สำหรับข้อ
ตกลงซึ่งตามกฎหมายพื้นเมืองนับว่าเป็นข้อตกลงทางพาณิชย์
วงสรณมย์

ประกาศมาณวันที่ ๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

เทววงศวโรทัย

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๑ ตุลาคม หน้า ๓๕๕)

พระราชกฤษฎีกา
ว่าด้วยการจัดซื้อที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น
เพื่อตัดถนนเชื่อมคมนาคมกรุงเทพมหานคร
กับจังหวัดนนทบุรี

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้า
เจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้
ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ย้ายเมืองนนทบุรี
ลงมาตั้งตามแผนผังใหม่ ณ ตำบลบางขวาง ทั้งให้สร้างเรือนจำ
ใหญ่ขึ้นใหม่แล้วนั้น บัดนี้ทรงพระราชดำริเห็นสมควรให้ตัด
ถนนเชื่อมคมนาคมกรุงเทพมหานครกับจังหวัดนนทบุรี
เพื่อให้การจราจรทางบกสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกา
ไว้มีข้อความดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าหน้าที่จัดการ
ตัดถนน ๑ สาย มีเขตต์แนวทางดังจะกล่าวต่อไปนี้

ตั้งต้นแต่ถนนพระรามที่ ๕ ตอนข้ามคลองบางซื่อ ผ่าน
ทางรถไฟใกล้ชิดกับบริเวณสถานีรถไฟบางซื่อตรงไปถึงวัด
ลานวั เป็นถนนขนาดกว้าง ๒๕ เมตร ยาวประมาณ
๖,๕๐๐ เมตร

มาตรา ๒ เมื่อได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาแล้ว ให้
เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ทำถนนจัดการปักกรุยถนนสายนี้ตาม
เขตต์แนวทางซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา ๑ และตามแนว
ประเมินต์ที่ได้หมายไว้ในแผนที่ต่อท้ายพระราชกฤษฎีกา
และห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดปลูกสร้างโรงเรือน หรือทำการอย่าง
หนึ่อย่างใดลงในที่ดินภายในเขตต์นั้นนอกจากจะได้รับ
อนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าพนักงาน

เมื่อเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ไต่ลงมือจัดการปักกรุยแล้ว ให้
กรรมสิทธิ์ในที่ดินภายในเขตต์ที่ได้ปักกรุยไว้แล้วนั้นกลับคืน
มาเป็นของรัฐบาล และเจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะเข้ายึดถือ
ครอบครองจัดการทำถนนได้ทันที

มาตรา ๓ บุคคลผู้ชอบที่จะขอร้องให้เจ้าพนักงานพิจารณา
กำหนดราคาหรือค่าทดแทนให้ เนื่องแต่การที่รัฐบาลตัดถนน
ไปในที่ดินตั้งที่กล่าวไว้นั้นคือ เจ้าของที่ดินกับผู้ถือกรรมสิทธิ์
ในสิ่งที่ก่อสร้างในที่ดินและผู้เช่า แต่ห้ามมิให้ยกเอาข้อ
โต้เถียงในเรื่องกำหนดราคาหรือค่าทดแทนมาเป็นเหตุขัด

ขวางต่อการทำถนนนี้ ส่วนผู้ใดควรจะได้รับราคาหรือค่า
ทดแทนเพียงไรหรือไม่นั้นให้เป็นไปตามลักษณะดังนี้ คือ

(๑) ถ้าที่ดินของผู้ใดที่ต้องถูกถนนนี้ยังมีเนื้อที่เหลือ
อยู่ไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของเนื้อที่ดินต่อกับถนนทั้ง ๒ ข้าง
หรือแต่ข้างใดข้างหนึ่ง และเนื้อที่เหลือนั้นไม่เป็นที่ซึ่งยาว
ตามถนนต่ำกว่า ๘ เมตร กว้างยื่นแต่ถนนเข้าไปต่ำกว่า
๑๐ เมตร หรือรวมเนื้อที่ดินทั้งสองด้านต่ำกว่า ๘๐ ตารางเมตร
แล้วรัฐบาลจะไม่ต้องให้ราคาหรือค่าทดแทนให้สำหรับที่ดิน
แปลงนั้น เพราะเหตุว่าการทำถนนเข้าไปในเนื้อที่ของผู้ใด
เจ้าของที่ดินอาจได้รับผลจากการทำถนนอยู่ด้วย เช่นกระทำ
ให้ที่ดินมีราคาสูงขึ้นโดยทำการก่อสร้างตึก บ้าน โรง เรือน
ที่อยู่หรือให้พัก ให้เช่าเก็บผลประโยชน์ได้มากเป็นต้นซึ่ง
เป็นการทดแทนกันอยู่แล้ว

(๒) ที่ดินของผู้ใดถูกทำถนนเสียหายหมดจำนวนเนื้อที่
อย่างหนึ่ง หรือที่ดินเหลือน้อยกว่ากึ่งจำนวนเนื้อที่ที่ถูกทำ
ถนนอย่างหนึ่ง หรือที่ดินซึ่งในที่ดินที่เหลือติดต่อกันยาวตาม
ถนนต่ำกว่า ๘ เมตร กว้างยื่นแต่ถนนเข้าไปต่ำกว่า ๑๐ เมตร
หรือรวมเนื้อที่ทั้งสองด้านต่ำกว่า ๘๐ ตารางเมตร อย่างหนึ่ง ให้
เจ้าพนักงานรับซื้อที่ดินที่ต้องถูกทำถนนรวมทั้งที่ดินที่เหลือ

อยู่นั้น ตามราคาธรรมดาที่ซื้อขายกันในตลาดเคียงในครั้ง
 ที่สุดก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ เว้นไว้แต่ถ้า
 เจ้าของเห็นว่าจะยึดถือกรรมสิทธิ์ที่ดินที่เหลืออยู่ไว้จะได้
 ประโยชน์คุ้มแก่การที่ต้องเสียหายไปในการทำถนนแล้ว จะ
 ไม่ขายที่ดินที่เหลือนั้นให้เจ้าพนักงานก็ได้ เมื่อเจ้าของได้
 เลือกลงทางที่ไม่ขายแทนที่จะได้รับราคาหรือค่าทดแทน
 สำหรับที่ดินที่เจ้าพนักงานจะซื้อเช่นนั้นแล้ว รัฐบาลก็ไม่ต้อง
 จ่ายราคาหรือค่าทดแทนให้สำหรับที่ดินแปลงนั้น

(๓) ที่ดินที่ต้องถูกทำถนนนั้น จะแยกเป็นกิโลเมตร
 ก็แปลงก็ตาม ถ้าเนื้อที่นั้นติดต่อเป็นผืนเดียวกันไปรวมอยู่
 ในกรรมสิทธิ์ของเจ้าของเดียว ห้ามมิให้แยกวินิจฉัยเป็น
 รายแปลง เว้นแต่ที่ที่ไม่ติดต่อเป็นผืนเดียวกันได้ จึงให้
 วินิจฉัยเฉพาะแปลงที่ต้องถูกทำถนนเสียหายเท่านั้น ให้
 เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้วินิจฉัยเด็ดขาดในข้อได้
 เกียงทั้งหลายที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ และที่เกี่ยวกับเรื่องที่ระบุไว้
 ในข้อ (๑) - (๒) ข้างต้น บรรดาที่มีได้กำหนดลงไว้ชัดเจน
 ด้วย

(๔) สิ่งก่อสร้างลงในแนวเขตต์ที่จะทำถนนก่อนวัน
 ประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ หรือสิ่งก่อสร้างลงภายหลังวัน

ประกาศ แต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าพนักงานโดยปราศจากเงื่อนไขนั้น ถ้าเป็นสิ่งถาวรซึ่งหากจะรื้อลงจะเสียหายเกินควรและไม่อาจทำให้คืนคงสภาพเดิมได้แล้ว ให้เจ้าพนักงานคิดค่าทดแทนให้แก่เจ้าของพอสมควรแก่ราคาตามอายุของสิ่งที่ก่อสร้างซึ่งปรากฏอยู่ในเวลานั้น เจ้าของต้องออกจากที่ไปภายในกำหนดซึ่งเจ้าพนักงานจะได้ออกล่วงหน้าให้ทราบอย่างน้อยหกสัปดาห์

ส่วนสิ่งที่ก่อสร้างไม่เป็นสิ่งถาวรดังกล่าวไว้ในวรรคก่อนนั้น เจ้าของต้องรื้อถอนไปให้เสร็จภายในกำหนดเวลาซึ่งเจ้าพนักงานจะได้ออกล่วงหน้าให้ทราบอย่างเดียวกัน ให้เจ้าพนักงานคิดค่าทดแทนให้เฉพาะการรื้อถอนและค่าที่จะต้องก่อสร้างขึ้นใหม่พอสมควร

การกำหนดราคาหรือค่าทดแทนให้เป็นหน้าที่นายช่างกรมนคราทรเป็นผู้ตรวจตราและกำหนด

แต่สิ่งที่ก่อสร้างลงภายหลังวันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้โดยมิได้รับอนุญาต เป็น ลาย ลักษณ ์ อักขร จาก เจ้าพนักงานเจ้าของ จะ เรียกร ้องราคาหรือค่าทดแทนอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้เลย เจ้าพนักงานจะสั่งให้ย้ายถอนไปให้เสร็จในเวลาอันสมควรได้

(๕) ผู้เช่าต้องนำหนังสือสัญญาเช่าที่ได้ทำไว้โดยชอบด้วยกฎหมายมาแสดงเป็นหลักฐาน สัญญาเช่านั้นต้องปรากฏว่าได้ทำไว้ก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ หรือได้ทำขึ้นภายหลัง แต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าพนักงานโดยปราศจากเงื่อนไข กำหนดแกะนั้น ฟังกำหนดให้เฉพาะเท่าที่ผู้เช่าได้เสียหายไปจริง ๆ เนื่องแต่เหตุที่ต้องออกจากที่เช่าก่อนครบกำหนดตามสัญญาเช่านั้น

(๖) การกำหนดราคาหรือค่าทดแทนนั้น ให้เจ้าพนักงานแจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรแก่เจ้าของที่ดิน หรือผู้ถือกรรมสิทธิ์ในสิ่งก่อสร้าง หรือผู้เช่าโดยชอบด้วยกฎหมายอื่น จะต้องเสียหายเพราะการทำถนนนี้ ให้ไปทำความตกลงกับเจ้าพนักงานโดยมีเวลาอันแน่นอน ฤ็แต่ใดที่หนึ่งแล้วแต่เจ้าพนักงานจะกำหนดตามสมควร และเพื่อการนี้ จะแต่งตั้งผู้แทนโดยมีหนังสือมอบฉันทะเป็นหลักฐานไปทำความตกลงแทนก็ได้

ถ้าเจ้าพนักงานได้แจ้งความไปแล้ว อีกฝ่ายหนึ่งไม่มาตามกำหนดนัด ก็ให้เจ้าพนักงานแจ้งความบอกกำหนดไปอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย ให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และให้บอกไปด้วยว่าถ้าไม่มาเองหรือตั้งผู้แทนมาเพื่อทำความ

ตกลงดังกล่าวข้างต้นแล้ว เจ้าพนักงานจะเป็นผู้กำหนดราคา หรือค่าทดแทนแต่ฝ่ายเดียว

ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งละเลยไม่มา หรือไม่ตั้งผู้ใดมาแทนตาม กำหนดครั้งหลังนี้แล้ว ก็ให้เจ้าพนักงานกำหนดราคาหรือ ค่าทดแทนตามที่เห็นสมควรได้ เมื่อเจ้าพนักงานได้กำหนด เป็นจำนวนเงินเท่าใดให้ถือเป็นยุดติเพียงเท่านั้น แล้วให้ เจ้าพนักงานแจ้งความให้อีกฝ่ายหนึ่งมารับเงินนั้น ๆ ไป

ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งมาตามกำหนด ก็ให้เจ้าพนักงานไกล่เกลี่ย ให้ตกลงราคากัน เมื่อปรองดองตกลงกันได้ก็ให้จัดบันทึก ข้อตกลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ให้ทั้งสองฝ่ายลงลายมือชื่อ มีพยานรู้เห็นเป็นสำคัญ ถ้าไม่ตกลงกันก็ให้ตัดสินโดยวิธี อนุญาโตตุลาการ คือให้เจ้าพนักงานกับอีกฝ่ายหนึ่งตั้งอนุญาโต ตุลาการฝ่ายละคน ถ้าและอนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกันก็ให้ อนุญาโตตุลาการนั้นเลือกตั้งผู้ช้ขาดคนหนึ่ง ถ้าฝ่ายใดฝ่าย หนึ่งไม่ตั้งอนุญาโตตุลาการก็ดี หรืออนุญาโตตุลาการไม่ตกลง กันตั้งผู้ช้ขาดก็ดี ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายมีสิทธิขอ ให้ศาลตั้งอนุญาโตตุลาการหรือผู้ช้ขาดได้ ถ้าหากว่าจะมีการ ใช้จ่ายหรือเสียค่าธรรมเนียมเนื่องในกรณีนี้ ฝ่ายใดที่กำหนด ราคาค่าทดแทนไกล่เกลี่ยจากคำช้ขาดของอนุญาโตตุลาการแล้ว ก็ให้ฝ่ายนั้นเป็นผู้เสีย ถ้าถกเถียงกันให้เสียฝ่ายละกึ่ง

มาตรา ๔ บรรดาที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นที่รับ
ซื้อไว้ตามพระราชกฤษฎีกานี้ ถ้าเหลือจากที่ได้ทำถนนแล้ว
ให้เจ้าพนักงานจัดการจำหน่ายขายเสีย เมื่อได้เงินมาเล็กน้อย
เท่าใดให้นำส่งกระทรวงพระคลังมหาสมบัติหักใช้รายจ่ายใน
การทำถนนหรือจะส่งที่ดินนั้นต่อกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
อย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ที่สุดแล้วแต่เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
กับเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติจะเห็นสมควร

มาตรา ๕ ให้ถือว่าแผนที่ต่อท้ายพระราชกฤษฎีกานี้เป็น
แต่เขตต์แนวทางถนนโดยประเมินเท่านั้น เมื่อเจ้าพนักงาน
ได้ปักกรุยแน่นอนแล้วจะได้หมายลงไว้เป็นหลักฐานในแผน
ที่ ๒ ฉะนั้นซึ่งจะได้เก็บไว้ฉกรรมนคราทรฉะบับหนึ่ง และกรม
ทะเบียนที่ดินอีกฉะบับหนึ่ง

ประกาศมาณวันที่ ๒๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๒๕ ตุลาคม หน้า ๓๕๗)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ สั่งว่า ท้องที่
อำเภอคลอง จังหวัดลำปาง เป็นท้องที่ใกล้ไปทางจังหวัดแพร่
การคมนาคมสะดวกกว่าไปทางจังหวัดลำปาง จึงทรงพระ
กรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้โอนอำเภอคลอง จากจังหวัดลำปาง
ไปขึ้นจังหวัดแพร่ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๑๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๕ ตุลาคม หน้า ๓๖๘)

ประกาศ

ไขเพิ่มเติมเขตต์บริเวณบึงบรเพ็ด
ที่หวงห้ามไว้บำรุงรักษาพืชพันธุ์สัตว์น้ำ

ด้วยกระทรวงเกษตรราธิการแจ้งความประสงค์มาว่า เลข
หมายหลักเขตต์กิโลเมตรแห่งทางรถไฟ ตามประกาศห้าม
ใช้เครื่องมือ และอนุญาตให้ใช้เครื่องมือบางอย่างจับสัตว์น้ำ
ในบึงบรเพ็ด และทางน้ำติดต่อได้เปลี่ยนแปลงไปจากที่
เดิมประการหนึ่ง กับเวลานี้เห็นสมควรจะขยายเขตต์หวงห้าม
บางแห่งให้ได้ผลยิ่งขึ้นอีกประการหนึ่ง

โดยอำนาจแห่งพระราชบัญญัติอากรค่าน้ำแก๊ไขเพิ่มเติม
พ.ศ. ๒๔๗๒ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๒ เสนาบดี
กระทรวงพระคลังมหาสมบัติจึงประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

ความในประกาศกำหนดการห้ามใช้เครื่องมือ และอนุญาต
ให้ใช้เครื่องมือบางอย่างจับสัตว์น้ำในบึงบรเพ็ดและทางน้ำที่
ติดต่อ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๑ ข้อ ๑ ก. ข. ก.
ข. นั้น ให้ยกเลิกเสียทั้งสิ้น ให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน
แต่วันลงในประกาศฉบับนี้เป็นต้นไป

ข้อ ๑ ภายในเขตที่ได้กำหนดหวงห้ามไว้เป็นที่บำรุงรักษาพืชพันธุ์สัตว์น้ำในบริเวณเบี่ยงเบรเพ็ด ท้องที่จังหวัดนครสวรรค์ ตามประกาศนี้ คือ

ก. ด้านทิศตะวันตกตรงกับหลักกิโลเมตรที่ ๒๕๕ แห่งทางรถไฟหลวงสายเหนือ ในท้องที่อำเภอปากน้ำโพ (ตรงที่ทิศใต้กับทิศตะวันตกต่อกัน) เลียบตามแนวเขตต์ของทางรถไฟฝ่ายทิศตะวันตกขึ้นไปทางทิศเหนือถึงสถานีปากน้ำโพตรงหลักกิโลเมตรที่ ๒๕๑ และจากตรงนั้นตรงออกไปถึงท่าเรือสถานีปากน้ำโพ แล้วเลียบตามฝั่งลำแม่น้ำน่านขึ้นไปทางทิศเหนือ เลี้ยวไปตามฝั่งตะวันออกของลำคลองบางปลากดไปจดเขตต์ทางรถไฟ แล้วเลียบตามเขตต์ทางรถไฟข้ามคลองบางปลากดไปถึงหลักกิโลเมตรที่ ๒๗๒ ในท้องที่อำเภอชุมแสงเป็นหมดเขตต์ทางด้านเหนือ

ข. ด้านทิศเหนือจากหลักกิโลเมตรที่ ๒๗๒ ตัดเส้นตรงไปและข้ามคลองบางปลากด ไปทางทิศตะวันออก ผ่านบ้านขอม บ้านไผ่ขวาง บ้านดงจันทน์ และต่อจากบ้านดงจันทน์ไปอีกประมาณ ๘๘ เส้นถึงหลักสี่เมตร เป็นที่สุดเขตต์ทางทิศเหนือฝ่ายตะวันออกซึ่งอยู่ในท้องที่บ้านหนองรังนก อำเภอท่าตะโก 11/10/2566

ค. ด้านทิศตะวันออกจากหลักเขตต์ตรงที่สุดของ ๘๘ เส้นหักมุมลงมาทางทิศใต้ ผ่านบ้านสายลำโพง บ้านเนินตาล สี้น บ้านไม้เบญจพรรณ บ้านเขาพระนมรอก บ้านเขาน้อย วัดท่าตะโกถึงวัดหัวถนน ตรงหลักสี่เมนต์เป็นสุดเขตต์ทาง ทิศตะวันออกฝ่ายใต้ในท้องที่อำเภอท่าตะโก

ข. ด้านทิศใต้จากหลักเขตต์ตรงวัดหัวถนน ตัดไปทาง ทิศตะวันตก ผ่านบ้านสักก บ้านหนองทราย บ้านพระนอน บ้านหัวดง บ้านไร่ บ้านป่าแดง บ้านดงมะเกลือ ถึงหลัก กิโลเมตรที่ ๒๔๘ บรรจบรอบเขตต์หวงห้ามทางด้านตะวันตก

ส่วนข้อความนอกจากที่กำหนดไว้ในประกาศฉบับนี้ ให้คงถือตามประกาศเดิม ณ บั บลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๑

ห อรัชฎา กรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๕ ตุลาคม หน้า ๓๗๑)

ประกาศกระทรวงธรรมการ
 เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
 สำหรับตำบลหนองบก และตำบลแสงจิก ซึ่งยุบไปพร้อมกับ
 ตำบลเหล่าเสือโก้ก ตำบลหัวเรือ และตำบลคำไฮใหญ่
 อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

ด้วยมณฑลนครราชสีมาแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครอง
 ได้ยุบตำบลหนองบก และตำบลแสงจิก ซึ่งขึ้นอยู่กับ
 อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี แบ่งแยกหมู่บ้านไปรวม
 กับตำบลเหล่าเสือโก้ก ตำบลหัวเรือ และตำบลคำไฮใหญ่
 ในท้องที่อำเภอเดียวกัน ตำบลทั้งนี้ได้ประกาศใช้พระราช
 บัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ ธันวาคม
 พ.ศ. ๒๔๖๕ แล้ว เหตุฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความนี้ว่า
 การประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
 สำหรับตำบลหนองบก และตำบลแสงจิกเดิม ได้ไปรวมอยู่
 ในตำบลเหล่าเสือโก้ก ตำบลหัวเรือ และตำบลคำไฮใหญ่
 ตรงกับทำเนียบท้องที่ของทางราชการฝ่ายปกครองแล้วด้วย

ประกาศแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
 ธานีวัต มหาอำมาตย์เอก
 เสนาบดี

ประกาศ

เรื่องประเทศรუმเนเนีย อาณาเขตต้มอริชส์
และโรตีเซย์เหนือ เรปูบลิกฟินแลนด์และประเทศ
เนเดอร์แลนด์ เข้าเป็นกาลีแห่งอนุสัญญาระวางประเทศ
ว่าด้วยการปฏิบัติการตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ
ต่างประเทศร่วมกับกรุงสยาม

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่ว
กันว่า

เลขาธิการสันนิบาตชาติได้แจ้งความการมอบสัตยาบัน
และการให้ภาคยานุวัติของประเทศต่าง ๆ ตั้งจะได้ระบุไว้
ต่อไปนี้ สำหรับอนุสัญญาว่าด้วยการปฏิบัติการตามคำชี้ขาด
ของอนุญาโตตุลาการต่างประเทศ ฉบับลงวันที่ ๒๖ กันยายน
พ.ศ. ๒๔๗๐ (ค.ศ. ๑๙๒๗) คือ

๑. ประเทศรุมเนเนียมอบสัตยาบัน วันที่ ๒๒ มิถุนายน
พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑)

๒. ประเทศอังกฤษแจ้งความการให้ภาคยานุวัติสำหรับ
อาณาเขตต้มอริชส์และโรตีเซย์เหนือ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม
พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑)

๓. เรปูบลิกฟิณฑันต์มอปลัดยาบัน วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑)

๔. ประเทศเนเตรลันต์มอปลัดยาบัน วันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑)

โดยที่บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้มีไว้ให้ใช้แก่รัฐภาคี ๓ เดือนภายหลังวันที่รัฐภาคีนั้น ๆ ได้มอปลัดยาบันสารหรือแจ้งความการใช้ภากยานวัตติแก่เลขาธิการ

และโดยที่กรุงสยามได้ประกาศให้ใช้อนุสัญญานี้ตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

ฉะนั้นอนุสัญญาที่วานี้ จึงเป็นอันใช้ระวางกรุงสยามกับประเทศรูเมเนียตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ กับอาณาเขตต์มอริซัส และโรดีเซียเหนือ ตั้งแต่วันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ กับเรปูบลิกฟิณฑันต์ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ และกับประเทศเนเตรลันต์ตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

อนึ่งในเวลาลงนามในอนุสัญญาฉบับที่วานี้ ฝ่ายรูเมเนียได้ทำข้อสงวนไว้ด้วยดังต่อไปนี้

“ตามความในข้อ ๑ แห่งอนุสัญญาให้เป็นอันใช้แต่สำหรับข้อตกลงซึ่งตามกฎหมายพื้นเมืองนับว่าเป็นข้อตกลงทางพาณิชย์”

วังสราญรมย์

ประกาศมาณวันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

เทววงศวิโรทัย

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑ พฤศจิกายน หน้า ๓๘๘)

ประกาศ

ให้ใช้พระราชกฤษฎีกากำหนดการแบ่งที่ดิน
ในอำเภอบางบัว บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ
และบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ให้แก่ราษฎร พ.ศ. ๒๔๗๓
บังคับถึงอำเภอเมืองสมุทรปราการ

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้า
เจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ สั่งว่า
ตามที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศพระราช
กฤษฎีกากำหนดการแบ่งที่ดินในอำเภอบางบัว บางพลี จังหวัด
สมุทรปราการ และบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทราให้แก่ราษฎร
เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และข้าหลวง
พิเศษปฏิบัติราชการตามหน้าที่อยู่แล้วนั้น

บัดนี้ ความทราบฝ่าละอองธุลีพระบาทว่า ที่ดินบางตำบล
ในเขตต์อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ
มีราษฎรแก่งแย่งขอจองซบซ้อนกันมาก สมควรจะจัดแบ่ง
ที่ดินที่อยู่ในเขตต์อำเภอนั้น ตั้งที่จัดทำอยู่แล้วในอำเภอ
บางบัว บางพลี และบางปะกง

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ข้าราชการใช้พระราช
กฤษฎีกาซึ่งกล่าวนามมาข้างบนนั้น ไปถึงอำเภอเมืองสมุทร
ปราการตามแผนที่ซึ่งอยู่ต่อท้ายประกาศนี้ และให้จัดแบ่ง
ที่ดินในอำเภอเมืองสมุทรปราการให้แก่ราษฎร โดยวิธีและ
หลักการอันเดียวกัน ทั้งนี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจา
นุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๗ พฤศจิกายน หน้า ๓๕๒)

๓๕๗

ประกาศ

รวมกระทรวงทหารเรือเข้ากับกระทรวงกลาโหม

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า บัดนี้ทรงพระราชดำริเห็นเป็นเวลอันสมควรจะรวมราชการทหารบกทหารเรือ เข้าเป็น กระทรวงเดียวกัน เพื่อให้กิจการป้องกันพระราชอาณาจักรประสานกันดีขึ้นตามสมควรแก่กาลสมัย จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้รวมราชการ กระทรวงทหารเรือ เข้ากับ กระทรวงกลาโหม ให้เสนาบดีกระทรวงกลาโหมมีอำนาจบังคับบัญชาราชการได้ตลอดทั้งทหารบก ทหารเรือทั่วไป ทั้งนี้ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๘ พฤศจิกายน หน้า ๓๕๕)

ประกาศกระทรวงเกษตรธิการ

ด้วยตามโครงการจำกัดตู้บุกซึ่งรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ร่วมมือเป็นภาคีด้วยแล้วนั้น ประเทศสยามจะขุดหาแร่ดีบุกและส่งแร่ดีบุกจำหน่ายออกนอกพระราชอาณาเขตต์ได้ในปีหนึ่งเป็นน้ำหนักเนื้อดีบุกไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ตัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔ ซึ่งให้เสนาบดีมีอำนาจประกาศกำหนดโควตาและระยะเวลาโควตาเป็นคราวๆ และในการกำหนดโควตาให้ผู้ขุดหาแร่ใน เสนาบดีมีอำนาจสงวนส่วนโควตาของประเทศสยามไว้ตามแต่จะเห็นสมควร เพื่อกันไว้สำหรับจำนวนแร่ในครอบครองของผู้ซื้อแร่ในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ และจำนวนแร่ซึ่งผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ได้ร่อนหามาได้ เสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการจึงประกาศให้ทราบทั่วกัน ดังต่อไปนี้ คือ

ระยะเวลาโควตาแรกนี้ ให้กำหนดระยะเวลาไว้ ๖ เดือน นับแต่วันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

11/10/2566

สงวนกันไว้สำหรับแร่ในครอบครอง

๕๔๒.๘ ตัน

สงวนกันไว้สำหรับแร่ของผู้ถือใบอนุญาต

ร่อนหาแร่

๕๐๐.๐ ตัน

รวม ๑,๐๔๒.๘ ตัน

เมื่อหักจำนวน ๑,๐๔๒.๘ ตันออกจาก ๑๐,๐๐๐ ตัน
แล้ว คงเหลือจำนวนแร่ดิบ ๘,๙๕๗.๒ ตัน ซึ่งจะเฉลี่ยให้
แก่ผู้ขุดหาแร่ทำการขุดหาได้ทั้งปี นับแต่วันที่ ๑ กันยายน
พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

กรรมการประเมินได้ประเมินจำนวนแร่ขุดได้ให้แก่ผู้ยื่น
เรื่องราวขอใบสิทธิแร่เสร็จแล้ว ปรากฏยอดจำนวนน้ำหนัก
เป็นเนื้อดิบ ๑๒,๘๖๘.๒ ตัน สูงกว่าจำนวนคงเหลือที่จะ
เฉลี่ยให้ขุดหาได้ ๓,๙๑๑ ตัน

เพราะฉะนั้น จึงกำหนดโควตาให้ผู้ขุดหาแร่พึงขุดหาได้
เฉพาะใน ระยะ เวลา โควตา ครั้งแรกนี้ เป็น จำนวน ๖๕.๕
เปอร์เซ็นต์ของจำนวนแร่ขุดได้ ๑๒,๘๖๘.๒ ตัน หรือเท่า
กับจำกัด ๓๐.๕ เปอร์เซ็นต์

กระทรวงเกษตรธิการ

ประกาศมาณวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

เจ้าพระยาพิชัยญาติ

เสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการ

ประกาศ

กำหนดอัตราเก็บเงินรัชชูปการในตำบล
บางสะพาน ท้องที่อำเภอป่าหมาก จังหวัดพิจิตรโลก

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราช
โองการเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศว่า เนื่องจากฝ่ายปกครอง
ใต้โอนหมู่บ้านที่ ๗ - ๘ ตำบลบางฝี่ ไปรวมขึ้นกับตำบล
คลองเป็ด และแบ่งหมู่บ้านในตำบลคลองเป็ดรวม ๗ หมู่
บ้านตั้งขึ้นเป็นตำบลใหม่ เรียกนามตำบลว่า "บางสะพาน"
ขึ้นกับอำเภอป่าหมาก จังหวัดพิจิตรโลก มาแล้วนั้น ทรง
พระราชดำริว่า ตำบลบางสะพานนี้ เป็นท้องที่ซึ่งเคยเรียก
เก็บเงินรัชชูปการอยู่แล้ว สมควรให้คงไว้ตามเดิมต่อไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้กำหนดอัตราเก็บเงิน
รัชชูปการคนละ ๖ บาทตามเดิม ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดี

ประกาศ

กำหนดอัตราเก็บเงินอากรค่านาในตำบล
บางสะพาน ท้องที่อำเภอป่าหมาก จังหวัดพิจิตรโลก

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราช
โองการเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศว่า เนื่องจากฝ่ายปกครอง
ได้โอนหมู่บ้านที่ ๗ - ๘ ตำบลบางฝี่ ไปรวมขึ้นกับตำบล
คลองเป็ด และแบ่งหมู่บ้านในตำบลคลองเป็ดรวม ๗ หมู่
บ้านตั้งขึ้นเป็นตำบลใหม่ เรียกว่าตำบลว่า "บางสะพาน"
ขึ้นกับอำเภอป่าหมาก จังหวัดพิจิตรโลก มาแล้วนั้น ทรง
พระราชดำริว่า ตำบลบางสะพานนี้ เป็นท้องที่ซึ่งเคยเรียก
เก็บเงินอากรค่านาอยู่แล้ว สมควรให้คงไว้ตามเดิมต่อไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กำหนดอัตราเก็บเงิน
อากรค่านาตำบลบางสะพาน อำเภอป่าหมาก เป็นนาชั้นตรี
ไร่ละ ๘๐ สตางค์ ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดี

ประกาศ

งคการใช้พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม

กฎหมายลักษณะผิดเมีย พุทธศักราช ๒๔๗๓ ไว้พลางก่อน

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ สั่งว่า ตามความในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะผิดเมีย พุทธศักราช ๒๔๗๓ ว่าให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้น บัดนี้ทรงพระราชดำริว่าไม่เป็นเวลาที่จะพึงให้เกิดรายจ่ายใหม่ขึ้นเนื่องจากการจดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินั้น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้งคการใช้พระราชบัญญัตินั้นไว้พลางก่อน จนกว่าจะประกาศให้ทราบต่อไป

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๔๑๐)

ประกาศ

ใช้พระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาลเมืองฉะเชิงเทรา
มณฑลปราจีน

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศทราบ
ทั่วกันว่า ตามความในพระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาลตาม
หัวเมือง รัตนโกสินทรศก ๑๒๗ มาตรา ๒ มีความว่า ถ้าจะ
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในตำบลใด
หรือเมืองใดเมื่อใด จะได้ประกาศในหนังสือราชกิจจานุ
เบกษา และในท้องที่ที่จะใช้พระราชบัญญัตินี้ด้วยเป็นสำคัญ
นั้น

บัดนี้ สมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลปราจีนมีใบบอก
เข้ามาว่า ที่อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นที่
ประชุมชนทำการค้าขาย มีบ้านเรือนราษฎรตั้งอยู่เป็นปึกแผ่น
แน่นหนา แต่ยังขาดการบำรุงรักษาในทางอนามัยและทาง
สุขาภิบาลจึงได้มีการประชุมกันคนผู้ใหญ่บ้าน และพ่อค้าคฤห
บดีปรึกษาหารือกันลงมติว่า ควรจัดการสุขาภิบาลขึ้นตาม
พระราชบัญญัติเป็นสุขาภิบาลเมือง เพื่อบำรุงความสุขและ
ความสะอาดให้แก่ราษฎรในท้องที่นั้น มีกำหนดเขตที่ตั้ง
คือ

ด้านเหนือ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่บน ศูนย์กลางทางรถไฟเชิงสะพานรถไฟข้ามคลองท่าไข่ฝั่งเหนือ เลียบริมคลองท่าไข่ฝั่งเหนือไปทางทิศตะวันออก จดหลัก เขตต์หมายเลขที่ ๒ ตรงประตูน้ำท่าไข่ด้านตะวันออก

จากหลักเขตต์ที่ ๒ ตัดตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียง เหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ตรงมุมคูด้านเหนือของ เขตต์วัดเทพนิมิตร ริมคลองบ้านใหม่ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ

จากหลักเขตต์ที่ ๓ เป็นเส้นตรงเฉียงมุมตึกวัดจีนประชา สโมสรด้านเหนือและต่อจากมุมตึกนี้ไป ๑๕๐ เมตร จดหลัก เขตต์หมายเลขที่ ๔

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักเป็นมุมฉากลง มาทางทิศใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ที่ริมแม่น้ำบางปะกง ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๕ เลียบริมฝั่งแม่น้ำบางปะกง ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือไปทางทิศใต้ จดหลักเขตต์หมายเลข ที่ ๖ ที่ริมฝั่งแม่น้ำบางปะกงฝั่งเหนือ ตรงสุดถนนด้าน ตะวันตกระวางศาลมณฑลกับศาลารัฐบาล

จากหลักเขตต์ที่ ๖ ตัดข้ามไปฝั่งใต้ของแม่น้ำบางปะกง ห่างจากริมถนนกรมทางด้านตะวันออก ๒๐๐ เมตร และ

ขนานกับถนนกรมทางไปทางทิศใต้ จุดหลักเขตต์หมายเลข
ที่ ๗ ตรงหลัก ๑ ก.ม.

จากหลักเขตต์ที่ ๗ หักเป็นมุมฉากไปทางทิศตะวันตก
ผ่านถนนกรมทาง จุดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ ห่างจากริม
ถนนกรมทางด้านตะวันตก ๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๘ หักไปทางทิศเหนือและขนานไปกับ
ริมถนนกรมทางด้านตะวันตก ๒๐๐ เมตร ตรงข้ามไปฝั่ง
เหนือของแม่น้ำบางปะกง จุดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๙ บน
ริมแม่น้ำบางปะกงฝั่งเหนือ

จากหลักเขตต์ที่ ๙ เลียบริมฝั่งเหนือของแม่น้ำบางปะกง
ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ จุดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๐
ตรงเขตต์ที่ดินของกรมทหารราบที่ ๓ ด้านตะวันตกเฉียงเหนือ
ที่ริมแม่น้ำบางปะกง

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๑๐ เลียบไปตามริม
เขตต์กรมทหารราบที่ ๓ ด้านเหนือ จุดหลักเขตต์หมายเลข
ที่ ๑๑ ตรงหลัก ๒.๕๐๐ ก.ม. ของถนนโสธร

จากหลักเขตต์ที่ ๑๑ ตัดตรงจุดหลักเขตต์หมายเลข
ที่ ๑๒ บนฝั่งเหนือของแม่น้ำบางปะกง ซึ่งห่างจากหลัก
๒.๕๗๕ กม. ทางตะวันออก ๕๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๑๒ เลียบไปตามฝั่งเหนือของแม่น้ำบาง
ปะกง จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๓ ตรงปากคลองวัดโสธร
ฝั่งตะวันออก

จากหลักเขตต์ที่ ๑๓ เลียบริมฝั่งตะวันออกของคลอง
โสธรไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลข
ที่ ๑๔ ที่ปากคูวัดโสธรฝั่งตะวันตก

จากหลักเขตต์ที่ ๑๔ เลียบไปตามคูเขตต์วัดโสธรฝั่ง
ตะวันตก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๕ ตรงสามแยกคูวัด
โสธร

จากหลักเขตต์ที่ ๑๕ เลียบไปตามคูเขตต์วัดโสธรด้าน
เหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๖ ซึ่งห่างจากถนนที่กะตัด
ใหม่ ๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๑๖ เป็นเส้นตรงไปทางตะวันตกเฉียง
เหนือ ห่างและขนานไปกับถนนที่กะตัดใหม่ด้านตะวันตก
เฉียงเหนือ ๒๐๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๗ ที่ศูนย์
กลางทางรถไฟตรงหลัก ๖๐.๗๑๗ ก.ม.

จากหลักเขตต์ที่ ๑๗ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออก
จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑

ความทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท ทรงพระราชดำริเห็นชอบ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาต ให้จัดการสุขาภิบาลในอำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นสุขาภิบาลเมืองได้ตามความประสงค์ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานเงินภาษีโรงเรือนและรายได้ประเภทอื่น ๆ ที่เก็บได้ในเขตต์สุขาภิบาล ให้เป็นผลประโยชน์สำหรับใช้จ่ายบำรุงในการสุขาภิบาลเมืองฉะเชิงเทราตามพระราชบัญญัติ

ประกาศมาณวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๔๑๒)

ประกาศอัตรากาษี โรงรำนในเขตต์สุขาภิบาล
เมืองฉะเชิงเทรา

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย รับพระบรมราชโองการใส่เกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า ตามที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาลตามหัวเมือง รัตนโกสินทรศก ๑๒๗ ในอำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นสุขาภิบาลเมือง มีเขตต์กำหนดไว้ในประกาศใช้พระราชบัญญัติแล้วนั้น บัดนี้ สมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลปราจีนมีใบบอกมาว่า ชุมนุมกรรมการสุขาภิบาลได้ลงมติว่า ภาษีโรงรำนซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ พระราชทานสำหรับสุขาภิบาลนั้น ควรเก็บเป็นอัตราดังต่อไปนี้ คือ

๑. ตัก เรือน โรง รำน ห้องแถว เรือ แพ และท่าเรือ
จ้างที่ให้เช่า เก็บ ๑๒ ซัก ๑ ของค่าเช่าต่อปี

๒. ตัก เรือน โรง รำน ห้องแถว เรือ แพ และท่าเรือ
จ้างที่ไม่ได้ให้เช่า เก็บ ๑๒ ซัก ๑ ของค่ารายปี หรือจำนวน
เงินซึ่งพึงได้เป็นค่าเช่าในปีหนึ่ง ถ้าให้เช่า

๓๕๕

ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วยแล้ว จึงทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศเก็บเงินภาษีโรงเรือนในเขตตัสสุขา
ภิบาลเมืองละเซ็งเทราไว้สำหรับใช้จ่ายบำรุงการสุขาภิบาลตาม
อัตราดังกล่าวมาแล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๔๑๗)

ประกาศ

กำหนดอัตราเก็บเงินรัชชูปการหมู่บ้านที่ ๓ บ้าน
ปากยาง ตำบลแก่งโสภา ตำบลป่าคาย อำเภอนครไทย
และตำบลสมอแข อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราช
โองการเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศว่า เนื่องจากฝ่ายปกครอง
ได้โอนหมู่บ้านที่ ๓ บ้านปากยาง ตำบลบ้านกลาง มารวม
กับตำบลแก่งโสภา และแบ่งหมู่บ้านในตำบลแก่งโสภา
ตั้งขึ้นเป็นตำบลใหม่ เรียกนามตำบลว่า “ป่าคาย” ขึ้นกับ
อำเภอนครไทย และแบ่งหมู่บ้านจากตำบลต่าง ๆ ในท้องที่
อำเภอป่าหมาก และอำเภอเมืองรวมตั้งขึ้นเป็นตำบลใหม่
เรียกนามตำบลว่า “สมอแข” ขึ้นกับอำเภอเมือง จังหวัด
พิษณุโลกนั้น ทรงพระราชดำริว่า เมื่อได้โอนท้องที่รวมการ
ปกครองแล้ว การเก็บเงินรัชชูปการในหมู่บ้านเหล่านี้ ควร
ให้จัดเก็บตามอัตราที่เคยเก็บมาแล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้จัดเก็บเงินรัชชูปการ
หมู่บ้านที่ ๓ บ้านปากยาง ตำบลแก่งโสภา และตำบลป่าคาย
อำเภอนครไทยคนละ ๔ บาท และให้กำหนดอัตราเก็บเงิน

ประกาศ

งดเก็บเงินค่านาฟางลอยหมู่บ้านที่ ๓ บ้านปากยาง ตำบลบ้านกลาง ซึ่งโอนรวมตำบลแก่งโสภา อำเภอ นครไทย และกำหนดอัตราเงินค่านาฟางลอย ในตำบลสมอแข อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราชโองการเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศว่า เนื่องจากฝ่ายปกครองได้โอนหมู่บ้านที่ ๓ บ้านปากยาง ตำบลบ้านกลาง มารวมกับตำบลแก่งโสภา และแบ่งหมู่บ้านจากตำบลต่างๆ ในท้องที่อำเภอป่าหมากและอำเภอเมืองมารวมตั้งขึ้นเป็นตำบลใหม่ เรียกนามตำบลว่า “สมอแข” ขึ้นกับอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลกนั้น ทรงพระราชดำริว่า ตำบลแก่งโสภาพิเศษได้จัดเก็บอากรค่านามาแต่เดิม แต่หมู่บ้านที่ ๓ บ้านปากยางซึ่งได้ยกมารวมอยู่ในตำบลนี้ขึ้นใหม่นั้น เคยจัดเก็บอากรค่านาอยู่ สมควรจะงดเก็บเสียให้เหมือนกันกับหมู่บ้านอื่นๆ ในตำบลแก่งโสภา ส่วนท้องที่ต่างๆ ที่รวมตั้งขึ้นเป็นตำบลสมอแข ควรให้คงจัดเก็บไปตามเดิม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้คนเก็บเงินค่านาฟางลอย
หมู่บ้านที่ ๓ บ้านปากยาง ตำบลแก่งโสภา และให้กำหนด
เก็บเงินอากรค่านาตำบลสมอแข อำเภอเมืองพิษณุโลก เป็น
นาชั้นตรีไร่ละ ๘๐ สตางค์ ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็น
ต้นไป

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๔๒๐)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
 ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ
 ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
 พุทธศักราช ๒๔๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น ให้ยกเว้นยาที่ปรุงด้วยยาเสพติดให้โทษอีก ๑ ขนาน อยู่ในประเภทไม่จำกัดตามความข้อ ๓ (ก) แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ คือ

Syrup Cocillana Compound ปรุงด้วย Ethylmorphine กับไอสกลสารอื่น ๆ มีส่วน Ethylmorphine ไม่เกินร้อยละ ๐.๐๕๗

(Parke, Davis & Co.)

ศาสตราจารย์กระทรวงมหาดไทย
 ประกาศมาณวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๔
 จอมพล บริพัตร
 เสนาบดี

พระราชกฤษฎีกา

ว่าด้วยการจัดซื้อที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น เพื่อตัดถนนจากแม่น้ำเจ้าพระยาที่บางขวางขึ้นไปถึงวัดลานวั จังหวัดนนทบุรี

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า ทรงพระราชดำริเห็นสมควรให้ตัดถนนในจังหวัดนนทบุรี เพื่อให้การจราจรทางบกสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกาไว้มีข้อความดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าหน้าที่จัดการตัดถนน ๑ สาย มีเขตต์แนวทางตั้งจะกล่าวต่อไปนี้

ตั้งต้นแต่แม่น้ำเจ้าพระยาที่ตำบลบางขวางอันเป็นที่ตั้งศาลากลางจังหวัดนนทบุรีไปถึงวัดลานวั เป็นถนนขนาดกว้าง ๒๐ เมตร ยาวประมาณ ๑,๘๐๐ เมตร

มาตรา ๒ เมื่อได้ประกาศพระราชกฤษฎีกานี้แล้ว ให้เจ้าพนักงานผู้ทำหน้าที่ทำถนนจัดการปักกรุยถนนสายนี้ตาม

2/1800
21/10/2566
45

เขตต์แนวทางซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา ๑ และตามแนวประเมิน
ตั้งได้หมายไว้ในแผนที่ต่อท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ และห้าม
มิให้ผู้หนึ่งผู้ใดปลูกสร้างโรงเรือนหรือทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
ลงในที่ดินภายในเขตต์นั้น นอกจากจะได้รับอนุญาตเป็น
ลายลักษณ์อักษรจากเจ้าพนักงาน

เมื่อเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ได้ลงมือจัดการปักกรุยแล้ว ให้
กรรมสิทธิในที่ดินภายในเขตต์ที่ได้ปักกรุยไว้แล้วนี้กลับคืน
มาเป็นของรัฐบาล และเจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะเข้ายึดถือ
ครอบครองจัดการทำถนนได้ทันที

มาตรา ๓ บุคคลผู้ชอบที่จะขอร้องให้เจ้าพนักงานพิจารณา
กำหนดราคาหรือค่าทดแทนให้เนื่องแต่การที่รัฐบาลตัดถนน
ไปในที่ดินตั้งที่กล่าวไว้นี้คือ เจ้าของที่ดินกับผลออกกรรมสิทธิ
ในสิ่งที่ก่อสร้างในที่ดินและผู้เช่า แต่ห้ามมิให้ยกเอาข้อ
โต้เถียงในเรื่องกำหนดราคาหรือค่าทดแทนมาเป็นเหตุขัด
ขวางต่อการทำถนนนี้ ส่วนผู้ใดควรจะได้รับราคาหรือค่า
ทดแทนเพียงไรหรือไม่นั้น ให้เป็นไปตามลักษณะดังนี้ คือ

(๑) ถ้าที่ดินของผู้ใดที่ต้องถูกถนนนั้นยังมีเนื้อที่เหลือ
อยู่ไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของเนื้อที่ตัดต่ออยู่กับถนนทั้ง ๒ ข้าง
หรือแต่ข้างใดข้างหนึ่ง และเนื้อที่ที่เหลือนั้นไม่เป็นที่ซงยาว

ตามถนนต่ำกว่า ๘ เมตร กว้างยื่นแต่ถนนเข้าไปต่ำกว่า ๑๐ เมตร หรือรวมเนื้อที่ดินที่เส้นต่ำกว่า ๘๐ ตารางเมตร แล้วรัฐบาลจะไม่ต้องใช้ราคาหรือค่าทดแทนให้สำหรับที่ดินแปลงนั้น เพราะเหตุว่าการทำถนนเข้าไปในเนื้อที่ของผู้ใด เจ้าของที่ดินอาจได้รับผลจากการทำถนนอยู่ด้วย เช่นกระทำให้ที่ดินมีราคาสูงขึ้นโดยทำการก่อสร้างตึก บ้าน โรง เรือนที่อยู่หรือให้พัก ให้เช่าเก็บผลประโยชน์ได้มากเป็นต้นซึ่งเป็นการทดแทนกันอยู่แล้ว

(๒) ที่ดินของผู้ใดถูกทำถนนเสียหายหมดจำนวนเนื้อที่อย่างหนึ่ง หรือที่ดินเหลือน้อยกว่ากึ่งจำนวนเนื้อที่ที่ถูกทำถนนอย่างหนึ่ง หรือที่ดินชั้นใต้ที่เหลือนติดต่อกันยาวตามถนนต่ำกว่า ๘ เมตร กว้างยื่นแต่ถนนเข้าไปต่ำกว่า ๑๐ เมตร หรือรวมเนื้อที่ที่เส้นต่ำกว่า ๘๐ ตารางเมตรอย่างหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานรับซื้อที่ดินที่ต้องถูกทำถนนรวมทั้งที่ดินที่เหลืออยู่นั้น ตามราคาธรรมดาที่ซื้อขายกันในที่ใกล้เคียงในครั้งที่สุดก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ เว้นไว้แต่ถ้าเจ้าของเห็นว่าจะยึดถือกรรมสิทธิ์ที่ดินที่เหลืออยู่ไว้จะได้ประโยชน์คุ้มแก่การที่ต้องเสียหายไปในการทำถนนแล้ว จะไม่ขายที่ดินที่เหลือนั้นให้เจ้าพนักงานก็ได้ เมื่อเจ้าของได้เลือกเอาทาง

ที่ไม่ขายแทนที่จะได้รับราคาหรือค่าทดแทนสำหรับที่ดินที่
เจ้าพนักงานจะซื้อเช่นนั้นแล้ว รัฐบาลก็ไม่ต้องจ่ายราคาหรือ
ค่าทดแทนให้สำหรับที่ดินแปลงนั้น

(๓) ที่ดินที่ต้องถูกทำถมนั้นจะแยกเป็นกัโหนดก็แปลง
ก็ตาม ถ้าเนื้อที่นั้นติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันไปรวมอยู่ในกรรม
สิทธิ์ของเจ้าของเดี่ยว ห้ามมิให้แยกวินิจฉัยเป็นรายแปลง
เว้นแต่ที่ที่ไม่ติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันได้ จึงให้วินิจฉัยเฉพาะ
แปลงที่ต้องถูกทำถมนเสียแยกเท่านั้น ให้เสนาบดีกระทรวง
มหาดไทยเป็นผู้วินิจฉัยเด็ดขาดในข้อโต้เถียงทั้งหลายที่เกี่ยวข้อง
กับเรื่องนี้ และที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะบัญญัติในข้อ (๑) - (๒)
ข้างต้นบรรดาที่มิได้กำหนดลงไว้ชุดนี้ด้วย

(๔) สิ่งก่อสร้างลงในแนวเขตที่จะทำถมนก่อนวัน
ประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ หรือสิ่งก่อสร้างลงภายหลังวัน
ประกาศ แต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าพนักงาน
โดยปราศจากเงื่อนไขนั้น ถ้าเป็นสิ่งถาวรซึ่งหากจะรื้อ
ลงจะเสียหายเกินควรและไม่อาจทำให้คืนคงสภาพเดิมได้แล้ว
ให้เจ้าพนักงานคิดค่าทดแทนให้แก่เจ้าของพอสมควรแก่ราคา
ตามอายุของสิ่งก่อสร้างซึ่งปรากฏอยู่ในเวลานี้ เจ้าของต้อง
ออกจากที่ไปภายในกำหนดซึ่งเจ้าพนักงานจะได้บอกล่วงหน้า
ให้ทราบอย่างน้อยหกสิบวัน

ส่วนสิ่งที่ก่อสร้างไม่เป็นสิ่งถาวรดังกล่าวไว้ในวรรคก่อนนั้น เจ้าของต้องรื้อถอนไปให้เสร็จภายในกำหนดเวลาซึ่งเจ้าพนักงานจะได้บอกล่วงหน้าให้ทราบอย่างเดียวกัน ให้เจ้าพนักงานคิดค่าทดแทนให้เฉพาะการรื้อถอนและค่าที่จะต้องก่อสร้างขึ้นใหม่พอสมควร

การกำหนดราคาหรือค่าทดแทนให้เป็นหน้าที่นายช่างกรมนคราทรเป็นผู้ตรวจตราและกำหนด

แต่สิ่งที่ก่อสร้างลงภายหลังวันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้โดยมิได้รับ อนุญาต เป็น ลายลักษณะอักษร จาก เจ้าพนักงานเจ้าของจะเรียกร้อยราคาหรือค่าทดแทนอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้เลย เจ้าพนักงานจะสั่งให้ย้ายถอนไปให้เสร็จในเวลาอันสมควรได้

(๕) ผู้เช่าต้องนำหนังสือสัญญาเช่าที่ได้ทำไว้โดยชอบด้วยกฎหมายมาแสดงเป็นหลักฐาน สัญญาเช่านั้นต้องปรากฏว่าได้ทำไว้ก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ หรือได้ทำขึ้นภายหลังแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณะอักษรจากเจ้าพนักงานโดยปราศจากเงื่อนไข ค่าทดแทนนั้นพึงกำหนดให้เฉพาะเท่าที่ผู้เช่าได้เสียหายไปจริง ๆ เนื่องแต่เหตุที่ต้องออกจากที่เช่าก่อนครบกำหนดตามสัญญาเช่านั้น

(๖) การกำหนดราคาหรือค่าทดแทนนั้น ให้เจ้าพนักงาน
 แจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรแก่เจ้าของที่ดิน หรือผู้ถือ
 กรรมสิทธิ์ในสิ่งก่อสร้าง หรือผู้เช่าโดยชอบด้วยกฎหมายอื่น
 จะต้องเสียหายเพราะการทำถนนนี้ ให้ไปทำความตกลงกับ
 เจ้าพนักงานโดยมีเวลาอันแน่นอนที่ใดที่หนึ่งแล้วแต่เจ้า
 พนักงานจะกำหนดตามสมควร และเพื่อการนี้ จะแต่งตั้งผู้
 แทนโดยมีหนังสือมอบอำนาจเป็นหลักฐานไปทำความตกลง
 แทนก็ได้

ถ้าเจ้าพนักงานได้แจ้งความไปแล้วอีกฝ่ายหนึ่งไม่มาตาม
 กำหนดนี้ ก็ให้เจ้าพนักงานแจ้งความบอกกำหนดไปอีก
 ครั้งหนึ่งเป็นครั้งที่สุด ให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน
 และให้บอกไปด้วยว่าถ้าไม่มาเองหรือตั้งผู้แทนมาเพื่อทำความ
 ตกลงตั้งกล่าวข้างต้นแล้ว เจ้าพนักงานจะเป็นผู้กำหนดราคา
 หรือค่าทดแทนแต่ฝ่ายเดียว

ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งทะเลยมไม่มา หรือไม่ตั้งผู้ใดมาแทนตาม
 กำหนดครั้งหลังนี้แล้ว ก็ให้เจ้าพนักงานกำหนดราคาหรือค่า
 ทดแทนตามที่เห็นสมควรได้ เมื่อเจ้าพนักงานได้กำหนด
 เป็นจำนวนเงินเท่าใดให้ถือเป็นยุติเพียงเท่านั้น แล้วให้
 เจ้าพนักงานแจ้งความให้อีกฝ่ายหนึ่งมารับเงินนั้น ๆ ไป

ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งมาตามกำหนด ก็ให้เจ้าพนักงานใกล้เคียงให้ตกลงราคากัน เมื่อปรองดองตกลงกันได้ก็ให้จัดบันทึกข้อตกลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ให้ทั้งสองฝ่ายลงลายมือชื่อ พะยานรู้เห็นเป็นสำคัญ ถ้าไม่ตกลงกันก็ให้ตัดสินโดยวิธีอนุญาโตตุลาการ คือ ให้เจ้าพนักงานกับอีกฝ่ายหนึ่งตั้งอนุญาโตตุลาการฝ่ายละคน ถ้าและอนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกัน ก็ให้อนุญาโตตุลาการนั้นเลือกตั้งผู้ช้ขาดคนหนึ่ง ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ตั้งอนุญาโตตุลาการก็ดี หรืออนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกันตั้งผู้ช้ขาดก็ดี ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายมีสิทธิขอให้ศาลตั้งอนุญาโตตุลาการหรือผู้ช้ขาดได้ ถ้าหากว่าจะมีการใช้จ่ายหรือเสียค่าธรรมเนียมเนื่องในการนี้ ฝ่ายใดที่กำหนดราคา หรือ ค่าทดแทนไกล จากค่าช้ขาดของ อนุญาโตตุลาการแล้ว ก็ให้ฝ่ายนั้นเป็นผู้เสีย ถ้าหากถึงกันให้เสียฝ่ายละกึ่ง

มาตรา ๔ บรรดาที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นที่รับซื้อไว้ตามพระราชกฤษฎีกานี้ ถ้าเหลือจากที่ใดทำถนนแล้ว ให้เจ้าพนักงานจัดการจำหน่ายขายเสีย เมื่อได้เงินมาน้อยเท่าใดให้นำส่งกระทรวงพระคลังมหาสมบัติให้ใช้จ่ายในการทำถนนหรือจะส่งที่ดินนั้นต่อกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

อย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ที่สุดแล้วแต่เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
กับเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติจะเห็นสมควร

มาตรา ๕ ให้ถือว่าแผนที่ต่อท้ายพระราชกฤษฎีกานี้เป็น
แต่เขตต์แนวทางถนนโดยประเมินเท่านั้น เมื่อเจ้าพนักงาน
ได้ปักกรุยแน่นอนแล้วจะได้หมายลงไว้เป็นหลักฐานในแผนที่
ที่ ๒ ฉะนั้นซึ่งจะได้เก็บไว้ฉกรรมนคราทรณะฉบับหนึ่ง และกรม
ทะเบียนที่ดินอีกฉบับหนึ่ง

ประกาศมาณวันที่ ๑๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๓ ธันวาคม หน้า ๔๒๓)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลต่าง ๆ ในท้องที่อำเภอคลอง จังหวัดลำปาง
ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้โอนไปขึ้นจังหวัดแพร่

เนื่องด้วยได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้โอนอำเภอ
คลอง จากจังหวัดลำปางไปขึ้นจังหวัดแพร่ ตามประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ ตอน ๓๓ หน้า ๓๖๘ แล้วนั้น

ตำบลต่าง ๆ ที่ขึ้นอยู่กับท้องที่อำเภอคลอง จังหวัดลำปาง
ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว
ทั้ง ๑๑ ตำบล คือ ตำบลบ้านปิน ตำบลห้วยอ้อ ตำบล
หัวทุ่ง ตำบลแม่ป่าก ตำบลวังชั้น และตำบลสรอย ตั้งแต่วันที่ ๒๐
พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๕ ตำบลป่ากลาง กับตำบล
นาพูน ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๕ และตำบล
เวียงต้า ตำบลตำผามวก กับตำบลทุ่งแล้ง ตั้งแต่วันที่ ๑๐
มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๐

เหตุฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความนี้ว่า การใช้พระราช
บัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ สำหรับตำบลต่าง ๆ ใน
ท้องที่อำเภอคลอง^{11/10/2566} จังหวัดลำปาง ทั้ง ๑๑ ตำบล ซึ่งเดิมขึ้น

๓๗๔

อยู่ในจังหวัดลำปาง ได้โอนไปรวมขึ้นอยู่ในจังหวัดแพร่
ตรงกับทำเนียบท้องที่ของทางราชการฝ่ายปกครองแล้วด้วย

ประกาศมาณวันที่ ๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

ธานินทร์วิวัติ มหาอำมาตย์เอก
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๓ ธันวาคม หน้า ๔๓๑)

พระราชกฤษฎีกา
หวงห้ามจัดซื้อที่ดินและทรัพย์สินอย่างอื่น
สำหรับสร้างการชลประทานในจังหวัดนครนายก
และจังหวัดฉะเชิงเทรา
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ที่ดินในเขตจังหวัดนครนายกและจังหวัดฉะเชิงเทรายังไม่สะดวกแก่การเพาะปลูก มีพระราชประสงค์จะทำนุบำรุงการเพาะปลูกในที่ดินแถบนี้ให้บังเกิดผลดียิ่งขึ้น

และโดยที่ทรงพระราชดำริว่า การจัดสร้างการชลประทานขึ้นในเขตที่ดินดังกล่าวแล้ว จักช่วยให้บังเกิดผลสมพระราชประสงค์ได้

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกาไว้มีข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้กระทรวงเกษตรราชการเป็นเจ้าหน้าที่จัดสร้างการชลประทานขึ้นในที่ดินภายในเขตการชลประทานหมาย

เส้นสีแดงปรากฏตามแผนที่ต่อท้ายประกาศนี้ และให้ทำการขุดคลองก่อสร้างทำนบ หรือประกอบกิจกรรมอย่างอื่นเกี่ยวกับการชลประทานลงในที่ดินซึ่งกำหนดกว้างยาวตามแนวกรุยทางที่เจ้าพนักงานสำรวจทำเครื่องหมายไว้ ในที่ดิน และในแผนที่นั้น ๆ

ข้อ ๒ ภายในกำหนด ๕ ปีนับตั้งแต่วันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้เป็นต้นไป

ผู้ใดผู้หนึ่งจะถือเอาซึ่งกรรมสิทธิหรือสิทธิใด ๆ ในที่ดินรกร้างว่างเปล่า หรือในที่ดินที่ไม่มีเจ้าของหวงห้ามที่อยู่ภายในเขตต์การชลประทานด้วยวิธีจับจองครอบครองยึดถือไม่ได้ก่อนได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ห้ามมิให้อนุญาตให้ผู้ใดผู้หนึ่งทำการจับจองครอบครองยึดถือที่รกร้างว่างเปล่าหรือที่ดินที่ไม่มีเจ้าของหวงห้ามในที่ที่ถูกแนวกรุยทาง เจ้าของที่ดินหรือผู้ถือสิทธิในที่ดินหรือสิ่งก่อสร้างในที่ดินในเขตต์การชลประทานซึ่งมีสิทธิอยู่แล้วก่อนประกาศนี้ มีความประสงค์จะทำสัญญาโอนหรือก่อสร้างสิ่งก่อสร้างในที่ดินหรือสิ่งก่อสร้างจะต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากพนักงานเจ้าหน้าที่เสียก่อนจึงจะอ้างสัญญา
 11/10/2566
 นั้น ๆ เป็นหลักฐานเรียกค่าทดแทนได้

ผู้ใดผู้หนึ่งประสงค์จะทำการก่อสร้างลงในที่ดินที่อยู่ภายในเขตต์การชลประทาน ต้องได้รับ อนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากพนักงานเจ้าหน้าที่เสียก่อน ถ้าทำการก่อสร้างลงโดยมิได้รับอนุญาต เมื่อรัฐบาลจะต้องการที่ดินตรงนั้นจะต้องรื้อถอนไปโดยเสียค่าใช้จ่ายของตนเอง แต่ถ้รัฐบาลต้องการสิ่งก่อสร้างนั้น ๆ สำหรับการชลประทานแล้ว ก็ให้กรรมการคิดราคาให้พอสมควร

ข้อ ๓ ตั้งแต่วันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้เป็นต้นไป

(๑) กรรมสิทธิหรือสิทธิใด ๆ อันราษฎรมีอยู่ในที่ดินที่ถูกกรุยทางโดยปริมาณกว้างยาวต่อไปนี้ให้ตกได้เป็นของรัฐบาล คือ

ก) ส่วนกว้างวัดจากศูนย์กลางแนวกรุยทาง ออกไปข้างละสี่สิบวา (แปดสิบเมตร) ส่วนยาวตลอดแนวกรุยทางตามแผนที่ต่อท้ายประกาศนี้

ข) ในที่ใดจะต้องใช้เป็นที่ก่อสร้างสิ่งถาวรเกี่ยวกับการชลประทาน เช่นที่ทำการ ช่องระบายน้ำ ประตูระบายน้ำ ทำนบ ฯลฯ ตามที่ได้ทำเครื่องหมายไว้ในแผนที่แล้วนั้น ส่วนกว้างวัดจากศูนย์กลางแนวกรุยทางออกไปข้างละสี่ร้อยวา

(แปดร้อยเมตร) ส่วนยาวตามแนวกรุยทางวัดตามมาตราส่วนตามรูปเครื่องหมายในแผนที่ต่อท้ายประกาศนี้

(๒) กรรมสิทธิหรือสิทธิใด ๆ อันราษฎรมีอยู่เหนือสิ่งก่อสร้าง ปลูกอยู่ในที่ดินที่ถูกแนวกรุยทางนั้น ให้ตัดได้เป็นของรัฐบาลในเมื่อกรรมการสำรวจเลือกไว้ใช้ราชการตามความในข้อ ๕

(๓) ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจเข้าทำกิจธุระการชลประทานในที่ที่ถูกกรุยทางได้ทันที ผู้ครอบครองทรัพย์สินจะต้องออกไปจากที่ภายในกำหนดซึ่งเจ้าพนักงานจะได้บอกล่วงหน้าเป็นหนังสือให้ทราบอย่างน้อย ๓๐ วัน

ข้อ ๔ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนครนายก ผู้ว่าราชการจังหวัดฉะเชิงเทรา กับเจ้าพนักงานกระทรวงเกษตรธิการ คือ มหาอำมาตย์ตรี พระยาสุรเกษมตรี โศภน อำมาตย์เอก พระยาวิภาคภูวดล และ อำมาตย์โท พระชลเขตต์อำรุง เป็นกรรมการจัดซื้อทรัพย์สินตามประกาศนี้ และกำหนดค่าทดแทน

ข้อ ๕ กรรมการจะปฏิบัติการตามประกาศนี้ ในที่ดินรายใด ตำบลใด เมื่อใด ต้องประกาศให้ราษฎรในท้องถิ่นนั้น ๆ ทราบล่วงหน้าอย่างน้อย ๓๐ วัน ถ้าปรากฏว่าผู้ใดเป็น

เจ้าของหรือเป็นผู้ถือสิทธิ ก็ให้บอกกล่าวให้เขาเหล่านั้นทราบอีกชั้นหนึ่งด้วย แล้วปฏิบัติการดังต่อไปนี้

(๑) ให้กรรมการพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่การชลประทาน ซึ่งเสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการแต่งตั้งอย่างน้อย ๑ นาย กับเจ้าของหรือผู้ถือสิทธิในทรัพย์สินไปตรวจพิจารณาทำการสำรวจทรัพย์สินที่ถูกแนวกรุยทางซึ่งที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ สอบเขตต์ปักหลักหมายเขตต์ที่ดินและบันทึกรายการลักษณะของทรัพย์สินจำนวนเนื้อที่ ฯลฯ ไว้ให้แน่นอน

ถ้าได้ประกาศกำหนดวัน เวลาทำการสำรวจดังกล่าวข้างต้น และให้บอกกล่าวไปยังผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ถือสิทธิในทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้นั้นไม่มาตามกำหนดนัด และยังมีได้ทำหนังสือมอบฉันทะให้ผู้อื่นหนึ่งมาแทน ก็ให้กรรมการกับเจ้าหน้าที่การชลประทานดำเนินการตามที่ระบุไว้ข้างต้นไปฝ่ายเดียว

๒) เจ้าของที่ดินหรือผู้ถือสิทธิในที่ดินที่ถูกกรุยทางซึ่งกรรมสิทธิ์ตกเป็นของรัฐบาล หรือเจ้าของหรือผู้ถือสิทธิในสิ่งก่อสร้าง เช่น ดึก บ้าน โรง เรือน กำแพง เขื่อน ฯลฯ อันได้ทำไว้ในที่ดินที่ถูกแนวกรุยทางก่อนประกาศนี้ หรือได้ทำไว้ภายหลังโดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามประกาศนี้ ขอบ

ที่จะได้รับค่าทดแทนในเมื่อผู้ขึ้น ๆ นำหนังสือสำคัญสำหรับ
ที่หรือพะยานหลักฐานมาแสดงต่อกรรมการว่าตนเป็นเจ้าของ
ผู้ถือสิทธิที่แท้จริง ถ้าเป็นการเช่าถือ ก็ต้องนำหนังสือซึ่ง
ปรากฏว่าได้ทำไว้ก่อนประกาศนั้นมาแสดงเป็นหลักฐาน

(๓) การกำหนดค่าทดแทน ให้พิจารณาคำนวณตาม
รายการในบันทึกที่กรรมการได้สำรวจไว้แล้ว คือ

ก) ที่ดิน ให้คิดค่าทดแทนให้ตามราคาตลาดที่ซื้อขาย
กันในที่ใกล้เคียงก่อนวันประกาศนี้

ข) สิ่งก่อสร้าง ให้คิดค่าทดแทนให้ตามสภาพที่เป็น
อยู่ตั้งปรากฏในบันทึกที่กรรมการได้สำรวจไว้ แต่ต้องคำนึง
ถึงผลประโยชน์รายได้ของเจ้าของผู้ถือสิทธิที่เคยได้อยู่จาก
ทรัพย์สินนั้น ๆ ในขณะที่กรรมการสำรวจประกอบด้วย

สิ่งก่อสร้างอันไม่เป็นสิ่งถาวรซึ่งราชการชลประทานไม่
ต้องการ ก็ให้รื้อถอนไปภายในเวลาอันสมควรตามที่เจ้า
พนักงานจะกำหนดให้ ถ้าผู้ทรงสิทธิอยู่ในฐานะจะพึงได้ค่า
รื้อถอนก็ให้คิดค่ารื้อถอน และค่าที่จะไปทำขึ้นใหม่เป็นค่า
ทดแทนให้ตามควรแก่สภาพของทรัพย์สินนั้น ๆ ถ้าเป็นสิ่ง
ถาวรหากรื้อลงจะเสียหายเกินควร และไม่อาจทำให้คืนคง
สภาพเดิมได้ ก็ให้คิดค่าทดแทนให้ด้วยพอสมควรแก่ราคา
ตามสภาพที่เป็นอยู่ในขณะทำการสำรวจไว้แล้ว

ค) การเช่าถือ หรือทรัพย์สินอื่น ๆ ให้คิดค่าทดแทนให้เฉพาะเท่าที่ผู้ทรงสิทธิได้เสียหายไปจริง ๆ เนื่องแต่เหตุที่ไม่ได้ใช้หรือไม่ได้ประโยชน์จากทรัพย์สินนั้นตามที่ควรหากว่าได้คงถือสิทธิอยู่ต่อไปตามเดิม

(๔) วิธีกำหนดค่าทดแทนนั้น ให้กรรมการแจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรแก่เจ้าของหรือผู้ถือสิทธิให้ไปทำความตกลงกับกรรมการโดยมีเวลาอันแน่นอนณใดที่หนึ่งแล้วแต่กรรมการจะกำหนดตามสมควรและเพื่อการนี้จะแต่งตั้งผู้แทนโดยมีหนังสือมอบฉันทะเป็นหลักฐานไปทำความตกลงแทนก็ได้

ถ้ากรรมการได้แจ้งความไปแล้ว อีกฝ่ายหนึ่งไม่มาตามกำหนดนัด ก็ให้กรรมการแจ้งความบอกกำหนดไปอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งที่สุดให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๗ วัน และให้บอกไปด้วยว่าถ้าไม่มาเองหรือตั้งผู้แทนมาเพื่อทำความตกลงดังกล่าวข้างต้นแล้ว กรรมการจะเป็นผู้กำหนดราคาหรือค่าทดแทนแต่ฝ่ายเดียว

ถ้าอีกฝ่ายหนึ่ง ละเลยไม่มาหรือไม่ตั้งผู้ใดมาแทนตามกำหนดครั้งหลังนี้แล้วก็ให้กรรมการ กำหนดราคาหรือค่าทดแทนตามความเห็นสมควรได้ เมื่อกรรมการได้กำหนดเป็น

จำนวนเงินเท่าใดให้ถือเป็น ยุติเพียงเท่านั้น แล้วให้
กรรมการแจ้งความให้อีกฝ่ายหนึ่งมารับเงินนั้น ๆ ไป

ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งมาตามกำหนดนัด และกรรมการกับเจ้า
ของหรือผู้ถือสิทธิทำความตกลงกันได้ ก็ให้จัดบันทึกข้อตกลง
ลงไว้เป็นหลักฐาน แล้วทุกฝ่ายลงลายมือชื่อมีพระยานรู้เห็น
เป็นสำคัญ

ถ้ากรรมการกับเจ้าของหรือผู้ถือสิทธิทำความตกลงไม่ได้
ก็ให้ตัดสินด้วยวิธีตั้ง อนุญาโตตุลาการ ให้กรรมการกับอีก
ฝ่ายหนึ่ง เลือกตั้งอนุญาโตตุลาการฝ่ายละคน ถ้าอนุญาโต
ตุลาการไม่ตกลงกัน ก็ให้อนุญาโตตุลาการนั้น เลือกตั้งผู้
ขาดอีกคนหนึ่ง

ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ตั้งอนุญาโตตุลาการก็ดี หรืออนุญาโต
ตุลาการไม่ตกลงกันตั้งผู้ขาดก็ดี ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้ง
สองฝ่ายมีสิทธิขอให้ศาลตั้งอนุญาโตตุลาการหรือผู้ขาดได้

ถ้าหากว่าจะมีการใช้จ่าย หรือเสียค่าธรรมเนียมเนื่องใน
การนี้ ฝ่ายใดที่กำหนดค่าทดแทนไกลจากคำชี้ขาดของ
อนุญาโตตุลาการแล้ว ก็ให้ฝ่ายนั้นเป็นผู้เสีย ถ้าหากกำหนด
ให้เสียฝ่ายละเท่า

(๕) ห้ามมิให้ยกเอาข้อโต้แย้งในเรื่องกำหนดค่าทดแทนและการจ่ายเงินเหล่านี้มาเป็นเหตุขัดขวางต่อกิจธุระการชลประทานอันจะพึงทำลงในที่นั้น ๆ เป็นอันขาด

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๑ ธันวาคม หน้า ๕๓๓)

๓๘๕

ประกาศ

เปลี่ยนนามกระทรวงกลาโหม ในพากย์อังกฤษ

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า ตามที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้รวมราชการกระทรวง ทหารเรือ เข้ากับ กระทรวงกลาโหม แล้วนั้น สมควรจะเปลี่ยนนามกระทรวงกลาโหม ซึ่งเคยเรียกในพากย์อังกฤษว่า Ministry of War เป็น Ministry of Defence และเปลี่ยนนามตำแหน่งเสนาบดีซึ่งเคยเรียกว่า Minister of War เป็น Minister of Defence ให้นิยมใช้ตั้งขึ้นตั้งแต่บัดนี้เป็นไป

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๐ ธันวาคม หน้า ๔๔๔)

กฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในมาตรา ๕๖

แห่ง

พระราชบัญญัติว่าด้วยการเก็บรักษาน้ำมันเชื้อเพลิง

พุทธศักราช ๒๔๗๔

(ฉบับที่ ๑)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเก็บรักษาน้ำมันเชื้อเพลิง พุทธศักราช ๒๔๗๔ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ การเก็บและการจำหน่ายขายน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดาและชนิดนำกล้วอันตรายตามหมวด ๓ และ ๔ แห่งพระราชบัญญัตินั้น ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) เมื่อจะเปิดปั๊บน้ำมันเชื้อเพลิง ต้องรองปั๊บนั้นด้วยภาชนะซึ่งทำด้วยเหล็ก หรือโลหะอย่างอื่น ภาชนะสำหรับใช้รองรับปั๊บนต้องมีขนาดใหญ่กว่าตัวปั๊มไม่น้อยกว่า ๑๕ เซ็นติเมตรโดยรอบ มีขอบสูงไม่ต่ำกว่า ๑๐ เซ็นติเมตร และต้องไม่รั่ว

(ข) การถ่ายหรือสูบน้ำมันเชื้อเพลิง ต้องใช้ภาชนะตามที่กล่าวในข้อ (ก) เป็นเครื่องรองรับ และถ้าน้ำมันเชื้อเพลิงรั่วไหลหรือหกกลงในภาชนะที่รองรับนั้น ต้องรีบเทคืนเข้าปั๊มทันที

(ค) ในขณะหนึ่ง ๆ ห้ามมิให้เปิดปั๊มน้ำมันเชื้อเพลิงไว้เกินกว่าชนิดละ ๑ ปั๊ม

(ขม) ปั๊มหรือภาชนะบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงที่เปิดแล้ว ถ้ายังมีน้ำมันเชื้อเพลิงเหลืออยู่ ต้องปิดไว้ให้สนิท

(ง) ห้ามมิให้วางสินค้าอย่างใด ๆ ไว้บนปั๊มที่มีน้ำมันเชื้อเพลิง

(จ) ห้ามมิให้วางหรือนำสิ่งซึ่งมีไฟติดหรือสิ่งใด ๆ ที่เป็นวัตถุมีลักษณะอาจจะระเบิดได้หรือมีลักษณะติดไฟได้ง่ายเข้าไปหรือไว้ใกล้ชิดกับที่เก็บน้ำมันเชื้อเพลิง

ข้อ ๒ ห้ามมิให้กระทำการบัดกรีปั๊มหรือสิ่งใด ๆ ที่บรรจุน้ำมันเชื้อเพลิง หรือทำการอย่างหนึ่งอย่างใดโดยต้องใช้เปลวหรือความร้อนในสถานที่ซึ่งรับอนุญาตเก็บน้ำมันเชื้อเพลิง

ข้อ ๓ การทดลองชนเกิดไฟของน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดมีชนเกิดไฟไม่สูงกว่า ๕๐ ดีกรีเซลเซียส ใช้เครื่อง "อาเบล-เพนสกี" (Abel - Penskey) ถ้าสูงกว่า ๕๐ ดีกรีเซลเซียส ใช้เครื่อง "เพนสกี-มาร์เทนส์" (Penskey - Martens)

บุคคลหรือบริษัทใดประสงค์จะตรวจเทียบเคียงเครื่อง
ทดสอบของตนกับเครื่องของรัฐบาลตามที่กำหนดไว้ในวรรค
ต้นนี้ ก็ให้ทดลองได้ณศาลาแยกธาตุของรัฐบาล

ข้อ ๔ ให้นายอำเภอประจำท้องที่หรือผู้ว่าราชการจังหวัด
เป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ออกใบอนุญาตตามความในพระราช
บัญญัติ

ข้อ ๕ ให้กรมการอำเภอประจำท้องที่เป็นเจ้าพนักงานมี
หน้าที่ตรวจตราสถานที่เก็บและจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงและ
กระทำการอย่างอื่นตามพระราชบัญญัติ

ข้อ ๖ ให้นายช่างกรมนคราทรเป็นนายช่างมีหน้าที่ทำการ
ตามพระราชบัญญัติ

ข้อ ๗ คำร้องขออนุญาตเก็บหรือใช้สถานที่เก็บหรือตั้ง
ถังเก็บน้ำมันเชื้อเพลิง ให้ทำตามแบบ ๑ ก. ท้ายกฎนี้

ใบอนุญาตให้เก็บหรือให้ใช้สถานที่เก็บหรือให้ตั้งถังเก็บ
น้ำมันเชื้อเพลิง ให้ทำตามแบบ ๒ ก. ท้ายกฎนี้

ข้อ ๘ ให้เรียกค่าธรรมเนียมดังนี้

(๑) ใบอนุญาตสำหรับเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดไม่น่า
กลัวอันตราย ที่มีปริมาณเกินกว่า ๑๐,๐๐๐ ลิตร ให้เก็บ
ค่าธรรมเนียมปีละ ๕ บาท

(๒) ใบอนุญาตสำหรับเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดธรรมดา

(ก) ที่มีปริมาณไม่เกินกว่า ๕,๐๐๐ ลิตร ให้เก็บค่าธรรมเนียมปีละ ๕ บาท

(ข) ที่มีปริมาณเกินกว่า ๕,๐๐๐ ลิตร แต่ไม่เกินกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ลิตร ให้เก็บค่าธรรมเนียมปีละ ๑๐ บาท

(ค) ที่มีปริมาณเกินกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ลิตร ให้เก็บค่าธรรมเนียมปีละ ๑๐ บาทต่อ ๑๐๐,๐๐๐ ลิตร หรือเศษของ ๑๐๐,๐๐๐ ลิตร

(๓) ใบอนุญาตสำหรับเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนำกลว
อันตราย

(ก) ที่มีปริมาณไม่เกินกว่า ๕,๐๐๐ ลิตร ให้เก็บค่าธรรมเนียมปีละ ๑๐ บาท

(ข) ที่มีปริมาณเกินกว่า ๕,๐๐๐ ลิตร แต่ไม่เกินกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ลิตร ให้เก็บค่าธรรมเนียมปีละ ๒๐ บาท

(ค) ที่มีปริมาณเกินกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ลิตร ให้เก็บค่าธรรมเนียมปีละ ๒๐ บาทต่อ ๑๐๐,๐๐๐ ลิตร หรือเศษของ ๑๐๐,๐๐๐ ลิตร

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

11/10/2566

จอมพล บริพัตร

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๐ ธันวาคม หน้า ๔๔๕)

แบบ ๑ ก.

กระทรวงมหาดไทย

เก็บ

คำร้องขออนุญาต ใช้สถานที่สำหรับเก็บ น้ำมันเชื้อเพลิง
ตั้งถังสำหรับเก็บ

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....อายุ..... ปี สังกัด.....ชาติ.....

บังคับ.....ตั้งบ้านเรือนอยู่.....หมู่ที่.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....ทำคำร้องยื่นต่อ.....

.....ทราบ

เก็บ

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์จะ ใช้สถานที่สำหรับเก็บ
ตั้งถังสำหรับเก็บ

น้ำมันเชื้อเพลิง

ที่มีใต้เก็บในถังใหญ่

ชนิด..... ประเภทที่มีน้ำมัน

ที่เก็บในถังใหญ่

เชื้อเพลิงแต่.....ลิตร ถึง.....ลิตร เพื่อการ.....

ณที่.....อยู่ในหมู่ที่.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....จึงขออนุญาตรับใบ

อนุญาตตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเก็บรักษาน้ำมันเชื้อเพลิง

พุทธศักราช ๒๕๖๔

(ลงชื่อ).....

ผู้ขออนุญาต

๓๕๐

รายงานชั้นต้น

ได้ตรวจสถานที่ซึ่ง.....

เก็บ

ยื่นคำร้องขอ ใช้สำหรับเก็บ น้ำมันเชื้อเพลิงชนิด.... ..ประเภท
ตั้งถังสำหรับเก็บ

ที่เก็บน้ำมันแต่.....ลิตร ถึง.....ลิตร ที่มีได้เก็บในถังใหญ่
ที่เก็บในถังใหญ่

เพื่อการ.....แล้ว เห็นว่าเป็นที่.....

จะอนุญาต

เพราะเหตุ.....

.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....

ผู้รายงาน

คำอธิบายวิธีการออกแบบ ๑ ก.

เก็บ

๑. บรรทัด “คำร้องขออนุญาต ใช้สถานที่สำหรับเก็บ
ตั้งถังสำหรับเก็บ

น้ำมันเชื้อเพลิง” ให้ขีดออกประเภทที่ไม่ต้องการ

๒. ช่อง “เขียนที่” นั้น ให้เขียนชื่อสถานที่ที่เขียนคำ
ขออนุญาตฉบับนี้หรือสถานที่ที่เขียนไม่มีชื่อ ก็เขียนเลขที่
สำมะโนครัวของสถานที่ที่เขียนคำขออนุญาตนั้น ๆ ลง

๓. ช่อง “วันที่” “เดือน พ.ศ.” ให้ลงวันเดือนปีที่เขียน

๔. ช่อง “ข้าพเจ้า” ให้ลงนามผู้ขออนุญาต

๕. ช่อง “อายุ” ให้ลงอายุของผู้ขออนุญาต

๖. ช่อง “สังกัด” ให้ลงสังกัดผู้ขออนุญาต

๗. ช่อง “ชาติ” ให้ลงชาติของผู้ขออนุญาต

๘. ช่อง “บังคับ” ผู้ขออนุญาตอยู่ในบังคับชาติไหน ก็
ลงให้ชัดเจน

๙. ช่อง “ตั้งบ้านเรือนอยู่” ให้ลงเลขหมายบ้านของผู้
ขออนุญาต

๑๐. ช่อง “หมู่ที่” บ้านที่ผู้ขออนุญาตตั้งอยู่หมู่ที่เท่าใด ก็
ลงหมู่ที่เท่านั้น ๆ

๑๑. ช่อง “ตำบล” บ้านผู้ขออนุญาตตั้งอยู่ตำบลไหน ก็ลงชื่อตำบลนั้น ๆ ลงไป

๑๒. ช่อง “อำเภอและท้องจังหวัด” ก็เช่นเดียวกับช่องตำบล ผู้ขออนุญาตอยู่ในท้องที่อำเภออะไร ก็เขียนชื่ออำเภอจังหวัดนั้น ๆ ลงไป

๑๓. ช่อง “ทำคำร้องยื่นต่อ” ถ้าสถานที่ที่จะเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงอยู่ในเขตตำบลในจังหวัดพระนคร ให้ยื่นต่อนายอำเภอท้องที่และผู้ว่าราชการจังหวัด ถ้าอยู่ในเขตที่นอกจากนั้นให้ยื่นต่อนายอำเภอท้องที่และผู้ว่าราชการจังหวัด

๑๔. ช่อง “ชนิด” หมายความว่าชนิดไม่น่ากลัวอันตราย ชนิดธรรมดาหรือชนิดน่ากลัวอันตราย

๑๕. บรรทัด “ที่มิได้เก็บในถังใหญ่” ให้ขีดออกประเภท “ที่เก็บในถังใหญ่” ที่ไม่ต้องการ

๑๖. ช่อง “ประเภทที่มีน้ำมันแต่.....ลิตร ถึง.....ลิตร” ลงจำนวนลิตร

๑๗. ช่อง “เพื่อการ” หมายถึงจำหน่ายหรือเก็บไว้

๑๘. ช่อง “ณที่” จะจำหน่ายหรือเก็บไว้ที่ไหน ให้ลงชื่อสถานที่และเลขสำมะโนครัวบ้าน

๑๙. ชื่อง “ในหมู่ที่” “ตำบล” “อำเภอ” “จังหวัด” เช่นเดียวกับอธิบายแล้วในข้อ ๑๐, ๑๑, ๑๒

๒๐. รายงานชั้นต้น ชื่อง “ไต่ตรวจสถาน^{ที่}ซึ่ง” ลงนามผู้ขออนุญาต

เก็บ

๒๑. ชื่อง “ยื่นคำร้องขอ ใช้สำหรับเก็บ น้ำมันเชื้อเพลิงตั้งถังสำหรับเก็บ

ชนิด” หมายความว่าชนิดไม้ใกล้ตัวอันตรายชนิดธรรมดาหรือชนิดใกล้ตัวอันตราย

๒๒. ชื่อง “ประเภทที่เก็บน้ำมันแต่.....ลิตร ถึง.....ลิตร” ลงจำนวนลิตร

๒๓. ชื่อง “เพื่อการ” หมายความว่าจำหน่ายหรือเก็บไว้

๒๔. ชื่อง “เห็นว่าเป็นที่.....จะอนุญาต” หมายความว่าสมควรจะอนุญาตหรือไม่สมควรอนุญาต

๒๕. ชื่อง “เพราะเหตุ” ให้อธิบายเหตุที่สมควรจะอนุญาตหรือไม่สมควรจะอนุญาตนั้น ๆ

๒๖. คำสั่ง ชื่อง “ให้” หมายความว่าอนุญาตหรือไม่อนุญาต

๒๗. เจ้าหน้าที่ผู้ออกอนุญาต ชื่อง “ได้” หมายความว่า
ถ้าสั่งอนุญาตก็เขียนว่าได้ ออกใบอนุญาตเลขที่.....
พ.ศ.....ให้.....(นามผู้ขออนุญาต) ไป
แต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....แล้ว
ถ้าคำสั่งไม่อนุญาตก็ให้เขียนว่าได้แจ้งให้ (นามผู้ขออนุญาต)
ทราบคำสั่งแล้วแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

๒๘. เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาตได้ออกใบอนุญาตตาม
คำสั่ง หรือได้แจ้งการไม่อนุญาตแก่ผู้ขอแล้ว ต้องส่งแบบ ๑ ก.
ไปกรมนคราทร กระทรวงมหาดไทย

แบบ ๒ ก.

กระทรวงมหาดไทย

เก็บรักษา

ใบอนุญาตสำหรับการ ใช้สถานที่สำหรับเก็บรักษา น้ำมัน
ตั้งถังสำหรับเก็บรักษา

ชื่อเพลิงชนิด.....ประเภท
แต่.....ลิตร ถึง.....ลิตร ใบอนุญาตเลขที่.....

ช้ออายุผู้รับอนุญาต

ชาติ บังคับ

ตั้งบ้านเรือนอยู่ หมู่ที่ ตำบล
อำเภอ จังหวัด

เก็บ

ได้รับอนุญาตให้ ใช้สถานที่สำหรับเก็บ น้ำมันเชื้อเพลิง.....
ตั้งถังสำหรับเก็บ

ที่มีได้เก็บในถังใหญ่

ที่เก็บในถังใหญ่

ประเภท

.....

เพื่อการ

.....

ณที่

.....

โดยมีบริเวณกว้างยาว

.....

ได้เสียค่าธรรมเนียมประจำ

พ.ศ. แล้ว

.....

วันออกใบอนุญาต

.....

นามผู้อนุญาต

.....

หมายเหตุ

ข้อบังคับ

๑. ต้องมีป้ายปิดไว้ ที่สถานที่เก็บน้ำมันเชื้อเพลิง
๒. ใบอนุญาตนี้หมดอายุในวันที่ ๓๑ มีนาคม เมื่อจะขอ
อนุญาตต่อไปต้องขออนุญาตก่อนวันที่ ๑๕ มีนาคมของ
ปีนั้น
๓. ในการขายย่อย ห้ามมิให้เปิดน้ำมันไว้เกินกว่าชนิด
ละปั๊บน
๔. ปั๊บบหรือภาชนะต่าง ๆ ที่ได้เปิดแล้ว ถ้ายังมีน้ำมัน
เชื้อเพลิงอยู่แล้ว ต้องปิดไว้ให้มิดชิด
๕. ถ้าสูบขาย ต้องมีที่รองรับปั๊บน้ำมันด้วยเหล็กหรือสังกะสี
ให้มีขนาดพอสมควร ใหญ่กว่าตัวปั๊บน้ำมันไม่น้อยกว่า
๑๕ เซนติเมตรโดยรอบ และให้มีขอบสูง ๑๐ เซน
ติเมตรเป็นอย่างน้อย ถ้าและน้ำมันไหลร่วงลงในที่
รองรับ ก็ต้องเทคืนปั๊บทันที
๖. ห้ามมิให้วางสินค้าใด ๆ ไว้บนปั๊บบที่มีน้ำมันเชื้อเพลิง
๗. ห้ามมิให้นำสิ่งที่มีลักษณะติดไฟง่ายหรือระเบิดได้ไว้
ใกล้ชิดกับที่เก็บน้ำมัน
๘. ห้ามมิให้บุคคลรีปั๊บบหรือสิ่งใด ๆ ที่เก็บน้ำมัน เว้นไว้
แต่จะทำในโรงงานต่างหาก

๘. ห้ามมิให้ถ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงที่ได้เปิดปั๊มไว้แล้วเว้นไว้แต่เพื่อขายย่อย
๑๐. ห้ามมิให้เก็บน้ำมันเชื้อเพลิงไว้ในโรงที่ทำการบัตกรี
๑๑. ห้ามมิให้เก็บของอย่างใดที่เป็นเชื้อเพลิงไว้ภายในเขตต์คันดิน
๑๒. ห้ามมิให้มีไฟและใช้ไฟในเขตต์คันดิน กิจการที่ต้องกระทำให้ทำได้แต่เฉพาะกลางวัน
๑๓. ห้ามมิให้มีสิ่งใดกีดกันช่องลม
๑๔. ห้ามมิให้เก็บน้ำมันเกินกว่าที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต
๑๕. ผู้จำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงชนิดนำกลั้วอันตรายจะต้องเตรียมทรายไว้สำหรับดับเพลิง คือทราย ๒ ปอนด์ต่อน้ำมัน ๑๐ ปอนด์

คำอธิบายวิธีกรอกแบบ ๒ ก.

เก็บรักษา

๑. บรรทัด “ใบอนุญาตสำหรับการ ใช้สถานที่สำหรับเก็บ
ตั้งถังสำหรับเก็บรักษา
รักษาน้ำมันเชื้อเพลิง” ให้ขีดออกประเภทที่ไม่ต้องการ

เก็บ

๒. ช่อง “ได้รับอนุญาตให้ ใช้สถานที่สำหรับเก็บ
ตั้งถังสำหรับเก็บ

น้ำมันเชื้อเพลิงชนิด” หมายความว่าชนิดไม่น่ากลัวอันตราย
ชนิดธรรมดาหรือชนิดน่ากลัวอันตราย

๓. บรรทัด “ห้ามได้เก็บในถังใหญ่” ให้ขีดออกประเภท
ที่เก็บในถังใหญ่”
ที่ไม่ต้องการ

๔. ช่อง “ประเภท” หมายความว่ากัลิตร

๕. ช่อง “เพื่อการ” หมายความว่าจำหน่ายหรือเก็บไว้

๖. ช่อง “ณที่” ให้กรอกข้อความให้ชัดเจนตั้งแต่ ชื่อ
สถานที่ เลขบ้านที่ ที่เก็บอยู่ตรงไหน ห้องใดด้วย (ถ้ามี
หลายห้อง)

๔๐๐

คำสั่ง

ให้.....

ลงชื่อ.....

นายอำเภอท้องที่หรือ
ผู้ว่าราชการจังหวัด

เจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาต

ได้.....

เมื่อวันที่.....

เดือน.....

พ.ศ.

ลงชื่อ.....

เจ้าหน้าที่

ประกาศขยายเขตต์สุขาภิบาลท้องถิ่นบ้าน โป่ง
จังหวัดราชบุรี

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยรับพระบรมราชโองการดำรัส
เหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า สุขาภิบาลท้องถิ่น
บ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ซึ่งได้ประกาศจัดตั้งขึ้นเมื่อ พุทธ
ศักราช ๒๔๕๕ แล้วนั้น บัดนี้ มีราษฎรตั้งเคหะสถานเพิ่ม
เต็มใกล้เคียง กับ เขตต์สุขาภิบาลหนาแน่นขึ้นกว่าแต่ก่อน
สมควรจะขยายเขตต์สุขาภิบาลต่อจากเขตต์เดิมออกไปอีก
เพื่อบำรุงความสุขและความสะดวกแก่ประชาชน จึงทรง
พระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศ

๑. ขยายเขตต์สุขาภิบาลท้องถิ่นบ้านโป่ง มีกำหนดเขตต์
ที่เจ้าพนักงานได้ปักหลักไว้ใหม่เป็นสำคัญดังต่อไปนี้

ก. ด้านเหนือ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่
บนฝั่งแม่น้ำแม่กลองฝั่งตะวันออก ตรงมุมเขตต์ท้ายหลวง
บ้านโป่งด้านตะวันตกเฉียงใต้ เลียบริมคูเขตต์ท้ายหลวง
บ้านโป่งด้านใต้ ไปทิศตะวันออก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒
ที่ริมคูนี้ ตรงที่ตัดกับฟากตะวันตกของถนนสายที่สิบแปด

จากหลักเขตต์ที่ ๒ เป็นเส้นตรงข้ามถนนสายที่สิบแปด
และเป็นมุมฉากกับถนนนี้ ไปทิศตะวันออก จดหลักเขตต์

หมายเลขที่ ๓ ซึ่งห่างจากฟากตะวันออกของถนนสายที่
สิบแปด ๑๒๐ เมตร

ข. ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๓ เป็นเส้นขนาน
และห่างจากฟากตะวันออกของถนนสายที่สิบแปด ๑๒๐ เมตร
ไปทิศใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ บนเส้นขนานนี้ ซึ่ง
ห่างจากฟากเหนือของถนนทรงพลไปทิศเหนือ ๑๒๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๔ เป็นเส้นขนานและห่างจากฟากเหนือ
ของถนนทรงพล ๑๒๐ เมตร ไปทิศตะวันออก จดหลักเขตต์
หมายเลขที่ ๕ บนเส้นขนานนี้ ที่ตัดกับฟากตะวันตกของ
ทางเค็รไปบ้านใหม่

จากหลักเขตต์ที่ ๕ เลี้ยวบริมทางเค็รไปบ้านใหม่ ไปทิศใต้
จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ ที่ฟากทางเค็รนี้ บนฟากเหนือ
ของถนนทรงพล

จากหลักเขตต์ที่ ๖ เป็นเส้นตรงข้ามถนนทรงพล ไป
ทิศใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ บนเส้นตรงนี้ ตรงที่ตัด
กับเส้นฉากกับทางรถไฟ จากหลักกิโลเมตรที่ ๖๘ ไปทิศ
ตะวันออก ๑๒๐ เมตร

ค. ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๗ ขนานและห่างจากทาง
รถไฟ ไปทิศตะวันออก ๑๒๐ เมตร ไปทิศใต้ จดหลักเขตต์
หมายเลขที่ ๘ บนเส้นขนานนี้ ที่คลองบ้านโป่งฝั่งเหนือ

จากหลักเขตต์ที่ ๘ เลียบริมคลองบ้านโป่งฝั่งเหนือ ไป
ทิศตะวันตก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ บนศูนย์กลางทาง
รถไฟ

จากหลักเขตต์ที่ ๘ ตามศูนย์กลางทางรถไฟ ไปทิศใต้
จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๐ บนศูนย์กลางทางรถไฟนี้ ที่
คลองวัดบ้านโป่งฝั่งเหนือ

๗. ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๑๐ เลียบริมคลอง
วัดบ้านโป่งฝั่งเหนือ ไปทิศเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลข
ที่ ๑๑ ที่ปากคลองวัดบ้านโป่ง

จากหลักเขตต์ที่ ๑๑ เลียบริมแม่น้ำแม่กลองฝั่งตะวันออก
ไปทิศเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๑

๒. ภาษีโรงเรือนและบรรดารายได้ประเภทอื่น ๆ ซึ่งจะ
เก็บได้ในเขตต์สุขาภิบาลที่ได้ขยายใหม่นี้ ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้คงเก็บตามอัตราในประกาศฉบับลงวันที่ ๑๕
พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๕๕ ไว้เป็นผลประโยชน์สำหรับ
ใช้จ่ายบำรุงการสุขาภิบาลตั้งแต่นั้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๑๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

ประกาศ

ยกเว้นอากรค่านาคูโค ในท้องที่อำเภอนางบวช
และอำเภอเดิมบาง จังหวัดสุพรรณบุรี
จำนวน พ.ศ. ๒๔๗๓ รวม ๓ ตำบล

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราช
โองการเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า เมื่อ
พ.ศ. ๒๔๗๓ การทำนาของราษฎรในตำบลกระเสี้ยว ตำบล
หนองโพ ท้องที่อำเภอนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี ได้เกิด
อุบัตเหตุหน้าท่วมต้นข้าว กระทบให้ต้นข้าวที่เพาะปลูกไว้เสีย
หาย และในตำบลวังศรีราช ท้องที่อำเภอเดิมบาง จังหวัด
สุพรรณบุรี ได้เกิดฝนแล้งน้ำไม่พอหล่อเลี้ยงต้นข้าว กระทบ
ให้ต้นข้าวที่เพาะปลูกไว้แห้งมอดไม่ได้ผล จึงทรงพระกรุณา
โปรดเกล้า ๆ ให้ยกเว้นเงินอากรค่านาใน ๓ ตำบลนี้ ฉะเพาะ
ที่ได้รับความสะดวกเสียหายเป็นจำนวนเนื้อที่ ๑๑,๘๘๓ ไร่ ๑ งาน
๑๕ วา เป็นเงินอากร ๑๑,๒๘๗ บาท ๘๗ สตางค์ เพื่อบำรุง
การทำนาของราษฎรไว้ปีหนึ่ง

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาฉะวันวันที่ ๒๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดี

ประกาศ

เรื่องเรูปลิกเซโกสโลว์ค เข้าเป็นภาคีแห่ง
โปรโตคลระวางประเทศ ว่าด้วยข้อตกลงการมอบ
ให้อนุญาตตุลาการชี้ขาดร่วมกับกรุงสยาม

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่ว
กันว่า

เลขาธิการสันนิบาตชาติ ได้มีจดหมายลงวันที่ ๗ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑) แจ้งว่าได้รับมอบสัตยาบันสาร
ของท่านประธานาธิบดีเรูปลิกเซโกสโลว์ค สำหรับโปรโตคล
ว่าด้วยข้อตกลงการมอบให้อนุญาตตุลาการชี้ขาดฉบับเมือง
เยเนวา ลงวันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๖ (ค.ศ. ๑๙๒๓)
ไว้ณสำนักเลขาธิการสันนิบาตชาติ แต่เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน
พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑) แล้ว

โดยที่บทบัญญัติแห่งโปรโตคล^{นี้} มีไว้ให้ใช้แก่ประเทศ
ที่ได้มอบสัตยาบันสารแก่สำนักเลขาธิการสันนิบาตชาติแล้ว
๑ เดือนภายหลังวันที่เลขาธิการสันนิบาตชาติได้แจ้งความ
การรับมอบสัตยาบันสารนั้น

และโดยที่กรุงเทพมหานครได้ประกาศให้ใช้โปรโตคอลนี้ ตั้งแต่
วันที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็นต้นไปแล้ว

ฉะนั้นโปรโตคอลที่ว่ามี จึงเป็นอันให้ระวางกรุงเทพมหานครกับ
เรปูบลิกเซโกสโลวัก ตั้งแต่วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๔
เป็นต้นไป

วังสราญรมย์

วันที่ ๒๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

เทววงศวโรทัย

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓ มกราคม หน้า ๔๖๕)

ประกาศ

เรื่องเรูปลิกเซโกสโลว์ค เข้าเป็นภาคีแห่ง
อนุสัญญาะระวางประเทศ ว่าด้วยการปฏิบัติการตามคำ
ชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการต่างประเทศร่วมกับกรุงสยาม

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่ว
กันว่า

เลขาธิการสันนิบาตชาติ ได้มีจดหมายลงวันที่ ๗ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑) แจ้งว่าได้รับมอบสัตยาบันสาร
ของท่านประธานาธิบดีเรูปลิกเซโกสโลว์ค สำหรับอนุสัญญา
ว่าด้วยการปฏิบัติการตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการต่าง
ประเทศ ฉบับลงวันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๐
(ค.ศ. ๑๙๒๗) ไว้ ณ สำนักเลขาธิการสันนิบาตชาติ แต่เมื่อ
วันที่ ๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๔ (ค.ศ. ๑๙๓๑) แล้ว

โดยที่บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ มีไว้ให้ใช้แก่รัฐภาคี
๓ เดือนภายหลังวันที่รัฐภาคีนั้น ๆ ได้มอบสัตยาบันสารแก่
เลขาธิการ

และโดยที่กรุงสยามได้ประกาศให้ใช้อนุสัญญานี้ ตั้งแต่
วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นต้นไปแล้ว

๔๐๘

ฉะนั้นอนุสัญญาที่ว่านี้ จึงเป็นอันใช้ระวางกรุงสยามกับ
เรปูบลิกเชโกสโลวัก ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๔
เป็นต้นไป

วังสราญรมย์

วันที่ ๒๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

แหววงศวโรทัย

เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓ มกราคม หน้า ๔๖๖)

ชำนาญหอสมุด

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลดงมูลเหล็ก อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัด
เพชรบูรณ์ ซึ่งแยกมาตั้งขึ้นใหม่

ด้วยมณฑลพิษณุโลกแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครอง
ได้แยกหมู่บ้านที่ ๑ ที่ ๗ และที่ ๑๓ ของตำบลในเมือง
ท้องที่อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ รวม ๓ หมู่บ้าน
มาตั้งขึ้นเป็นอีกตำบลหนึ่ง เรียกว่า "ตำบลดงมูลเหล็ก"
ขึ้นอยู่ในท้องที่อำเภอเดียวกัน ตั้งแต่วันที่ ๒๘ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๔๗๔ ตำบลในเมืองได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ
ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๔
แล้ว เหตุฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความเห็นว่า ตำบลดงมูลเหล็ก
ซึ่งแยกมาจากตำบลในเมืองนี้ ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ
ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้วด้วย

ประกาศมาเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓ มกราคม หน้า ๔๖๘)
11/10/2568

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
 ดอนการยกรเวินยา Tablets B.B. Compound ตำรับเก่า
 และยกรเวินยา Tablets B.B. Compound ตามตำรับใหม่

ด้วยยา Tablets B.B. Compound (ตราไก่ฟ้า) ของ
 Dr. L. Verkey, Fook Loon Dispensary ซึ่งปรุงด้วยยูโคดัลกับ
 โอสถสารอื่น ๆ มียูโคดัลไม่เกินร้อยละ ๒ ของโอสถสาร
 ทั้งหมด ซึ่งได้รับความยกเว้นจากเป็นยาเสพติดให้โทษ
 ในประเภทจำกัดตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดี ตาม
 ประกาศลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๑ นั้น บัดนี้
 เจ้าของได้แจ้งว่า ไม่มีความประสงค์จะขายตามตำรับนี้
 ต่อไป และได้ยื่นตำรับใหม่ เพื่อขอรับความยกเว้นโดยใช้
 โยโคเดอีนแทนยูโคดัล ส่วนชื่อยาคงใช้ Tablets B.B. Com-
 pound ตามเดิม ฉะนั้น ให้ถอนยา Tablets B.B. Compound
 ตามตำรับเก่าจากบัญชียาถอนเสีย และให้ยกเวินยา
 Tablets B.B. Compound ตามตำรับใหม่ในประเภทจำกัดตาม
 ความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้โทษ พุทธ

Tablets B.B. Compound ปรุงด้วยโคเดอีนกับไอสทสาร
อื่นๆ มีโคเดอีนไม่เกินร้อยละ ๑.๕๗๕ ของไอสทสารทั้งหมด
(Bangrak Dispensary.)

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๓๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓ มกราคม หน้า ๔๖๕)

ประกาศกรมศุลกากร

ขอประกาศให้ทราบว่า สิ่งของดังแจ้งต่อไปนี้ เป็นอันต้องด้วยพิกัดอัตราภาษีขาเข้าหมวด ๗ หมายเลข ๓ ในใบแนบต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ คือ

เครื่องใช้ (รวมทั้งฝือก) สำหรับสวมกาย ทำเฉพาะสำหรับตัดแก้ส่วนผิดรูปแห่งร่างกายมนุษย์ หรือสำหรับพะยุงกำลังส่วนพิการแห่งร่างกายมนุษย์ หรือสำหรับทำให้ลักษณะพิการนั้นทุเลาลง หรือสำหรับใช้แทนส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายที่กล่าวมานั้น ถูสวมติดต่อแขนขาด้วน ไม่ยื่นปกแต่ร หลอด และเครื่องรับเสียงต่าง ๆ สำหรับคนหูตึงใช้

เครื่องมือต่าง ๆ สำหรับศัลยแพทย์ และทันตแพทย์ใช้ ชุดเครื่องทดลองสำหรับผู้ทำผู้ขายแว่นตา กรอบแว่น แว่นตาของแว่นตาอย่าง เกลียง สามัญ บัตรและภาพสำหรับลองสายตา

วัตถุกองใช้สำหรับศัลยแพทย์ อายุรแพทย์ และทันตแพทย์กล่าวคือ วัตถุที่ทำให้ปราศจากเชื้อโรคแล้วสำหรับพันหรือปิดแผล ผ้าโปร่ง ผ้าสำลี หมัน สำลี สักหลาด

ปอโรพลาสติก ผ้ายางติดผิวหนัง แต่ไม่รวมทั้งผ้ายางที่มียา
 สำหรับรักษาโรคผดผื่นคันอยู่ ผ้าโปร่งชนิดที่ใหญ่สำหรับใช้ทำ
 ประคบ ผ้าพัน เอ็นแมวล และวัตถุที่ได้ทำให้ปราศจากเชื้อโรค
 แล้ว หรือวัตถุอื่น ๆ ที่ใช้สำหรับเย็บแผล ฟันปลอม ครอบ
 ฟัน แผ่นเซตลุดอยด์ แผ่นฐานพิมพ์ แกนแผ่นฐาน แท่ง
 และเม็ดยางกัตตเปอร์ชา อามาดูแอบสอร์เบนต์ ผงปูน
 กะเบื้อง ปูนเคลือบ แท่งทำรูปสำหรับอุดฟัน วัตถุสำหรับ
 ทำพิมพ์อ่อน ปูนสำหรับทำพิมพ์แข็ง ซีเมนต์ และกระดาษ
 ชับดูด

ประกาศมาณวันที่ ๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
 มหาอำมาตย์ตรี พระยาชัยสุรินทร
 อธิบดีกรมศุลกากร

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓ มกราคม หน้า ๔๗๐)

ประกาศกรมศุลกากร

ขอประกาศให้ทราบว่า สิ่งของตั้งแจ้งต่อไปนี้ เป็นอัน
ต้องด้วยพิกัดอัตราภาษีขาเข้าหมวด ๗ หมายเลข ๔ ในใบแนบ
ต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ ๓) ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ คือ

เครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในทางวิทยาศาสตร์
กล่าวคือ ทรายสำหรับการโลหวิเคราะห์ ทรายสำหรับการ
ทดลองเคมีซึ่งขังได้ถึง ๒ มิลลิกรัม หรือต่ำกว่านั้น หม้อ
ต้มกลั่น ขวดและเครื่องมือ และอุปกรณ์อื่นๆ ที่ทำให้เหมาะ
จะเพาะสำหรับใช้ในการแยกธาตุทางเคมี และการโลห
วิเคราะห์ เตาโลหวิเคราะห์ หม้อกลั่น ชาม และเครื่องใช้
อื่นๆ ที่ทำด้วยสลิคาหลอม หรือแปะตินัม สำหรับใช้ทำ
เคมีวัตถุ หรือใช้ในการทดลอง กล้องจุลทรรศน์

ประกาศมาณวันที่ ๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

มหาอำมาตย์ตรี พระยาชัยสุนทร

อธิบดีกรมศุลกากร

พระราชบัญญัติ

ลักษณะฆ่าโคกระบือและสุกรตามหัวเมือง
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอภยวชิราวุธเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลักษณะฆ่าโคกระบือและสุกรตามหัวเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๓

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยบหมตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติลักษณะฆ่าโคกระบือและสุกรตามหัวเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะฆ่าโคกระบือและสุกรตามหัวเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช

ราช ๒๔๗๓ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทนมาตรา ๑๗ แห่ง
พระราชบัญญัติลักษณะฆ่าโค กระบือ และสุกรตาม หัว เมือง
ร.ศ. ๑๑ ๕

“มาตรา ๑๗ ให้เรียก ค่าธรรมเนียมฆ่าสัตว์จากผู้ขอ
อนุญาตรายตัวสัตว์ดังนี้ คือ

กระบือตัวละ	๑๐ บาท
โค ตัวละ	๖ บาท
ลูกโคที่ต่ำกว่า ๕๐ เซนติเมตรตัวละ	๒ บาท
สุกรตัวละ	๕ บาท
ลูกสุกรขนาดทำหมูหัน น้ำหนักตัวหนึ่งต่ำกว่า ๒๒.๕ กิโลกรัม ตัวละ	๓ บาท”

ประกาศมาณวันที่ ๒๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๔ มกราคม หน้า ๕๑๓)

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
พระราชบัญญัติภาษีภายใน พุทธศักราช ๒๔๗๔

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอัฐมรามาธิบดินทร ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีภายใน พุทธศักราช ๒๔๗๓

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยชอบด้วยตราดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีภายใน พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ คำอธิบายบัตรอนุญาตให้ข่าสกุร ซึ่งได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติภาษีภายใน พุทธศักราช ๒๔๗๓ นั้น ให้เปลี่ยนแปลงเสียใหม่ดังต่อไปนี้ คือ

11/10/2566

๕๑๘

สุกรใหญ่ ค่าอาชญาบัตรตัวละ ๕ บาท
ลูกสุกรขนาดห้าหมู้น น้าหนักตัวหนึ่งต่ำกว่า
๒๒.๕ กิโลกรัม ค่าอาชญาบัตรตัวละ ๓ บาท
ประกาศมาณวันที่ ๒๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๒๔ มกราคม หน้า ๕๑๕)

พระราชบัญญัติ
สำหรับตรวจป้องกันโรคสัตว์พาหนะ
แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๒ พุทธศักราช ๒๕๗๔

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสำหรับตรวจป้องกันโรคสัตว์พาหนะแก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช ๒๕๗๔

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสำหรับตรวจป้องกันโรคสัตว์พาหนะแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๒ พุทธศักราช ๒๕๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๗๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติสำหรับตรวจป้องกันโรคสัตว์พาหนะแก้ไขเพิ่มเติมลงวันที่ ๑ เมษายน

พุทธศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทนมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติตรวจป้องกันโรคสัตว์พาหนะ ร.ศ. ๑๑๕

“มาตรา ๖ เจ้าของสัตว์ผู้จะฆ่าโคกระบือแพะและเอาน้ำเนื้อเป็นอาหารนั้น ให้เสียค่าอาชญาบัตรฆ่าสัตว์รายตัวสัตว์ ดังนี้ คือ กระบือตัวละ ๑๐ บาท โคตัวละ ๖ บาท ลูกโคที่ต่ำกว่า ๕๐ เซนติเมตรตัวละ ๒ บาท แพะและแกะตัวละ ๕๐ สตางค์ รวมทั้งค่าเช่าที่พักอาศัยในโรงเลี้ยงและโรงฆ่าของรัฐบาลภายในกำหนด ๘ วันนั้นด้วย”

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๔ มกราคม หน้า ๕๑๗)

พระราชบัญญัติรถยนต์แก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๗๔

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

ทรงพระราชดำริเห็นสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ข้อที่ว่าด้วยคำภาษียรถยนต์ส่วนบุคคล

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตราดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติรถยนต์แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓. และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“(๒) รถยนต์ส่วนบุคคล นอกจากรถสำหรับบรรทุกของและลากจูง ให้เก็บภาษีตามกำลังเครื่องยนต์โดยอัตราหนึ่งแรงม้า หรือเศษของแรงม้า ต่อสามบาท”

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๔ มกราคม หน้า ๕๐๕)

จ่านักหอสมุด

พระราชบัญญัติโรงจำหน่ายแก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๗๔

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขค่าใบอนุญาตตั้งโรงรับจำหน่ายอันได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติโรงจำหน่าย ร.ศ. ๑๑๔

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตราคั่งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโรงจำหน่ายแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้แก้ไขอัตราค่าใบอนุญาต อันได้กำหนดไว้ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติโรงจำหน่าย ร.ศ. ๑๑๔ นั้น เป็นเดือนละ ๑๐๐ บาท

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

ประกาศ

ให้พระราชบัญญัติลักษณะเก็บเงินค่านา ร.ศ. ๑๑๕
และพระราชบัญญัติเพิ่มเติม กับประกาศแก้ไขวิธีและพิกัด
เก็บเงินค่านา ร.ศ. ๑๒๔ และประกาศเปลี่ยนพิกัด
เก็บเงินค่านาเป็นสตางค์ ร.ศ. ๑๒๘ ในมณฑลนครราชสีมา
และมณฑลอุดร

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทร
มหาจักรีบรมราชูปถัมภ์ พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ
ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

การทำนาในท้องที่ซึ่งยังมีได้เก็บเงินอากรค่านาในมณฑล
นครราชสีมา และในท้องที่ต่าง ๆ มณฑลอุดร บัดนี้มีความ
เจริญขึ้นกว่าแต่ก่อน ทรงพระราชดำริเห็นสมควรจัดเก็บเงิน
อากรค่านาในท้องที่มณฑลดังกล่าวนามมาแล้วได้

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ให้พระราชบัญญัติ
ลักษณะเก็บเงินค่านา ร.ศ. ๑๑๕ และพระราชบัญญัติเพิ่ม
เติม กับประกาศแก้ไขวิธีและพิกัดเก็บเงินค่านา ร.ศ. ๑๒๔
และประกาศเปลี่ยนพิกัดเก็บค่านาเป็นสตางค์ ร.ศ. ๑๒๘ ใน
ท้องที่ทุกอันยกและตำบล (เว้นไว้แต่ที่จะได้ประกาศให้ยก

๔๒๕

เว้นโดยเฉพาะ) ของมณฑลซึ่งกล่าวมาแล้ว โดย
กำหนดเป็นประเภทนาฟงลอยอัตราชั้นเบญจ ไร่ละ ๔๐
สตางค์ ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๗๕ สืบไป

ประกาศมาณวันที่ ๒๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๔ มกราคม หน้า ๕๒๕)

พระราชกฤษฎีกา

ว่าด้วยการจัดซื้อที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น
เพื่อตัดถนนในที่เพลิงไหม้ ตำบลถนนเขาวราช

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้า
เจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้
ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ตำบลถนนเขาวราชท้องที่อำเภอสามพันขวด จังหวัด
พระนคร มีบ้านเรือนปลูกสร้างเบียดเสียดซับซ้อน ไม่มี
ถนนหรือตรอกเพียงพอที่เจ้าหน้าที่จะเข้าไปป้องกันหรือระงับ
อัคคีภัยหรือรักษาความสะอาด

และโดยที่ทรัพย์สินของประชาชนในตำบลนั้น เป็น
อันตรายเสียหายเนื่อง จาก อัคคีภัย เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม
พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นจำนวนมาก เพราะไม่มีทางเข้าไป
ป้องกันหรือระงับอัคคีภัยได้ทันทั่วทั้งที่ ทรงพระราชดำริเห็น
สมควรจะตัดถนนเข้าไปในบริเวณที่ไฟไหม้ เพื่อจะได้มี
โอกาสป้องกันหรือระงับอัคคีภัย หรือรักษาความสะอาด
ในกาลภายหน้าให้ดียิ่งขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกา
ไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าหน้าที่จัดการ
ตัดถนนในระแวกถนน ๒ สาย มีเขตต์แนวทางตั้งจะกล่าว
ต่อไปนี้

สายที่ ๑ ตั้งต้นแต่ถนนเขาวราชไปออกถนนลำเพ็ญ เป็น
ถนนขนาดกว้าง ๑๐ เมตร ยาวประมาณ ๑๕๐ เมตร

สายที่ ๒ ตั้งต้นแต่ถนนราชวงศ์ไปออกถนนคลองถม
จักรวรรดิ เป็นถนนขนาดกว้าง ๑๐ เมตร ยาวประมาณ
๑๗๐ เมตร

มาตรา ๒ เมื่อได้ประกาศพระราชกฤษฎีกานี้แล้ว ให้
เจ้าพนักงานผู้หน้าที่ทำถนนจัดการปักกรุยถนนทั้งสองสายนี้
ตามเขตต์แนวทางซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา ๑ และตามแนว
ประเมินดังได้หมายไว้ในแผนที่ต่อท้ายพระราชกฤษฎีกานี้
และห้ามมิให้ผู้อื่นผู้ใดปลูกสร้างโรงเรือนหรือทำการอย่างหนึ่ง
อย่างใดลงในที่ดินภายในเขตต์นั้น นอกจากจะได้รับอนุญาต
เป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าพนักงาน

เมื่อเจ้าพนักงานผู้หน้าที่ได้ลงมือจัดการปักกรุยแล้ว ให้
กรรมสิทธิ์ในที่ดินภายในเขตต์ที่ได้ปักกรุยไว้แล้วนั้นกลับคืน

มาเป็นของรัฐบาล และเจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะเข้ายึดถือ
ครอบครองจัดการทำถนนได้ทันที

มาตรา ๓ บุคคลผู้ชอบที่จะขอร้องให้เจ้าพนักงานพิจารณา
กำหนดราคาหรือค่าทดแทนให้เนื่องแต่การที่รัฐบาลตัดถนน
ไปในที่ดินตั้งที่กล่าวไว้นั้น คือ เจ้าของที่ดินกับผู้ถือกรรมสิทธิ
ในสิ่งที่ก่อสร้างในที่ดินและผู้เช่า แต่ห้ามมิให้ยกเอาข้อ
โต้เถียงในเรื่องกำหนดราคาหรือค่าทดแทนมาเป็นเหตุขัด
ขวางต่อการทำถนนนั้น ส่วนผู้ใดควรจะได้รับราคาหรือค่า
ทดแทนเพียงไรหรือไม่นั้น ให้เป็นไปตามลักษณะดังนี้ คือ

(๑) ถ้าที่ดินของผู้ใดที่ต้องถูกถนนนั้นยังมีเนื้อที่เหลือ
อยู่ไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของเนื้อที่ติดต่อกับถนนทั้ง ๒ ข้าง
หรือแต่ข้างใดข้างหนึ่ง และเนื้อที่ที่เหลือนั้นไม่เป็นที่ซึ่งยาว
ตามถนนต่ำกว่า ๘ เมตร กว้างยื่นแต่ถนนเข้าไปต่ำกว่า
๑๐ เมตร หรือรวมเนื้อที่ดินทั้งสองด้านต่ำกว่า ๘๐ ตารางเมตร
แล้วรัฐบาลจะไม่ต้องใช้ราคาหรือค่าทดแทนให้สำหรับที่ดิน
แปลงนั้น เพราะเหตุว่าการทำถนนเข้าไปในเนื้อที่ของผู้ใด
เจ้าของที่ดินอาจได้รับผลจากการทำถนนอยู่ด้วย เช่น กระทำ
ให้ที่ดินมีราคาสูงขึ้นโดยทำการก่อสร้างตึก บ้าน โรง เรือน
ที่อยู่หรือให้พักให้เช่า เก็บผลประโยชน์ได้มากเป็นต้น ซึ่ง
เป็นการทดแทนกันอยู่แล้ว

(๒) ที่ดินของผู้ใดถูกทำถนนเสียหายหมดจำนวนเนื้อที่
 อย่างหนึ่ง หรือที่ดินเหลือน้อยกว่าถึงจำนวนเนื้อที่ที่ถูกทำ
 ถนนอย่างหนึ่ง หรือที่ดินชั้นใต้ที่เหลือน้อยกว่าถนนยาวตาม
 ถนนต่ำกว่า ๘ เมตร กว้างยื่นแต่ถนนเข้าไปต่ำกว่า ๑๐ เมตร
 หรือรวมเนื้อที่ทั้งสิ้นต่ำกว่า ๘๐ ตารางเมตรอย่างหนึ่ง ให้
 เจ้าพนักงานรับซื้อที่ดินที่ต้องถูกทำถนนรวมทั้งที่ดินที่เหลืออยู่
 นั้น ตามราคาธรรมดาที่ซื้อขายกันในที่ใกล้เคียงในครั้งที่สุด
 ก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ เว้นไว้แต่ถ้าเจ้า
 ของเห็นว่าจะยึดถือกรรมสิทธิ์ที่ดินที่เหลืออยู่ไว้จะได้ประโยชน์
 คัมแก่การที่ต้องเสียหายไปในการทำถนนแล้ว จะไม่ขายที่ดิน
 ที่เหลือนั้นให้เจ้าพนักงานก็ได้ เมื่อเจ้าของได้เลือกเอาทาง
 ที่ไม่ขายแทนที่จะได้รับราคาหรือค่าทดแทนสำหรับที่ดินที่
 เจ้าพนักงานจะซื้อเท่านั้นแล้ว รัฐบาลก็ไม่ต้องจ่ายราคาหรือ
 ค่าทดแทนให้สำหรับที่ดินแปลงนั้น

(๓) ที่ดินที่ต้องถูกทำถนนนั้นจะแยกเป็นกิโลเมตรก็แปลง
 ก็ตาม ถ้าเนื้อที่นั้นติดต่อเป็นผืนเดียวกันไปรวมอยู่ในกรรม
 สิทธิ์ของเจ้าของเดี่ยว ห้ามมิให้แยกวินิจฉัยเป็นรายแปลง
 เว้นแต่ที่ที่ไม่ติดต่อเป็นผืนเดียวกันได้ จึงให้วินิจฉัยเฉพาะ
 แปลงที่ต้องถูกทำถนนเสียหายเท่านั้น ให้เสนาบดีกระทรวง

มหาดไทยเป็นผู้วินิจฉัยเด็ดขาดในข้อโต้แย้งทั้งหลายที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ และที่เกี่ยวกับเรื่องที่ระบุไว้ในข้อ (๑) - (๒) ข้างต้นบรรดาที่มีได้กำหนดลงไว้ชัดเจนด้วย

(๔) สิ่งที่ก่อสร้างลงในแนวเขตต์ที่จะทำถนนก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ หรือสิ่งทีก่อสร้างลงภายหลังวันประกาศ แต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าพนักงานโดยปราศจากเงื่อนไขนั้น ถ้าเป็นสิ่งถาวรซึ่งหากจะรื้อลงจะเสียหายเกินควร และไม่อาจทำให้คืนคงสภาพเดิมได้แล้ว ให้เจ้าพนักงานคิดค่าทดแทนให้แก่เจ้าของพอสมควรแก่ราคาตามอายุของสิ่งทีก่อสร้างซึ่งปรากฏอยู่ในเวลานั้น เจ้าของต้องออกจากที่ไปภายในกำหนดซึ่งเจ้าพนักงานจะได้บอกล่วงหน้าให้ทราบอย่างน้อยหกสัปดาห์

ส่วนสิ่งทีก่อสร้างไม่เป็นสิ่งถาวรดังกล่าวไว้ในวรรคก่อนนั้น เจ้าของต้องรื้อถอนไปให้เสร็จภายใน กำหนดเวลาซึ่งเจ้าพนักงานจะได้บอกล่วงหน้าให้ทราบอย่างเดียวกัน ให้เจ้าพนักงานคิดค่าทดแทนให้เฉพาะ การรื้อถอนและค่าทีจะต้องก่อสร้างขึ้นใหม่พอควร

การกำหนดราคาหรือค่าทดแทนให้เป็นหน้าที่นายช่างกรรม
 ๑๒/๑๐/๒๒๖๖
 นคราทรเป็นผู้ตรวจตราและกำหนด

แต่สิ่งที่ก่อสร้างลงภายหลังวันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ โดยมิได้รับ อนุญาต เป็น ลายลักษณ์อักษรจาก เจ้าพนักงาน เจ้าของจะเรียกร้อยราคาหรือค่าทดแทนอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้เลย เจ้าพนักงานจะสั่งให้ย้ายถอนไปให้เสร็จในเวลาอันสมควรได้

(๕) ผู้เข้าต้องนำหนังสือสัญญาเช่าที่ได้ทำไว้โดยชอบด้วยกฎหมายมาแสดงเป็นหลักฐาน สัญญาเช่านั้นต้องปรากฏว่าได้ทำไว้ก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ หรือได้ทำขึ้นภายหลังแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าพนักงานโดยปราศจากเงื่อนไข ค่าทดแทนนั้นพึงกำหนดให้เฉพาะเท่าที่ผู้เช่าได้เสียหายไปจริง ๆ เนื่องแต่เหตุที่ต้องออกจากที่เช่าก่อนครบกำหนดตามสัญญาเช่านั้น

(๖) การกำหนดราคาหรือค่าทดแทนนั้น ให้เจ้าพนักงานแจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรแก่เจ้าของที่ดิน หรือผู้ถือกรรมสิทธิในสิ่งก่อสร้าง หรือผู้เช่าโดยชอบด้วยกฎหมายอื่น จะต้องเสียหายเพราะการทำถนนนี้ ให้ไปทำความตกลงกับเจ้าพนักงานโดยมีเวลาอันแน่นอนเวลาที่ใดที่หนึ่งแล้วแต่เจ้าพนักงานจะกำหนดตามสมควร และเพื่อการนี้ จะแต่งตั้งผู้แทนโดยมีหนังสือมอบฉันทะเป็นหลักฐานไปทำความตกลงแทนก็ได้

ถ้าเจ้าพนักงานได้แจ้งความไปแล้วอีกฝ่ายหนึ่งไม่มาตามกำหนดนั้น ก็ให้เจ้าพนักงานแจ้งความบอกกำหนดไปอีกครึ่งหนึ่งเป็นครั้งที่สุด ให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และให้บอกไปด้วยว่าถ้าไม่มาเองหรือตั้งผู้แทนมาเพื่อทำความตกลงดังกล่าวข้างต้นแล้ว เจ้าพนักงานจะเป็นผู้กำหนดราคาหรือค่าทดแทนแต่ฝ่ายเดียว

ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งทะเลยมไม่มา หรือไม่ตั้งผู้ใดมาแทนตามกำหนดครั้งหลังแล้ว ก็ให้เจ้าพนักงานกำหนดราคาหรือค่าทดแทนตามที่เห็นสมควรได้ เมื่อเจ้าพนักงานได้กำหนดเป็นจำนวนเงินเท่าใดให้ถือเป็นยุติเพียงเท่านั้น แล้วให้เจ้าพนักงานแจ้งความให้อีกฝ่ายหนึ่งมารับเงินนั้น ๆ ไป

ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งมาตามกำหนด ก็ให้เจ้าพนักงานใกล้เคียงให้ตกลงราคากัน เมื่อปรองดองตกลงกันได้ก็ให้จัดบันทึกข้อตกลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ให้ทั้งสองฝ่ายลงลายมือชื่อพระยานรเห็นเป็นสำคัญ ถ้าไม่ตกลงกันก็ให้ตัดสินโดยวิธีอนุญาโตตุลาการ คือ ให้เจ้าพนักงานกับอีกฝ่ายหนึ่งตั้งอนุญาโตตุลาการฝ่ายละคน ถ้าและอนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกันก็ให้อนุญาโตตุลาการนั้นเลือกตั้งผู้ขาดคนหนึ่ง ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ตั้งอนุญาโตตุลาการก็ดี หรืออนุญาโตตุลาการไม่ตกลงกันตั้งผู้ขาดก็ดี ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายมีสิทธิ

ขอให้ศาลตั้งอนุญาโตตุลาการหรือผู้ชี้ขาดได้ ถ้าหากว่าจะมี
การใช้จ่ายหรือเสียค่าธรรมเนียมเนื่องในการนี้ ฝ่ายใดที่
กำหนดราคาหรือกำหนดแทนไกลจากคำชี้ขาดของอนุญาโต
ตุลาการแล้ว ก็ไม่ฝ่ายนั้นเป็นผู้เสีย ถ้าก้ำกึ่งกันให้เสีย
ฝ่ายละกึ่ง

มาตรา ๔ บรรดาที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นที่รับ
ขอไว้ตามพระราชกฤษฎีกานี้ ถ้าเหลือจากที่ได้ทำถนนแล้ว
ให้เจ้าพนักงานจัดการจำหน่ายขายเสีย เมื่อได้เงินมาเล็กน้อย
เท่าใดให้นำส่งกระทรวงพระคลังมหาสมบัติให้ใช้รายจ่ายใน
การดำเนินหรือจะส่งที่ดินนั้นต่อกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
อย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้สุดแล้วแต่เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
กับเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติจะเห็นสมควร

มาตรา ๕ ให้ถือว่าแผนที่ตั้งต่อย้ายพระราชกฤษฎีกานี้เป็น
แต่เขตต์แนวทางถนนโดยประเมินเท่านั้น เมื่อเจ้าพนักงาน
ได้ปักกรวยแน่นอนแล้วจะได้หมายลงไว้เป็นหลักฐานในแผน
ที่ ๒ ฉะนั้นซึ่งจะได้เก็บไว้ฉนกรมนคราทรฉบับหนึ่ง และกรม
ทะเบียนที่ดินอีกฉบับหนึ่ง

ประกาศมาณวันที่ ๒๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๔ มกราคม หน้า ๕๒๗)

พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้าง
 ในเขตสี่เหลี่ยมใหม่ ถนนนเขาวราช จังหวัดพระนคร
 พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ตำบลถนนนเขาวราช กองที่อำเภอสัมพันธวงศ์ จังหวัดพระนคร มีสิ่งปลูกสร้างด้วยไม้เบียดเสียดซับซ้อนยากแก่การป้องกันและระงับอัคคีภัย

และโดยที่ทรัพย์สินของประชาชนในตำบลนั้นเป็นอันตรายเพราะอัคคีภัยเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นจำนวนมาก ทรงพระราชดำริเห็นสมควรจะควบคุมการก่อสร้างในบริเวณที่ไฟไหม้ เพื่อจะได้ป้องกันหรือระงับอัคคีภัย เพื่อความมั่นคงแข็งแรง และเพื่อประโยชน์อนามัย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตราต่อไป

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตต์เพลิงไหม้ที่ถนนเยาวราช จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ห้ามมิให้บุคคลใดทำการปลูกสร้างขึ้นภายในเขตต์เพลิงไหม้ที่ถนนเยาวราช จังหวัดพระนคร มีเขตต์ปรากฏในแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากกรมนคราทร

มาตรา ๔ การปลูกสร้างตามมาตรา ๓ นั้น หมายความว่า การปลูกสร้างขึ้นใหม่ล้วน หรือปลูกสร้างต่อเติมของเก่าที่ไฟไหม้

มาตรา ๕ ถ้ามีการปลูกสร้างผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า เจ้าของที่ดินเป็นผู้ปลูกสร้าง

มาตรา ๖ ผู้ใดประสงค์จะปลูกสร้าง ให้เสนอแผนผังพร้อมทั้งรายการต่อกรมนคราทร เพื่อขอรับอนุญาต

มาตรา ๗ กรมนคราทรมีอำนาจที่จะสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมแผนผัง หรือรายการที่ผู้ขออนุญาตได้เสนอนั้นได้ แต่ต้องเพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- (๑) เพื่อความมั่นคงแข็งแรงและปลอดภัย
- (๒) เพื่อประโยชน์อนามัย
- (๓) เพื่อรักษาแนวถนนให้เป็นระเบียบ

มาตรา ๘ เมื่อผู้ขออนุญาตได้เสนอแผนผังพร้อมทั้งรายการปลูกสร้างต่อกรมนคราทรตามความในมาตรา ๖ แล้ว ให้กรมนคราทรสั่งภายในกำหนดเวลาหกสิบวัน

มาตรา ๙ ถ้าสิ่งปลูกสร้างที่ได้รับอนุญาตให้ทำนั้นมีพื่นมากกว่าสองชั้น หรือเป็นโรงมหรสพ กรมนคราทรมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขลงไว้ในหนังสืออนุญาตว่าให้รายงานการก่อสร้างให้กรมนคราทรทราบตามลำดับ เพื่อให้กรมนคราทรเข้าไปตรวจได้ตามคราวที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๐ การที่กรมนคราทรได้ตรวจแผนผังและรายการตามความในพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าไม่เป็นเหตุก่อให้เกิดความรับผิดชอบชั้นแก่กรมนคราทรในทางใด ๆ

มาตรา ๑๑ ให้กรมนคราทรเรียกค่าธรรมเนียมจากผู้ยื่นแผนผังและรายการก่อสร้างตามอัตราต่อไปนี้ คือ

ในเนื้อที่ทุก ๆ ๑๐ ตารางเมตร หรือเศษของ ๑๐ ตารางเมตร ของ

1๕/10/๕566
พจนชนท ๑ หรือที่ ๒

พื้นเหนือชั้นที่ ๒ ขึ้นไป ๐.๕๐ บาท

มาตรา ๑๒ ผู้ใดทำการก่อสร้างขึ้นภายในเขตต์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้โดยมิได้รับอนุญาตที่ดี หรือผิดจากแผนผังหรือรายการข่งกรมนคราทรอนุญาตที่ดี หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขข่งกรมนคราทรกำหนดไว้ในหนังสืออนุญาตที่ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินพันบาท

ถ้ากรมนคราทรร้องขอ ศาลอาจทำคำสั่งให้ผู้กระทำผิดเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือรื้อสิ่งปลูกสร้างนั้นเสียได้

มาตรา ๑๓ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎเสนาบดี

กฎเสนาบดีนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ประกาศมาฉวันที ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที ๒๖ มกราคม หน้า ๕๓๖)

ประกาศแก้ไขอัตราค่าธรรมเนียม
การทำตัวพิมพ์รูปพรรณสัตว์พาหนะ

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า อัตราค่าธรรมเนียมการทำตัวพิมพ์รูปพรรณสัตว์พาหนะซึ่งได้ประกาศไว้แต่วันที่ ๒๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๗ นั้น เป็นการชำนานมาแล้ว สมควรจะแก้ไขเสียใหม่ ให้เหมาะแก่พฤติการณ์ปัจจุบันนี้

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกเลิกประกาศลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๗ นั้นเสีย และให้ใช้อัตราต่อไปนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

ประเภท	จำนวนเงิน		หมายเหตุ
	บ.	สต.	
ก. <u>ค่าธรรมเนียมทำตัวใหม่หรือเปลี่ยนตัวเก่า</u>			
๑. ตัวพิมพ์รูปพรรณ ช้าง	๒๕	-	
<u> ค่านำ</u>	๑	-	ให้ผู้นำ
๒. ตัวพิมพ์รูปพรรณ ม้า, โคน, กระบือ, ล่อ	๑	-	
<u> ค่านำ</u>	-	๒๕	ให้ผู้นำ
ข. <u>ค่าสลักหลังเปลี่ยนแก้ทะเบียนหลังตัวพิมพ์รูปพรรณ</u>			
๑. ตัวพิมพ์รูปพรรณ ช้าง	๕	-	
๒. ตัวพิมพ์รูปพรรณ ม้า, โคน, กระบือ, ล่อ	-	๕๐	
ค. <u>ค่าขึ้นทะเบียน</u>			
(๑) ตัวพิมพ์รูปพรรณ ช้าง	๒	-	
(๒) ตัวพิมพ์รูปพรรณ ม้า, โคน, กระบือ, ล่อ	-	๒๕	

ประเภท	จำนวนเงิน		หมายเหตุ
	บ.	สต.	
<u>ข. ค่าใบแทนตัวพิมพ์รูปพรรณเดิมซึ่ง</u> <u>เป็นอันตรายหรือสูญหาย</u>			
(๑) ตัวพิมพ์รูปพรรณ ช้าง	๖	-	
(๒) ตัวพิมพ์รูปพรรณ ม้า, โค, กระบือ, ล่อ	-	๗๕	
<u>ง. ค่าแก้ไขตำหนิในตัวพิมพ์รูปพรรณ</u>			
(๑) ตัวพิมพ์รูปพรรณ ช้าง	๒	-	
(๒) ตัวพิมพ์รูปพรรณ ม้า, โค, กระบือ, ล่อ	-	๒๕	

ประกาศมาณวันที่ ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
 เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๒๖ มกราคม หน้า ๕๕๑)

ประกาศอัตราค่าธรรมเนียมในที่ว่าการอำเภอ

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า อัตราค่าธรรมเนียมในที่ว่าการอำเภอ ซึ่งได้ประกาศไว้แต่วันที่ ๑ กันยายน ร.ศ. ๑๑๖ นั้น เป็นการชำนานมาแล้ว สมควรจะแก้ไขเสียใหม่ ให้เหมาะแก่พฤติการณ์ปัจจุบันนี้

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ยกเลิกประกาศลงวันที่ ๑ กันยายน ร.ศ. ๑๑๖ นั้นเสีย และให้ใช้อัตราค่าไปนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

ลำดับ	ประเภท	จำนวน	หมายเหตุ
		เงิน	
		บ. สต.	
๑	ค่าธรรมเนียมทำบริคณส์ัญญาเรียก ตามอัตราคนทรัพย์		
	ก. ต่ำกว่าสี่ร้อยบาทลงมา ร้อยแรก	๑ ๕๐	
	ร้อยหลังหรือเศษของร้อย		
	ร้อยละ	- ๕๐	
	ข. สี่ร้อยบาท	๔ -	
	เกินกว่าสี่ร้อยบาทให้เรียกเพิ่ม		
	ตามรายร้อยหรือเศษของ		
	ร้อย ร้อยละ	- ๒๕	
	ค. หนึ่งหมื่นบาท	๓๐ -	
	เกินกว่าหนึ่งหมื่นบาทให้เรียก		
	เพิ่มตามรายร้อย หรือเศษ		
	ของร้อย ร้อยละ	- ๑๐	
	แต่ละฉบับหนึ่งไม่ให้เกินกว่า		
	หนึ่งร้อยบาท	๑๐๐ -	
๒	ค่าธรรมเนียมจดทะเบียนบริมสีทึ		
	ทรัพย์สิทธินิติกรรม ครั้งละ	๒ -	

ลำดับ	ประเภท	จำนวนเงิน		หมายเหตุ
		บ.	สต.	
๓	ค่าธรรมเนียมสลักหลังเปลี่ยนแปลงข้อความในสัญญานอกจากเพิ่มทุนทรัพย์ ครึ่งละ	๑	—	สลักหลังเพิ่มทุนทรัพย์ให้คิดค่าธรรมเนียมเพิ่มทุนทรัพย์ที่เพิ่มขึ้นตามหมายเหตุเลข ๑
๔	ค่าธรรมเนียมตราสิน (ไม่ใช่คดีอาชญา)			
	ก. ค่าทำตราสิน	๒	—	
	ข. ค่าเทียบตราสิน	๑	—	
๕	ค่าธรรมเนียมชั้นสูตร (ไม่ใช่คดีอาชญา)			
	ก. ค่าทำชั้นสูตร	๒	—	
	ข. ค่าเทียบชั้นสูตร	๑	—	

ลำดับ	ประเภท	จำนวนเงิน		หมายเหตุ
		บ.	สต.	
	ข. ค่าคัดข้อความในทะเบียนหรือเอกสารอย่างใด ซึ่งไม่มีอัตราไว้โดยฉะเพาะ ร้อยค่าแรก หรือต่ำกว่า ร้อยค่าหลัง หรือเศษของร้อย	๑	—	
	ค. ค่าสำเนาหรือคำรับรองทะเบียนหรือเอกสารใด ๆ ซึ่งไม่มีอัตราไว้โดยฉะเพาะ	—	๒๕	
	ง. บรรดาเอกสารต่าง ๆ ซึ่งต้องมีพะยาน ให้เรียกค่าพะยาน	๔	—	
	รายตัวพะยาน คนละ	—	๒๕	ให้พะยาน

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๖ มกราคม หน้า ๕๔๕)

ประกาศ

ใช้หนังสือสัญญาทางพระราชไมตรี
และการค้าขายระวางสยามกับสหรัฐสวิสส์

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า

โดยที่หนังสือสัญญา ว่าด้วยทางพระราชไมตรี และการค้าขาย ระวางสยามกับสหรัฐสวิสส์ ฉบับ ๑ กับโปรโตคอล ว่าด้วยให้ใช้หนังสือสัญญานี้แก่รัฐเลขเตนสไตน์ ฉบับ ๑ ซึ่งพระยาสุพรรณสมบัติ เมื่อยังเป็นอัครราชทูตสยามประจำกรุงโตเกียว ผู้มีอำนาจเต็มฝ่ายสยาม และท่าน เอมีล ทราแวร์ซีนี อัครราชทูตสวิสส์ประจำกรุงโตเกียว ผู้มีอำนาจเต็มฝ่ายสวิสส์ ได้ลงนามกัน ณกรุงโตเกียว เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ ตรงกับคริสตศักราช ๑๙๓๑ นั้น มีข้อสัญญากันว่า จะได้ใช้หนังสือสัญญากับโปรโตคอลนี้ตั้งแต่วันที่ได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันกันเป็นต้นสืบไป

และโดยที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชสัตยาบัน และประธานาธิบดีแห่งสวิสส์ได้ให้

สัตยาบันหนังสือสัญญาและโปรโตคอลที่วานี้แล้ว และพระราชสัตยาบันและสัตยาบันทั้งสองฝ่ายนี้ อัครราชทูตสยามประจำกรุงลอนดอน และเสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศแห่งสวิสส์ ผู้มีอำนาจเต็มในการนี้ได้แลกเปลี่ยนต่อกัน เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ แล้ว หนังสือสัญญากับโปรโตคอลที่วานี้ จึงเป็นอันใช้ได้ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สั่งให้เจ้าพนักงานทุกกระทรวง ทบวง การ และบรรดาผู้ซึ่งมีการเกี่ยวข้องกับข้อความที่กล่าวไว้ในหนังสือสัญญาและโปรโตคอลนี้ว่า ให้ถือตามกระทำตามความในหนังสือสัญญาและโปรโตคอลที่วานี้จงทุกข้อทุกประการ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นสืบไป

ประกาศมาณวันที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๐ มกราคม หน้า ๔๗๓)

หนังสือสัญญา
ว่าด้วยทางพระราชไมตรีและการค้าขาย
ระวางสยาม กับ สหรัฐสวิส

สมเด็จพระเจ้ากรุงสยาม กับ สภาแห่งสหรัฐสวิส มีพระราชประสงค์และความประสงค์ ที่จะทำให้ทางสานติภาพอันมีอยู่แล้วโดยผาสก ระวางรัฐทั้งสองนั้นมั่นคงถาวรยิ่งขึ้น จึงได้ทรงตกลง และตกลงทำหนังสือสัญญาทางพระราชไมตรีและการค้าขายขึ้นฉบับหนึ่ง และเพื่อกำหนดให้ทรงแต่งตั้ง และแต่งตั้งผู้มีอำนาจเต็มทั้งสองฝ่าย คือ

ฝ่ายสมเด็จพระเจ้ากรุงสยามนั้น พระยาสุพรรณสมบัติ อัครราชทูตผู้มีอำนาจเต็มของประเทศสยาม ประจำประเทศญี่ปุ่น

ฝ่ายสภาแห่งสหรัฐสวิสนั้น มองซิเออร์ เอมีล ทราแวร์ซีนี อัครราชทูตผู้มีอำนาจเต็มของประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ประจำประเทศญี่ปุ่น

ผู้ซึ่ง เมื่อได้ส่งหนังสือมอบอำนาจให้ตรวจดูซึ่งกันและกัน และเห็นถูกต้องตามแบบอย่างดีแล้ว ได้ตกลงกันทำสัญญาเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑.

คนสังกัดชาติของภาคแห่งสัญญานแต่ละฝ่าย จะต้องม
สิทธิที่จะเข้าไป และเดินทาง และอาศัยอยู่ ในอาณาเขตต์
ของอีกฝ่ายหนึ่งได้ หากแต่ต้องอนวรรตน์ตามข้อบังคับและ
ข้อใจที่มีอยู่ในกฎหมายของบ้านเมืองซึ่งเกี่ยวแก่คนต่างตัว
ทั่วไป และจะต้องมีสิทธิในนั้นโดยมีกำหนดอย่างเดียวกัน
กับคนสังกัดของชาติที่โปรดให้ได้ประโยชน์อย่างยิ่ง ในอัน
จะประกอบการในทางศาสนา ทางศึกษา และทางทาน การ
กุศล และดำเนินการค้า การพาณิชย์ อุตสาหกรรม การทำ
มาหากิน การใช้วิชาชีพ การเล่าเรียน และการเสาะหา
ความรู้ เหล่านี้อันชอบด้วยกฎหมายได้ และเป็นเจ้าของ
หรือเช่า หรือครอบครองบ้านเรือน โรงงานหัตถกรรม คลัง
สินค้า และร้าน และใช้ผู้นับฐานะเป็นตัวแทนตามที่ตน
จะเลือกตั้ง และพึงกระทำการอย่างใด ๆ อันเกี่ยวข้องหรือ
จำเป็นในทางค้าขายได้โดยทั่วไปด้วย หากต้องปฏิบัติตาม
กฎหมายและข้อบังคับที่มีใช้อยู่ณที่นั้น

ข้อ ๒.

คนสังกัดชาติของภาคแห่งสัญญานแต่ละฝ่าย พึงจำหน่าย
ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง ทรัพย์สินใด ๆ ซึ่งคนมีสิทธิ

เป็นเจ้าของตามกฎหมายท้องถิ่น โดยทางขาย ทางแลกเปลี่ยน ทางให้ ทางพินัยกรรม หรือ โดยทางใด ๆ หนึ่งได้ โดยมีกำหนดและข้อใจอย่างเดียวกันกับคนพื้นเมือง และคนเหล่านี้ จะต้องมีเสรีภาพที่จะย้ายพลอันได้จากการขาย ทรัพย์สินของตน หรือ บรรดาสิ่งใด ๆ อันเป็นของ ๆ ตน ไปจากบ้านเมืองได้ โดยไม่ต้องปฏิบัติตามข้อใจอย่างใด ๆ นอกจากหรือต้องเสีย ค่าการะ ยิ่งกว่าที่บังคับไว้ในกรณีอย่างเดียวกันสำหรับคนพื้นเมือง หรือ คนสังกัดของชาติที่โปรดให้ได้ประโยชน์อย่างยิ่ง

ข้อ ๓.

คนสังกัดชาติของภาคี่แห่งสัญญานแต่ละฝ่าย จะไม่ต้องถูกบังคับในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง ให้เสียค่าการะ หรือ ภาษีอากรอย่างใด ๆ แยกจาก หรือยิ่งกว่าที่คนสังกัดของชาติที่โปรดให้ได้ประโยชน์อย่างยิ่งต้องเสียนั้น

ข้อ ๔.

คนสังกัดชาติของภาคี่แห่งสัญญานแต่ละฝ่าย จะต้องได้รับในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งความคุ้มครองมั่นคง เป็นเนื่องนี้จ สำหรับกายตัวและทรัพย์สินของตน และใน

กระบวน^{นี้} เมื่อยอมตนอยู่ใต้อำนาจอันใช้บังคับแก่คน
พื้นเมือง จะต้องได้เสวยสิทธิและเอกสิทธิอย่างเดียวกับที่
ได้อยู่แล้ว หรือจะให้ไปตั้งชื่อไปแก่คนพื้นเมือง

คนเหล่านี้จะต้องมีเสรีภาพที่จะเข้าไปยังบรรดาศาสนยุติ
ธรรมของอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อเรียกร้อง และป้องกันสิทธิของ
ตน และจะต้องมีเสรีภาพเท่าเทียมกับคนพื้นเมือง ในอันที่
จะเลือกและใช้ผู้รุกรูหมาย ทนายความ และผู้แทนให้ทำการ
เรียกร้อง หรือป้องกันสิทธิของตนต่อหน้าศาลนั้น ๆ และ
ในการที่คนสังกัดชาติของภาคนี้แห่งสัญญา^{นี้} ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
จะเข้าไปยังศาลยุติธรรมของอีกฝ่ายหนึ่งตั้งแต่วัน^{นี้} จะไม่ต้อง
ถูกบังคับให้ปฏิบัติตามข้อ^{นี้} หรือความบังคับอย่างใด ๆ ซึ่ง
มิได้ใช้บังคับแก่คนพื้นเมือง หรือแก่คนสังกัดของชาติที่
โปรดให้ได้ประโยชน์อย่างยิ่ง

ข้อ ๕.

บรรดาเคหะสถาน คลังสินค้า โรงงานหัตถกรรม และ
ร้าน และทรัพย์สินอันทั้งหมด ของคนสังกัดชาติของภาค
แห่งสัญญา^{นี้} แต่ละฝ่ายซึ่งอยู่ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง
ทั้งบรรดาสถาน^{นี้} หอนเกลือ^{นี้} ซึ่งใช้สำหรับเป็นที่อาศัย

หรือสำหรับการค้าขายนั้น จะต้องเป็นที่ยำเกรง และจะต้อง
เป็นอันไม่อนุญาตให้เข้าตรวจ หรือค้น โรงเรือนและสถาน
ที่เหล่านั้น หรือสอดคุ หรือตรวจ สมุดหรือเอกสาร หรือ
บัญชี เว้นแต่จะกระทำตามข้อไข และตามแบบระเบียบการ
ที่มีบัญญัติไว้ในกฎหมาย และกฎและข้อบังคับที่ใช้แก่คน
พื้นเมือง

ข้อ ๖.

คนสังกัดชาติของภากี่แห่งสัญญานี้แต่ละฝ่าย จะต้อง
ได้รับความยกเว้นในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง จากการ
เกณฑ์เป็นทหารไม่ว่าทางบก หรือทางน้ำ หรือทางอากาศ
หรือในกองทหารประจำการสามัญ หรือในกองทหารรักษาการ
ประจำชาติ หรือในเหล่าทหารมิลิตารี และจากการต้องเสีย
เงินพลีโดยประการทั้งปวง อันบังคับให้เสียต่างการเกณฑ์ตัว
เป็นทหาร และจากบรรดาการกัณฑ์มทุกอย่งที่เป็นการบังคับ

ข้อ ๗.

ในการที่เกี่ยวข้องแก่เบเตนที่ เครื่องหมายการค้า ยี่ห้อ
การค้า แบบอย่างต่างๆ ตัวอย่างสินค้า ตัวอย่างจำลองต่างๆ
สิทธิในสำเนาทั้งปวง และการระงับการแข่งขันอันไม่ยุติ

ธรรมนั้น คนสังกัดชาติของภาคีแห่งสัญญาขึ้นแต่ละฝ่าย เมื่อได้กระทำตามแบบพิธีการ ซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมายแล้ว จะต้องได้รับความคุ้มครองในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง เสมอเหมือนกับคนพื้นเมือง หรือคนสังกัดของชาติที่โปรดให้ได้ประโยชน์อย่างยิ่งในการนั้น ๆ

ข้อ ๘.

ภาคีแห่งสัญญานี้ตกลงกันว่าจะไม่ให้มีการห้าม หรือการจำกัดการส่งสินค้าใด ๆ เข้าไปในเมืองหรือออกจากเมือง ในระหว่างสองประเทศนี้ เว้นไว้แต่การห้าม หรือการจำกัดดังต่อไปนี้ ซึ่งจะต้องเป็นอันใช้ได้แก่ประเทศทั้งหลาย เหมือนกันทุกประเทศ หรือแก่บรรดาประเทศที่อยู่ในลักษณะการอย่างเดียวกัน คือ

(๑) การห้ามหรือจำกัดเครื่องอาวุธยุทโธปกรณ์ และในพฤติการณ์พิเศษ วัตถุอย่างอื่น ๆ อันต้องการใช้ในการสงครามด้วย

(๒) การห้ามหรือจำกัด เพื่อเหตุแห่งความปลอดภัยของชาติ หรือของมหาชน หรือเพื่อเหตุแห่งการสาธารณสุข

(๓) การห้ามหรือจำกัดสิ่งใด ๆ อันเป็นของผูกขาดของรัฐบาลอยู่แล้วในเวลานี้ หรือจะได้เป็นเช่นนั้นต่อไปในภายหน้า

(๔) การห้ามหรือจำกัด เพื่อป้องกันสัตว์ หรือ พืชคนชาติ ให้ปราศจากโรค หรือเหตุร้าย หรือเพื่อป้องกันพืชมณฑลมิให้เสื่อมทรามลง หรือศูนย์พันธุ์

(๕) การห้ามหรือจำกัดสิ่งของที่คล้ายคลึงกับสิ่งของในบ้านเมือง หากว่าการบังเกิด หรือการบริโภค หรือการขาย หรือการส่งสิ่งของเหล่านี้ เป็นอันต้องห้าม หรือจำกัดโดยกันเองเดียวกัน ตามกฎหมายพื้นเมือง

ข้อ ๕.

ในการส่งสิ่งของอันเป็นสินค้าจากหรือไปยังอาณาเขตต์ของภาคี่แห่งสัญญาฝ่ายหนึ่ง โดยผ่านแดนของอีกฝ่ายหนึ่งนั้น ภาคี่แห่งสัญญาจะต้องให้การเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งสัญญาและกฎว่าด้วยเสรีภาพแห่งการส่งสินค้าผ่านแดน ซึ่งได้ทำที่เมืองบาร์เซโลนา เมื่อวันที่ ยี่สิบ เดือนเมษายน คริสตศักราช พันเก้าร้อยยี่สิบเอ็ด

ข้อ ๑๐.

บริษัทจำกัดสินใจ และบริษัท และสมาคมอื่น ๆ ซึ่งได้ตั้งขึ้น หรือจะได้ตั้งขึ้นต่อไปภายหน้าโดยถูกต้องตามกฎหมายของภาคีแห่งสัญญาในฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และมีภูมิลำเนาอยู่ในอาณาเขตต์ของฝ่ายนั้น จะมีนิติฐานะเป็นที่ยอมรับนับถือของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง แต่บริษัทและสมาคมเหล่านี้ จะต้องไม่ดำเนินกิจการอย่างใดอันผิดกฎหมาย หรือขัดกับศีลธรรมอันดีของมหาชน และเมื่อได้อนุวรรณิตามกฎหมายซึ่งว่าด้วยการนั้น ๆ บริษัทและสมาคมเหล่านี้จะต้องมีเสรีภาพในการที่จะเข้าไปยังบรรดาศาลยุติธรรม เพื่อการฟ้องร้องและป้องกันสิทธิของตนได้ทุกชั้นอำนาจศาล ที่กฎหมายกำหนดไว้

อันสิทธิของบริษัทและสมาคมของภาคีแห่งสัญญาในฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รับนับถือของอีกฝ่ายหนึ่ง ตั้งแต่วันแล้วที่จะเข้าไปตั้งสำนักหลักแหล่งในอาณาเขตต์ของฝ่ายนั้นและตั้งสำนักสาขา และดำเนินกิจการในอาณาเขตต์นั้น จะต้องอาศัยและเป็นไปตามความยินยอมอนุญาตของภาคีฝ่ายนั้น ตั้งบ่งไว้ในกฎหมายของบ้านเมืองนั้น เท่านั้น

ในส่วนสิทธิที่จะตั้งสาขา หรือตัวแทน และดำเนินกิจการ
ของตุนั้น บริษัทและสมาคมเช่นนี้ จะต้องได้รับผลปฏิบัติ
ซึ่งให้ได้ประโยชน์ไม่น้อยไปกว่าที่ได้ให้ หรือจะพึงให้แก่
บริษัทและสมาคมเช่นเดียวกันของชาติที่โปรดให้ ได้ประโยชน์
อย่างอื่น

บริษัทและสมาคมเช่นนี้ จะต้องไม่ถูกบังคับให้เสียค่า
ภาษีอากร หรือค่าภาระใดๆ นอกจาก หรือยิ่งกว่าที่บริษัทและ
สมาคมของชาติที่โปรดให้ ได้ประโยชน์อย่างยิ่งเสียอยู่ หรือ
จะได้เสียต่อไปนั้น และจะต้องได้รับความยกเว้นจากบรรดา
การกักขังทุกอย่างที่เป็นการบังคับนั้นด้วย

ข้อ ๑๑.

สิ่งของอันได้เกิดขึ้น หรือได้ทำขึ้นในประเทศของภาค
แห่งสัญญาฯ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเมื่อนำส่งออกไปยัง หรือนำ
เข้าไปในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง จะต้องได้รับผลปฏิบัติ
ในส่วนจำนวนเงินที่เรียกเก็บ และการเรียกเก็บ และการ
ประกันค่าภาษี และค่าภาระศุลกากร ตลอดทั้งแบบพิธีการ
ศุลกากรทั้งปวง ตามหลักที่ได้แก่ชาติที่โปรดให้ ได้ประโยชน์
อย่างอื่น

ข้อ ๑๒.

คำภาระอันเรียกเก็บเพื่อประโยชน์แห่งรัฐบาล หรือ เทศาภิบาล หรือประชาบาล หรือองค์คณะ ก็ตาม จากการ ทำให้บังเกิด หรือการทำ หรือการบริโภคนสิ่งของใด ๆ ใน อาณาเขตต์ของภาคี่แห่งสัญญา^๕นี้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งนั้น เมื่อใช้ เรียกแก่สิ่งของ ๆ อีกฝ่ายหนึ่ง จะต้องไม่สูงหรือหนักหนา ไปกว่าที่เรียกเก็บแก่สิ่งของอย่างเดียวกัน อันเป็นของที่ได้ เกิดหรือทำขึ้นใน^๕พื้นเมือง หรือในประเทศของชาติที่โปรด ให้ได้ประโยชน์อย่างยิ่ง

ข้อ ๑๓.

ภาคี่แห่งสัญญา^๕นี้แต่ละฝ่ายพึงตั้งกงสุลเขเนรล กงสุล รองกงสุล หรือพนักงานกงสุล ให้ไปอยู่ณบรรดามเมืองและ เมืองท่า ของอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นอันยอมให้เจ้าพนักงาน อย่างเดียวกันของประเทศอื่น ๆ ไปอยู่นั้นได้

เจ้าพนักงานเหล่านี้ จะเข้าทำการตามหน้าที่ไม่ได้จนกว่า จะได้รับอนุมัติบัตร หรืออนุญาตที่จำเป็นอย่างอื่น

เจ้าพนักงาน และพนักงาน กงสุลของภาคี่แห่งสัญญา^๕นี้ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่งนั้น จะต้อง

ได้รับผลแห่งเกียรติยศ เอกสิทธิ ความยกเว้น และความคุ้มกันทุกอย่าง ซึ่งประสาทให้ หรือจะได้ประสาทให้ต่อไป ในภายหน้า แก่เจ้าพนักงานและพนักงานกงสุลของชาติที่โปรดให้ได้ประโยชน์อย่างยิ่ง แต่อย่างไรก็ดี ภาควิชาแห่งสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จะอาศัยบทว่าด้วยชาติที่โปรดให้ได้ประโยชน์อย่างยิ่ง เรียกร้องเอาเกียรติยศ เอกสิทธิ ความยกเว้น และความคุ้มกัน ให้แก่เจ้าพนักงาน และพนักงานกงสุลของตน ยิ่งกว่าที่ตนประสาทให้แก่เจ้าพนักงาน และพนักงานกงสุลของอีกฝ่ายหนึ่งหาได้ไม่

ข้อ ๑๔.

ถ้าคนพื้นเมืองคนใดของภาควิชาแห่งสัญญา^๑ ฝ่ายใด วยชนม์ลงในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง โดยไม่มีผู้ใด ในอาณาเขตต์ที่ตนได้วยชนม์นั้น ปรากฏทราบกันว่าเป็น ทายาท หรือเป็นผู้จัดการตามพินัยกรรม ซึ่งผู้วยชนม์ ได้แต่งตั้งไว้แล้ว เจ้าพนักงานฝ่ายที่องที่ผู้ทรงอำนาจจะต้อง แจ้งความแก่เจ้าพนักงานกงสุลที่อยู่ใกล้เคียงที่สุดของรัฐ ซึ่ง ผู้วยชนม์เป็นคนพื้นเมืองนั้น ให้ทราบโดยพลัน เพื่อจะ ได้แจ้งความที่จำเป็นให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบต่อไป

ถ้าคนพื้นเมืองของภาคหนึ่ง สัญญา^๕ ฝ่ายใดวายนม^๕
 ลงในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง โดยมีได้ทำพันธกรรม
 หรือคำสั่งไว้อย่างใด จะต้องนับว่าเจ้าพนักงานกงสุลของ
 รัฐซึ่งผู้วายนม^๕ เป็นคนพื้นเมือง และเมื่อวายนม^๕ ได้มี
 บ้านเรือนอยู่ในแขวงของเจ้าพนักงานกงสุลนั้น เป็นผู้
 สมควรที่จะเข้าพิทักษ์ทรัพย์สินของผู้วายนม^๕ ที่มีอยู่ เพื่อ
 ปกป้องรักษาและป้องกันทรัพย์สินนั้นไว้ ทั้งนี้เท่าที่กฎหมาย
 ของบ้านเมืองจะยอมให้เป็นไปได้เพียงใด และจนกว่าจะ
 ได้ตั้งผู้จัดการทรัพย์สินมรดก และได้ออกหนังสือให้อำนาจ
 จัดการทรัพย์สินมรดก และเจ้าพนักงานกงสุลเช่นว่านี้จะต้อง
 มีสิทธิที่จะได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้จัดการทรัพย์สินมรดก ตาม
 แต่ศาลหรือบุคคลอื่น ซึ่งควบคุมการจัดการทรัพย์สินมรดก
 จะเห็นเป็นการสมควร หากว่า กฎหมายของถิ่นที่ทำการ
 จัดการทรัพย์สินมรดกนั้นอนุญาตให้เป็นเช่นนั้นได้

ข้อ ๑๕.

ภาคหนึ่งสัญญาตกลงกันว่า ถ้ามีข้อพิพาทอย่างใด
 เกิดขึ้นในระหว่างสองฝ่ายนี้ ซึ่งจะระงับโดยทางทูตไม่ได้แล้ว
 ทั้งสองฝ่ายจะเสนอข้อพิพาทนั้นแก่อนุญาโตตุลาการ จะ

เป็นคนเดียวหรือหลายคนก็ตาม ซึ่งทั้งสองฝ่ายจักได้เลือกสรรขึ้น หรือจะเสนอข้อพิพาทนั้นต่อศาลยุติธรรม ประจำระวางประเทศ ณกรุงเฮก ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งชอบให้เป็นเช่นนั้น

ศาลที่กล่าวนี้ จะมีอำนาจรับพิจารณาคดีโดยความตกลงพร้อมกันของภาคทั้งสองฝ่าย หรือเมื่อไม่ตกลงพร้อมกันได้ก็โดยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอไปถ่ายเดียว

ข้อ ๑๖.

บทบัญญัติต่าง ๆ แห่งหนังสือสัญญาฉบับนี้ ซึ่งว่าด้วยผลปฏิบัติอย่างที่ได้แก่ชาติที่โปรดให้ได้ประโยชน์อย่างยั่งยืนไม่เป็นอันไขแก่

(๑) บรรดาประโยชน์ที่โปรดให้อันได้ประสาทให้อยู่แล้ว หรือจะได้ประสาทให้ต่อไปในภายหน้าแก่รัฐที่ติดต่อกัน เพื่อความสะดวกแก่การไปมาค้าขายตามชายแดน

(๒) บรรดาประโยชน์ที่โปรดให้อันได้ประสาทให้อยู่แล้ว หรือจะได้ประสาทให้ต่อไปในภายหน้าแก่รัฐอื่น โดยเหตุที่มีสหเสถลการต่อกัน

(๓) บรรดาประโยชน์ที่โปรดให้อันได้ประสาทให้อยู่แล้ว หรือจะได้ประสาทให้ต่อไปในภายหน้าแก่รัฐอื่นตามสัญญาต่อกัน เพื่อกันมิให้มีการเสียดำภาษีอากรเป็นสองซ้ำ หรือเพื่อป้องกันผลประโยชน์รายได้ของกันและกัน

(๔) บรรดาประโยชน์ที่โปรดให้อันได้ประสาทอยู่แล้ว หรือจะได้ประสาทให้ต่อไปในภายหน้าแก่รัฐอื่นที่ติดต่อกัน ในเรื่องการเดินเรือ หรือการใช้ลำนน้ำอันเป็นพรมแดนซึ่งเดินเรือเข้าออกจากทะเลไม่ได้

ข้อ ๑๗.

บทบัญญัติแห่งหนังสือสัญญาฉบับนี้ ไม่เป็นอันใช้แก่การอาชีฟรี การค้าขายเสรี และการเที่ยวขอรับคำสั่งซื้อของจากบุคคลที่มีได้ประกอบในกิจการทางอุตสาหกรรม หรือทางพาณิชย์กรรมใด ๆ ทั้งไม่เป็นอันใช้แก่สิทธิการจับปลา หรือแก่สิทธิที่ภาคีแห่งสัญญาฉบับนี้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จะจำกัดคนเข้ามาในเมืองของตน โดยบทบังคับเป็นการทั่วไป หรือเป็นการโดยเฉพาะนั้นเลย ในส่วนที่เกี่ยวกับค่าภาษีอากร หรือค่าภาระสำหรับการเข้าเมือง หรือการเข้ามาอาศัยชั่วคราวนั้น คนสังกัดชาติของภาคีแห่งสัญญานี้จะต้องได้รับ

ผลปฏิบัติซึ่งให้ได้ประโยชน์ไม่น้อยกว่าที่ได้ประสาทให้ หรือ
จะได้ประสาทให้ต่อไปในภายหน้า แก่คนสังกัดของชาติที่
โปรดให้ได้ประโยชน์อย่างยิ่ง

ข้อ ๑๘.

หนังสือสัญญาฉบับนี้ต้องมีผลเป็นอันใช้ได้แต่วันที่ได้
แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้วเป็นต้นไป และจะต้อง
เป็นอันใช้ได้อยู่ชั่วกำหนดเวลาหนึ่งปี ถ้าภาคแห่งสัญญา
นี้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมิได้แจ้งความจำนงที่จะเลิกสัญญานี้ล่วงหน้า
หกเดือนก่อนสิ้นกำหนดหนึ่งปีที่กล่าวมาแล้วนั้น สัญญาจะ
คงเป็นอันใช้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่
ภาคีแห่งสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะได้บอกเลิกสัญญานี้

ข้อ ๑๙.

หนังสือสัญญาฉบับนี้จะต้องได้รับสัตยาบัน และ
สัตยาบันทั้งสองฝ่ายนั้น จะต้อง แลก เปลี่ยนกัน ณกรุงเบรูน
โดยเร็วที่สุดที่จะพึงเป็นไปได้ หนังสือสัญญาฉบับนี้ได้
ทำไว้เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส และเป็นอันตกลง
กันในที่นี้ว่า ถ้าไม่มีข้อพิพาทเกิดขึ้นในเรื่องความหมาย
อย่างแน่นอนในหนังสือสัญญาฉบับนี้ใดๆ จะต้อง

วินิจฉัยความหมายและความมุ่งหมายในหนังสือสัญญาด้วย
บทสัญญาฉบับภาษาอังกฤษ

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มแต่ละฝ่ายได้
ลงนามและประทับตราไว้ในหนังสือสัญญาเป็นสำคัญ

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณกรุงโตเกียว เมื่อวันที่สี่สิบแปด
เดือนพฤษภาคม คริสตศักราช พันเก้าร้อยสามสิบเอ็ด ตรง
กับวันที่สี่สิบแปด เดือนที่สอง พุทธศักราช สองพันสี่ร้อย
เจ็ดสิบสี่

(ลงนามและประทับตรา) พระยาสุพรรณสมบัติ

(ลงนามและประทับตรา) เอมีล ทราแวร์ซีนี

โปรโตคอลสุดท้าย

ในขณะที่ลงนาม ในหนังสือสัญญาว่าด้วยทางพระราช
ไมตรี และการค้าขาย ซึ่งทำขึ้นในวันนี้ ระหว่างประเทศสยาม
กับประเทศสวีตเซอร์แลนด์ ผู้มีนามข้างท้ายซึ่งได้รับอำนาจ
เพื่อการนี้ตามแบบอย่างแล้ว ได้ยินยอมตกลงกันเนื่องด้วย
ความในมาตรา ๘ แห่งหนังสือสัญญาว่าด้วยการสหศุลกากร
ระหว่างประเทศสวีตเซอร์แลนด์ กับรัฐ เลขเตนสไตน์ จะนับ
ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๒๓ นั้น ว่าบทบัญญัติแห่ง

หนังสือสัญญาที่กล่าวข้างต้นนี้เป็นอันใช้แก่รัฐเลขเตนสไตน์
 ด้วยอย่างบริบูรณ์ ตั้งแต่เวลาที่หนังสือสัญญานี้เป็นอันใช้
 บังคับเป็นต้นไป ครอบเท่าที่รัฐ เลขเตนสไตน์ จะยังรวม
 อยู่กับประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ตามความในหนังสือสัญญา
 ว่าด้วยสหศุลกากรที่วันนั้น

เพื่อเป็นพะยานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มแต่ละฝ่ายได้
 ลงนามและประทับตราไว้ในหนังสือสัญญานี้เป็นสำคัญ

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณกรุงโตเกียว เมื่อวันที่สิบแปด
 เดือนพฤษภาคม คริสตศักราช พันเก้าร้อยสามสิบเอ็ด
 ตรงกับวันที่สิบแปด เดือนที่สอง พุทธศักราช สองพัน
 สร้อยเจ็ดสิบสี่

(ลงนามและประทับตรา) พระยาสุพรรณสมบัติ

(ลงนามและประทับตรา) เอมีล ทราแวร์ซีนี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๐ มกราคม หน้า ๔๑๕)

ประกาศ

ใช้พระราชบัญญัติการแพทย์ ในมณฑลราชบุรี
มณฑลนครชัยศรี และมณฑลปราจีน

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ฯ ให้ประกาศ
ทราบทั่วกันว่า ตามความในพระราชบัญญัติการแพทย์
พ.ศ. ๒๔๖๖ มาตรา ๒ มีความว่า เมื่อจะทรงพระกรุณา
โปรดเกล้า ฯ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในหัวเมืองมณฑลใด
จะได้ประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษาต่อไปนี้

บัดนี้ ทรงพระราชดำริเห็นสมควร ให้จัดระเบียบ
ประกอบโรคศิลป์ในหัวเมือง ๓ มณฑล คือ ๑. ราชบุรี
๒. นครชัยศรี และ ๓. ปราจีน

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศใช้พระราช
บัญญัติการแพทย์ พ.ศ. ๒๔๖๖ และพระราชบัญญัติการแพทย์
เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๒ ในมณฑลราชบุรี มณฑลนครชัยศรี
และมณฑลปราจีน ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ประกาศมาเมื่อวันที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๐ มกราคม หน้า ๔๕๒)

กฎเสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ
ออกตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดีบุก
พุทธศักราช ๒๔๗๔
(ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติ
จำกัดแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔ เสนาบดีกระทรวงเกษตรา-
ธิการออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เพิ่มคำณวนต่อไปนี้อยู่ในบัญชีคำณวนซึ่ง
ระบุไว้ในข้อ ๕ แห่งกฎเสนาบดี ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม
พุทธศักราช ๒๔๗๔

๕. คำณวนบัตตานี จังหวัดบัตตานี

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

เจ้าพระยาพิชัยญาติ

เสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๐ มกราคม หน้า ๔๕๓)

กฎเสนาบดี

แก้ไขพิกัตอัตราค่าอาชญาบัตรคุ้มครองมือ
อวน (น้ำเค็ม) อันมีขนาดกว้างเกิน ๑๒ วา

อาศัยอำนาจอันได้โปรดเกล้า ฯ พระราชทานไว้ใน
มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติอากรค่าน้ำ รัตนโกสินทร
ศก ๑๓๐ เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติประกาศให้
ทราบทั่วกันว่า

บัดนี้ เห็นเป็นการสมควรจะแก้ไขพิกัตอัตราค่าอาชญา
บัตรคุ้มครองมืออวน (น้ำเค็ม) อันมีขนาดกว้างเกิน ๑๒ วา
เพราะฉะนั้น ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
สืบไป ให้เก็บค่าอาชญาบัตรคุ้มครองมืออวน (น้ำเค็ม)
อันมีขนาดกว้างเกินกว่า ๑๒ วา โดยอัตรายาววาละ ๖ บาท
ทั่วทุกมณฑลซึ่งมีการเก็บเงินอากรค่าน้ำ

หอรัษฎากรพิพัฒน์

กฎให้ไว้ในวันที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

ประกาศลดพิกัดเก็บเงินค่านา

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

ได้ทรงทราบได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทด้วยความรันทดพระราชหฤทัยว่า ราษฎรชาวนาในเวลานี้ยากจนขัดสนเป็นอันมาก และถึงแม้รายได้ของรัฐบาลกำลังตกต่ำอยู่ก็ตาม ก็เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะทรงพระมหากรุณาแก่ราษฎรชาวนาอันเป็นชนชั้นสำคัญของประเทศสยาม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ลดพิกัดเก็บเงินค่านาจำนวน พ.ศ. ๒๔๗๔ ทั้งฟางลอย และคูโค ลงร้อยละ ๒๐ ทุกชนิด ให้คงเก็บโดยพิกัดต่อไปนี้

นาคูโค

นาเอก	เก็บไร่ละ ๘๐ สตางค์	งานละ ๒๐ สตางค์
นาโท	เก็บไร่ละ ๖๔ สตางค์	งานละ ๑๖ สตางค์
นาตรี	เก็บไร่ละ ๔๘ สตางค์	งานละ ๑๒ สตางค์
นาจัตวา	เก็บไร่ละ ๓๒ สตางค์	งานละ ๘ สตางค์
นาเบ็ญจ	เก็บไร่ละ ๒๔ สตางค์	งานละ ๖ สตางค์

นาฟางลอย

นาเอก เก็บไร่ละ ๕๖ สตางค์ งานละ ๒๔ สตางค์

นาโท เก็บไร่ละ ๔๐ สตางค์ งานละ ๒๐ สตางค์

นาตรี เก็บไร่ละ ๖๔ สตางค์ งานละ ๑๖ สตางค์

นาจัตวา เก็บไร่ละ ๔๘ สตางค์ งานละ ๑๒ สตางค์

นาเบ็ญจ เก็บไร่ละ ๓๒ สตางค์ งานละ ๘ สตางค์

ประกาศมาณวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๕๕)

พระราชบัญญัติศาลการแก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๕๗๔

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๕๖๕

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบหมตราดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติศาลการแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๗๔

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เติมมาตราใหม่ใน พระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ. ๒๕๖๕ ขึ้นอีกมาตราหนึ่ง ดังต่อไปนี้

มาตรา ๗ (ก) เจ้าของหรือผู้ปกครองโรงพัก

11/10/2566

สินค้า จะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตสำหรับ

โรงพักสินค้าประจำปี ทุกโรงพักสินค้า ซึ่งได้รับ
อนุมัติตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ ดังแจ้งไว้ใน
ใบแนบ ๔ (ฉ)

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราช
บัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไป
นี้แทน

มาตรา ๘ อธิบดีจะให้อนุมัติและกำหนดคลัง
สินค้า หรือที่มั่นคงอันมิใช่เป็นคลังสินค้า หรือที่
มั่นคงชนิดที่อยู่ในความหมายแห่งมาตรา ๖ และ ๗
นั้นก็ได้อาจอ้างว่าส่วนใดหรือภาคใดแห่งคลัง
สินค้าหรือที่เช่นนั้น จะพึงใช้เป็นที่เก็บของได้
และโดยวิธีใด อธิบดีอาจดำริสั่งว่าของอย่างใด
หรือมีปริมาณเท่าใดที่จะพึงเก็บในที่นั้น ๆ ได้ และ
อาจออกข้อบังคับเพื่อดำเนินการและกำกับตรวจตรา
ที่นั้น ๆ ให้เป็นไปโดยชอบ อธิบดีอาจเรียก
ประกันจากเจ้าของ หรือผู้ปกครองคลังสินค้าหรือ
ที่มั่นคงโดยให้ทำทัณฑ์บน หรือทำประการอื่น
จนเป็นที่พอใจ เพื่อจัดการคลังสินค้า หรือที่
มั่นคงเช่นนั้นให้เป็นไปโดยชอบ และเพื่อเป็น

ประกันให้ใช้ค่าภาษีเงินเต็มจำนวน อันจะพึงเรียกเก็บในเวลาใด ๆ สำหรับของที่เก็บในวันนั้น อนึ่ง คลังสินค้า หรือที่มั่นคงซึ่งได้อนุมัติตามมาตรฐาน ต้องบังคับตามบทบัญญัติที่กล่าวไว้โดยพิสดารใน มาตรา ๘๗ ถึงมาตรา ๘๙

เจ้าของหรือผู้ปกครองคลังสินค้า จะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตสำหรับคลังสินค้าประจำปี ทุกคลังสินค้าซึ่งได้รับอนุมัติตามมาตรฐานนี้ ตั้งแจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ฉ)

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

มาตรา ๔๘ ก่อนจะปล่อยเรือลำใดที่บรรทุกสินค้า หรือมีแต่้อับเฉาออกไปนอกพระราชอาณาจักร ให้นายเรือ หรือถ้านายเรือไม่อยู่ โดยเหตุจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงมิได้ ก็ให้บุคคลผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้รับอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากนายเรือ ไปรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ศุลกากรสถาน และต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานเจ้าหน้าที่อัน

เกี่ยวแก่เรือ สินค้า และการเดินทาง และต้อง
ยื่นหนังสือรายการสินค้าในเรือต่อพนักงานนั้น ๆ
ตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแบบ ๖ หรือแบบอย่าง
อื่นแล้วแต่อธิบดีจะได้กำหนด ให้นายเรือแสดง
ใบทะเบียนเรือ ใบปล่อยเรือเข้าต่อพนักงาน
เพื่อตรวจสอบ กับทั้งหลักฐานอื่นตามแต่จะ
ต้องการ เพื่อแสดงว่าได้ใช้ค่าภาระติดพันสำหรับ
เรือ หรือสินค้านั้นเสร็จแล้ว

เมื่อเป็นที่พอใจว่าได้ปฏิบัติตามกฎหมายแล้ว
พนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ออกใบปล่อยเรือ ตามแบบ
ที่กำหนดไว้ในใบแบบ ๗ ให้ไป ให้เรียกเก็บค่า
ธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบแบบ
๔ (ข)

ถ้าเรือลำใดออกจากท่าในพระราชอาณาจักร
ไปภาคต่างประเทศโดยมิได้มีใบปล่อยเรือ หรือ
มิได้ปฏิบัติตามบทมาตราต่อไปนี้ ท่านว่านายเรือ
หรือตัวแทนในเมื่อนายเรือไม่อยู่ มีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินพันบาท แต่ส่วนตัวแทน

นั้นต่อพิสูจนได้ว่าได้ทำการ สมคบกันกับ นายเรือ
ด้วย จึงมีความผิด

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๐ แห่งพระราช
บัญญัติสุภาษการพุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไป
แทน

มาตรา ๕๐ ถ้าเรือดำน้ำได้รับใบปลอยเรือ
แล้วออกจากท่าหนึ่งไปยังท่าอื่นใดในพระราชอาณา
จักรเพื่อรับของส่งออกไป เมื่อได้ขนของลง
บรรทุกเรือณท่าอื่นนั้นแล้ว ให้นายเรือส่งมอบ
หนังสือรายการสินค้าที่ได้บรรทุกเพิ่มลงแก่พนักงาน
เจ้าหน้าที่ที่นั้น กับทั้งให้แสดงใบปลอยเรือที่
เจ้าพนักงานได้ออกให้ณท่าแรกที่ออก เรือมานั้น
ด้วย และจะต้องทำเช่นนี้ต่อไปทุกๆ ท่า จนกว่า
จะได้รับใบปลอยเรือชั้น ที่สุด ออกนอกพระราช
อาณาจักร และทุกคราว ๆ ที่ทำเช่นนี้ ให้เอาใบ
ปลอยเรือเพิ่มเติมติดแนบเข้ากับใบปลอยเรือที่ได้
ออกให้ณท่าแรกที่ออกเรือนั้นด้วย ให้เรียกเก็บ
ค่าธรรมเนียมสำหรับใบปลอยเรือเพิ่มเติมทุกระดับ
ตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ข)

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

มาตรา ๖๘ ก่อนเรือค้าขายฝั่งลำใต้จะออกจากท่า หรือที่ขนสินค้าลง หรือถ่ายสินค้าออก ให้ทำบัญชีเป็นสองฉบับ มีข้อความดังกันตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๑๑ ลงชื่อนายเรือ แสดงรายละเอียดของเรือ และสินค้าในเรือตามที่กำหนดไว้ และส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งจะได้ยึดใบคณะบัญชีและลงวันเดือนปี และลงชื่อในต้นฉบับคืนให้ไป บัญชีนี้ให้ถือว่าเป็นใบอนุญาตปล่อยสินค้า และปล่อยเรือให้เดินทางได้ด้วย ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ข) ทุก ๆ ท่าที่ระบุชื่อไว้ในใบแนบนั้น ถ้าเรือค้าขายฝั่งลำใต้ออกจากท่าแห่งใดโดยมิได้มีใบอนุญาตเช่นนั้นก็ดี หรือถ้าไม่แสดงใบอนุญาตนี้ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เมื่อเรือถึงท่า และก่อนเริ่มขนสินค้าขึ้นก็ดี ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน.

มาตรา ๖๕ เมื่ออธิบดีเห็นสมควรจะออกใบอนุญาตปล่อยสินค้าอย่างคุ้มได้ทั่วไปให้แก่เรือลำใด ๆ ที่ไปมาค้าอยู่เสมอเป็นปกติระหว่างท่าต่าง ๆ ในพระราชอาณาเขตก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่า จะต้องยื่นบัญชีอันถูกต้องแห่งสินค้าที่บรรทุกไปนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ตรงต่อระเบียบการทุก ๆ เที้ยว และต้องส่งใบแจ้งความตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแบบ ๑๒ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณท่าที่เรือออกก่อนเวลาที่จะออกเรือ และให้ยื่นคำแจ้งความตามที่กำหนดไว้ในใบแบบอันเดียวกันนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณท่าที่เรือไปถึงภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เมื่อเรือไปถึงและก่อนเริ่มขนสินค้าขึ้น ใบอนุญาตปล่อยสินค้าอันคุ้มได้ทั่วไปนี้อาจถอนเสียในเวลาใด ๆ ก็ได้ โดยแจ้งความให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้ทรงใบอนุญาตปล่อยสินค้าอันคุ้มได้ทั่วไป ละเลยไม่ยื่นบัญชีสินค้าและคำ

แจ้งความตั้งกล่าวไว้ในมาตรานี้ ท่านว่านายเรือ
มีความผิด ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ใน
มาตรา ๖๘

ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตรา
ที่แจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ช) สำหรับเรือที่เดินไปมา
โดยมีใบอนุญาตอย่างคุ้มได้ทั่วไปกำกับทุก ๆ ท่าที่
ระบุชื่อไว้ในใบแนบนั้น และซึ่งจะต้องยื่นรายการ
แจ้งกำหนดวันเรือมาถึงและออกไปตามความใน
มาตรานี้ และในอัตราเดียวกับที่จะได้เรียกเก็บ
จากเรือที่ไม่ได้ออกใบอนุญาตอย่างคุ้มได้ทั่วไป แต่
อธิบดีจะยอมรับเงินฝากประจำซึ่งจะได้หักออกเป็น
ค่าธรรมเนียมอันต้องเสียเป็นยอดรวมทุกระยะกึ่งปี
ประกาศมาณวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๖๐)

๕๓๘

(ใบแนบ ๔ (ค) เพิ่มเติม)

ให้เติมค่าธรรมเนียมทำการในเรือลำละ ในช่องทำนอก
จากกรุงเทพ ฯ

วันอาทิตย์และวันหยุด ๓ บาท

เวลากลางคืนระหว่าง ๑๘ นาฬิกา กับเที่ยงคืน ๓ บาท

เวลากลางคืนระหว่างเที่ยงคืน กับ ๖ นาฬิกา ๕ บาท

(ใบแนบ ๔ เพิ่มเติม)

(ฉ) ค่าธรรมเนียมสำหรับโรงเก็บสินค้าและคลังสินค้ามี
ทัณฑ์บน (มาตรา ๗ (ก) และมาตรา ๘)

	ค่าธรรมเนียมประจำปี	
	กรุงเทพ ฯ ที่่านอกจากกรุงเทพ ฯ	
สำหรับคลังสินค้าที่ อนุมัติ ตามมาตรา ๘ คลังสินค้าละ	บาท	บาท
	๕๐๐	๒๕๐
สำหรับคลังสินค้าที่ อนุมัติ ตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ คลังสินค้า ละ	๒๐๐	ไม่เก็บ

หมายเหตุ :- ให้เสียค่าธรรมเนียมเป็น ระยะครั้งปีเป็น สอง
งวดมีจำนวนเท่ากัน คือในวันที่ ๑ เมษายน
และในวันที่ ๑ ตุลาคม

(ใบแนบ ๔ เพิ่มเติม)

(๗) อัตราค่าธรรมเนียมปล่อยเรือ (มาตรา ๔๕, ๕๐, ๖๘, และ ๖๙)

ท่า	ค่าธรรมเนียม	
	ตามมาตรา ๔๕	ตามมาตรา ๕๐, ๖๘ และ ๖๙
กรุงเทพ ฯ	บาท	บาท
ภูเก็ต กันตัง	๕.๐๐	๒.๐๐
ระนอง ตะกั่วป่า พังงา	๒.๕๐	๑.๐๐
กระบี่ บ้านดอน ปาก		
พริ้ง สงขลา บัตตานี		
สายบุรี นราธิวาส		
และจันทบุรี	๑.๐๐	๑.๐๐

หมายเหตุ :- เรือที่ได้รับใบปล่อยเรือออกไปยังท่าในประเทศสยาม และทั้งภาคต่างประเทศด้วย ให้เรียกค่าธรรมเนียมแต่อย่างใดคือต้องเสียค่าธรรมเนียมปล่อยเรือสำหรับที่ไปภาคต่างประเทศเท่านั้น

๒๓๑๑๒๒๒๒๒๒๒๒

๔๘๑

ประกาศเปลี่ยนแปลงพิกัดอัตราค่าธรรมเนียม
ประกาศการและ โคมไฟ

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า ตามความในพระราชบัญญัติว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำสยาม พ.ศ. ๒๔๕๖ ภาคที่ ๓ หมวดที่ ๔ มาตรา ๒๑๒ ซึ่งมีความว่า “เรือกำปั่นลำใดเข้ามาในน่านน้ำสยาม เจ้าของหรือนายเรือลำนั้นต้องเสียเงินค่าธรรมเนียมสำหรับประกาศาร หุ่นหมายร่อนน้ำ และโคมไฟต่าง ๆ ในการเดินเรือ ตามอัตราซึ่งรัฐบาลจะได้กำหนดไว้ตามครั้งคราว และให้เสียเงินค่าธรรมเนียมให้แก่เจ้าพนักงานที่รัฐบาลจะได้ตั้งแต่งไว้สำหรับการนี้ตามครั้งคราว” นั้น

บัดนี้ ทรงพระราชดำริว่า การประกาศาร โคมไฟ และหุ่นไฟ ตามหัวเมืองมณฑลชายทะเลอาณาเขตต์แห่งพระราชอาณาจักรสยาม ได้เปลี่ยนแปลงสร้างและวางใหม่ขึ้นเป็นการสะดวกแก่การเดินเรือเป็นอันมาก สมควรที่จะเปลี่ยนแปลงพิกัดอัตราค่าธรรมเนียมประกาศารและโคมไฟ จึงทรง

11/10/2566

๖๑

พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมตามแบบ ๓ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม พ.ศ. ๒๔๕๖ ตั้งแต่วันในประกาศนี้เป็นต้นไป และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมต่อไปนี้เป็นแทน

พิกัดค่าธรรมเนียมประภาคารและโคมไฟ

สำหรับเรือกำปั่นเดิรทะเลที่เข้ามาในแม่น้ำเจ้าพระยาคิดตามขนาดเรือ.....ตันละ ๑๐ สตางค์

สำหรับเรือกำปั่นเดิรทะเลที่ทอดสมอที่เกาะสี่ข้างคิดตามขนาดเรือ..... ..ตันละ ๖ สตางค์

สำหรับเรือกำปั่นเดิรทะเลที่เข้ามาอยู่นอกสันดอน คิดตามขนาดเรือ.....ตันละ ๖ สตางค์

สำหรับเรือกำปั่นเดิรทะเลที่ทอดสมอ ณท่าเลทอดสมออย่างสิลาคิดตามขนาดเรือ.....ตันละ ๖ สตางค์

สำหรับเรือ กำปั่น เดิรทะเล ที่เข้าใน เขตศู้ ทำหรือ แม่น้ำอื่น ๆ ในกรุงสยามคิดตามขนาดเรือ.....ตันละ ๖ สตางค์

สำหรับเรือที่เดิรตามชายฝั่งทะเล คิดตามขนาดเรือ.....ตันละ ๘ สตางค์

ประกาศมาณวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

กฎเสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ
กำหนดและให้อำนาจทำ ที่ และเขตต์ศุลกากร
เพื่อการนำของเข้า และการส่งของออก

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ และมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎเสนาบดี กำหนดและให้อำนาจทำ ที่ และเขตต์ศุลกากร เพื่อการนำของเข้า และการส่งของออก ให้ไว้แต่วันที่ ๒๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๖๕

ข้อ ๒ เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติได้กำหนดและให้อำนาจเขตต์ศุลกากรตามท่าและที่ต่าง ๆ เพื่อการนำของเข้าและการส่งของออกดังต่อไปนี้

เขตต์ศุลกากรท่ากรุงเทพ ฯ

ด้านเหนือ ตั้งแต่เสาหินที่สร้างไว้เหนือปากคลองบางกระบือ ฝั่งแม่น้ำตรงกันข้าม

ด้านใต้ เขตต์ที่ทอดจอตเรือนอกสันดอนตามความดังกล่าวไว้ในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม พุทธศักราช ๒๔๕๖

ที่ทอดจอดเรือภายนอกของท่ากรุงเทพฯ ฯ

เขตต์ที่ทอดจอดเรือเกาะสีชัง ตามความดังกล่าวไว้ใน
มาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม
พุทธศักราช ๒๔๕๖

เขตต์ศุดการนอกจากท่ากรุงเทพฯ ฯ

๑. บ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
๒. จันทบุรี จังหวัดจันทบุรี
๓. บ้านดอน จังหวัดสุราษฎร์ธานี
๔. สีชล จังหวัดนครศรีธรรมราช
๕. ปากพูน จังหวัดนครศรีธรรมราช
๖. ปากพั่น จังหวัดนครศรีธรรมราช
๗. สงขลา จังหวัดสงขลา
๘. บัตตานี จังหวัดบัตตานี
๙. สายบุรี จังหวัดสายบุรี
๑๐. นราธิวาส จังหวัดนราธิวาส
๑๑. ตากใบ จังหวัดนราธิวาส
๑๒. เกาะยาว จังหวัดสตูล
๑๓. เกาะนกง จังหวัดสตูล
๑๔. สุโห่งอูเป จังหวัดสตูล

๑๕. หยงสะตาร จังหวัดตรัง
๑๖. กันตัง จังหวัดตรัง
๑๗. เกาะลิ้นตา จังหวัดกระบี่
๑๘. กระบี่ จังหวัดกระบี่
๑๙. พังงา จังหวัดพังงา
๒๐. ภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต
๒๑. ตะกั่วป่า จังหวัดตะกั่วป่า
๒๒. ระนอง จังหวัดระนอง
๒๓. กระบุรี จังหวัดระนอง

เขตต์ภายนอก ที่ตั้งด่านตรวจเรือกำปั่นเข้าออกโดยปกติ

เขตต์ภายใน ทำเทียบท่าเรือสำหรับขนของขึ้นและขนของลง

ด่านพรมแดน

๑. ปาดังเบซาร์
๒. สะเตา
๓. สุโห่งโกโลก
๔. เบตง
๕. อัญญประเทศ

กฎให้ไว้ณวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

พระราชบัญญัติ โรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ
พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ สั่งว่า โดยเหตุที่ปศุสัตว์และสัตว์พาหนะเป็นโรคระบาดและตายด้วยโรคนั้นเป็นอันมากทุกปี จึงทรงพระราชดำริเห็นสมควรจัดการโดยวิธีป้องกันและวิธีอื่น เพื่อมิให้โรคติดต่อและเกิดใหม่ต่อไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบหมมาตรต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ พุทธศักราช ๒๔๗๔

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายตั้งแต่วันที่ได้ประกาศเป็นต้นไป แต่ให้ใช้เฉพาะในท้องถิ่นซึ่งเสนาบดีจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นคราว ๆ

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“เสนาบดี” หมายความว่า เสนาบดีผู้มำหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานสัตวแพทย์” หมายความว่า บุคคลซึ่ง
 เสนาบดีตั้ง เป็นเจ้าหน้าที่ใน เรื่องแพทย์สัตว์ตาม พระราช
 บัญญัตินี้ โดยเลือกจากบรรดาผู้มีวุฒิทางเทคนิคซึ่งเสนาบดี
 กำหนดเป็นเกณฑ์ไว้เป็นคราว ๆ

“นายตรวจ” หมายความว่า เจ้าพนักงานใด ๆ หรือ
 เจ้าพนักงานปกครองห้องที่ตั้งแต่กำนันขึ้นไป ซึ่งเสนาบดีตั้ง
 ไว้เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามพระราชบัญญัตินี้

“โรคระบาด” หมายความว่า โรคซึ่งเสนาบดีจะได้
 ประกาศให้ทราบเป็นคราว ๆ ว่า เป็นโรคระบาดตามความ
 หมายถึงพระราชบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า ปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ ได้แก่
 ช้าง ม้า โค กระบือ ลา ล่อ แกะ แพะ สุนัข และสัตว์
 เลี้ยงชนิดอื่น ๆ ซึ่งเสนาบดีจะได้ประกาศให้ทราบเป็นครั้ง
 คราวว่ารวมอยู่ในความหมายนี้ด้วย

“เจ้าของ” หมายความว่า เจ้าของ หรือ ผู้เลี้ยงรักษา
 หรือผู้ที่มีสัตว์ตามวิเคราะห์ศัพท์ข้างต้นอยู่ในครอบครอง

“ตำบลที่มีโรคระบาด” หมายความว่า ห้องที่ซึ่งเกิด
 โรคระบาดขึ้นแก่สัตว์ และผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศขอบ
 เขตต์ท้องที่ตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์

“คำบิลที่สงสัยว่ามีโรคระบาด” หมายความว่า ห้องที่ซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์เห็นว่า จะเกิดโรคระบาดขึ้นแก่สัตว์ และผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศขอเบียดห้องที่ตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์

“ทำเข้า” หมายความว่า ที่ซึ่งเสนาบดีประกาศให้ใช้เป็นที่สำหรับพาสัตว์เข้ามาในพระราชอาณาจักร

“ทำออก” หมายความว่า ที่ซึ่งเสนาบดีประกาศให้ใช้เป็นที่สำหรับพาสัตว์ออกไปจากพระราชอาณาจักร

“ด่านกักสัตว์” หมายความว่า ที่ซึ่งเสนาบดีประกาศว่า เป็นที่สำหรับกักและตรวจอาการสัตว์

มาตรา ๔ (๑) ภายในหมู่บ้านเดียวกันหรือหมู่บ้านติดต่อกัน และภายในเวลาไม่เกินเจ็ดวัน ถ้ามีสัตว์ตั้งแต่สองตัวขึ้นไปป่วยหรือตายด้วยโรคอันมีอาการคล้ายกัน ให้เจ้าของรีบไปรายงานต่อนายตรวจที่อยู่ใกล้ที่สุดโดยเร็วที่สุด

(๒) ถ้ามีสัตว์ตัวเดียวตายลงโดยปัจจุบัน และไม่อาจจะคิดเห็นได้ว่าตายด้วยเหตุใด ๆ นอกจากเหตุเนื่องมาจากโรค ฉะนั้นแล้วตามความประสงค์แห่งมาตรานี้ ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สัตว์นั้นตายด้วยโรคระบาด ให้เจ้าของรีบไปรายงานต่อนายตรวจที่อยู่ใกล้ที่สุดโดยเร็วที่สุด

(๓) ในระหว่างรอรับคำสั่งจากนายตรวจ เจ้าของจะต้องควบคุมสัตว์ป่วยทั้งหมดไว้ หรือเมื่อสัตว์ป่วยนั้นล้มตายลง เจ้าของจะต้องระวังและควบคุมให้ซากสัตว์นั้นคงอยู่ที่ที่สัตว์นั้นล้มตาย ถ้ามิได้มีคำสั่งของนายตรวจ หรือนายตรวจมิได้มาถึงที่ที่สัตว์ตายภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับตั้งแต่วันที่สัตว์นั้นล้มตายเป็นต้นไป เจ้าของจะต้องฝังซากสัตว์นั้นเสีย แต่ถ้านายตรวจเห็นสมควรจะขุดซากสัตว์นั้นขึ้นมาตรวจก็ได้

มาตรา ๕ เมื่อนายตรวจได้รับรายงานจากเจ้าของสัตว์ หรือสงสัยว่าสัตว์ในเขตต์ซึ่งอยู่ในอำนาจของตน เป็นโรคระบาด ให้รีบไปสอบสวนอาการโรคณท้องที่ ถ้าสงสัยว่าเป็นโรคระบาดไซ้ ให้มีอำนาจทำคำสั่งเป็นหนังสือสั่งเจ้าของสัตว์ซึ่งอยู่ภายในเขตต์ ๘ กิโลเมตร คนใดคนหนึ่งหรือทุกคนให้จัดการประการใดประการหนึ่ง หรือทุกประการดังต่อไปนี้ คือ

(๑) บรรดาสัตว์ที่อยู่รวมฝูง หรือเลี้ยงอยู่แห่งเดียวกัน หรือกินน้ำในที่เดียวกันกับสัตว์ที่ป่วยหรือตายลงนั้น ให้กักไว้ในเขตต์ที่นายตรวจจะได้กำหนดจนกว่าจะได้เพิกถอนคำสั่งตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์

(๒) ให้แยกสัตว์ที่ป่วยไว้ต่างหาก จนกว่าจะส่งต่อไปตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์

(๓) ให้ฝัง หรือเผาซากสัตว์ของตน หรือถ้าในท้องที่ใดการฝัง หรือเผาไม่สะดวก ก็ให้ทำลายซากสัตว์นั้นเสียวิธีทำลายซากสัตว์นั้น ถ้าเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ได้ให้คำแนะนำไว้ประการใด ก็ให้ทำตามวิธีนั้น

มาตรา ๖ เมื่อนายตรวจได้ออกคำสั่งแล้ว ให้รับรายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับรายงานแล้ว ให้รับสั่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ให้ไปปลงศพโดยเร็ว

มาตรา ๗ เมื่อเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ตรวจและเห็นว่า มีโรคระบาดเกิดขึ้น ก็ให้รับรายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัด บอกขอบเขตท้องที่ซึ่งมีโรคระบาด และซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาด

เมื่อยังไม่มีคำสั่งมาจากผู้ว่าราชการจังหวัด ให้กรรมการอำเภอหรือนายตรวจมีอำนาจจัดการประการใดประการหนึ่ง หรือทุกประการตั้งระบุมไว้ในมาตรา ๘ ได้ตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์

มาตรา ๘ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับรายงานของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์แล้ว ให้ประกาศแก่ประชาชนและแจ้งความไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดใกล้เคียงให้ทราบ ขอบเขตต์ห้องที่ซึ่งมีโรคระบาดและซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาด และทั้งให้มีอำนาจออกคำสั่งประการใดประการหนึ่ง หรือทุกประการดังต่อไปนี้ คือ

(๑) สั่งให้กักสัตว์ในขอบเขตต์ห้องที่ซึ่งมีโรคระบาดหรือซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาด หรือในที่ใด ๆ ซึ่งประกาศขอบเขตต์ให้ทราบ ถ้าเห็นว่าควรห้ามไม่ให้พาสัตว์เข้าไปในเขตต์นั้น หรือไม่ให้ย้ายสัตว์ออกจากเขตต์นั้น โดยมีได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ ก็ห้ามได้

(๒) สั่งให้เจ้าของสัตว์คนใดคนหนึ่งหรือทุกคนในขอบเขตต์ห้องที่ซึ่งมีโรคระบาด หรือ ซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาดปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสัตวแพทย์ดังต่อไปนี้

(ก) ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อโรคในที่ของตนตามวิธีซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์บอกให้ทำ

(ข) ผึ่ง เฝอ หรือทำลายโดยวิธีอื่น ซึ่งซากหรือส่วนแห่งซากและทำในที่ซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์บอกให้ทำ

(ค) ก้นสัตว์ของตนไว้ในที่ซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์บอก

(๓) ห้ามไม่ให้พาสัตว์ไปเลี้ยงหรือไปกินน้ำในที่ซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์แสดงว่ามี หรือสงสัยว่ามีโรคระบาด

(๔) สั่งให้เจ้าของสัตว์คนใดคนหนึ่งหรือทุกคนในจังหวัดนั้นนำสัตว์ของตนมาให้เจ้าพนักงานสัตวแพทย์จัดการป้องกันโรค

(๕) อนุญาตให้เจ้าของซากสัตว์ ขาย หรือ จำหน่ายโดยวิธีอื่น ทั้งหมดหรือบางส่วนแห่งซาก ตามซึ่งเจ้าพนักงานสัตวแพทย์กำหนดให้

(๖) ถ้าโรคระบาดที่เกิดขึ้นนั้นมีสภาพเป็นสาธารณภัย สั่งราษฎรให้ช่วยเหลือทุกประการที่สามารถทำได้ และพึงทำในเมื่อมีเหตุการณ์พิเศษเช่นนั้น

มาตรา ๕ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นจำเป็นที่จะต้องจัดการอย่างใดอันเป็นการนอกอำนาจของตน ก็ให้รับรายงานต่อเสนาบดี

มาตรา ๑๐ ให้เสนาบดีมีอำนาจออกคำสั่งประการใดประการหนึ่งหรือทุกประการดังต่อไปนี้ คือ

(๑) สั่งให้ย้ายสัตว์จากที่หนึ่งไปยังที่หนึ่งซึ่งกำหนดให้ หรือห้ามไม่ให้ย้ายหรือยอมให้ย้ายโดยมิชอบอนุญาต

(๒) ให้อำนาจเจ้าพนักงานสัตวแพทย์เป็นผู้ออกใบอนุญาตย้ายสัตว์

(๓) กำหนดทางให้พาสัตว์ไปมา

(๔) ห้ามหรือกำหนดเงื่อนไขในการที่จะพาสัตว์เข้ามา หรือออกไป หรือผ่านพระราชอาณาจักร

(๕) สั่งตรวจอาการแห่งสัตว์ที่มีผู้พาเข้ามา หรือพาออกไปจากพระราชอาณาจักร

(๖) ประกาศกำหนด ท่าเข้า ท่าออก ด่านกักสัตว์ และสถานีรถไฟสำหรับบรรทุกสัตว์และพาสัตว์ลง

(๗) สั่งให้จัดการเพื่อให้สัตว์ได้รับการป้องกันโรคระบาดหรือให้สัตราสัตว์

(๘) สั่งให้แยกสัตว์ไว้ในที่ซึ่งกำหนดให้

(๙) สั่งให้เจ้าของขายสัตว์ให้แก่เจ้าพนักงานสัตวแพทย์ ถ้าเจ้าพนักงานสัตวแพทย์เห็นสมควรซื้อมาทำลายเพื่อป้องกันมิให้โรคสัตว์ระบาดต่อไป และให้คิดราคาไว้ตามที่กำหนดไว้ในกฎเสนาบดีอันออกตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ราคานั้นมิให้กำหนดต่ำกว่าหนึ่งในสามแห่งราคาซึ่งอาจขายสัตว์นั้นได้

ในตลาดก่อนเกิดโรคระบาด และราคานั้นจะลดลงหรือไม่จ่ายให้เลยก็ได้ เมื่อเจ้าของกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเมื่อสัตว์ที่ป่วยนั้น เจ้าของได้นำเข้ามาจากต่างประเทศ ยังไม่ถึงสามเดือนก่อนเป็นโรค หรือเมื่อผู้ได้มาทราบแล้วว่า สัตว์นั้นมีโรคในเวลาที่ได้มา

(๑๐) สั่งให้นำเชื้อโรคณบางส่วนแห่งซาก ซึ่งไม่บังคับให้เจ้าของทำลายตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๑) สั่งจดทะเบียนสัตว์ในขอบเขตที่ท้องที่ซึ่งมีโรคระบาดหรือซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาด

(๑๒) สั่งจดทะเบียนผู้ค้าขายสัตว์หรือส่วนของสัตว์ในตำบลและตามกำหนดเวลาซึ่งเห็นว่าจำเป็นเพื่อปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๑ ท่านห้ามมิให้ผู้ใด

(๑) ไข่ ขาย ซื่อ หรือจัดการอย่างอื่น ๆ ในเรื่องซากหรือส่วนแห่งซากสัตว์ ซึ่งตนรู้หรือว่าตายด้วยโรคระบาด เว้นแต่เจ้าของได้รับอนุญาตแล้วว่าไม่ต้องทำลาย และทั้งได้ปฏิบัติตามคำแนะนำที่ให้ไว้แล้วด้วย

(๒) ละทิ้งซาก หรือส่วนแห่งซากไว้บนพื้นดิน หรือทิ้งลงในน้ำไหลหรือน้ำนิ่ง

มาตรา ๑๒ ถ้าเจ้าของไม่จัดการฝัง เผา หรือทำลายซากโดยวิธีอื่นหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ให้ทำการรักษาป้องกันโรคให้แก่สัตว์ หรือให้แยกสัตว์ไว้ต่างหาก หรือให้ฆ่าเชื้อโรคในที่ใด หรือให้ฆ่าเชื้อโรคบางส่วนแห่งซาก ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้นายตรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจจัดการตามคำสั่งนั้น ๆ ได้ โดยให้เจ้าของเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย

มาตรา ๑๓ ถ้าพบสัตว์ซึ่งไม่มีผู้รู้จักเจ้าของ บ๊วยหรือตายอยู่ในเขตต์ตำบลซึ่งสงสัยว่าจะเกิดมีโรคระบาดหรือได้เกิดแล้ว หรือซึ่งอยู่ในขอบเขตต์ท้องที่ซึ่งมีโรคระบาดหรือซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาดไซ้ ให้ผู้พบสัตว์บ๊วยหรือตายนั้นรีบรายงานต่อนายตรวจที่อยู่ใกล้ที่สุดโดยเร็วที่สุด นายตรวจมีหน้าที่สั่งให้จัดการไปตามซึ่งตนกำหนดเอง หรือซึ่งผู้มีอำนาจอื่นจะกำหนดไว้สำหรับจัดการเรื่องสัตว์นั้น

การปฏิบัติคำสั่งของ นายตรวจในเรื่องกักสัตว์ แยกสัตว์ ฯลฯ หรือการฝัง เผา หรือทำลายซากสัตว์นั้น ให้นำมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่มาใช้บังคับ

ถ้าสัตว์ที่พบนั้นเป็นสัตว์ป่วย ถ้าหาขายขึ้น ให้ถือว่าเป็น
ทรัพย์สินเกี่ยวแก่การกระทำผิดกฎหมาย ท่านให้นำมาตรา
๑๓๒๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ

ถ้าภายหลังปรากฏเจ้าของขึ้น เจ้าของต้องรับผิดชอบ ค่าใช้จ่าย
ค่าใช้จ่ายทั้งหลายอันเจ้าพนักงานปกครองท้องที่ที่ต้องจ่ายไป
ในเรื่องสัตว์นั้น หรือถ้าขายสัตว์นั้นได้ ยังไม่ท่วมค่าใช้จ่าย
ก็ให้เจ้าของรับผิดชอบ ฉะเพาะเงินที่ยังขาดอยู่นั้น

มาตรา ๑๔ ถ้ามีเหตุฉุกเฉินและนายตรวจหรือเจ้าพนักงาน
สัตวแพทย์ประจำท้องที่ไม่อยู่ในที่นั้นไซ้ นายตรวจหรือ
เจ้าพนักงานสัตวแพทย์ประจำจังหวัดใกล้เคียงอาจเข้าจัดการ
ได้ทุกอย่างภายในเขตอำนาจที่มีตามพระราชบัญญัตินี้ แต่
ต้องแจ้งเหตุการณ์ไปยังนายตรวจหรือเจ้าพนักงานสัตวแพทย์
ประจำท้องที่ที่เกิดเหตุชนทันที

มาตรา ๑๕ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๔ (๑)
และ (๒) ว่าด้วยให้เจ้าของสัตว์รายงานเมื่อสัตว์ป่วยเป็นโรค
หรือตายลงด้วยโรคซึ่งสงสัยว่าเป็นโรคระบาด มาตรา ๑๑
ว่าด้วยการจำหน่าย ละทิ้ง หรือจัดการอย่างอื่นในเรื่องซาก
สัตว์หรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๔ (๓) หรือคำสั่งซึ่ง
ออกตามมาตรา ๕ (๓) มาตรา ๘ (๒ ข) และ (๕) และ

มาตรา ๑๐ (๑๐) ว่าด้วยการทำลายหรือจัดการอย่างอื่นในเรื่องซากสัตว์หรือฆ่าเชื้อโรคในซากสัตว์ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๔ (๓) หรือคำสั่งซึ่งออกตามมาตรา ๕ (๑) และ (๒) มาตรา ๘ (๑) (๒ ก) และ (๓) และมาตรา ๑๐ (๑) (๓) (๔) (๕) (๖) และ (๘) แห่งพระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยการกักสัตว์หรือย้ายสัตว์จากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง ภายในขอบเขตที่ท้องถิ่นซึ่งมีโรคระบาด และซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาดหรือจากขอบเขตนั้นไปยังที่อื่นหรือกลับกัน หรือว่าด้วยการพาสัตว์เข้ามา การพาออกไป หรือการนำผ่านเขตต์ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินยี่สิบบาทต่อหนึ่งตัวสัตว์หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งออกตามมาตรา ๘ (๒ ก) ว่าด้วยการฆ่าเชื้อโรคในที่ของตน มาตรา ๘ (๔) และมาตรา ๑๐ (๗) ว่าด้วยจัดการป้องกันมิให้สัตว์เป็นโรคระบาดและให้สัตว์ปราศสัตว์ มาตรา ๘ (๖) ว่าด้วยการช่วยเหลือ

(ในกรณีที่โรคระบาดเกิดขึ้นเป็นสาธารณภัย) มาตรา ๑๐ (๑๑) และ (๑๒) ว่าด้วยการจดทะเบียนสัตว์และผู้ค้าขายสัตว์ และมาตรา ๑๐ (๘) ว่าด้วยชื่อขายสัตว์ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต่อพระราชบัญญัติไม่เกินสิบวัน หรือปรับไม่เกินห้าสิบบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๘ ให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๕, ๑๖ และ ๑๗ มาใช้บังคับ เมื่อมีการฝ่าฝืนคำสั่งอันระบุไว้ในมาตรานั้น ๆ บรรดาที่ได้้ออกโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗ วรรคสุดท้ายหรือมาตรา ๑๔ ด้วย

มาตรา ๑๙ สัตว์ซึ่งจดทะเบียนไว้ว่าเป็นสัตว์ในราชการกระทรวงกลาโหมไม่ว่าจะเป็นสัตว์ของกระทรวงนั้นหรือเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคล หรือเป็นสัตว์ซึ่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารอนุญาตให้อยู่ในบริเวณกรมกองทหาร หรือสัตว์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของโรงเรียนสัตวแพทย์ หรือสำนักอื่นซึ่งทำการสืบวิชาในเรื่องโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ หรือเป็นสัตว์อยู่ในปกครองของโรงเรียนหรือสำนักเช่นนั้นไซ้ร ท่านว่าวิธีที่จะป้องกันโรคมิให้ระบาดต่อไป หรือมิให้เกิดขึ้นอีก อันได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้ตามข้อบังคับพิเศษซึ่งเสนาบดีจะได้ออกพร้อมด้วยความเห็นชอบของเสนาบดี

กระทรวงกลาโหม หรือเสนาบดีผู้ปกครองโรงเรียนหรือ
สำนักที่กล่าวนั้น

มาตรา ๒๐ ให้เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม
มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และเพื่อ
การนั้น ให้มีอำนาจตั้งนายตรวจและเจ้าพนักงานสัตวแพทย์
และออกกฎเสนาบดีได้

ฉะเพาะที่เกี่ยวกับการค้า ให้เสนาบดีมีอำนาจกำหนด
ค่าธรรมเนียมสำหรับการรักษาป้องกันโรคสัตว์ การตีตราหรือ
การทดลองใด ๆ การทำลายเชื้อโรค และการออกหนังสือ
สำคัญ

มาตรา ๒๑ ประกาศและกฎซึ่งเสนาบดีออกตามความ
ในพระราชบัญญัตินี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๗ มกราคม หน้า ๔๕๖)

ประกาศเปลี่ยนอัตราไปรษณียากร
ภายในพระราชอาณาจักรสยาม

เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม ได้รับพระราช
ทานพระบรมราชานุญาตให้เปลี่ยนอัตราไปรษณียากรภายใน
พระราชอาณาจักรสยามดังต่อไปนี้

(๑) จดหมาย ทุกน้ำหนัก ๒๐ กรัม หรือเศษ ค่า
ไปรษณียากร ๑๐ สตางค์

(๒) ไปรษณียบัตรธรรมดา ฉบับละ ๕ สตางค์

(๓) ของตีพิมพ์ ทุกน้ำหนัก ๕๐ กรัม หรือเศษ ค่า
ไปรษณียากร ๓ สตางค์

(๔) หนังสือกิตติยลคดี ทุกน้ำหนัก ๕๐ กรัม หรือเศษ
ค่าไปรษณียากร ๓ สตางค์ กำหนดอัตราอย่างต่ำ ๑๒ สตางค์

(๕) ตัวอย่างสินค้า ทุกน้ำหนัก ๕๐ กรัม หรือเศษ
ค่าไปรษณียากร ๓ สตางค์ กำหนดอัตราอย่างต่ำ ๖ สตางค์

(๖) หนังสือพิมพ์ตราสิน นาน้ำหนัก ๒๐๐ กรัมแรก
หรือเศษ ค่าไปรษณียากร ๕ สตางค์ ทุกน้ำหนัก ๑๐๐ กรัม
หลัง หรือเศษ ค่าไปรษณียากร ๕ สตางค์

(๗) ของต่างชนิดรวมห่อเดียวกัน ทุกน้ำหนัก ๕๐ กรัม
หรือเศษ ค่าไปรษณียากร ๓ สตางค์ ถ้ามีหนังสือกิตติยลคดี
รวมอยู่ด้วย กำหนดอัตราอย่างต่ำ ๑๒ สตางค์

ถ้ามีตัวอย่างสินค้ารวมอยู่ด้วย กำหนดอัตราอย่างต่ำ
๖ สตางค์

(๔) พัสดุไปรษณีย์ ทุกน้ำหนัก ๕๐๐ กรัม หรือเศษ
ภายในน้ำหนัก ๕ กิโลกรัมแรก ค่าไปรษณียากร ๒๕ สตางค์
ทุกน้ำหนัก ๕๐๐ กรัม หรือเศษ ในระวางน้ำหนัก ๕ กิโลกรัม
หลัง ถึง ๑๐ กิโลกรัม ค่าไปรษณียากร ๑๕ สตางค์

ถ้าฝากถึงหรือส่งจากแม่ฮ่องสอนและแม่สอด ภายใน
น้ำหนัก ๕ กิโลกรัม ค่าไปรษณียากร ๕๐ สตางค์ ทุกน้ำหนัก
๕๐๐ กรัม หรือเศษ

(๕) พัสดุไปรษณีย์เก็บเงิน ค่าไปรษณียากรเก็บตาม
น้ำหนักเช่นเดียวกับพัสดุไปรษณีย์

ค่าฝากส่งหีบหรือห่อละ ๓๐ สตางค์

ค่าเก็บเงินบาทละ ๑ สตางค์

ให้ใช้อัตราใหม่นี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช
๒๔๗๔ เป็นต้นไป นอกจากนี้ให้คงเป็นไปตามประกาศเดิม

กระทรวงพาณิชย์และคมนาคม

ประกาศมาฉวันที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

นายพลเอก บรรณัตริไชยากร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๗ มกราคม หน้า ๕๐๐)

ประกาศเปลี่ยนอัตราค่าคำ โทรเลข
ภายในพระราชอาณาจักรสยาม

เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์ และคมนาคมได้รับ พระราช
ทานพระบรมราชานุญาตให้เปลี่ยนอัตราค่าคำโทรเลขภายใน
พระราชอาณาจักรสยาม ดังต่อไปนี้

(๑) โทรเลขธรรมดา ใน ๑๐ คำแรก ค่าธรรมเนียม
๑ บาท คำต่อ ๆ ไป คำละ ๑๐ สตางค์

(๒) โทรเลขข่าว ใน ๒๐ คำแรก ค่าธรรมเนียม ๑ บาท
คำต่อ ๆ ไปคำละ ๕ สตางค์

(๓) โทรเลขด่วน เรียกค่าธรรมเนียมสองเท่าอัตราค่า
คำของโทรเลขธรรมดา

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นต้นไป

กระทรวงพาณิชย์และคมนาคม

ประกาศมาณวันที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

นายพลเอก บุรฉัตรไชยากร

เสนาบดี

พระราชบัญญัติพิกัต้อตราภาษีสกุลการ
แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔)

พุทธศักราช ๒๕๗๔

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิกัต้อตราภาษีสกุลการ พุทธศักราช ๒๕๖๕

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยชอบด้วยตราดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติพิกัต้อตราภาษีสกุลการแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๕๗๔

มาตรา ๒ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๗๔ เป็นต้นไป ให้ยกเลิกใบแนบแสดงพิกัต้อตราภาษีสกุลการต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัต้อตราภาษีสกุลการแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๗๔ นั้นเสีย และให้ใช้ใบแนบแสดงพิกัต้อตราภาษีสกุลการใหม่ในพระราชบัญญัตินี้

แทน

มาตรา ๓ อธิบดีกรมศุลกากรจะประกาศราคาในท้องตลาด เป็นรายเฉลี่ยสำหรับของประเภทหนึ่งประเภทใด อันต้อง ด้วยพิกัดอัตราภาษีหมวด ๓ แห่งใบแนบต่อท้ายนี้ เป็นครั้ง คราวก็ได้ โดยมีพิกัดค่านิ่งว่าของประเภทนั้น ได้มีระบุไว้ เป็นพิเศษในพิกัดอัตราภาษีหมวดที่ว่านั้นหรือไม่ ท่านให้ถือ ราคาเช่นว่านี้เป็นเกณฑ์ประเมินค่าภาษีเข้าในประเภทที่ประกาศ นั้น นับแต่วันลงในประกาศในราชกิจจานุเบกษา จนกว่า จะได้เพิกถอนหรือรับไว้ หรือเปลี่ยนแปลงในประกาศฉบับ หนึ่งหลังในราชกิจจานุเบกษา

อัตราค่าภาษีเข้า

หมวด ๑

เหล้าเบียร์ เหล้าไวน์ และสุรา

๑. เหล้าเบียร์ รวมทั้งเหล้าเอล ลีตรละ ๑๕ สตางค์ หรือ เหล้าสะเต้ต์ เหล้าปอร์เตอร์ ตามราคาร้อยละ ๓๐ สุด และน้ำไซเดอร์ และน้ำเมา แต่ว่าภาษีอย่างใดจะสูง ใดๆ ที่ขายในลักษณะ กว่า ชนิดของเหล้านั้น หรือเป็น สิ่งใช้แทนชนิดของเหล้านี้

และซึ่งไม่ต้องด้วยพิกตกคามี
ในอัตราที่สูงกว่า ตามพิกตก
อัตรากษณะฉบับนี้

๒. เหล้าไวน์ ตามราคาร้อยละ ๑๒
๓. เบียร์ วิสกี้ เหล้ารัม ยิน ตามจำนวนแอลกอฮอล์
ยีนัว หรือของเทียมสุรา บริสุทธิ์ลิตรละ ๕ บาท แต่
เหล้าอื่น หรือของเทียมสุรา ค่าภาษีที่เรียกเก็บอย่างต่ำ
ที่สุคนั้น ต้องไม่น้อยกว่า
๒ บาท ๕๐ สตางค์ต่อลิตร

หมายเหตุ ถ้าบรรจขวด
หรือไหและใส่หีบ ห่อเข้า
มา เพื่อการประเมินเก็บภาษี
ของจำนวนรวมแห่งน้ำสุรา
ทั้งหมดในหีบห่อเช่นนั้น ให้
ถือว่ามิมีจำนวนไม่น้อยกว่า ๕
ลิตร

๔. สุรากลั่นบริสุทธิ์แล้ว สำหรับ ตามจำนวนแอลกอฮอล์
ใช้ในศาลาแยกขาดของรัฐบาล บริสุทธิ์ลิตรละ ๑ บาท
หรือโรงพยาบาลของรัฐบาล ๖๐ สตางค์

หรือในสถานแยกธาตุ หรือ
 โรงพยาบาลอื่น ๆ ที่
 เสนาบดีอนุมัติให้ใช้ ตาม
 เงื่อนไขการควบคุมซึ่งเสนาบดี
 อนุมัติ เมื่อไม่ได้นำสุรากลั่น
 บริสุทธ์แล้วนี้ไปใช้ ในการ
 ประชุมเป็นของต่าง ๆ ซึ่งสิ่งของ
 นั้น ถ้าได้นำเข้ามาจากต่าง
 ประเทศ ก็จักต้องเสียภาษี
 ตามพิกัดภาษีฉบับนี้ในอัตรา
 ที่สูงกว่า

๕. สุราอย่างอื่นทุกชนิด ซึ่งมีได้ ตามจำนวนแอลกอฮอล์
 ระบุไว้ก่อนในหมวดนี้ บริสุทธ์ลิตรละ ๓ บาท
 ๕๐ สตางค์ แต่ค่าภาษี
 ที่เรียกเก็บอย่างต่ำที่สุด
 นั้น ต้องไม่น้อยกว่า ๑
 บาท ๕ สตางค์ต่อลิตร

๖. นำหอมและของปรุงสำหรับ
เป็นเครื่องลูบไล้หรือชำระอัน
มีแอลกอฮอล์บริสุทธิ์อยู่ด้วย
เกินกว่า ๕ ส่วนในร้อย

ก. ถ้ามีแอลกอฮอล์
บริสุทธิ์ ๔๐ ส่วน
ในร้อย หรือ มาก
กว่านั้น
ลิตรละ ๕ บาท หรือตาม
ราคาร้อยละ ๓๐ สุดแต่
ว่าภาษีอย่างใดจะสูงกว่า
กัน

ข. ถ้ามีแอลกอฮอล์
บริสุทธิ์ต่ำกว่า ๔๐
ส่วนในร้อย
ลิตรละ ๒ บาท ๕๐ สตางค์
หรือตามราคาร้อยละ ๓๐
สุดแต่ว่าภาษีอย่างใดจะ
สูงกว่ากัน

๗. สุราซึ่งก่อนที่จะขนไปหรือรับ
จากคลังสินค้ามีทัณฑ์บน ได้
แปรรวมชาติแล้วเป็นที่พอ
ใจอธิบดีกรมศุลกากร
ลิตรละ ๓ สตางค์ หรือ
ตามราคาร้อยละ ๑๕ สุด
แต่ว่าภาษีอย่างใดจะสูง
กว่ากัน

หมายเหตุ การขึ้นสุราดีกีร์แอลกอฮอล์นั้น ให้ใช้เครื่อง
วัดดีกีร์แอลกอฮอล์ชนิดเกล็ดสี่

ข. ถ้ายรรจุกดักคิดตัว ร้อยกดัก ๔๐ สดางค์
กดักหนึ่งมีจำนวน

เกินกว่าหกสิบอัน
กับคิดค่าภาษีเพิ่มขึ้นดังนี้
คือ จำนวนไม้ซัดไฟที่เกิน
กว่าหกสิบอันในกดักหนึ่ง
เพิ่มค่าภาษีขึ้นทุก ๆ สาม
สิบอัน หรือเศษของสาม
สิบอัน

ร้อยกดัก ๒๐ สดางค์

(๒) ซักไม้และเวเนียร์ กิโลกรัมละ ๑ บาท ๕๐
(ไม้ที่ได้ทำแล้วเป็น สดางค์
แผ่นบาง) และไม้อื่น ๆ
ซึ่งโดยปกติใช้สำหรับ
ทำไม้ซัดไฟ

๖. น้ำมันแร่ใช้ในการหยอดเครื่อง เฮกโตลิตรละ ๒ บาท

๗. สะบู่ ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ที่อื่นใน กิโลกรัมละ ๘ สดางค์
พิศัตถ์อัตราภาษีฉบับนี้

๘. นาดาลรวมหนึ่งกลุโศส แต่ไม่ กิโลกรัมละ ๕ สดางค์
รวมสักขารินเข้าด้วย

- (ค) สปริงสำหรับชั้นนก
และสปริงสำหรับส่ง
กะสุน อันละ ๘ บาท
- (ง) พานท้ายและบริขบล็อค อันละ ๕ บาท
- (จ) ลูกไม้ อันละ ๔ บาท
- (ฉ) ส่วนต่าง ๆ ที่เคลื่อนไหว
ได้ (รวมทั้งโครงปืนและ
เครื่องสกัดกะสุนปืน)
ลูกเลื่อนและตุ้มลูกเลื่อน
นกปืนและเครื่องห้าม
สำหรับปืนบรรจุปาก อันละ ๑ บาท
- (ช) กะสุนปืนลูกปราย ร้อยกะสุน ๔ บาท
- (ซ) กะสุนปืนยาวลูกโดด ร้อยกะสุน ๕ บาท
- (ฅ) กะสุนปืนพกและปืน
ลูกไม้ ร้อยกะสุน ๓ บาท

๓. ดอกไม้เพลิง รวมทั้งกระดาษใช้ไหว้เจ้า รูป และ
ประทัด

๔. โสม แต่คำภาษาที่เรียกเก็บอย่างต่ำที่สุดนั้น ต้องไม่น้อย
กว่ากรัมละ ๕ สตางค์

๕. ไฟล์ แต่คำภาษาที่เรียกเก็บอย่างต่ำที่สุดนั้นต้องไม่น้อยกว่าสำหรับละ ๔ สตางค์

หมวด ๔

ของต้องพิกักภาษีอัตราตามราคาร้อยละ ๓๓ ^๓/_๓

๑. กล้องถ่ายรูป และของทุกชนิดสำหรับใช้ในการถ่ายรูป เว้นแต่ฟิล์ม ซึ่งเก็บภาษีตามอัตราในหมวด ๒ แห่งพิกักภาษีนี และฟิล์มภาพยนตร์ทุกชนิดที่ยังไม่ได้ถ่าย
๒. นาฬิกา และส่วนของนาฬิกา
๓. วัตถุระเบิด
๔. ภาชนะทอง ภาชนะเงิน และสิ่งของที่ทำด้วยทองเงิน หรือแพลตตินัม รวมทั้งที่เป็นลวดเป็นเส้น และของที่ชุบเงินชุบทอง
๕. เครื่องประดับกาย และอัญมณี รวมทั้งของเทียมสิ่งเหล่านี้
๖. เครื่องดนตรี และส่วนของเครื่องดนตรี รวมทั้งภาชนะถาวรสำหรับใส่ของนั้น
๗. เครื่องหอมซึ่งไม่รวมอยู่ในที่อื่น หัวน้ำมัน เครื่องทาแต่ง สีย้อม แป้งผัด และของปรุงอย่างอื่นอันใช้ใน

การแต่ง รวมทั้งยาสีฟัน สบู่ถูตัว สบู่โกนหนวด และแชมพู

๘. แพรและของอื่นที่ปวงที่สร้างขึ้นด้วยไหม หรือที่ไหมเป็นส่วนประกอบสำคัญในค่า เว้นแต่ไหมเส้นและของทำขึ้นเพื่อใช้ในการแพทย์
๙. สิ่งที่ใช้ในการสูบยา ซึ่งมีได้ระบุไว้ก่อน
๑๐. ของเด็กเล่น เครื่องมือ เครื่องใช้ และเครื่องประกอบในการกีฬาไม้ใช้กลางแจ้ง
๑๑. ยางนอกและยางในสำหรับรถยนต์และจักรยานยนต์ แต่ค่าภาษีที่เรียกเก็บอย่างต่ำ ที่สุดนั้น ต้องไม่น้อยกว่า พิกัดภาษี อัตราตามราคาขายปลีกเงินสดขาดตัวร้อยละ ๒๐

หมวด ๕

ของต้องพิกัดภาษีอัตราตามราคาร้อยละ ๑๐

๑. ถ่านหินและถ่านโค้ก
๒. สีย้อมที่ใช้ในอุตสาหกรรม
๓. หมวก
๔. น้ำมันเชื้อเพลิงหนักสำหรับใช้ในเตาหม้อน้ำและเครื่องยนต์

๕. นานมกะบ็องสดและขัน
๖. รถยนต์ รัถจักรยานยนต์ รัถจักรยาน (นอกจากที่เป็นของเล่น) และบรรดาส่วนและเครื่องประกอบสิ่งเหล่านั้น รวมทั้งยางนอก และยางใน อันประกอบ เป็นส่วนเครื่องครั้งแรกของยานพาหนะที่นำเข้ามาพร้อมกัน
๗. เครื่องกระเบ็องที่ใช้ในวิธีสุขาภิบาล รวมทั้งห่อระบายน้ำ

หมวด ๖

ของต้องพิกักตภาษ่อตราตามราคาซื้อขายละ ๕

๑. เครื่องมือและเครื่องใช้ในการเพาะปลูก
๒. เครื่องบินและส่วของเครื่องบิน
๓. เครื่องใช้ เครื่องมือ และสิ่งของซึ่งแพทย์ทางผ่าตัด ทางยา ทางฟัน หรือทางสาชตา ใช้โดยฉะเพาะ คือ เครื่องใช้ (รวมทั้งฝือก) สำหรับสวมกาย ทำฉะเพาะสำหรับตัดแก้ส่วผิตรูปร่างร่างกายมนุษย์ หรือสำหรับพะยุงค้ำส่วผิการแห่งร่างกายมนุษย์ หรือสำหรับทำไว้ถักกษณะผิการนั้นทุกเลาอง หรือสำหรับใช้แทนส่วหนึ่งส่วใดของร่างกายที่กล่าวมานั้น กุง สวมคู้ด้นต่อ แชนชาตวัน ไม้ยัน ปากแดร หลอด และเครื่องรับเสียงต่าง^{๒๕๖}สำหรับคนหูตึงใช้ เครื่องมือต่าง ๆ สำหรับ

ศัลยแพทย์ และทันตแพทย์ใช้ ชุดเครื่องทดลอง สำหรับผู้ทำผู้ชายแว่นตา กรอบแว่น แว่นตา ของแว่นตาอย่างเกลี้ยงสามัญ บัตรและภาพสำหรับลองสายตา วัตถุของใช้สำหรับศัลยแพทย์ อายุรแพทย์ และทันตแพทย์ กล่าวคือ วัตถุที่ทำไว้ให้ปราศจากเชื้อโรคแล้วสำหรับพันหรือปิดแผล ผ้าโปร่ง ผ้าสำลี หมันสำลี สักหลาดปอโรพลาสติก ผ้ายางติดผิวหนัง แต่ไม่รวมทั้งผ้ายางที่มียาสำหรับรักษาโรคหัดสมอยู่ ผ้าโปร่งชนิดใหญ่สำหรับใช้ทำประคบ ผ้าพัน เอ็นแมวมและวัตถุที่ได้ทำให้ปราศจากเชื้อโรคแล้ว หรือวัตถุอื่น ๆ ที่ใช้สำหรับเย็บแผล พันปลอม กรอบฟัน แผ่นเซลดุลลอยด์ แผ่นฐานพิมพ์ แกนแผ่นฐาน แทนและเม็ดยางกัดตเปอร์ชา อามาคุแอบสอเบนต์ ผงปูน กระเบื้อง ปูนเคลือบ แท่งทำรูปสำหรับอุดฟัน วัตถุสำหรับทำพิมพ์อ่อน ปูนสำหรับทำพิมพ์แข็ง ซีเมนต์ และกระดาดขับคุด

๔. เครื่องและเครื่องมือที่ใช้จะเพาะในการวิทยาศาสตร์ คือเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในทางวิทยาศาสตร์ กล่าวคือ 11/10/2566 ทรายสำหรับการโลหวิเคราะห์ ทรายสำหรับ

การทดลองเคมี ซึ่งชั่งได้ถึง ๒ มิลลิกรัม หรือต่ำกว่านั้น
หม้อต้มกลั่น ขวดและเครื่องมือ และอุปกรณ์อื่น ๆ
ที่ทำให้เหมาะสมเฉพาะสำหรับใช้ในการแยกธาตุทางเคมี
และการโลหวิเคราะห์ เตาโลหวิเคราะห์ หม้อกลั่น
ขามและเครื่องใช้อื่น ๆ ที่ทำด้วยสัติกาสลอม หรือ
แพลตินัม สำหรับใช้ทำเคมีวัตถุ หรือใช้ในการทดลอง
กล้องจุลทรรศน์ รวมทั้งอะไหล่และเครื่องสำรอง แต่
ไม่รวมสิ่งของที่ใช้กับกล้องจุลทรรศน์

๕. ด้ายทำเย็บไหม
๖. กระจกอบ และวัตถุทำเป็นกระจกสำหรับใส่สินค้าออก
๗. โคลโรฟอร์ม อีเทอร์ปิรอฟีเกตัส สัลเฟอร์ริกอีเทอร์
และไอโอโดฟอร์ม
๘. ของทอดด้วยฝ้าย
๙. ปู๊ย
๑๐. รถดับไฟ
๑๑. อาหารน่านมสำหรับทารก และน่านมแห้ง ซึ่งมีได้
รวมอยู่ในท่อน
๑๒. ยากำจัดแมลงและกำจัดรา เพื่อการเพาะปลูก

๕๑๗

๑๓. เหล็กและเครื่องเหล็ก ซึ่งมีได้ระบุไว้ที่อื่น ยกเว้น เครื่องตัดและเครื่องใช้ ที่ไม่ใช่ภาชนะ
๑๔. เครื่องจักรและส่วนเครื่องจักร (ซึ่งมิได้รวมไว้ที่อื่น) และสายพานเครื่องจักร
๑๕. เครื่องแทรกเตอร์
๑๖. เครื่องโทรเลข โทรศัพท และวิทยุ
๑๗. พิมพ์ดีดและส่วนของพิมพ์ดีด

หมวด ๓

ของต้องพิกัดภาษีอัตราตามราคาร้อยละ ๒๐

ของหึ่งปวงอันมิได้รวมอยู่ในหมวดต่าง ๆ ข้างต้น และ ซึ่งมีได้ยกเว้นค่าภาษีให้ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๔

ของยกเว้นค่าภาษีเข้า

๑. หีบห่อของคนโดยสารซึ่งนำเข้ามาพร้อมกับตนสำหรับใช้ส่วนตัว นอกจากยานพาหนะยนตร์ นำสุรา อาวุธปืน และกะสุนปืน และของอันบริโภคมตเปลืองได้
- หมายเหตุ ของยกเว้นนี้ให้รวมของที่เป็นสมบัติโดยสุจริต
ที่ใช่แล้ว และที่เป็นของส่วนตัวของผู้โดยสาร

และเครื่องใช้ในวิชาชีพของตน อันส่งมาจากท่าเรือ หรือประเทศที่ผู้โดยสารนั้นอยู่มาก่อน และซึ่งมาถึงภายหลังตัวผู้โดยสารนั้นในเวลาไม่นานกว่า

๒ สัปดาหะ ถ้ามาจากประเทศเซตรต เสดเติลเมนต์ สหรัฐมะลายู หรืออินโดจีน

๕ สัปดาหะ ถ้ามาจากภาคอื่นในทวีปเอเชีย

๑๐ สัปดาหะ ถ้ามาจากท่าเรือ หรือประเทศอื่น ๆ

๒. สมุดหนังสือ หนังสือพิมพ์ออกตามเวลากำหนด หนังสือพิมพ์ บทเพลงที่พิมพ์ขึ้น แผนที่ทะเล แผนที่ และใบพิมพ์แจ้งความ

๓. ยาฆ่าเชื้อโรค คือกรดน้ำมันดินปนกันกับด่างอัลกาลิส เป็นยาผสมซึ่งถ้าเติมน้ำลงไปจะเป็นยาฆ่าเชื้อโรคอย่างคล้ายน้ำสบู่ และยาฆ่าเชื้อโรคอย่างอื่น ๆ ตามที่อธิบดีกรมศุลกากรได้ออกคำสั่งระบุชื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๙. น้ำอ้อยโมลัสส์
๙. คิวีนิน และแอลกาลอยด์อื่นของเปลือกชิงโกนา
๖. ตัวอย่างสินค้าซึ่งไร้ตะเพาะเป็นตัวอย่างเท่านั้น
๗. เมล็ดพันธุ์ไม้สำหรับเพาะ
๘. เซรุ่ม วัคซีน และของที่ได้และทำมาจากสัตว์สำหรับการ
ใช้ยาลัดเข้าใต้ผิวหนัง
๙. ไหมดิบ สำหรับใช้ทำเป็นเส้นไหม หรือใช้ทำเป็น
เครื่องทอต่าง ๆ ใด
๑๐. เนื้อเงิน เนื้อทอง เหรียญต่าง ๆ และทองใบ
๑๑. ของตั้งกล่าวไว้ข้างล่างนี้ ถ้าจะต้องส่งกลับภายใน
๖ เดือน นับแต่วันนำเข้ามา ในกรณีเช่นนี้อธิบดีกรม
ศุลกากรจะเรียกประกันตามแบบและตามจำนวนเงินที่
เห็นสมควร อธิบดีกรมศุลกากรจะคืนเงินหรือให้ถอน
หลักประกันที่วางไว้ ต่อเมื่อได้ปฏิบัติกิจทั้งปวงตาม
ที่ได้สัญญาไว้ครบถ้วนแล้ว ก่อนหมดกำหนด ๖ เดือน
จะยื่นคำร้องขอต่อกำหนดต่ออธิบดีกรมศุลกากรก็ได้
ในกรณีพิเศษ อธิบดีกรมศุลกากร อาจ อนุญาตให้ต่อ
กำหนดได้ไม่เกิน ๖ เดือน

- ก. ของที่ใช้ในการแสดงละคร หรือการแสดง
อย่างอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้แสดงที่ห้อง
เที่ยวนำเข้ามาในประเทศไทยเป็นครั้งคราว
- ข. เครื่องมือและสิ่งของใช้สำหรับการทดลองหรือ
การแสดงซึ่งบุคคลอยู่ในประเทศไทยชั่วคราว
นำเข้ามา เพื่อจัดการทดลองหรือการแสดง
เช่นนั้น
- ค. ยานพาหนะสำหรับเคเบิลทางบก เรือย้อย และ
เครื่องบิน ซึ่งเจ้าของนำเข้ามา
- ง. เครื่องสำหรับถ่ายภาพ สิ่งที่เห็นหรือได้ยินได้
ซึ่งบุคคลอยู่ในประเทศไทยชั่วคราวนำเข้ามา
เพื่อจัดการถ่ายภาพสิ่งเช่นนั้น แต่ไม่รวมฟิล์ม
งานหรือสิ่งอื่นที่ใช้ในการถ่ายภาพ
- จ. ของไม้ขาย ที่ตั้งใจนำมาเพื่อการแสดงใน
ลักษณะที่มหาชนดูได้ทั่วไป
๑๒. ของส่งออก ซึ่งนำกลับเข้ามาภายในเวลา ๕ ปี โดย
ไม่เปลี่ยนลักษณะหรือรูป และในเวลาที่จะส่งออกนั้น
ได้รับใบรับรองสำหรับการนำกลับเข้ามา

อัตราค่าภาษีออก

๑. เข้าเบ็ดล่อ	หาบหลวงละ ๑๒.๕ สตางค์
๒. เข้ากล้อง	หาบหลวงละ ๑๘.๔ สตางค์
๓. ปลายเข้ากล้อง	หาบหลวงละ ๘.๔ สตางค์
๔. ร้าเข้ากล้อง	หาบหลวงละ ๘.๔ สตางค์
๕. เข้าขาว	หาบหลวงละ ๑๖.๔ สตางค์
๖. ปลายเข้าขาว	หาบหลวงละ ๑๗.๔ สตางค์
๗. ร้าเข้าขาว	หาบหลวงละ ๑๗.๔ สตางค์

ประกาศมาณวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๘๑)

พระราชบัญญัติเก็บภาษีไม่ชัดเจนไฟ
ซึ่งทำในพระราชอาณาเขตต์

พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควร จัดการ เก็บภาษีไม่ชัดเจนไฟที่ทำขึ้นภายในพระราชอาณาเขตต์

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยชอบตามตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเก็บภาษีไม่ชัดเจนไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขตต์ พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ไว้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

(๑) “ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม” หมายความว่า บุคคลผู้ประกอบการทำไม่ชัดเจนไฟขาย

(๒) “โรงอุตสาหกรรม” หมายความว่า สถานที่ซึ่งผู้ประกอบอุตสาหกรรมใช้ในการทำไม้ขีดไฟขาย และนับรวมตลอดถึงห้องสำหรับเก็บไม้ขีดไฟซึ่งอยู่ภายในบริเวณโรงอุตสาหกรรมนั้นด้วย

(๓) “เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงานกรมสรรพสามิต

มาตรา ๔ ห้ามห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดประกอบอุตสาหกรรมทำไม้ขีดไฟขาย เว้นไว้แต่จะได้รับใบอนุญาตจากกรมสรรพสามิต

ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตมีอัตราประจำปีละ ๘๐ บาท

มาตรา ๕ ผู้ใดประสงค์จะประกอบอุตสาหกรรมทำไม้ขีดไฟขาย ให้เสนอแผนผังโรงอุตสาหกรรม พร้อมทั้งรายการต่อกรมสรรพสามิตเพื่อขอรับอนุญาต

เพื่อประโยชน์แก่การควบคุม อธิบดีกรมสรรพสามิตมีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้ขอรับอนุญาตแก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมแผนผัง หรือรายการแห่งโรงอุตสาหกรรมที่ผู้ขอรับอนุญาตเสนอมานั้นได้

เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ถ้าโรงอุตสาหกรรมบกพร่องไปจากแผนผังหรือรายการที่ได้อนุญาตไว้ ห้ามมิให้ประกอบ

อุตสาหกรรมจนกว่าจะได้แก้ไขให้ถูกต้อง เว้นไว้แต่จะได้รับการอนุญาตจากอธิบดีกรมสรรพสามิตให้ดำเนินการไปชั่วคราวก่อนได้

มาตรา ๖ ก๊าซภายในซึ่งเก็บไม่จัดไฟทุกชนิด

(๑) ถังบรรจุล็กกิตถ์กล็กหนึ่ง

มีจำนวนไม่เกิน ๖๐ อัน ร้อยกล็ก ๒๕ สตางค์

(๒) ถังบรรจุล็กกิตถ์กล็กหนึ่ง

มีจำนวนเกินกว่า ๖๐ อัน ร้อยกล็ก ๒๕ สตางค์

กับกิตถ์ถ้ำเพิ่มขันตั้ง

คือ จำนวนไม่จัดไฟที่

เกินกว่า ๖๐ อันในกล็กหนึ่ง

เพิ่มค่าภาษีขันทุกๆ ๓๐ อัน

หรือเศษของ ๓๐ อัน ร้อยกล็ก ๑๒.๕ สตางค์

(๓) ไม่จัดไฟที่ไม่ได้บรรจุล็ก

และเมื่อทำล็กต้องตาม

อนุมัติและเงื่อนไขของ

เสนาบดีเจ้าหน้าทีแล้ว

กิโลกรัมละ ๑ บาท

มาตรา ๗ ถ้าปรากฏแก่เจ้าพนักงาน ว่าไม่จัดไฟบรรจุ

กล็กแล้วซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ประกอบอุตสาหกรรม

ขาดจำนวนไปจากบัญชีของเจ้าพนักงาน ผู้ประกอบอุตสาหกรรม จะต้องเสีย ภาษีไม่ขีดไฟ ในจำนวนที่ขาดไป นั้น ตามอัตราในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติ^๒

มาตรา ๘ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมชอบที่จะได้ยกเว้นหรือรับคืนเงินค่าภาษีตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติ^๒

(๑) เมื่อได้ส่งออกไปนอกพระราชอาณาเขตต์ และได้ปฏิบัติตามวิธีการของอธิบดีกรมสรรพสามิตต์ อันว่าด้วยการนั้น หรือ

(๒) เมื่อไม่ขีดไฟในบัญชีแสดงจำนวนที่เจ้าพนักงานได้ลงบัญชีแล้ว แต่ยังไม่ได้ออกจากโรงอุตสาหกรรมได้เสียหายไปโดยเหตุสุดวิสัย หรือ

(๓) เมื่อไม่ขีดไฟซึ่งได้ขนออกจากโรงอุตสาหกรรมแล้วเสียหายไปโดยเหตุสุดวิสัยจะเพาะในกรณีที่น่าไม่ขีดไฟที่เสียหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงาน ณ โรงอุตสาหกรรมได้ และได้รับอนุญาตจาก อธิบดีกรมสรรพสามิตต์ให้ทำลายต่อหน้าเจ้าพนักงานแล้ว

มาตรา ๘ อธิบดีกรมสรรพสามิตต์มีอำนาจสั่งกำหนด
 ๑๑/1๐๒566
 ทากรในเรื่อง

(๑) การทำเครื่องหมายอย่างหนึ่งอย่างใดเพิ่มเติมที่
กลักหรือหีบห่อ สำหรับการแสดงจำนวนไม้ขีดไฟ หรือ
เพื่อประโยชน์อย่างใด ๆ

(๒) การขนและการเก็บไม้ขีดไฟให้เป็นความสะดวก
ต่อการควบคุมและเสี่ยภาษี

(๓) วิธีเก็บเงินค่าภาษีและวิธีการยกเว้น หรือคืนเงิน
ค่าภาษี

(๔) การทำบัญชีที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรม

มาตรา ๑๐ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมจะต้องแจ้งให้อธิบดี
กรมสรรพสามิตด้ทราบเป็นหนังสือว่า โรงอุตสาหกรรมของ
ตนเริ่มและเลิกทำการในระหว่างวันหนึ่ง ๆ เวลาใด และ
ห้ามมิให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลา
นั้นก่อนบอกล่วงหน้าเป็นหนังสือสองวันเป็นอย่างน้อย

ถ้าโรงอุตสาหกรรมต้องหยุดงานเพราะเหตุสุดวิสัย ให้
ผู้ประกอบอุตสาหกรรม แจ้งให้อธิบดีกรมสรรพสามิตด้ทราบ
ทันที

มาตรา ๑๑ ผู้ใดประกอบอุตสาหกรรมโดยมิได้รับใบ
อนุญาต หรือเมื่อใบอนุญาตนั้นสิ้นอายุแล้ว หรือหลีกเลี่ยง
การเสี่ยภาษีตามกฎหมายนี้โดยฝ่าฝืนมาตรา ๖ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิด

ต้องระวางโทษปรับไม่เกินพันบาท กับให้ปรับไม้ขีดไฟซึ่งไม่ได้เสียบภาชนะด้วย

มาตรา ๑๒ นอกจากที่มีบทบัญญัติให้ลงโทษโดยฉะเพาะแล้ว ผู้ใดกระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมสรรพสามิตส์ ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา ๘ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

มาตรา ๑๓ ผู้ใดประกอบอุตสาหกรรมอยู่ก่อนให้พระราชบัญญัตินี้และประสงค์จะประกอบกิจการนั้นต่อไป ท่านให้ขอรับใบอนุญาตตามความในพระราชบัญญัตินี้ ภายในกำหนดหนึ่งเดือน

เมื่ออยู่ในระวางเวลาดังกล่าวมาในวรรคก่อนก็ดี ท่านให้เจ้าพนักงานเข้าจัดเก็บภาษีไม้ขีดไฟที่ได้เริ่มทำขึ้นหรือบรรจุกติกตั้งแต่วันให้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป

มาตรา ๑๔ เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะเข้าตรวจตราทั่วบริเวณโรงอุตสาหกรรมรวมทั้งบัญชีทุกประเภท และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการนี้ และอยู่เฝ้าประจำเพื่อควบคุมในโรงอุตสาหกรรม ผู้ประกอบอุตสาหกรรมต้องให้ความสะดวกแก่เจ้าพนักงานตามควร

มาตรา ๑๕ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎเสนาบดี

กฎเสนาบดีนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ หน้า ๖๑๓)

ประกาศกรมสาธารณสุข
กำหนดจำนวนยาเสพติดให้โทษซึ่งจะต้องใช้ใน
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ อธิบดีกรมสาธารณสุขขอประกาศโดยอนุมัติของเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย กำหนดจำนวนยาเสพติดให้โทษซึ่งเห็นว่าจะต้องใช้ใน พ.ศ. ๒๔๗๕ ดังต่อไปนี้

มอร์ฟิน (Morphine) ๒๒๐ กรัม ในของปรังต่อไปนี้

ไฮโดรโคลไรด์ (Hydrochloride)

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Hypodermic Tablets)

แรงเม็ดละ ๐.๐๐๘ กรัม ๐.๐๑๑ กรัม และ ๐.๐๑๖ กรัม

น้ำบรรจุอัมพูลส์ (Solution in Ampoules)

แรงอัมพูลละ ๐.๐๒ กรัม

กับอะโทรปีนซัลเฟต (Atropine Sulphate)

แรงอัมพูลละ ๐.๐๑+๐.๐๐๐๔ กรัม ๐.๐๑๕+๐.๐๐๐๔ กรัม

และ ๐.๐๒+๐.๐๐๐๖ กรัม

ซัลเฟต (Sulphate)

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Hypodermic Tablets) แรงเม็ดละ
๐.๐๑๖ กรัม

กับอะโทรปีน ซัลเฟต (Atropine Sulphate) แรงเม็ด
ละ ๐.๐๑๑ + ๐.๐๐๐๔ กรัม

น้ำบรรจุอัมพูเลส (Solution in Ampoules)
แรงอัมพูเลส ๐.๐๐๘ กรัม ๐.๐๑๕ กรัม ๐.๐๒ กรัม และ
๐.๐๓ กรัม

กับอะโทรปีน ซัลเฟต (Atropine Sulphate) แรงอัมพู
เลส ๐.๐๑๕ + ๐.๐๐๐๔ กรัม

โคเคอีนไฮโดรคลอไรด์ (Cocaine Hydrochloride)
๓๕๐ กรัม ในของปรุ้งต่อไปนี้

ผง (Powder)

เฮโรอีนไฮโดรคลอไรด์ (Heroin Hydrochloride)
๓๐๐ กรัม ในของปรุ้งต่อไปนี้

ผง (Powder)

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Hypodermic Tablets) แรงเม็ดละ
๐.๐๐๘ กรัม ๐.๐๑๑ กรัม และ ๐.๐๑๖ กรัม

เม็ดสำหรับกิน (Oral Tablets) แรงเม็ดละ ๐.๐๐๒๖ กรัม
 ๐.๐๐๒๗ กรัม ๐.๐๐๕๔ กรัม ๐.๐๐๖๕ กรัม และ
 ๐.๐๐๘ กรัม

ฝิ่นยา (Medicinal Opium) ๕.๕๘๒ กรัม ในของ
ปรุ่่งต่อไปนี้

ผง (Powder)

ติงเจอร์ (Tincture)

โคเดอีน (Codeine) ๑.๕๑๖ กรัม ในของปรุ่่งต่อไปนี้

ฟอสเฟต (Phosphate)

ผง (Powder)

ซัลเฟต (Sulphate)

ผง (Powder)

ยูโคดัล (Eukodal) ๕ กรัม ในของปรุ่่งต่อไปนี้

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Hypodermic Tablets) แรงเม็ด
 ละ ๐.๐๐๕ กรัม

ไดโอนีน (Dionine) ๘๕ กรัม ในของปรุ่่งต่อไปนี้

11/10/2566

ผง (Powder)

ปะปาเวรีน (Papaverine) ๕๐ กรัม ในของปรุ่่งต่อไปนั้

ผง (Powder)

เฟรนิกซ์ (Freinix)

บันโตปน (Pantopon) ๕ กรัม ในของปรุ่่งต่อไปนั้

เม็ดแบนสำหรับฉีด (Hypodermic Tablets) แร่งเม็ด
ละ ๐.๐๑๕ กรัม

นาร์โคทีน (Narcotine) ๑๐๐ กรัม ในของปรุ่่งต่อไปนั้

ผง (Powder)

นาร์เซอีน (Narceine) ๑๐๐ กรัม ในของปรุ่่งต่อไปนั้

ผง (Powder)

เทบาอีน (Thebaine) ๑๐๐ กรัม ในของปรุ่่งต่อไปนั้

ผง (Powder)

เอคโกนีน (Eggonine) ๑๐ กรัม ในของปรุ่่งต่อไปนั้

ผง (Powder)

เบนโซอิลมอร์ฟีน (Benzoyl morphine) ๑๐ กรัม

ในของปรุ่่งต่อไปนั้

11/10/2566
ผง (Powder)

ปาราโคดีน (Paracodin) ๖ กรัม ในซองปรุงต่อไปนี้

ซีรึป (Symp) แรงขวดละ ๐.๒ กรัม

ดีโคไดต์ (Dicodide) ๑๐ กรัม ในซองปรุงต่อไปนี้

ผง (Powder)

กรมสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

สกลวรรณากร วรวรรณ

อธิบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๔๗๔)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับตำบลหนองขาว อำเภอวังขนาย จังหวัดกาญจนบุรี
ซึ่งยุบมาตั้งขึ้นใหม่

ด้วยมณฑลราชบุรีแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครองได้
ยุบตำบลหนองขาวตอนประตู ท้องที่อำเภอวังขนาย จังหวัด
กาญจนบุรี ไปรวมกับตำบลหนองขาวบ้านกล้วย ท้องที่
อำเภอเดียวกัน แล้วเปลี่ยนนามเป็นตำบลหนองขาว
ตำบลหนองขาวตอนประตู กับตำบลหนองขาวบ้านกล้วย
ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ ตั้ง
แต่วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว เหตุฉะนั้นจึงประกาศ
ยืนยันความขึ้นว่า ตำบลหนองขาวนี้ ได้ประกาศใช้พระราช
บัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้วด้วย

ประกาศมาณวันที่ ๒๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

ธานีวัต มหาอำมาตย์เอก

เสนาบดี

ประกาศ
เรื่องยุบรวมท้องที่บางมณฑลและบางจังหวัด

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า มณฑลและจังหวัดตามที่แบ่งเขตต์ไว้แต่เดิมนั้น เวลานี้การคมนาคมสะดวกขึ้นมาก พอที่จะรวมการปกครองบังคับบัญชาได้กว้างขวางยิ่งขึ้นแล้ว เป็นการสมควรที่จะยุบรวมมณฑล และจังหวัดเพื่อประหยัดรายจ่ายเงินแผ่นดินลงได้บ้าง

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยุบเลิกมณฑล ๔ มณฑล จังหวัด ๕ จังหวัดดังต่อไปนี้ คือ

มณฑล

๑. ให้ยุบเลิกมณฑลปัตตานี รวมจังหวัดต่าง ๆ ของมณฑลปัตตานีเข้าไว้ในปกครองของมณฑลนครศรีธรรมราช
๒. ให้ยุบเลิกมณฑลจันทบุรี รวมจังหวัดต่าง ๆ ของมณฑลจันทบุรีเข้าไว้ในปกครองของมณฑลปราจีน
๓. ให้ยุบเลิกมณฑลนครชัยศรี รวมจังหวัดต่าง ๆ ของมณฑลนครชัยศรีเข้าไว้ในปกครองของมณฑลราชบุรี

๔. ให้อยู่บริเวณมณฑลนครสวรรค์ รวมจังหวัดต่างๆ ของมณฑลนครสวรรค์เข้าไปในปกครองของมณฑลอยุธยา เว้นแต่จังหวัดตาก และจังหวัดกำแพงเพชรให้ยกไปขึ้นอยู่ในปกครองของมณฑลพิษณุโลก

จังหวัด

๑. ให้อยู่บริเวณจังหวัดสุโขทัย รวมท้องที่เข้าไปในปกครองของจังหวัดสวรรคโลก
๒. ให้อยู่บริเวณจังหวัดแหลมสักดิ์ รวมท้องที่เข้าไปในปกครองของจังหวัดเพชรบูรณ์
๓. ให้อยู่บริเวณจังหวัดรัษฎาบุรี รวมท้องที่เข้าไปในปกครองของจังหวัดปทุมธานี
๔. ให้อยู่บริเวณจังหวัดกาฬสินธุ์ รวมท้องที่เข้าไปในปกครองของจังหวัดมหาสารคาม
๕. ให้อยู่บริเวณจังหวัดหลังสวน รวมท้องที่เข้าไปในปกครองของจังหวัดชุมพร
๖. ให้อยู่บริเวณจังหวัดตะกั่วป่า รวมท้องที่เข้าไปในปกครองของจังหวัดพังงา
๗. ให้อยู่บริเวณจังหวัดสายบุรี รวมท้องที่เข้าไปในปกครองของจังหวัดปัตตานี เว้นแต่ท้องที่อำเภอบาเจาะให้ยกไปขึ้นอยู่ในปกครองของจังหวัดนราธิวาส

๘. ให้ยุบเลิกจังหวัดพระประแดง รวมทั้งท้องที่เข้าไว้ใน
ปกครองของจังหวัดสมุทรปราการ เว้นแต่ท้องที่อำเภอ
ราษฎร์บูรณะให้ยกไปขึ้นอยู่ในปกครองของจังหวัดธนบุรี

๙. ให้ยุบเลิกจังหวัดมโนบุรี รวมทั้งท้องที่เข้าไว้ในปกครอง
ของจังหวัดพระนคร เว้นแต่ท้องที่อำเภอหนองจอกให้ยก
ไปขึ้นอยู่ในปกครองของจังหวัดฉะเชิงเทรา

ทั้งสิ้น ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็น
ต้นไป

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๗๖)

ประกาศ
เปลี่ยนนามกรมสุราเป็นกรมสรรพสามิตต์

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า กิจการของกรมสุราในกระทรวงพระคลังมหาสมบัตินั้นต่อไปภายหน้าจะมีกิจการอื่นเพิ่มขึ้นอีก สมควรเปลี่ยนนามกรมนี้ให้เหมาะแก่หน้าที่ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนนามกรมสุราเป็น กรมสรรพสามิตต์ ส่วนนามภาษาอังกฤษนั้นให้คงเรียกว่า Excise Department ตามเดิม

ประกาศมาลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๓๘)

๕๓๕

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ยกเว้นยาเสพย์ดีดให้โทษ
ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพย์ดีดให้โทษ
พุทธศักราช ๒๔๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ยาเสพย์ดีดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น ให้ยกเว้นยาที่
ปรุงด้วยยาเสพย์ดีดให้โทษอีก ๑ ขนาน อยู่ในประเภทไม่
จำกัดตามความข้อ ๓ (ก) แห่งกฎเสนาบดียาเสพย์ดีดให้โทษ
พุทธศักราช ๒๔๖๕ คือ

G.M.D. Dysentery Pill ปรุงด้วยฝิ่นผง (Pulvis Opii)
กับไอสลดสารอื่น ๆ มีส่วนฝิ่นผงไม่เกินร้อยละ ๓ (กองไอสลด
ศาลา)

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย
ประกาศมาณวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔
จอมพล บริพัตร
เสนาบดี

11/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๑ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ หน้า ๕๑๐)

ประกาศกระทรวงธรรมการ
เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
สำหรับกิ่งอมก๋อย อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่

ด้วยมณฑลพายัพแจ้งว่า ทางราชการฝ่ายปกครองได้
แยกตำบลอมก๋อย ตำบลเมืองต้น ท้องที่อำเภอฮอด ตั้ง
ขึ้นเป็นกิ่งอมก๋อย และได้แยกท้องที่ในตำบลอมก๋อย
๒๔ หมู่บ้าน มาตั้งขึ้นใหม่เป็นอีกตำบลหนึ่ง เรียกว่าตำบล
ยางเบียง คงรวมขึ้นอยู่ในกิ่งอมก๋อย ตำบลอมก๋อยและ
ตำบลเมืองต้น ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา
พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว คือ ตำบลเมืองต้น ตั้งแต่วันที่ ๑
มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕ และตำบลอมก๋อย ตั้งแต่วันที่ ๒๐
เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๘ เหตุฉะนั้นจึงประกาศยืนยันความ
ว่า กิ่งอมก๋อย ซึ่งมีตำบลอมก๋อย และตำบลเมืองต้น กับ
ตำบลยางเบียงที่แยกมาจากตำบลอมก๋อย ๒๔ หมู่บ้าน ได้
ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว
ด้วย

ประกาศมาณวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔
ธานินทร์ มหาอำมาตย์เอก
เสนาบดี

กฎเสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ
ว่าด้วยค่าธรรมเนียมทะเบียนที่ดิน แก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๗๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติ
การออกโฉนดที่ดิน รัตนโกสินทรศก ๑๒๗ (พุทธศักราช
๒๔๕๑) เสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ ออกกฎแก้ไข
เพิ่มเติมกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมทะเบียนที่ดินไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎเสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ เรื่องค่า
ธรรมเนียมทะเบียนที่ดินฉบับลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม พุทธ
ศักราช ๒๔๖๗ ให้แก้ไขเพิ่มเติมและเพาะข้อความบางตอน
ดังนี้ คือ

(ก) ให้เติมความต่อท้ายข้อ ๔ ซึ่งกำหนดอัตราค่า
ธรรมเนียมสำหรับคำขอต่าง ๆ ไว้ดังนี้ว่า “และเพาะในเรื่อง
อ้ายต เมื่อเจ้าพนักงานที่ดินสั่งรับอ้ายต ให้เรียกคำรับอ้ายต
เพิ่มขึ้นอีกแปลงหนึ่งคราวละ ๓ บาท”

(ข) ให้ยกเลิกข้อ ๖ ก. ซึ่งกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม
ประทับตราประจำตำแหน่งในประเภทสัญญาต่าง ๆ ไว้สิ้นเสีย
และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๖ ก. ค่าประทับตราประจำตำแหน่ง ให้เรียกตาม
ราคาทุนทรัพย์ดังนี้

(๑) ราคาทุนทรัพย์ตั้งแต่ ๑ บาทถึง ๕๐๐ บาท ให้
เรียก ๑๐๐ บาทละ ๕๐ สตางค์ ราคาทุนทรัพย์ตั้งแต่
๕๐๐ บาทขึ้นไปถึง ๕๐๐๐ บาท ให้เรียก ๑๐๐ บาทละ ๑ บาท
ราคาทุนทรัพย์ตั้งแต่ ๕๐๐๐ บาทขึ้นไป ให้เรียก ๑๐๐ บาทละ
๕๐ สตางค์ อย่างสูงไม่ให้เรียกเกินกว่า ๒๐๐๐ บาท เศษ
ของร้อยให้นับเป็นร้อย

(๒) ในกรณีที่ไม่ปรากฏทุนทรัพย์ตามสัญญา ให้เรียก
ค่าธรรมเนียมในเกณฑ์สูงสุด คือ ๒๐๐๐ บาท

(๓) ในกรณีที่มิได้โอนหลายฉบับ จะต้องโอนหรือแก้
ทะเบียนรวมกันในสัญญาฉบับเดียว ให้เรียกค่าธรรมเนียม
ตามจำนวนทุนทรัพย์ที่ปรากฏในสัญญาพร้อมกันทุกโฉนด เป็น
รายโฉนด

(๔) ถ้าเป็นสัญญาเช่าถือให้คิดค่าเช่าเฉลี่ยเป็นรายเดือน
และรวมปีหนึ่งเป็น อัตราราคาทุนทรัพย์สำหรับ เรียกค่าธรรมเนียม
เนียมตามความหมายแห่งกฎนี้”

(ค) ให้ยกเลิกข้อ ๖ ค. ซึ่งกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม
ประทับตราประจำตำแหน่งในประเทศอินโดจีนไว้สิ้นเสีย
และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๖ ค. ประเภทโอนมรดก ค่าธรรมเนียมประทับตรา ประจำตำแหน่งในการโอนมรดก ให้เรียกตามราคาทุนทรัพย์ ในชั้นโอนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประเภท “ให้” คือ ที่ กำหนดไว้ในข้อ ๒ แห่งกฎนี้”

(ง) ให้ยกเลิกข้อ ๗ ซึ่งกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม เรื่องจดทะเบียนพิเศษไว้นั้นเสีย และให้ใช้ข้อความดังต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๗ ประเภททางเดินและทะเบียนพิเศษ การจดทะเบียนทางเดินหรือทะเบียนพิเศษ ซึ่งจะเรียกค่าธรรมเนียม ในประเภทอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ไม่ได้ ให้เรียกค่าธรรมเนียม เป็นค่าแก่ทะเบียนแปลงหนึ่งคราวละ ๕ บาท กับเป็นค่า ประทับตราเพิ่มเติมอีกดังนี้ คือ

(๑) ถ้าคิดเป็นราคาทุนทรัพย์ไม่ได้ แปลงหนึ่งคราว ละ ๑๐ บาท

(๒) ถ้าคิดเป็นราคาทุนทรัพย์ได้ ให้เรียกค่าประทับตรา ตามราคาทุนทรัพย์ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประเภท “ให้” คือที่กำหนดไว้ในข้อ ๒ แห่งกฎนี้”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกกฎเสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการเรื่อง ค่าธรรมเนียมทะเบียนที่ดินฉบับลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม พุทธ

ศักราช ๒๔๗๑ ซึ่งกำหนดค่าธรรมเนียมประเภท “ให้”
ไว้เช่นเดียว และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“(๖) ประเภทให้ การโอนทะเบียนที่ดินในประเภท
“ให้” ให้เรียกค่าธรรมเนียมประทับตราประจำตำแหน่ง
ดังนี้คือ

(๑) ตามราคาทุนทรัพย์ซึ่งแล้วแต่เจ้าของจะตีราคา
ปฏิบัติเรียกตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อ ๑ (๖) แห่งกฎ
โดยอนุโลมแต่ค่าประทับตราประจำตำแหน่งนี้ อย่างน้อย
ไม่ต่ำกว่าแปลงละ ๕ บาท

(๒) ในกรณีที่ ๑ ดินแปลงที่ให้กันนั้นเคยมีการซื้อขาย
หรือจำนองไว้ก่อนแล้ว และเจ้าของตีราคาต่ำกว่า ให้ถือ
จำนวนเงินราคาซื้อขายหรือจำนองครั้งหลังที่สุดเป็นเกณฑ์
ราคาทุนทรัพย์สำหรับคิดเรียกเก็บ ค่าธรรมเนียมตาม ความ
หมายแห่งกฎ

(๓) ประเภทให้ “อาศัย” ให้เรียกค่าประทับตรา
ประจำตำแหน่ง ๒ บาท”

๕๔๕

ให้ใช้กฎนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นต้นไป

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เจ้าพระยาพิชัยญาติ

เสนาบดีกระทรวงเกษตราธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ หน้า ๖๐๑)

จ่านักหอสมุด

ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ด้วยตามประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ฉบับลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ กำหนดเวลาให้ผู้ขุดหาแร่ฟิงซุดหาได้ในระยะเวลาโควตาแรกมีกำหนด ๖ เดือน นับแต่วันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๔ เป็นต้นไป และกำหนดให้ผู้ขุดหาแร่ได้เป็นจำนวน ๖๕.๕ เปอร์เซ็นต์ของจำนวนแร่ขุดได้ ซึ่งกรรมการประเมินได้ประเมินไว้ทั้งสิ้น ๑๒,๘๖๘.๒ ตัน ความแจ้งอยู่แล้วนั้น

บัดนี้ จะครบกำหนดระยะเวลาโควตาแรกนั้นแล้ว และอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบบุก พุทธศักราช ๒๕๓๔ เสนาบดีกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงขอประกาศให้ทราบทั่วกันตั้งต่อไปนี้ คือ

๑. ระยะเวลาโควตาครั้งที่ ๒ นี้ ให้กำหนดระยะเวลาไว้ ๖ เดือน นับแต่วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นต้นไป

๒. แร่ที่จะเฉลี่ยให้แก่ผู้ขุดหาสำหรับระยะเวลาโควตาครั้งที่ ๒ มีจำนวนดังนี้

ก. จำนวนแร่ ๑๐,๐๐๐ ตัน ซึ่งประเทศฟิงซุดหาและสั่งจำหน่ายได้ตลอดปี เมื่อได้หักกันไว้สำหรับแร่ค้างสต็อก

และเรื้อนทั้งปี เฉลี่ยให้เป็นโควตาสำหรับผู้จัดหาในระยะ
เวลาโควตาแรกแล้ว ยังคงมีเหลืออีก ๔,๔๗๑.๗ ตัน

ข. ในการเฉลี่ยจำนวนแร่ดิบๆ ออกเป็นโควตาให้แก่ผู้
จัดหาในระยะเวลาโควตาแรก มีเศษเหลืออยู่ ๑๓.๘ ตัน

ค. จำนวนแร่ค้างสต็อกในวันเริ่มใช้พระราชบัญญัติ มี
ผู้บอกขันทะเบียนทั้งหมด ๕๔๒.๘ ตัน ทางกรจึงได้หัก
จำนวน ๑๐,๐๐๐ ตันของประเภทกันไว้ให้ ภายหลังปรากฏ
ว่าในจำนวนที่บอกขันทะเบียนนี้ มีบางรายรวมเป็นจำนวน
๒๗๓.๖ ตัน ไม่ควรถือเป็นแร่ค้างสต็อก เพราะผู้บอก
ขันทะเบียนเป็นผู้จัดหาและได้แร่นั้นมาในหน้าที่ผู้จัดหา จึง
ได้ผลักแร่จำนวนนี้เข้าเสียในโควตาของผู้มีฐานะนี้จำนวน
แร่ ๒๗๓.๖ ตันนี้ จึงสมควรจะนำมาเฉลี่ยให้แก่ผู้จัดหาใน
ระยะเวลาโควตานี้ด้วย ๒๗๓.๖ ตัน

ง. จำนวนแร่ซึ่งได้แบ่งเฉลี่ยเป็นโควตาให้แก่ผู้จัดหา
แร่แล้วในระยะโควตาแรก แต่ผู้จัดหาไม่ได้ใช้ โดยเหตุที่
เตรียมการกำเหมืองยังไม่เสร็จมีอยู่ ๑๔๐.๔ ตัน สมควรจะ
นำมารวมเฉลี่ยให้ผู้จัดหาในระยะเวลาโควตาที่ ๒ นี้ได้
๑๔๐.๔ ตัน

รวมจำนวนแร่ในข้อ ก.ข.ค. และ ง. ซึ่งจะเฉลี่ยให้ผู้ขุดหา
ในระยะเวลาโควตาที่ ๒ ได้ทั้งหมดเป็นจำนวน ๔,๘๘๕.๕ ตัน

จำนวนแร่ที่สงวนกันไว้สำหรับแร่ของผู้ถือใบอนุญาต
ร่อนหาแร่ทั้งปีตามประกาศลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔
เป็นจำนวน ๕๐๐ ตันนั้น เมื่อพิจารณาเหตุการณ์ทั่ว ๆ ไป
ตั้งแต่ระยะเวลาโควตาแรกจนถึงเวลานี้ ปรากฏว่าจำนวนแร่
๕๐๐ ตันที่สงวนกันไว้แล้วนั้นไม่พอ จึงต้องสงวนเพิ่มขึ้น
อีก ๒๕๐ ตัน

เพราะฉะนั้น คงเหลือสำหรับเฉลี่ยให้ผู้ขุดหาแร่ในระยะ
โควตาครั้งนี้ ๔,๖๓๕.๕ ตัน

กรรมการประเมินได้ประเมินจำนวนแร่ขุดได้ให้แก่ผู้ยื่น
เรื่องราวขอใบสุทธิแร่ ตามประกาศลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นจำนวน ๑๒,๘๖๘.๒ ตัน แต่มีบางรายที่ถูก
ยกเลิกและเวนคืน ประทานบัตรก่อนระยะเวลาโควตาครั้งนี้
เสีย ๑๔.๕ ตัน คงเหลือเป็นจำนวน ๑๒,๘๕๓.๗ ตัน

เสนาบดีตัดสินในชั้นอุทธรณ์เพิ่มให้ ๒๔๖.๕ ตัน

กรรมการได้ประเมิน จำนวนแร่ ขุดได้ ให้แก่ผู้ขอรับใบ
สุทธิเพิ่มขึ้นในชั้นนี้ อีกเป็นจำนวน ๖๗๕.๐ ตัน

รวมจำนวนแร่ชุดใต้ทั้งสองปี ๑๓,๗๗๕.๒ ตัน
 ณะนั้นสำหรับ๖เดือนเท่ากับ ๑๓,๗๗๕.๒ : ๒ = ๖,๘๘๗.๖ ตัน
 คงสูงกว่าจำนวนแร่ที่จะเฉลี่ยให้ผู้ขุดหาในระยะเวลาโควตา
 ที่ ๒ นี คือ ๖,๘๘๗.๖ - ๔,๖๔๕.๕ = ๒,๒๓๘.๑ ตัน

เพราะฉะนั้น จึงกำหนดโควตาให้ผู้ขุดหาพึงขุดหาได้ใน
 ระยะเวลาโควตาครั้งที่ ๒ นี้เป็นจำนวน ๖๗.๕ เปอร์เซ็นต์
 ของจำนวนแร่ชุดใต้ ๖,๘๘๗.๖ ตัน หรือเท่ากับจำกัด ๓๒.๕
 เปอร์เซ็นต์

กระทรวงเกษตรการค้า

ประกาศมาณวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔

เจ้าพระยาพิชัยญาติ

เสนาบดีกระทรวงเกษตรการค้า

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ หน้า ๖๐๕)

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ว่าด้วยการจดทะเบียนและออกใบอนุญาตอาวุธปืน
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔

โดยที่ระเบียบการจดทะเบียน และออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนในท้องที่กรุงเทพฯ ฯ และในท้องที่หัวเมืองไม่เหมือนกัน สมควรจะแก้ไขเพื่อให้มีระเบียบปฏิบัติกรอย่างเดียวกัน

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย จึงได้รับ พระราชทานพระบรมราชานุญาตออกกฎ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน ร.ศ. ๑๓๑ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎเสนาบดีกระทรวงนครบาล ว่าด้วยการจดทะเบียนและออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ลงวันที่ ๓ กันยายน ร.ศ. ๑๓๑ ระเบียบหนึ่ง กับกฎเสนาบดีกระทรวงนครบาล ว่าด้วยใบแทนใบอนุญาตปืน ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๘ อีกระเบียบหนึ่ง เสีย

ข้อ ๒ ให้ใช้กฎเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจดทะเบียนและออกใบอนุญาตอาวุธปืน ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๑ และกฎเสนาบดีกระทรวงนครบาล

ว่าด้วยกะสุนปืน ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๙ ตลอด
พระราชอาณาจักรทั้งในกรุงเทพฯ และหัวเมือง

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมในข้อ ๒๘ แห่งกฎ
เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๔๖๑ นั้นเสีย และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมต่อไป
นี้แทน

ลำดับ	ประเภท	อัตราค่า ธรรมเนียม	
		บ.	สต.
๑	ใบอนุญาตทำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน (นอกจากดินปืนมีควัน)	๑,๒๐๐	—
๒	ใบอนุญาตค้าขายอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน	๔๐๐	—
๓	ใบอนุญาตตั้งร้านซ่อมแซมอาวุธปืน	๖๐	—
๔	ใบอนุญาตทำดินปืนมีควันสำหรับขาย	๕๐	—
๕	ใบอนุญาตทำดินปืนมีควันสำหรับใช้เอง	๑	—
๖	ใบอนุญาตประจำปืน	๑	—
๗	ใบอนุญาตส่งอาวุธปืน	กะบ็อกละ	๒ —
๘	ใบอนุญาตส่งเครื่องปืน	กะบ็อกละ	๒ —
๙	ใบอนุญาตส่งกระสุนปืน	กะบ็อกละ	๒ —
	ถ้ามีจำนวนเกินกว่าหนึ่งพันนัด ให้เรียกเพิ่มอีก	ร้อยละ	— ๒๐
๑๐	ใบอนุญาตส่งกระสุนปืนเฉาะ ปืนอัดลม	ร้อยละ	— ๑๐
๑๑	ใบอนุญาตส่งวัตถุระเบิด หรือ รวมทั้งเครื่องประกอบ	กะบ็อกละ	๒๐ —
	ถ้ามีจำนวนลูกระเบิดเกินกว่า สองพันนัด ให้เรียกเพิ่มอีก	ร้อยละ	๑ —

ลำดับ	ประเภท	อัตราค่า ธรรมเนียม	
		บ.	สต.
๑๒	ใบอนุญาตสิ่งระเพาะเครื่องประกอบ วัตถุระเบิด	ฉบับละ	๒๐ -
๑๓	ใบอนุญาตขนวัตถุระเบิด	ครั้งละ	๒๐ -
๑๔	ใบอนุญาตซ้อกระสุนปืน	ร้อยละ	- ๒๐
๑๕	ใบอนุญาตซ้อกระสุนปืนระเพาะปืน อัดลม	ร้อยละ	- ๑๐
๑๖	ใบคู่มือปืนพิพธภักดิ์	กะบอกละ	๑ -
๑๗	ใบอนุญาตหรือคู่มือการทำ และ ค้าขายดอกไม้เพลิง	ฉบับละ	๑ -
๑๘	ใบแทนใบอนุญาตทำ ค้าขายอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน		๑๐ -
๑๙	ใบแทนใบอนุญาตตั้งร้านซ่อมแซมอาวุธปืน		๕ -
๒๐	ใบแทนใบอนุญาตประจำปี และใบ อนุญาตอย่างอื่น	ฉบับละ	๑ -
๒๑	ค่าสำเนาใบอนุญาตต่าง ๆ	ฉบับละ	๔ -

ข้อ ๔ ให้ใช้กฎนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๔
เป็นต้นไป

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔
จอมพล บริพัตร
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ หน้า ๖๐๘)

พระราชบัญญัติ
วิธีพิจารณาความแพ่งแก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๕๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขบทบัญญัติในกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งบางบท

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทยกเลิกไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความแพ่งแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความแพ่ง ร.ศ. ๑๒๗ (พ.ศ. ๒๔๕๑) และใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๑๔๓ ค่าขึ้นศาลตามทุนทรัพย์ ให้เรียกโดยอัตราดังต่อไปนี้

ทุนทรัพย์ไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท	ให้เรียกร้อยละ ๔
เกิน ๑,๐๐๐ บาทถึง ๕,๐๐๐ บาท	ให้เรียกร้อยละ ๓ ครั้ง แต่มิให้น้อยกว่า ๔๐ บาท
เกิน ๕,๐๐๐ บาทถึง ๑๐,๐๐๐ บาท	ให้เรียกร้อยละ ๓ แต่มิให้น้อยกว่า ๑๗๕ บาท
เกิน ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป	ให้เรียกร้อยละ ๒ ครั้ง แต่มิให้น้อยกว่า ๓๐๐ บาท

เศษร้อยให้นับเป็นร้อย แต่ถ้าความทุนทรัพย์มาก ให้เรียกค่าขึ้นศาลเพียงสองพันบาทเป็นอย่างสูง
คำร้องขาดทรัพย์ให้เรียกค่าขึ้นศาลตามอัตราข้างบนนี้ด้วย ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกประกาศ ร.ศ. ๑๓๐ (พ.ศ. ๒๔๕๔) ว่าด้วยการยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมเฉพาะตาราง ๑ ท้ายพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความแพ่ง ร.ศ. ๑๒๗ (พ.ศ.

๒๔๕๑) และใช้ตาราง ๑ ค่าธรรมเนียมความต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกตาราง ๓ ค่าธรรมเนียมกองหมายท้ายพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคความแพ่ง ร.ศ. ๑๒๗ (พ.ศ. ๒๔๕๑) และใช้ตาราง ๓ ค่าธรรมเนียมกองหมายต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

ประกาศมา ณ วันที่ ๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๖ มีนาคม หน้า ๖๒๐)

(๕๕๖ ก.)

ตาราง ๑
ค่าธรรมเนียมความถี่

ค่าธรรมเนียมความถี่	ศาลอุทธรณ์	ศาลสนามสถิตย์ ยุติธรรมศาล มณฑลและศาล จังหวัด	ศาลปรีสถ์ และศาลแขวง	ค่าธรรมเนียม หมายเหตุ
๑. ค่าตัดสินเรื่องละ	๒๐ บาท	๑๐ บาท	๕ บาท	
๒. ค่าคำสั่งคำร้องขาด ทรัพย์สิน หรือคำร้อง อุทธรณ์ คัดค้านคำสั่ง พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือคำร้องที่ต้องออก ประกาศ และได้สวน เรื่องละ	๒๐ บาท	๑๐ บาท	ไม่ได้มอบ จาก กึ่ง เงินฝาก	ข้อพิพาทอื่น อุทธรณ์คดี เด็กและสตรี ประชุมคณะ มนตรีคดี ระณต์
๓. ค่ารับฟ้องและคำ ร้องต่าง ๆ	๑๐ บาท	๖ บาท	๒ บาท	
๔. ค่าไว้ความ	๘ บาท	๖ บาท	๒ บาท	
๕. ค่าหนังสือประกัน	๘ บาท	๖ บาท	๒ บาท	
๖. ค่าหมายเรียกทุก อย่าง	๓ บาท	๒ บาท	๑ บาท	ค่าความต้อง เสียค่าเดินทาง ด้วยต่างหาก
๗. ค่าอ้างเอกสาร ต่าง ๆ ฉบับละ	๓ บาท	๒ บาท	๑ บาท	
๘. ค่าหมายบังคับหรือ หมายคำสั่ง	๘ บาท	๖ บาท	๒ บาท	ค่าความต้อง เสียค่าเดินทาง ด้วยต่างหาก
๙. ค่าคัดสำนวน ถ้า ความคัดเองไม่ต้อง เสียค่าคัด ถ้าศาลคัด ให้ ให้คิดร้อยละ ๑ บาท ต่อไปร้อยละ ต่อ ๒๕ สตางค์และค่า สอบทานฉบับละ ๒ บาท				
๑๐. ค่ายอมความ เปรียบเทียบ	๑๐ บาท	๖ บาท	๒ บาท	

(๕๕๖ ข.)

ตาราง ๓
ค่าธรรมเนียมกองหมาย

ค่าธรรมเนียม คดีแพ่ง	ทุนทรัพย์		ซัก		หมายเหตุ
	บาท	สต.	บาท	สต.	
ขายทอดตลาด	๑๐๐		๕		ต้องเสียค่าประกาศ และค่าใช้จ่ายต่างหาก
เมื่อยึดทรัพย์แล้วแต่ไม่ มีการขายทอดตลาด	๑๐๐		๓	๕๐	" "
ว่าประมวลทรัพย์ในคดี มฤตกและอื่น ๆ	๑๐๐		๓		" "
คำวัดที่ดินและทำแผนที่ วันละ			๕		" "

ผู้ตรวจการ
กรมเจ้าพนักงาน
คดีแพ่ง

๑๖
๑๖๖๖ ๖๖๖๖
๖๖๖๖๖๖๖๖

พระราชบัญญัติลักษณะล้มละลาย
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระ
ปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ
สั่งว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขบทบัญญัติใน
กฎหมายลักษณะล้มละลายบางบท

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติ
ขึ้นไว้โดยบทมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ลักษณะล้มละลายแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ (๓) แห่งพระ
ราชบัญญัติลักษณะล้มละลาย ร.ศ. ๑๓๐ (พ.ศ. ๒๔๕๔)
และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๕ (๓) ถ้าปฏิญาณสาบานตัวพิสูจน์หนี้สิน
ทุกฉบับ ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามหนี้สินที่เอาพิสูจน์โดย
อัตราตั้งต่อไปนี้

หนี้สินไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ต้องเสียค่าธรรมเนียม
๕ บาท

เกิน ๑,๐๐๐ บาทถึง ๕,๐๐๐ บาท ต้องเสียค่าธรรมเนียม
๑๐ บาท

เกิน ๕,๐๐๐ บาทถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ต้องเสียค่า
ธรรมเนียม ๑๕ บาท

เกิน ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป ต้องเสียค่าธรรมเนียม
๒๐ บาท

เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาให้เสียฉบับละห้าบาทเสมอกัน
หมด”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๕ (๒) แห่ง
พระราชบัญญัติลักษณะล้มละลาย ร.ศ. ๑๓๐ (พ.ศ. ๒๔๕๔)
และใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๕๕ (๒) เจ้าหนี้คนใดไม่ยินยอมตามคำ
ตัดสินของเจ้าพนักงานรักษาทรัพย์ในเรื่องพิพจน์หนี้รายใด
มีอำนาจที่จะร้องอุทธรณ์ต่อศาลภายในสิบวันตั้งแต่วันที่ทราบ
คำตัดสินของเจ้าพนักงานรักษาทรัพย์ การร้องอุทธรณ์เช่นนี้
ให้ทำเป็นคำร้อง แต่เจ้าหนี้ต้องเสียค่าขึ้นศาลและค่า
ธรรมเนียมศาลต่าง ๆ ในจำนวนทุนทรัพย์นั้นเหมือนอย่างคดี
ธรรมดา”

ประกาศมาณวันที่ ๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๖ มีนาคม หน้า ๖๒๕)

ประกาศเรื่องยุบรวมศาล

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า ตามที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยุบรวมการปกครองมณฑลและจังหวัด ตั้งแจ้งในประกาศกระแสพระบรมราชโองการลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๔ นั้น บัดนี้ทรงพระราชดำริว่า เมื่อการปกครองได้ยุบรวมมณฑลและจังหวัดตั้งนั้นแล้ว ฝ่ายศาลยุติธรรมก็อาจยุบและรวมศาลอนุโลมตามได้ แต่ทรงพระราชดำริเห็นว่า เพื่อยังความสะดวกให้แก่ราษฎรผู้มีอรรถคดี ควรจะเลือกยุบรวมศาลเพียงบางแห่ง

อนึ่ง ศาลจังหวัดไชยา ซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่อำเภอเมืองไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี และศาลจังหวัดกบินทร์บุรี ซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี สมควรจะยุบเสียในคราวนี้ด้วย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยุบรวมศาลมณฑลและศาลจังหวัดดังต่อไปนี้ คือ

๑. ยุบศาลมณฑลปัตตานีเป็นศาลจังหวัดปัตตานี ยกศาลจังหวัดปัตตานี ศาลจังหวัดนราธิวาส และศาลจังหวัดยะลา รวมขึ้นอยู่ในศาลมณฑลนครศรีธรรมราช

๒. ยุบศาลมณฑลจันทบุรีเป็นศาลจังหวัดจันทบุรี ยกศาลจังหวัดจันทบุรี ศาลจังหวัดตราด และศาลจังหวัดระยอง รวมขึ้นอยู่ในศาลมณฑลปราจีน ส่วนศาลต่างประเทศจันทบุรี ให้คงมีฐานะอยู่ตามเดิม

๓. ยุบศาลมณฑลนครชัยศรีเป็นศาลจังหวัดนครปฐม ยกศาลจังหวัดนครปฐม ศาลจังหวัดสุพรรณบุรี และศาลจังหวัดสมุทรสาคร รวมขึ้นอยู่ในศาลมณฑลราชบุรี

๔. ยุบศาลมณฑลนครสวรรค์เป็นศาลจังหวัดนครสวรรค์ ยกศาลจังหวัดนครสวรรค์ ศาลจังหวัดชัยนาท และศาลจังหวัดอุทัยธานี รวมขึ้นอยู่ในศาลมณฑลอยุธยา ยกศาลจังหวัดตาก และศาลจังหวัดกำแพงเพชร รวมขึ้นอยู่ในศาลมณฑลพิษณุโลก

๕. ยุบศาลจังหวัดสุโขทัยรวมเข้ากับศาลจังหวัดสวรรคโลก คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดสุโขทัยให้โอนมาอยู่ในอำนาจศาลจังหวัดสวรรคโลก

๖. ยุบศาลจังหวัดหลังสวนรวมเข้ากับศาลจังหวัดชุมพร คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดหลังสวนให้โอนมาอยู่ในอำนาจศาลจังหวัดชุมพร

๗. บุบศาลจังหวัดตะกั่วป่ารวมเข้ากับศาลจังหวัดพังงาคดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดตะกั่วป่าให้โอนมาอยู่ในอำนาจศาลจังหวัดพังงา

๘. บุบศาลจังหวัดสายบุรีรวมเข้ากับศาลจังหวัดปัตตานี เว้นแต่คดีที่เกิดขึ้นในท้องที่อำเภอบาเจาะให้อยู่ในอำนาจศาลจังหวัดนราธิวาส ส่วนคดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดสายบุรีทั้งหมดให้ โอนมาอยู่ในอำนาจศาลจังหวัดปัตตานี

๘. บุบศาลจังหวัดพระประแดงรวมเข้ากับศาลจังหวัดสมุทรปราการ เว้นแต่คดีที่เกิดขึ้นในท้องที่อำเภอราษฎร์บูรณะให้อยู่ในอำนาจศาลสถิตย์ยุติธรรมกรุงเทพ ฯ ส่วนคดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดพระประแดงทั้งหมดให้โอนมาอยู่ในอำนาจศาลจังหวัดสมุทรปราการ

๑๐. บุบศาลจังหวัดมีนบุรีรวมเข้าในศาลสถิตย์ยุติธรรมกรุงเทพ ฯ เว้นแต่คดีที่เกิดขึ้นในท้องที่อำเภอหนองจอกให้อยู่ในอำนาจศาลมณฑลปราจีน ส่วนคดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดมีนบุรี ทั้งหมดให้ โอนมาอยู่ในอำนาจศาลสถิตย์ยุติธรรมกรุงเทพ ฯ

ประกาศ

ลดหย่อนเงินอากรค่านาคูโค ในท้องที่อำเภอ
 ทุ่งแก้ว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน พ.ศ. ๒๔๗๓
 รวม ๑๒ ตำบล

เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รับพระบรมราช
 โองการใส่เกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบจงทั่วกันว่า ที่นาใน
 ตำบลกระมัง ตำบลบ้านรุน ตำบลคลองตะเคียน ตำบลสวน
 พริก ตำบลเกาะเรียน ตำบลสวนพลู ตำบลไผ่ลิง ตำบลหัวรอ
 เกาะลอย ตำบลบ้านเกาะ ตำบลปากกราน ตำบลบ้านหม้อ
 ตำบลสำเภาล่ม ท้องที่อำเภอทุ่งแก้ว จังหวัดพระนครศรี
 อยุธยา รวม ๑๒ ตำบล ซึ่งได้กำหนดเก็บเงินอากรค่านาเป็น
 นาคูโค่นั้น ในพุทธศักราช ๒๔๗๓ ราษฎรได้เพาะปลูกต้นข้าว
 ไร่แล้ว ภายหลังบังเกิดน้ำมากผิดปกติท่วมต้นข้าวของราษฎร
 ที่ได้เพาะปลูกไว้ในที่ลุ่มเสียหายไป ๒,๕๔๕ ไร่ เป็นเนื้อที่
 นา ๒๐,๖๕๑ ไร่ ๒ งาน ๒๗ วา คิดเป็นเงินอากร ๒๐,๖๕๑
 บาท ๘๕ สตางค์ ทรงพระราชดำริว่า การทำนาของราษฎร
 ใน ๑๒ ตำบลที่กล่าวนี้เสียหายเป็นจำนวนมาก จึงทรงพระ
 กรุณาไปโปรดเกล้าฯ ให้ลดหย่อนเงินอากรค่านาคูโค จำนวน

๕๖๔

วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๗๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ หน้า ๖๓๓
พุทธศักราช ๒๕๗๓ ให้ราษฎรเจ้าของนามรวม ๒,๕๔๕ ราย
เนื้อที่นา ๒๐,๖๔๑ ไร่ ๒ งาน ๒๗ วา คิดเป็นเงินอากร
๒๐,๖๔๑ บาท ๘๕ สตางค์ เพื่อบำรุงการทำนาของราษฎร
ไว้ปีหนึ่ง

หอรัษฎากรพิพัฒน์

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๗๔

พระยาโกมารกุลมนตรี

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๖ มีนาคม หน้า ๖๓๓)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ

ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
พุทธศักราช ๒๔๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น ให้ยกเว้นยาที่
ปรุงด้วยยาเสพติดให้โทษอีก ๑ ขนาน อยู่ในประเภท
จำกัดตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้
โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ คือ

Quintonine ปรุงด้วยใบโคคาบับไอสมสารอื่น ๆ มีส่วน
ใบโคคาไม่เกินร้อยละ ๕.๕๘๓๓ (Victor Hélin, Pharmacien
à Chateauroux, France)

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

ประกาศ

ขุบและรวมกองต่าง ๆ ของกระทรวงเกษตราธิการ
ประจำมณฑลและจังหวัดต่าง ๆ

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าเหนือกระหม่อมสั่งว่า ตามที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศขุบและรวมการปกครองมณฑลต่าง ๆ ตั้งแจ้งในประกาศกระแสพระบรมราชโองการ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๔ แล้วนั้น บัดนี้ทรงพระราชดำริเห็นว่า เมื่อการปกครองได้ขุบและรวมกันตั้งขึ้นแล้ว ทางราชการของกระทรวงเกษตราธิการ ประจำมณฑลและจังหวัดต่าง ๆ ก็ควรขุบและรวมอนุโลมตาม จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ประกาศให้ทราบทั่วกัน คือ

๑. ขุบเลิกกองมณฑลทุกแผนกของกระทรวงเกษตราธิการ ในมณฑลปัตตานี และให้โอนกองจังหวัดต่าง ๆ ในมณฑลปัตตานี ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครองของกองมณฑลในมณฑลนครศรีธรรมราช

๒. ยุบเลิกกองมณฑลทุกแผนกของกระทรวงเกษตร-
ธิการ ในมณฑลจันทบุรี และให้โอนกองจังหวัดต่าง ๆ ใน
มณฑลจันทบุรี ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครองของกอง
มณฑลในมณฑลปราจีน

๓. ยุบเลิกกองมณฑลทุกแผนกของกระทรวงเกษตร-
ธิการ ในมณฑลนครชัยศรี และให้โอนกองจังหวัดต่าง ๆ
ในมณฑลนครชัยศรี ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครองของกอง
มณฑลในมณฑลราชบุรี

๔. ยุบเลิกกองมณฑลทุกแผนกของ กระทรวงเกษตร-
ธิการ ในมณฑลนครสวรรค์ และให้โอนกองจังหวัดต่าง ๆ
ในมณฑลนครสวรรค์ ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครองของ
กองมณฑลในมณฑลอยุธยา

๕. ยุบเลิกกองจังหวัดทุกแผนกของกระทรวงเกษตร-
ธิการ ในจังหวัดสุโขทัย ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครองของ
กองจังหวัดในจังหวัดสวรรคโลก

๖. ยุบเลิกกองจังหวัดทุกแผนกของกระทรวงเกษตร-
ธิการ ในจังหวัดห่มศักดิ์ ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครอง
ของกองจังหวัดในจังหวัดเพชรบูรณ์

๗. ยุบเลิกกองจังหวัดทุกแผนกของกระทรวงเกษตร-
ธิการ ในจังหวัดชัยภูมิ ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครองของ
กองจังหวัดในจังหวัดปทุมธานี

๘. ยุบเลิกกองจังหวัดทุกแผนกของกระทรวงเกษตร-
ธิการ ในจังหวัดหลังสวน ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครอง
ของกองจังหวัดในจังหวัดชุมพร

๙. ยุบเลิกกองจังหวัดทุกแผนกของกระทรวงเกษตร-
ธิการ ในจังหวัดตะกั่วป่า ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครอง
ของกองจังหวัดในจังหวัดพังงา

๑๐. ยุบเลิกกองจังหวัดทุกแผนกของกระทรวงเกษตร-
ธิการ ในจังหวัดพระประแดง ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครอง
ของกองจังหวัดในจังหวัดสมุทรปราการ เว้นแต่อำเภอ
ราชบุรีบูรณะ ซึ่งให้ยกไปรวมอยู่ในความปกครองของกอง
จังหวัดในจังหวัดพระนครและธนบุรี

๑๑. ยุบเลิกกองจังหวัดทุกแผนกของกระทรวงเกษตร-
ธิการ ในจังหวัดมีนบุรี ไปรวมขึ้นอยู่ในความปกครองของ
กองจังหวัดในจังหวัดพระนครและธนบุรี เว้นไว้แต่อำเภอ

๕๖๕

หนองจอก ซึ่งให้ยกไปรวมอยู่ในความปกครองของกอง
จังหวัดในจังหวัดฉะเชิงเทรา

- ตั้งตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็น
ต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๘ มีนาคม หน้า ๖๔๐)

ประกาศให้ โอนกรมนคราทร
กรมตรวจคนเข้าเมือง และกรมเจ้าท่า

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าเห็นอกระหม่อมว่า

๑. กรมนคราทร ซึ่งเป็นกรมดำเนินงานเฉพาะแต่ในกรุงเทพฯ มีลักษณะเป็นทบวงการชองที่ ในเวลานี้เป็นกรมใหญ่ ขึ้นตรงต่อกระทรวงมหาดไทย ควรยุบรวมเข้ากับกองสมุหพระนครบาล ให้เหมาะแก่ลักษณะงาน มีแต่เพียงชั้นเจ้ากรมเป็นหัวหน้า

๒. กรมตรวจคนเข้าเมือง มีลักษณะติดต่อกับกิจการตำรวจมาก ควรยกไปรวมขึ้นกับกรมตำรวจ

๓. กรมเจ้าท่า ซึ่งมีราชการเกี่ยวข้องการทำทั่วไปทั้งพระราชอาณาจักร มีลักษณะงานเป็นสากล ควรย้ายจากกองสมุหพระนครบาลไปรวมขึ้นกรมพลำพัง ในกระทรวงมหาดไทย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนฐานะกรมนคราทรลงเป็นกรมขึ้นอยู่ในบังคับบัญชาของสมุหพระนครบาล และให้ โอนกรมตรวจคนเข้าเมืองไปรวมขึ้นอยู่ในบังคับบัญชาของ

๕๗๑

กรมตำรวจภูธร ให้โอนกรมเจ้าท่าไปรวมขึ้นอยู่ในบังคับบัญชาของกรมพลำพังกระทรวงมหาดไทย เพื่อให้ราชการได้ดำเนินสะดวกและดียิ่งขึ้น ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๑๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๑๓ มีนาคม หน้า ๖๔๕)

ชำนาญหอสมุด

ประกาศพระราชทานพระบรมราชานุญาต
ให้ข้าราชการพลเรือนนอกตำแหน่งที่ได้รับ
พระราชทานบำนาญแต่งเครื่องแบบได้

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า ตามพระราชกำหนดเครื่องแต่งตัวข้าราชการพลเรือน ร.ศ. ๑๓๐ และพระราชกำหนดเครื่องแต่งกายข้าราชการในพระราชสำนัก พ.ศ. ๒๔๖๕ ที่ว่า ข้าราชการนอกตำแหน่งจะแต่งเครื่องแต่งตัวตามพระราชกำหนดไม่ได้ เว้นไว้แต่ที่ได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตเป็นพิเศษจึงแต่งได้ นั้น บัดนี้ทรงพระราชดำริเห็นสมควรพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ข้าราชการนอกตำแหน่งที่ได้รับพระราชทานบำนาญแต่งเครื่องแต่งตัวตามชั้นยศได้โดยทั่วหน้ากัน จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ข้าราชการพลเรือนนอกตำแหน่งฝ่ายอำมาตย์และราชเสวกทุกกระทรวงทบวงการบรรดามียศฐานันดร และได้รับ

๕๗๓

พระราชทานบำนาญ แต่งเครื่องแต่งตัวตามชั้นยศได้ ตาม
นัยที่กำหนดไว้ในพระราชกำหนดเครื่องแต่งตัวนั้น ตั้งแต่
บัดนี้ไป

ประกาศมาณวันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๑๓ มีนาคม หน้า ๖๔๖)

๕๗๔

ประกาศ
เรื่องยาเสพติดให้โทษ

ขอประกาศโฆษณาจำนวนยาเสพติดให้โทษ ตามความ
ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ซึ่งได้
นำเข้ามา ได้ขายไป และยังคงเหลืออยู่เมื่อสิ้นปี ตามที่
ได้รายงานไปยังสันนิบาตชาติสำหรับปีคฤศตศักราช ๑๕๓๐
(พ.ศ. ๒๔๗๒-๗๓) ตั้งแจ้งอยู่ในบัญชีต่อไปนี้

กรมสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย
ประกาศมาณวันที่ ๑๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

สกลวรรณากร วรวรรณ
อธิบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๗ วันที่ ๑๓ มีนาคม หน้า ๖๔๑)

(๕๗๔ ก.)

บัญชีรายงานประจำปีแสดงจำนวนยาเสพติดให้โทษ ซึ่งมีอยู่ ให้นำเข้ามา ได้ขายไป และคงเหลืออยู่
ประจำปีคฤสศักราช ๑๙๓๐ (พ.ศ. ๒๗๔๒-๗๓)

รายการรับ					รายการจ่าย			
ชื่อยา เสพติดให้โทษ	ยกมาจาก พ.ศ. ๑๖๒๕ กรัม	กรมสาธารณสุข สั่งซื้อจาก ต่างประเทศ กรัม	จากที่ต่าง ๆ ภายในประเทศ กรัม	รวมรับ กรัม	คลังยาเสพติด ให้โทษได้ขายไป กรัม	จ่ายโดยเหตุอื่น กรัม	รวมจ่าย กรัม	คงเหลือ กรัม
๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙
Morphine	๓๒๕๖.๒๕๐	๒๒๘.๐๕๐	๔๗๓.๑๕๐	๓๙๕๗.๔๕๐	๕๕๐.๕๒๔	๑๗๐.๓๑๖	๑๑๒๑.๒๔๐	๒๘๓๖.๒๕๐
Cocaine	๑๓๗๐.๐๓๕	๑๓๓.๕๗๖	๑๔๕.๗๕๘	๑๖๔๙.๓๖๙	๑๑๐๗.๕๐๘	๓๓.๕๗๒	๑๑๔๑.๐๘๐	๕๑๒.๖๘๕
Heroin	๕๘๕.๕๒๕	๓๓๘.๔๓๐	๑๒๕.๐๑๘	๑๐๔๖.๙๗๓	๓๖๒.๕๗๘	๑๗.๕๑๗	๓๘๐.๐๙๕	๖๗๖.๘๗๘
Medicinal Opium	๑๕๕๕๒.๓๘๕	๔๕๑๔.๔๐๐	๔๗๖๘.๗๘๕	๒๕๒๓๕.๕๖๙	๖๐๘๔.๔๐๐	๑๓๓๘.๐๘๕	๗๔๒๒.๔๘๕	๑๗๘๕๓.๐๘๐
Codaine	๑๐๗๔.๐๕๐	๔๑๒.๕๗๐	๒๑๕.๕๔๕	๑๗๐๕.๘๖๕	๖๓๗.๕๕๐	๕๔.๓๑๐	๗๓๒.๘๖๐	๙๗๓.๕๖๕
Cannabis Indica	๓๕๓๑.๕๗๕	๑๕๓.๐๐๐	๑๕๕.๑๖๐	๓๘๘๙.๖๓๕	๕.๐๐๐	—	๕.๐๐๐	๓๘๘๔.๖๓๕

(๕๗๕ ข.)

ชื่อยา เสพติดให้โทษ	รายการรับ				รายการจ่าย			
	ยกมาจาก ก.ศ. ๑๙๒๕ กรัม	กรมสาธารณสุข ส่งชื้อจาก ต่างประเทศ กรัม	จากที่ต่าง ๆ ภายในประเทศ กรัม	รวมรับ กรัม	คลังยาเสพติด ให้โทษได้ขายไป กรัม	จ่ายโดยเหตุอื่น กรัม	รวมจ่าย กรัม	คงเหลือ กรัม
๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙
Pantopon	๗๓.๖๐๐	๓๗๑.๖๔๐	--	๔๔๕.๒๔๐	๖๕.๖๐๐	--	๖๕.๖๐๐	๓๗๙.๖๔๐
Papaverine	๑๕.๗๒๐	๑๗๑.๓๖๐	๓.๐๐๐	๑๙๐.๐๘๐	๓๓.๖๐๐	๑๒.๐๐๐	๔๕.๖๐๐	๑๔๘.๔๘๐
Eukodal	๒๓๕.๐๔๐	๕๕.๗๐๐	๑.๕๐๐	๒๙๒.๖๔๐	๕๒.๒๔๐	๑.๕๐๐	๕๔.๑๔๐	๒๔๒.๕๐๐
Dionine	๖๕.๐๐๐	--	๐.๐๒๕	๖๕.๐๒๕	๑๑.๐๐๐	๐.๐๒๕	๑๑.๐๒๕	๕๔.๐๐๐
Tropacocaine	๕๐.๐๐๐	--	--	๕๐.๐๐๐	--	--	--	๕๐.๐๐๐
Dicodide	๑.๐๐๐	--	--	๑.๐๐๐	๑.๐๐๐	--	๑.๐๐๐	--
Paracodin	๓๐.๐๐๐	๔.๐๐๐	--	๓๔.๐๐๐	๔.๐๐๐	--	๔.๐๐๐	๓๐.๐๐๐
Nicotin	--	--	๕.๐๐๐	๕.๐๐๐	--	--	--	๕.๐๐๐
Psicaine	--	--	๑๐.๐๐๐	๑๐.๐๐๐	--	๑๐.๐๐๐	๑๐.๐๐๐	--

สำนักหอสมุด

หมายเหตุ ช่อง ๔ เป็นยาที่กรมศุลกากรยึดส่งกรมสาธารณสุข
สุข และยาที่ผู้ถือใบอนุญาตนำส่งคลังยาเสพติดให้โทษ

ช่อง ๗ เป็นยาที่ผู้ถือใบอนุญาตรับคืนไปจากคลัง
ยาเสพติดให้โทษ รวบรวมแห่ง ระเหยไป และ
ที่ได้ทำลาย

เจ้าหน้าที่หอสมุด

ประกาศ

ให้ยุบกรมทะเบียน และ กรมตรวจการบัญชี

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าเหนือกระหม่อมว่า ราชการในกรมทะเบียนสังกัดกรมพลำพัง มีลักษณะที่ควรจะโอนไปรวมไว้ใน กรมตำรวจภูธร และกรมสาธารณสุขเป็นส่วนใหญ่ ที่คงเหลือรวมเข้าในกรมปกครอง สังกัดกรมพลำพัง ส่วนการบัญชีของกระทรวงทบวงการในเวลานี้มีเจ้าพนักงานกระทรวงพระคลังมหาสมบัติตรวจอยู่เป็นปกติแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีกรมตรวจการบัญชีของกระทรวงมหาดไทยโดยเอกเทศ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยุบกรมทะเบียน และกรมตรวจการบัญชีในกระทรวงมหาดไทย ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๑๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๐ มีนาคม หน้า ๖๕๒)

ประกาศเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ยกเว้นยาเสพติดให้โทษ
ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
พุทธศักราช ๒๔๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น ให้ยกเว้นยาที่
ปรุงด้วยยาเสพติดให้โทษอีก ๑ ชนิด อยู่ในประเภท
จำกัดตามความข้อ ๓ (ข) แห่งกฎเสนาบดียาเสพติดให้
โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ คือ

Pulmo Bailly ปรุงด้วยโคเดอีนกับไอสธสารอื่น ๆ มีส่วน
โคเดอีนไม่เกินร้อยละ ๐.๒ (Bengué & Co., Ltd.)

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย
ประกาศมาณวันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
จอมพล บริพัตร
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๐ มีนาคม หน้า ๖๖๑)

ประกาศกระทรวงธรรมการ

เรื่องการใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔
 สำหรับท้องที่ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงตามประกาศ
 เรื่องยุบรวมท้องที่บางมณฑลและบางจังหวัด
 ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๔

ตามกระแสพระบรมราชโองการให้ยุบรวมท้องที่บางมณฑล
 และจังหวัดต่าง ๆ ปรากฏในประกาศลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์
 พุทธศักราช ๒๔๗๔ ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ ตอน
 ที่ ๕๓ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๔ นั้น จึงประกาศ
 ชี้แจงความเห็นว่า สำหรับตำบลที่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ
 ประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๖๔ แล้ว เป็นอันว่าการใช้พระราช
 บัญญัติประถมศึกษาในท้องที่ที่มีการเปลี่ยนแปลง ได้โอน
 สังกัดขึ้นมณฑลและจังหวัดตามลำดับ ตรงกับทำเนียบท้องที่
 ของทางราชการฝ่ายปกครอง ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธ
 ศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไปด้วย

ประกาศมาณวันที่ ๑๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
 ชานนวิวัต มหาอำมาตย์เอก
 เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๐ มีนาคม หน้า ๖๖๒)

พระราชบัญญัติงบประมาณ
ประจำปีพุทธศักราช ๒๔๗๕

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ สั่งว่า ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พุทธศักราช ๒๔๕๖ มีความว่า “เมื่อได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตงบประมาณประจำปีไปยังกระทรวงพระคลังมหาสมบัติแล้ว ให้ยื่นรายการในงบประมาณอันได้รวบรวมแล้วตราเป็นพระราชบัญญัติประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษา” นั้น

บัดนี้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ตราพระราชบัญญัติดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๕” ให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายนตลอดไปถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

มาตรา ๒ งบประมาณรายได้และรายจ่ายอันได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตแล้ว ให้ตั้งรับและจ่ายในพุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้น มีรายการและจำนวนเงินดังนี้

๕๘๐

เงินรายได้ ๗๔,๘๖๔,๐๐๐ บาท

เงินรายจ่าย ๗๔,๔๕๕,๑๖๐ บาท

เงินรายได้สูงกว่ารายจ่าย ๔๐๘,๘๔๐ บาท

เงินลงทุน

จ่ายจากเงินลงทุน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท

มาตรา ๓ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ รักษา
ราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๗ มีนาคม หน้า ๖๖๔)

ประกาศใช้พระราชบัญญัติ
จัดการป้องกันไข้ทรพิษ พุทธศักราช ๒๔๕๖
ในบางจังหวัดแห่งมณฑลนครราชสีมา

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศทราบ
ทั่วกันว่า ตามที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศ
ใช้พระราชบัญญัติจัดการป้องกันไข้ทรพิษ พุทธศักราช ๒๔๕๖
ในมณฑลนครราชสีมา ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๗ แล้วนั้น ภายหลัง
ได้โอนจังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดขุขันธ์ จังหวัดสุรินทร์
จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดมหาสารคาม และจังหวัดกาฬสินธุ์
ซึ่งยังไม่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ มาขึ้นมณฑลนครราชสีมา
อีก ทรงพระราชดำริเห็นสมควรประกาศใช้พระราชบัญญัติ
จัดการป้องกันไข้ทรพิษ พุทธศักราช ๒๔๕๖ ในจังหวัดทั้งหก
นี้ด้วย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ให้ประกาศใช้พระราช
บัญญัติจัดการป้องกันไข้ทรพิษ พุทธศักราช ๒๔๕๖ ในจังหวัด
อุบลราชธานี จังหวัดขุขันธ์ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดร้อยเอ็ด
จังหวัดมหาสารคาม และจังหวัดกาฬสินธุ์ ตั้งแต่วันนี้เป็น
ต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๒๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๗ มีนาคม หน้า ๖๖๖)

ประกาศเปลี่ยนอัตราไปรษณียากร
อากาศไปรษณีย์

เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม ได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เปลี่ยนอัตราไปรษณียากรอากาศไปรษณีย์ ภายในพระราชอาณาจักรสยามและต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

ประเภทไปรษณีย์ภัณฑ์	ใน ประเทศ	สำหรับส่งไป ต่างประเทศ
	สต.	สต.
<u>จดหมาย</u>		
น้ำหนักทุก ๒๐ กรัม หรือเศษ ของ ๒๐ กรัม	๑๕	—
น้ำหนักใน ๒๐ กรัม หรือเศษ ของ ๒๐ กรัมแรก	—	๒๐
น้ำหนักทุก ๒๐ กรัม หรือเศษ ของ ๒๐ กรัมหลัง	—	๑๕
<u>ไปรษณีย์บัตร</u>		
ชนิดธรรมดา	๒	๑๓
ชนิดมีตอปรับ	—	๒๓
<u>ของตีพิมพ์</u>		
น้ำหนักทุก ๕๐ กรัม หรือเศษ ของ ๕๐ กรัม	๕	๕

ประเภทไปรษณีย์ภัณฑ์	ในประเทศ	สำหรับส่งไปต่างประเทศ
	สต.	สต.
<u>หนังสือพิมพ์খনทะเลเบียนแล้ว</u>		
น้ำหนักใน ๒๐๐ กรัม หรือเศษ ของ ๒๐๐ กรัมแรก	๕	—
น้ำหนักทุก ๑๐๐ กรัม หรือเศษ ของ ๑๐๐ กรัมหลัง	๕	—
<u>หนังสือกิตติยคดี</u>		
น้ำหนัก ๕๐ กรัม หรือเศษของ ๕๐ กรัม	๕	๕
แต่ต้องเสียค่าไปรษณียากรอย่างต่ำ ไม่น้อยกว่า	๒๐	๒๓
<u>ตัวอย่างสินค้า</u>		
น้ำหนักทุก ๕๐ กรัม หรือเศษ ของ ๕๐ กรัม	๕	๕
แต่ต้องเสียค่าไปรษณียากรอย่างต่ำ ไม่น้อยกว่า	๑๐	๑๐
<u>ของต่างชนิดรวมห่อเดียวกัน</u>		
น้ำหนักทุก ๕๐ กรัม หรือเศษ ของ ๕๐ กรัม	๕	๕

ประเภทไปรษณีย์ภัณฑ์	ใน ประเทศ	สำหรับส่งไป ต่างประเทศ
<p>ถ้ามีหนังสือติดต่อยกเว้นด้วย ต้องเสียค่าไปรษณียากรอย่างต่ำ ไม่น้อยกว่า</p> <p>ถ้ามีตัวอย่างสินค้ารวมอยู่ด้วยต้อง เสียค่าไปรษณียากรอย่างต่ำไม่น้อย กว่า</p>	<p>สต.</p> <p>๒๐</p> <p>๑๐</p>	<p>สต.</p> <p>๒๓</p> <p>๑๐</p>
<p><u>พัสดุไปรษณีย์</u></p> <p>น้ำหนักทุก ๕๐๐ กรัม หรือเศษ ของ ๕๐๐ กรัม</p> <p>ถ้าส่งไปมากับต่างประเทศ ต้องเพิ่ม ค่าไปรษณียากรขึ้นอีก ๕๐ สตางค์ ทุกน้ำหนัก ๕๐๐ กรัม หรือเศษของ ๕๐๐ กรัม จากอัตราไปรษณียากร ซึ่งปรากฏในบัญชีค่าธรรมเนียม พัสดุไปรษณีย์ต่างประเทศ</p>	<p>๕๐</p>	<p>—</p>

ให้ใช้อัตราใหม่นี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช
๒๔๗๕ เป็นต้นไป

กระทรวงพาณิชย์และคมนาคม
ประกาศมาฉวันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

นายพลเอก บุรฉัตรไชยากร
เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๗ มีนาคม หน้า ๖๖๕)

ประกาศกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม
แผนกไปรษณีย์

ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างตราไปรษณียากรพิเศษสำหรับงานสมโภชกรุงเทพมหานคร ในวาระที่บรรจบครบ ๑๕๐ ปี มีชนิดและราคาต่าง ๆ ขึ้นใช้ราชการรวม ๘ ชนิดด้วยกัน กระทรวงพาณิชย์และคมนาคมจึงได้สั่งให้กรมไปรษณีย์โทรเลขสร้างตราไปรษณียากรชนิดราคา ๒, ๓, ๕, ๑๐, ๑๕, ๒๕, ๕๐ สตางค์ และ ๑ บาท ขึ้นแล้วเสร็จตามพระบรมราชประสงค์

ตราไปรษณียากร ๘ ชนิดที่สร้างขึ้นใหม่นี้ มีลักษณะโดยสังเขป ดังนี้

ชนิดราคา ๒, ๓ และ ๕ สตางค์

- ก) ขนาดกว้าง ๑๗ มิลลิเมตร สูง ๒๑ มิลลิเมตร
- ข) พระบรมราชสาทิสฉายาลักษณ์รัชกาลที่ ๑ และที่ ๗ เคียงกัน และลักษณะอื่น ๆ เหมือนกันทั้ง ๓ ชนิด
- ค) ชนิดราคา ๒ สตางค์ สีน้ำตาล
- ง) ชนิดราคา ๓ สตางค์ สีเขียว
- จ) ชนิดราคา ๕ สตางค์ สีม่วง

ชนิดราคา ๑๐, ๑๕, ๒๕ และ ๕๐ สตางค์

- ก) ขนาดกว้าง ๓๕ มิลลิเมตร สูง ๒๑ มิลลิเมตร
 ข) พระบรมราชสาทิสฉายาลักษณ์รัชกาลที่ ๑ และ
 ที่ ๗ เคียงกัน และลักษณะอื่น ๆ เหมือนกันทั้ง ๔ ชนิด
 ค) ชนิดราคา ๑๐ สตางค์ สีเทาบนพื้นสีเลือดหมู
 ง) ชนิดราคา ๑๕ สตางค์ สีเทาบนพื้นสีน้ำเงิน
 จ) ชนิดราคา ๒๕ สตางค์ สีเทาบนพื้นสีลูกหว้า
 ฉ) ชนิดราคา ๕๐ สตางค์ สีเทาบนพื้นสีม่วงแดง

ชนิดราคา ๑ บาท

- ก) ขนาดกว้าง ๑๗ มิลลิเมตร สูง ๒๑ มิลลิเมตร
 ข) พระบรมราชสาทิสฉายาลักษณ์รัชกาลที่ ๑ ทรง
 เครื่องเต็มยศตามขัตติยราชประเพณี ประทับบนพระที่นั่ง
 ค) ชนิดราคา ๑ บาท สีน้ำเงินแก่

และได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรม
 ราชานุญาตให้กรมไปรษณีย์โทรเลขจำหน่ายใช้ตราไปรษณิ-
 યાકર ๘ ชนิดนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
 เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๒๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

นายพลเอก บุรฉัตรไชยากร

เสนาบดี

ประกาศเปลี่ยนแปลงเขตสุขาภิบาล
เมืองนครศรีธรรมราช

เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยรับพระบรมราชโองการใส่เกล้า ๆ ให้ประกาศทราบทั่วกันว่า ตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติจัดการสุขาภิบาลตามหัวเมือง ร.ศ. ๑๒๗ ว่าต่อไปเมื่อน้ำ ถ้าควรจะตัดหรือขยายเขตสุขาภิบาลออกไป ต้องได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตและประกาศแล้ว จึงจะเปลี่ยนแปลงเขตสุขาภิบาลได้นั้น บัดนี้ได้รับโบบอกสมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลนครศรีธรรมราชว่า เขตสุขาภิบาลเมืองนครศรีธรรมราชในเวลานี้คลาดเคลื่อนไม่ตรงกับประกาศเดิม คณะกรรมการสุขาภิบาลเมืองนครศรีธรรมราชได้ประชุมกันลงมติว่า สมควรจะมีประกาศเปลี่ยนแปลงเขตให้ตรงกับความเป็นจริง ตามที่เจ้าพนักงานได้ทำการรังวัดตั้งแจ้งต่อไปนี้ คือ

ก. ด้านเหนือ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมคลองเตยฝั่งตะวันตก เป็นเส้นขนานจากริมถนนวัดมะขามชุมฟ้ากเหนือตรงไปตัดกับริมคลองที่นั้น และเลียบ

ริมถนนวัดมะขามชุมพากเหนือกับริมถนนซอยพากเหนือ ซึ่งตรงข้ามถนนวัดมะขามชุมไปทิศตะวันออก วัดจากปากถนนซอย^๙นี้ออกไป ๔๕๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒

ข. ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ เป็นเส้นตรงไปทางทิศใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ที่ริมคลองหน้าเมืองฝั่งใต้ ห่างจากมุมตะวันออกเฉียงเหนือของกำแพงเมือง ไปทางทิศตะวันออก ๒๕๐ เมตร จดริมคลอง

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ เป็นเส้นตรงไปทางทิศใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ ที่มุมกำแพงเมืองมุมตะวันออกเฉียงใต้

ค. ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ เลียบริมกำแพงเมืองด้านใต้ ไปทางทิศตะวันตกต่อตรงจากแนวกำแพงออกไปถึงคลองท่าดีฝั่งตะวันตก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕

ง. ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ เลียบคลองท่าดี คลองท้ายวัง คลองทุ่งปลั่ง และคลองเตยฝั่งตะวันตกไปทางทิศเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑

ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วยแล้ว จึงทรงพระกรุณา

11/10/2566

โปรดเกล้าฯ ให้ยกเลิกเขตต์สุขาภิบาลเมืองนครศรีธรรมราช

๕๘๕

ตามประกาศจัดการสุขภาพบาล ข้อ ๒ ซึ่งได้ประกาศเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ร.ศ. ๑๒๕ และถือเขตต์ตามประกาศนี้เป็นเขตต์สุขภาพบาล ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ศาลาว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔

จอมพล บริพัตร

เสนาบดี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๒๓ มีนาคม หน้า ๖๓๕)